COLECȚIA

Iubiri de poveste

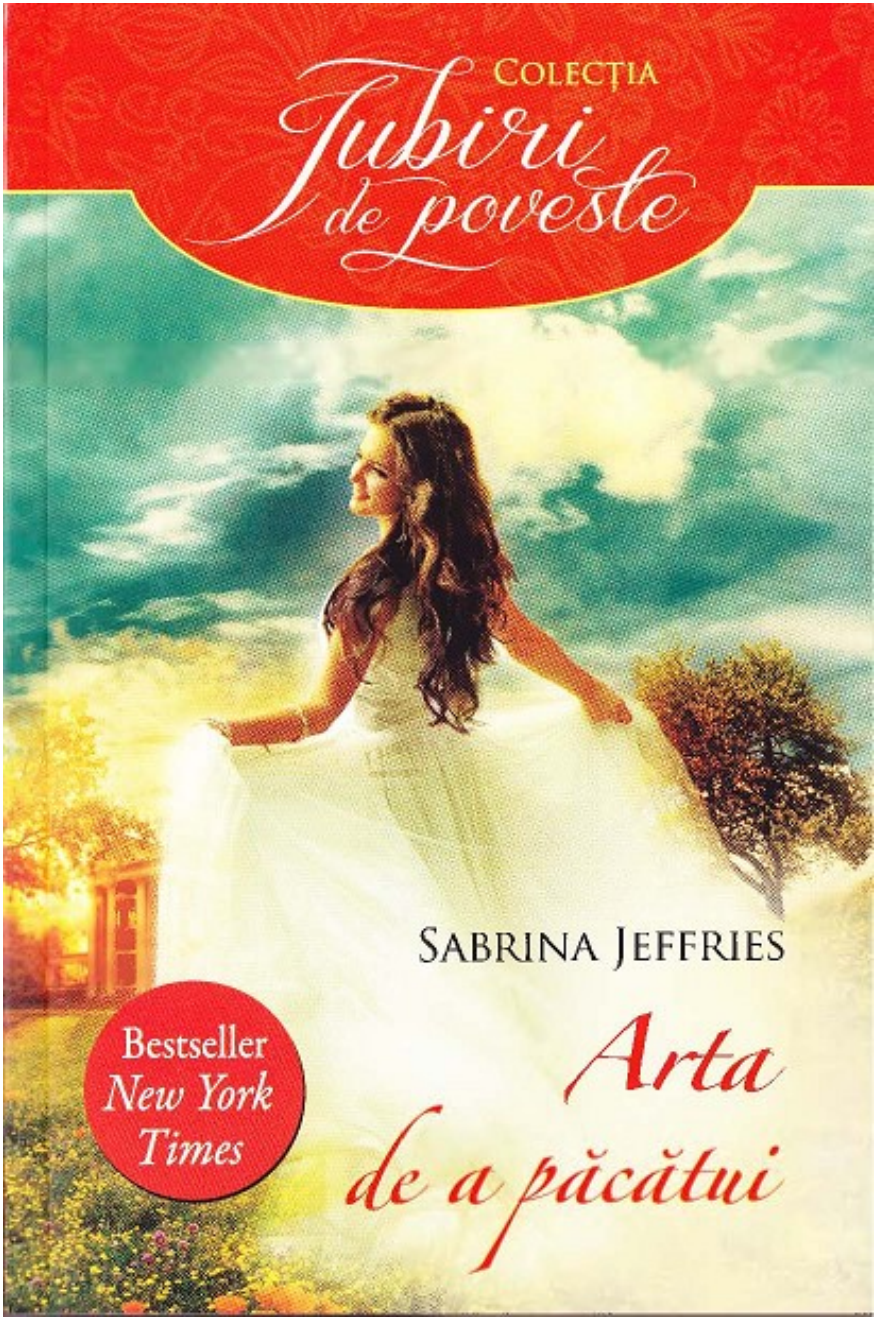

SABRINA JEFFRIES

Bestseller *New York Times*

Arta de a păcătui

SABRINA JEFFRIES
ARTA DE A PĂCĂTUI

***The Art of sinning by* Sabrina Jeffries**

Copyright © 2015 Sabrina Jeffries, LLC
Ediţie publicată pentru prima dată de Pocket Books, o divizie a Simon & Schuster
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2015 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Păuniţa Ana

Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Alina Rogojan

Capitolul 1

Londra
Sfârşit de august, 1829

Sala de bal a reşedinţei ducale era ticsită cu membrii cei mai de vază ai societăţii londoneze, veniţi să serbeze nunta lui Dominick Marton şi a tinerei lui soţii, Jane. Cu toate că era înconjurat de o mulţime de femei frumoase, Jeremy Keane, artist american cu reputaţie de mare crai, nu îşi dorea decât să fugă.

Nu ar fi trebuit să participe. Ar fi trebuit să rămână sus, în camera de oaspeţi ce-i fusese repartizată, lucrând la schiţele preliminare pentru tablou, deşi inspiraţia refuza să-i vină şi încă nu găsise modelul potrivit. Orice ar fi fost mai bine decât să îndure acest omagiu adus fericirii casnice.

Fir-ar să fie, nu se aşteptase să-l tulbure atât de tare! Vederea unui cuplu de tineri căsătoriţi zâmbindu-şi adorator nu ar fi trebuit să-i readucă trecutul în prezent, să-l bântuie şi acum cu vinovăţia de a şti…

Cu o înjurătură şoptită, luă un pahar de pe

tava întinsă de un lacheu în trecere şi dădu pe gât şampania, dorindu-şi ceva mai tare. Nu mai putea suporta prea mult timp.

Porni să traverseze sala de bal, îndreptându-se spre intrare. Trebuia să fugă de acolo, înainte să facă ori să spună ceva ce avea să regrete.

În acel moment însă i se tăie răsuflarea: în faţa lui se afla femeia pe care până atunci doar şi-o imaginase. Era magnifică, iar rochia de mătase de culoarea smaraldului scânteia într-o rază de soare ca şi cum cerurile s-ar fi deschis să i-o dezvăluie.

Nu-i venea să creadă. Era exact modelul de care avea nevoie pentru cea mai recentă creaţie a lui.

Bruneta aruncă o privire în jur. Înaltă şi cu o siluetă voluptuoasă, ieşea în evidenţă printre delicatele englezoaice care îşi croiau timid drum prin mulţime. Cu trăsăturile ei pronunţate, ochii verzi ca pietrele preţioase şi gura generoasă, era leit imaginea zeiţei din tabloul lui Gavin Hamilton ilustrându-i pe Iuno şi Jupiter. Chiar şi felul în care se mişca amintea de maiestuoasa matroană din panteonul roman.

Era absolut perfectă, nu doar ca înfăţişare, ci şi prin atitudinea sugerând deopotrivă dramatism şi modestie, iar prudenţa care i se citea în ochi adâncea suplimentar misterul.

Trebuia să o aibă. După luni întregi de căutare a modelului perfect, *merita* să o aibă.

Presupunând, desigur, că avea să accepte propunerea lui. Nu îşi putea da seama din croiala rochiei ei de bal dacă era celibatară, văduvă sau căsătorită. Spera ca una din ultimele variante să se adeverească, fiindcă dacă era complet inocentă n-ar fi putut obţine acordul familiei ca să pozeze pentru el.

Porni spre ea, însă o voce din spatele lui îl strigă:

— Jeremy! Iată-te!

Se întoarse şi o văzu pe Zoe, verişoara lui îndepărtată şi, în acelaşi timp, cumnată a mirelui, apropiindu-se cu pas legănat, căci era gravidă. La naiba, nu avea şanse de scăpare! Mai grav, când aruncă o privire în căutarea zeiţei în verde, aceasta dispăruse. Ce ghinion blestemat! Într-un palat precum cel al ducelui de Lyon era imposibil de ghicit unde dispăruse. Murmurând în barbă o înjurătură, se răsuci spre Zoe.

— Bună seara, verişoară. Mă bucur să te revăd.

După ce îl sărută pe obraji, aceasta se dădu în spate pentru a-l studia încruntată.

— Nu te-am mai văzut de trei luni, şi *asta* e replica insipidă pe care mi-o oferi?

— Încă sunt obosit după drum, minţi el. De-abia am sosit de la Calais ieri-seară.

— Îmi pare foarte rău că tu şi ucenicul tău aţi fost nevoiţi să rămâneţi la Max şi Lisette peste noapte, în loc să dormiţi la noi acasă. Dar cu toată

tevatura nunţii…

— Aveai prea mulţi oaspeţi de care să te ocupi, ştiu. Şi aici era mai mult loc, oricum.

Răspunsul lui o făcu să se simtă uşurată.

— Mulţumesc pentru înţelegere. Dar toată lumea pleacă în după-amiaza asta, deci sper sincer că ai să te întorci cu noi la reşedinţa noastră din oraş, aşa cum plănuiserăm.

— Dacă reuşesc să rezist până veţi fi şi voi gata de plecare, spuse el sec.

— Sunt sigură că nunţile nu se numără printre favoritele tale, zise ea aruncându-i o privire piezişă.

Jeremy simţi un nod imens în stomac. Oare se referea la Hannah? Nu crezuse că cineva din familia lui Zoe ştia despre acea parte din viaţa lui.

— Ce te face să crezi asta? o întrebă răguşit.

— Ei bine, presupun că orice burlac găseşte nunţile plictisitoare, dar în special *tu.*

Râsul ei vesel îl linişti. Nu. Nu ştia despre Hannah. De parcă i s-ar fi luat o piatră de pe piept, se forţă să afişeze un zâmbet sardonic.

— Nunţile sunt mai degrabă extenuante decât plictisitoare. Ocupat pe de-o parte să-i jecmănesc pe toţi lorzii din salonul de cărţi şi pe de alta să le consolez pe toate drăgălaşele domnişoare dezamăgite că nu au reuşit să pună mâna pe mire, sunt cam stors de vlagă.

— Să le *consolezi?* Aşa se spune acum? Zoe clătină din cap. Văd că nu te-ai schimbat câtuşi de

puţin în cursul călătoriilor tale. Eşti la fel de incorigibil ca întotdeauna.

— Mă cunoşti. Reuşi cumva să-şi impună un ton relaxat. Ce farmec ar avea să fiu corigibil?

Slavă Domnului că nu ghicise adevărul: el detesta nunţile fiindcă îi aminteau prea tare de propria lui nuntă, petrecută cu mai bine de zece ani în urmă şi urmată peste opt luni de o înmormântare cu două sicrie – unul pentru soţia lui şi unul pentru fiul născut mort.

Regretul şi furia i se zvârcoliră în măruntaie. La naiba, reuşise să-şi alunge din minte atâta vreme imaginea acelor sicrie. Chiar trebuia să revină la viaţă de fiecare dată când participa la nunta vreunui neghiob?

Din fericire, Zoe nu păru să-i observe supărarea.

— În fine, zise ea relaxată. Mă gândeam că ar fi bine să-ţi spun că sora şi mama ta vin spre Londra.

Dumnezeule milostiv! Era ultimul lucru de care avea nevoie.

— Probabil plănuiesc să mă ducă înapoi la Montague.

Situat pe malurile râului Brandywine, la câteva ore distanţă de Philadelphia, domeniul găzduia cele mai mari dintre ţesătoriile cărora li se datora averea familiei sale. Iar acum că răposatul şi deloc regretatul lui tată nu se mai afla printre ei, sora lui Amanda le administra pe toate,

căci deţinea jumătate din ansamblul proprietăţilor. Cealaltă jumătate îi aparţinea lui, deşi ar fi preferat să o arunce în mare mai degrabă decât să mai pună vreodată piciorul la Montague.

Alternativa mai bună, desigur, ar fi fost să-i vândă Amandei şi partea lui. Ea şi-o dorea, şi el voia să i-o ofere. Însă cum proprietăţile veniseră toate pe linie maternă, testamentul bătrânului impunea ca şi mama lor să îşi dea acordul asupra vânzării. Iar până în acel moment ea refuzase, spre exasperarea lui Jeremy.

Ar fi trebuit să priceapă că el nu intenţiona să se apuce de administrarea ţesătoriilor. Îşi iubea mult mama şi sora, dar moartea tatălui său nu-i schimbase cu nimic sentimentele faţă de Montague. Mai degrabă şi-ar fi tăiat beregata decât să ducă mai departe moştenirea bătrânului. Şi cu cât mai repede înţelegea mama lui acest lucru, cu atât avea să fie mai bine pentru toată lumea.

— Când pornesc spre Anglia? se interesă, vrând să ştie de cât timp avea la dispoziţie pentru a se pregăti.

— Când *au pornit* spre Anglia, vrei să spui. Ar trebui să sosească în câteva săptămâni. Zoe îşi feri privirea. Fără îndoială au plecat la drum de îndată ce au primit scrisoarea mea.

— Scrisoarea ta?

Fără să se uite la el, Zoe îşi scoase bărbia în faţă.

— Nu mă poţi condamna pentru că mi s-a făcut milă de ele. Tu nu le ţii la curent pe unde umbli…

— Fiindcă nu le priveşte! Când ea se crispă, Jeremy coborî tonul. Şi fiindcă rareori ştiu unde voi merge mai departe. Aş putea să le scriu şi să le informez „Voi călători pe Dunăre cu un prinţ austriac şi consoarta lui”, dar până să primească ele scrisoarea, eu probabil mă voi fi împrietenit cu vreun călugăr dintr-un refugiu din Alpi şi m-am dus acolo să studiez nişte sculpturi extraordinare.

— Exact, replică ea pe un ton aprins. După cum îţi place atât de mult să spui, te laşi purtat de vânt oriunde te duce. Motiv pentru care lor le e greu să ţină pasul cu tine.

— Nici nu e cazul să o facă. Rostul acestei călătorii peste Atlantic era să străbat Insulele Britanice şi Continentul pentru a vedea opere de artă cum nu am mai cunoscut niciodată. „Şi să-mi clădesc o viaţă cât mai departe de casă”, adăugă el în gând. Ele ştiu asta.

— Da, dar Amanda e disperată să găsească o soluţie pentru patrimoniul tatălui vostru. Deci când mi-a scris să întrebe despre tine, i-am spus că te vei întoarce la Londra să vezi expoziţia estivală a Vechilor Maeştri organizată de British Institution înainte ca aceasta să se închidă la sfârşitul lunii. Am crezut că o să primească scrisoarea la timp ca să poată veni la eveniment, dar presupun că traversările au fost dificile în

ultima vreme, aşa că s-a produs o întârziere.

Trecându-şi o mână peste faţă, Jeremy murmură o serie de înjurături pentru sine.

— Nu ar fi trebuit să intervii.

— Eşti aproape ca un frate pentru mine, murmură ea punându-şi o mână pe braţul lui. Urăsc să te văd la cuţite cu familia ta.

— Nu sunt la cuţite cu nimeni. Dar nu are niciun rost să vorbesc cu ele. Au luat deja o decizie în ceea ce priveşte… Oprindu-se înainte de a apuca să dezvăluie prea multe, îşi întipări un zâmbet sec pe buze. Nu contează. Ce-i făcut e bun făcut. Am să mă descurc.

— Nu ai să fugi din nou, aşa-i? îl întrebă ea bănuitoare. Le vei aştepta să sosească?

— Am venit pentru expoziţie, ai uitat? răbufni el. Încă nu am avut ocazia să o văd.

Împinse deoparte gândul că poate sora lui avea un motiv urgent să-l caute. Dacă ar fi fost un subiect atât de important, ar fi putut să-l menţioneze în corespondenţa cu Zoe. Lucru pe care, evident, nu-l făcuse.

— Nu m-ar surprinde să aflu că ai spălat putina imediat ce m-am întors cu spatele, spuse verişoara lui arcuindu-şi o sprânceană. Ai prostul obicei de a fugi de rudele tale din America.

Fugea mai curând de pretenţiile lor, însă nu o putea recunoaşte. În schimb, intră în rolul care îi devenise firesc în preajma lui Zoe şi replică pe un ton glumeţ:

— Mă cunoşti. Încă nu am descoperit nicio responsabilitate de la care să nu reuşesc să mă sustrag.

Zoe păru gata să riposteze când cineva îi făcu semn din capătul încăperii.

— O, vai, sunt chemată. Cred că urmează să înceapă toasturile de nuntă.

Se îndepărtă în grabă, atât cât i-o permitea sarcina.

Minunat. Acum urma să îndure o serie de declaraţii sentimentale despre viitorul fericitului cuplu.

Se încruntă când simţi un nod în stomac. Refuza să asculte aşa ceva. Şi, oricum, nimic nu-l împiedica să rătăcească prin mulţime, căutând-o pe Iuno al lui, în timpul toasturilor. Oprindu-se doar cât să ia o lumânare aprinsă, ieşi pe terasă.

Nu rămase singur mult timp. Imediat se ivi în pragul uşilor un alt oaspete, aparent dornic şi el să scape de declaraţiile siropoase. Jeremy nu se supără. Ura să fumeze singur.

Bărbatul se opri brusc atunci când îl văzu şi aruncă o privire în spate, spre încăperea aglomerată. Apoi, cu o expresie de hotărâre sumbră, închise uşa în urma lui şi, resemnat, făcu doi paşi înainte.

— Un trabuc? îi propuse Jeremy.

— Dumnezeule, da.

Aprinzând ambele trabucuri de la lumânare, Jeremy îi întinse unul noului său companion. Îl

studie pe tânărul brunet, îmbrăcat într-o ţinută croită perfect, în timp ce acesta pufăi din ţigară cu un aer satisfăcut.

— Sunt bune, spuse necunoscutul, părând surprins.

— Aşa şi trebuie. Le-am adus personal din America.

Jeremy trase şi el dintr-al lui.

— Eşti american?

— Da. Numele meu e Keane. Sunt un văr îndepărtat al cumnatei mirelui.

— Tu eşti artistul pe care ziarele îl critică atât de mult?

— Într-adevăr, eu sunt, recunoscu Jeremy cu o strâmbătură.

— Eu sunt Blakeborough. Un… ăăă… prieten al familiei miresei. Oarecum.

Tonul amar al bărbatului îl făcu pe Jeremy să ezite. Mai auzise numele acela pe undeva. Ah, da. *Lordul* Blakeborough. Sau, mai exact, Edwin Barlow, conte de Blakeborough.

— Se zvoneşte că ai fi fost respins de mireasă, zise el vădind o lipsă de subtilitate egală cu cea a contelui.

— Se zvoneşte că eşti un dobitoc, replică mânios celălalt.

— Zvonul e corect.

Jeremy pufăi din trabuc. Era mai bine să nu-şi infirme reputaţia.

Contele ezită, apoi zâmbi:

— Nu poţi fi chiar atât de rău dacă ai la tine trabucuri de calitatea asta.

— Consider că trebuie să fiu pregătit pentru rarele ocazii când ar trebui să mă sustrag de la teribila plictiseală de a asculta toasturi de nuntă ţinute de oameni pe care îi cunosc prea puţin.

— Sau oameni pe care îi cunoşti prea bine, completă Blakeborough ursuz.

Lui Jeremy aproape i se făcu milă de el. Aproape. Contele avea noroc că nu sfârşise prin a se însura. Căsnicia era o povară pentru bărbatul lipsit de înzestrări în acest domeniu.

— Ceea ce ne trebuie cu adevărat pentru a salva seara e nişte brandy de calitate.

— Ah! O idee excelentă. Blakeborough scotoci în buzunarul jachetei. Am adus o sticluţă. Întinzându-i-o lui Jeremy, adăugă posac: Trebuie să fii pregătit şi pentru cazul în care nunta fostei tale logodnice devine interminabilă.

Jeremy luă o duşcă şi îi dădu înapoi recipientul.

— Sunt surprins că ai venit.

— Între mine şi Jane nu a existat niciodată o legătură prea romantică. În plus, voiam ca ea să ştie că nu-i port pică.

Din vocea lui răzbătu o notă tăioasă ce îi infirma cuvintele.

— Şi că orgoliul tău nu a fost câtuşi de puţin rănit, completă Jeremy.

— A jucat şi asta un mic rol, recunosc, spuse

Blakeborough zâmbind ţeapăn.

Fumară în tăcere, sunetele înăbuşite ale vocilor din salon de-abia răzbind până în refugiul lor. Apoi un hohot de râs îi făcu pe amândoi să arunce o privire prin uşile de sticlă.

În acel moment Jeremy o revăzu pe Iuno a lui, în carne şi oase. Slavă Domnului!

— Că tot veni vorba de femei frumoase, îi spuse lui Blakeborough, poţi să-mi spui cum o cheamă pe cea de acolo, în mătase de culoarea smaraldului?

Bărbatul se uită spre uşă şi păli.

— De ce vrei să ştii?

— Vreau să o pictez.

— Asta nu se va întâmpla niciodată, ripostă mânios contele.

— De ce nu? A, nu-mi spune, eşti hotărât să faci din ea viitoarea ta contesă!

— Nicidecum. E sora mea.

Naiba s-o ia de treabă, era chiar mai rău. Surorile erau sfinte.

Însă Jeremy nu era pregătit să renunţe. Contele aprecia trabucurile de calitate, ceea ce demonstra că era rezonabil. Poate că s-ar fi lăsat convins cu argumente raţionale.

— Cum am şi eu o soră, înţeleg. L-aş strânge de gât pe orice individ nedemn care ar încerca să pună mâna pe ea. Dar interesul meu legat de sora ta e pur profesional.

— Iartă-mi sinceritatea, dar ţi-am văzut

operele. În ruptul capului nu ţi-aş da voie să îmi pictezi sora ca pe una dintre nebunele fără speranţă sau târfele acelea sordide, sau mai ştiu eu cum altfel te gândeşti să o reprezinţi.

La naiba. Ce-i drept, tablourile lui căpătaseră o notă cam sumbră în ultima vreme, însă doar fiindcă prefera să ilustreze drama crudă a lumii reale în locul scenelor istorice împietrite sau al aristocraţilor înveşmântaţi în haine fine.

Iar noua lui creaţie avea să fie nu doar sumbră, ci şi violentă. Nu că ar fi avut de gând să-i spună contelui aşa ceva.

— Pot oricând să-i maschez trăsăturile, să-i schimb culoarea părului…

— Nu ar merge. În caz că nu ai observat, Yvette are o înfăţişare oarecum distinctivă.

Yvette. Chiar şi numele îi era exotic, ceea ce îl făcea să o dorească şi mai mult. Pentru tablou. Doar atât.

— Exact. Are un chip frapant, numai bun de portretizat.

— Da, însă ca să o schimbi suficient cât să-i ascunzi identitatea ar trebui să o transformi într-o cu totul altă femeie. Prin urmare, la fel de bine ai putea să îţi *alegi* o altă femeie.

— Nu vreau o altă femeie. O vreau pe ea.

— Ei bine, nu o poţi avea, zise Blakeborough sorbind din brandy. Cu firea ei certăreaţă şi aspectul „frapant”, îi este oricum destul de greu să îşi găsească pretendenţi. Dacă o pictezi în

vreuna dintre scenele tale provocatoare, va muri cu siguranţă fată bătrână.

Uimit, Jeremy se întoarse să o studieze.

— Fată bătrână! Cumva toţi bărbaţii din Anglia sunt nebuni?

— Da, oftă Blakeborough. Ca să nu mai vorbim că se tem de scandalurile ce hăituiesc familia noastră oriunde ne-am duce.

Jeremy îşi aminti brusc cealaltă bârfă pe care o auzise. Fratele lui Blakeborough fusese condamnat după răpirea verişoarei miresei. Probabil era o poveste impresionantă. Trebuia să-l convingă pe conte să i-o spună la un moment dat. *După* ce îi obţinea acordul ca impresionanta Yvette să-i pozeze.

Primele opere pe care le expusese la Londra – tablouri ilustrând un azil de nebuni, o măcelărie, un accident de trăsură şi alte „picturi de nişă”, cum le numeau unii – stârniseră reacţii amestecate. Unii critici lăudaseră noua direcţie pe care o adoptase. Alţii se plânseseră că renunţase la maiestuoasele scene istorice pentru care devenise cunoscut.

Noua lui creaţie, o alegorie, avea să dea vieţii cotidiene aceeaşi greutate de care se bucurau îndeobşte evenimentele majore din istorie sau mitologie. Urma să fie capodopera lui. Cu puţin noroc, avea să-i aducă un loc în Academia Regală de Arte din Londra.

Cu puţin noroc, avea să-l plaseze pe acelaşi

plan cu Gericault sau Delacroix, în loc să rămână un pictor de rând specializat în tablouri istorice.

Pentru a reuşi acest lucru avea însă nevoie de o femeie cu aspect frapant care să joace rolul principal. O femeie precum sora lui Blakeborough.

— Întâmplarea face să fiu un tip destul de popular în societate în momentul de faţă, se lăudă Jeremy. Deci un tablou frumos cu sora ta ar putea să-i crească şi ei popularitatea.

Contele reflectă la acest lucru pentru o clipă, apoi îşi îngustă ochii cenuşii asupra interlocutorului său.

— Asta e o idee excelentă.

— Vezi? Nu aş înveşmânta-o în nimic scandalos…

— Nu, nu asta. Dar ai putea să-i faci portretul, într-un stil formal care să-i pună în evidenţă atuurile. Asta cu siguranţă ar ajuta-o în societate.

— Nu fac portrete, se răsti Jeremy.

— De ce dracu’ nu?

— Fiindcă subiecţii îşi doresc întotdeauna o falsificare a realităţii. Consideră că trebuie reprezentaţi ca fiind mai frumoşi sau mai deştepţi sau mai bogaţi decât sunt. Şi cum refuz să satisfac o asemenea ipocrizie, nu sunt niciodată mulţumiţi de rezultat.

Blakeborough îl studie din cap până în picioare, ca pentru a-l evalua.

— Dar dacă te-aş plăti regeşte?

— Din fericire nu am nevoie de bani.

Contele pufni în râs, vizibil nefamiliarizat cu *acel* sentiment, mai ales venind din partea unui amărât de artist american.

— Ei bine, doar aşa voi accepta. Ca portret sau deloc.

„Ticălos încăpăţânat”, se gândi Jeremy.

— Refuz să pictez un portret oficial al lui Yvette…

— *Lady* Yvette, îl corectă Blakeborough.

— Şi chiar dacă aş face-o, aş picta-o aşa cum e. Nu aş accepta niciodată să fac un portret care „să-i pună în evidenţă atuurile”, orice o fi însemnând asta. E ca şi cum mi-ai cere să o îmbrac într-o ţinută de târfă pentru a atrage muşteriii.

— Dacă ar funcţiona, poate aş lua în calcul şi asta, bombăni contele. Când Jeremy ridică o sprânceană, adăugă repede: Glumesc, în cea mai mare parte.

— De ce e atât de teribil de important să se mărite?

Blakeborough aruncă o privire în sala de bal, observându-şi sora.

— Vreau să o ştiu fericită. Şi cu cât locuieşte mai mult singură cu mine, cu atât riscă mai mult să fie trasă în jos de temperamentul meu cinic.

— Ah. Asta e ceva ce pot înţelege.

Şi el voia să o ştie fericită pe Amanda. Doar că nu voia să-şi sacrifice propria fericire în acest

scop.

— Spuneai că şi tu ai o soră? întrebă contele.

— Da. Şi dacă ţi se pare greu să o măriţi pe sora *ta,* ar trebui să încerci cu a mea.

— E neatrăgătoare, deci?

— Nu, felul în care arată nu e o problemă. Amanda administrează patru ţesătorii din America la fel de competent ca orice bărbat, ceea ce nu o face prea apreciată în ochii populaţiei masculine.

— Da, dar are o limbă la fel de ascuţită ca sora *mea?*

Jeremy pufni în râs.

— Deşi e mică şi subţirică, intimidează bărbaţi de două ori mai mari decât ea.

— Dar cu siguranţă nu poate fi la fel de neîncrezătoare faţă de bărbaţi cum e Yvette.

— Doar cu absolut fiecare individ pe care-l cunoaşte. În plus, deşi Amanda e destul de drăguţă, are un simţ al modei oribil. Cel puţin sora *ta* ştie cum să se îmbrace bine.

— Când vrea. Ar trebui să o vezi purtându-şi cea mai zdrenţăroasă rochie şi mănuşile pătate cu cerneală, stând aplecată peste câte un manuscris cu colţurile îndoite şi ţinând un creion în spatele urechii. De multe ori nenorocitul de creion îi desprinde părul din agrafe, făcându-l să-i cadă în jurul umerilor.

Lui Jeremy i-ar fi plăcut la nebunie să o vadă pe Lady Yvette cu părul desfăcut. Nu că i-ar fi mărturisit asta fratelui ei.

— Asta nu se poate compara cu Amanda la ţesătorie. Ea poartă *pantaloni* pe sub fuste. Spune că sunt necesari pentru pudoarea ei când e nevoită să se urce pe scară.

— Se urcă pe scări, deci? chicoti Blakeborough. Ea şi Yvette se vor înţelege de minune. Păcat că am nevoie de o soţie dispusă să locuiască în Anglia. Aş lua-o de nevastă fără să stau pe gânduri. După o pauză se interesă: Dar sora ta îşi *doreşte* măcar să se mărite?

— Cine ştie? Deşi presupun că i-ar plăcea să aibă copii.

Sau poate nu, ţinând cont de modul în care îşi sfârşiseră zilele Hannah şi micuţul Theodore. Acea tragedie avusese un impact puternic asupra Amandei.

Alungând amintirea dureroasă într-un colţ îndepărtat al minţii, Jeremy pufăi din ţigară.

— Dar indiferent dacă Amanda îşi doreşte sau nu un soţ, eu sunt suficient de egoist ca să-mi doresc să se mărite. Atunci poate că nu m-ar mai cicăli să mă întorc acasă şi să o ajut la administrarea nenorocitelor de ţesătorii. Ar putea cere ajutorul soţului ei, în schimb.

Blakeborough izbucni în râs.

— Ar trebui să o convingi să vină aici să îşi găsească un soţ. Ştiu mulţi fii mezini cu o educaţie excelentă, personalitate plăcută şi relaţii excelente, dar care nu au nicio şansă să-şi croiască un drum de succes în viaţă câtă vreme

familiile lor îi limitează la cele câteva oportunităţi care sunt disponibile pentru gentlemenii respectabili în cadrul clerului, al magistraturii sau armatei. Ocazia de a o lua de la început în străinătate li s-ar părea mană cerească.

— Ce idee genială! se entuziasmă Jeremy. Chiar e pe drum încoace, ar trebui să ajungă luna asta, însoţită de mama mea. Dacă ai fi dispus să o prezinţi unor gentlemeni decenţi, care nu ar refuza ideea de a se muta în zona rurală a statului Pennsylvania…

— Aş fi perfect dispus… câtă vreme ai fi şi *tu* dispus să realizezi portretul surorii mele. Contele îl studie cu un aer calculat. Ce zici? E un schimb interesant?

Hmm. Oricât ar fi urât să facă portrete, ura şi mai mult ideea de a se certa mereu cu Amanda în privinţa refuzului lui de a se întoarce acasă. Poate dacă reuşea să-i găsească un soţ avea să se bucure în sfârşit de puţină linişte.

Aruncă din nou o privire în sala de bal. Şi ce-l împiedica, în fond, ca pe durata îndeplinirii acestei obligaţii să o convingă pe Lady Yvette să-i pozeze şi pentru cealaltă lucrare, cea care îi capturase într-atât imaginaţia? Avea un talent înnăscut ca să farmece reprezentatele sexului frumos. În special cele pe care voia să le picteze.

— În regulă. Batem palma, spuse, întinzându-i celuilalt mâna.

Blakeborough se lumină la faţă şi i-o strânse

viguros.

— N-ai să regreţi, ţi-o jur. O să le găsim soţi surorilor noastre.

Iar Jeremy avea să-şi realizeze în sfârşit capodopera.

Capitolul 2

Lady Yvette Barlow tocmai ieşise din salonul de odihnă şi se îndrepta spre sala de bal când efectiv se ciocni de mireasă.

— Yvette! exclamă Jane. Ai venit!

— Bineînţeles că am venit. Yvette îşi sărută prietena pe obraz. Nu aş fi ratat asta pentru nimic în lume. Sunt atât de fericită pentru tine!

O spusese cât se poate de sincer, însă Jane se fâstâci ruşinată.

— Ştiu că ai fost probabil dezamăgită când am rupt logodna cu Edwin.

— Mi-ar fi plăcut să te am de cumnată, bineînţeles. Dar *eu* nu m-aş mărita niciodată cu un avar încăpăţânat cum e fratele meu mai mare, deci nu m-aş putea aştepta s-o faci nici tu. În plus, voiam să te măriţi cu un bărbat care te face fericită, şi e limpede că lordul Rathmoor se pricepe la asta.

O pată de roşeaţă coloră obrajii lui Jane.

— E adevărat. Ştiu că ţi-ai făcut o impresie oribilă despre el când eram mai tinere, dar…

— Astea au rămas în trecut. Pare destul de drăguţ acum. Yvette se forţă să zâmbească. A spus lucruri atât de înduioşătoare în toastul pe care ţi l-a închinat, încât efectiv m-am înverzit de invidie.

O spusese cu la fel de multă sinceritate. Jane o bătu uşor pe mână, de parcă şi-ar fi dat seama exact cât de profundă era invidia ei.

— În scurt timp o să-ţi vină şi ţie rândul, draga mea. Are balta peşte.

— Dar nu prea îmi plac peştii. Poate că asta e problema mea.

— Problema ta e că refuzi să iei bărbaţii în serios, chicoti Jane. Chiar şi atunci când găseşti unul dornic să se însoare cu tine, râzi de el până îi strici cheful.

— Există bărbaţi dornici să se însoare cu mine? Yvette studie mulţimea peste capul lui Jane. Te rog să mi-i arăţi. Nu am întâlnit aceste creaturi mitice.

— Yvette…

— Glumesc. Deşi se pare, totuşi, că marea majoritate a gentlemenilor eligibili sunt interesaţi doar de averea mea. Iar restul sunt pur şi simplu prea scunzi ca să-mi placă.

— Vezi? Jane clătină din cap. Refuzi să iei în serios treaba asta.

— O, iau foarte în serios problema înălţimii.

Tu nu ai fost niciodată nevoită să dansezi cu un bărbat mai scund decât tine. E deconcertant să ai un partener care se zgâieşte la pieptul tău pe toată durata dansului.

— Un individ care face aşa ceva nu e deloc gentleman şi nu ţi l-ai dori oricum.

— Atunci criteriul ăsta îi elimină pe cei mai mulţi. Privind dincolo de Jane, Yvette continuă pe un ton franc: Habar nu ai cât sunt de rari gentlemenii adevăraţi. Cu majoritatea bărbaţilor nici măcar nu poţi avea încredere că se vor ţine de cuvânt. Uită-te doar la tatăl meu. Şi la Samuel.

Fără a mai vorbi de amicul lui Samuel din marină, locotenentul Ruston – deşi Jane nu ştia cât o făcuse să sufere acel ticălos.

Observând că prietena ei se posomorâse, Yvette gemu:

— Îmi pare rău! Cum am putut să uit ce ţi-a făcut Samuel?

— E în regulă.

— *Nu* este în regulă. Fratele meu s-a purtat abominabil cu tine şi cu biata Nancy. Probabil ai fost înspăimântată de moarte în tot timpul cât a ţinut-o pe verişoara ta în ghearele lui. Ce situaţie oribilă!

— M-am tot agăţat de speranţa că se va abţine să-i facă rău unei femei pe care o cunoştea din copilărie. Că avea să-şi vină în fire. Jane îi oferi un zâmbet strâmb. Iar când asta nu a ţinut, l-am împuşcat în picior.

— Are noroc că nu l-ai împuşcat altundeva. Yvette clătină din cap. Eşti conştientă că restul familiei s-a spălat pe mâini de el cu mult timp în urmă, nu-i aşa?

— Chiar şi tu? întrebă Jane încet.

— Mă străduiesc, oftă Yvette. Chiar şi după ce a primit sentinţa de deportare, mă trezesc amintindu-mi… Se întrerupse cu un zâmbet îndurerat. Nu contează. E în drum spre New South Wales acum. Nu o să-l mai văd o vreme, sau poate niciodată.

Slavă bunului Dumnezeu. La ce povară îi aruncase în spinare fratele ei ultima dată când îl văzuse, ar fi putut să-l strângă de gât. „Tu doar trimite scrisoarea asta şi nu pune nicio întrebare, bine?” Oare neghiobul nu o cunoştea deloc? *Fireşte* că ceruse răspunsuri. Şi *fireşte* că puţinul pe care i-l spusese nu făcuse decât să o alarmeze, întărindu-i hotărârea de a îndrepta lucrurile.

Din păcate, nu putea face acest lucru fără ajutor. Şi cine ar fi ajutat-o să rezolve o altă problemă creată de Samuel? Cu siguranţă nimeni de acolo, având în vedere necazurile în care târâse familia lordului Rathmoor. Chiar şi fratele ei mai mare refuzase, nelăsându-se convins de justificările lui Samuel.

Desigur, Edwin nu ştia ce făcuse Samuel pentru a o apăra în tinereţe. Nu ştia despre miezul de bunătate ce zăcea adânc, foarte adânc, în sufletul fratelui lor.

— Nu lăsa ca purtarea iresponsabilă a lui Samuel să te împiedice să-ţi găseşti un soţ, o avertiză Jane. Nu toţi bărbaţii sunt ca el şi ca tatăl tău. Edwin e perfect demn de încredere. Fără îndoială există şi alţii de aceeaşi factură.

— Ah, dar exact asta e problema mea. Gentlemenii demni de încredere nu privesc cu ochi buni conversaţia şi manierele mele însufleţite şi şi-ar dori să nu fiu chiar atât de înaltă. Doar craii mă plac, tocmai fiindcă râd de ei şi îi fac să se simtă liberi să flirteze cu mine fără jenă. Probabil ghicesc cât de mult savurez înţepăturile reciproce. „Şi atracţia prostească pe care o simt uneori faţă de ei”, se gândi Yvette. Când Jane îşi îngustă ochii, adăugă repede: Este o glumă, desigur.

— Există mai mult de două tipuri de gentlemeni, draga mea. Unii gentlemeni demni de încredere chiar flirtează. Unii sunt înalţi. Iar unii au chiar şi simţul umorului şi savurează o conversaţie însufleţită, indiferent ce crede Edwin.

— Eu încă nu am întâlnit niciunul. Dar voi căuta în continuare, măcar ca să-ţi demonstrez că te înşeli.

Jane lăsă să-i scape un hohot de râs exasperat.

— Tu nu *vrei* să te măriţi?

— Nu atât de tare încât să mă mulţumesc cu orice plicticos dispus să-mi ceară mâna.

O, cât de mult spera să evite acea capcană!

Poate că după ce se stingea scandalul provocat de ticăloşia lui Samuel situaţia avea să se îmbunătăţească. La douăzeci şi patru de ani nu mai avea mult timp să caute. Chiar şi aşa, refuza să fie o smiorcăită şi să-şi ţină limba în frâu pentru a pune mâna pe un soţ. Cel mai probabil ar fi pufnit-o râsul dacă ar fi încercat. Însă Jane, care fusese întotdeauna o doamnă cu maniere perfecte, nu ar fi putut înţelege acest lucru, aşa că Yvette spuse ridicând din umeri:

— În plus, am o avere frumuşică şi suficiente activităţi cât să mă ţină ocupată. De ce aş vrea un bărbat care să-mi pună beţe în roate?

— Fiindcă în viaţă există şi altceva în afară de eforturile caritabile şi joaca de-a dicţionarele.

— Joaca! exclamă Yvette ofensată. Nu mă joc. Pe lângă faptul că încerc să completez glosarul argotic al lui Francis Grose, mult rămas în urmă, întocmesc şi o listă cu termenii noi din box pentru Pierce Egan, care îşi extinde enciclopedia *Boxiana.* Brusc îi veni o idee: Nu cumva ar fi dispus proaspătul tău soţ să mă ajute să-mi completez cunoştinţele privind limbajul străzii?

— Azi? întrebă uimită Jane.

— Nu la nunta ta, prostuţo. Dar în curând. Sunt sigură că ar şti să-mi spună zeci de cuvinte noi.

— Sute, mai degrabă, deşi nu cred că stăpâneşte jargonul boxului. Am să-l întreb. Dar o să dureze ceva timp până ne întoarcem din luna

de miere.

Gazda lor, ducesa, apăru în acel moment lângă ele.

— Trebuie să vii, Jane. Avem nevoie de tine şi Dom să deschideţi dansul.

— Vin imediat. Mai întâi trebuie *neapărat* să merg la toaletă.

— Desigur. Am să le spun muzicienilor să mai aştepte câteva minute.

Buna dispoziţie a lui Yvette se risipi. Jane era ultima din cercul ei care se mărita. Deşi *era* cu adevărat fericită pentru ea şi înţelegea perfect de ce îl refuzase pe Edwin, aşteptase nerăbdătoare ziua în care prietena cea mai bună avea să-i devină cumnată.

Acum rămăsese din nou singură cu Edwin, iar gândul de a-şi petrece restul vieţii rătăcind aiurea prin Stoke Towers cu ursuzul ei frate mai mare era de-a dreptul insuportabil.

Ca şi cum frustrarea ei l-ar fi făcut cumva să apară din neant, auzi din spate vocea lui Edwin:

— Yvette, vreau să-ţi prezint pe cineva.

Dumnezeule! Încerca s-o înveselească de la începutul serii, cu rezultate deplorabile. Oare pe cine îi mai adusese acum? Întipărindu-şi un zâmbet pe buze, se întoarse spre Edwin şi însoţitorul lui – iar inima i se prăbuşi în stomac.

Lângă Edwin stătea cel mai atrăgător bărbat pe care îl văzuse vreodată: un Adonis cu părul de aur şi ochii de un albastru intens, amintind de

florile de nemţişor de pe moşia lor. Privirea lui sfredelitoare îi tăie respiraţia.

Ce zi divină! Era şi înalt şi elegant, într-un stil îndrăzneţ, cu un frac maro, o vestă de velur negru şi pantaloni cadrilaţi, la care se adăuga o lavalieră din mătase chinezească roşie ca sângele. Interesant. Şi o îmbunătăţire considerabilă faţă de gentlemenii pe care i-i aducea de regulă Edwin.

— Îmi dai voie să ţi-l prezint pe noul meu prieten, domnul Jeremy Keane? spuse Edwin.

— Sunt încântat să vă cunosc, Lady Yvette, rosti bărbatul cu o plecăciune.

Vocea lui profundă rezona ca o muzică delicioasă. Chiar şi accentul lui era seducător. American, poate? O, îi plăceau mult americanii. Erau direcţi şi foloseau un vocabular absolut fascinant.

— Plăcerea este de partea mea, domnule Keane, răspunse ea înclinându-şi capul.

Chiar în acea clipă, mintea ei făcu legătura între nume şi accent. Doamne sfinte, nu putea fi decât *acel* domn Keane!

Ca pentru a-i confirma revelaţia, bărbatul o măsură cu o privire făţiş admirativă. O privire de *crai.*

Nu din nou. De ce atrăgea întotdeauna craii? Şi de ce aceştia o atrăgeau la rândul lor? Nu îşi învăţase lecţia cu locotenentul Ruston?

Aparent nu, căci privirea domnului Keane o înfierbânta într-un mod de-a dreptul scandalos.

Naiba să-l ia.

Edwin continuă prezentarea:

— Keane e un artist din…

— Ştiu totul despre domnul Keane. Când Edwin se posomorî, Yvette înţelese că făcuse o gafă, aşa că preciză: Din expoziţia operelor sale, desigur.

Privirea caldă a domnului Keane se revărsă peste ea ca mierea.

— Nu ţin minte să vă fi văzut vreodată la expoziţia mea. Credeţi-mă, mi-aş fi amintit.

Un fior îi coborî pe şira spinării înainte să-şi poată stăpâni reacţia. Se mişcase foarte bine. Trebuia să rămână în permanentă stare de alertă cu bărbatul acela.

— Am vizitat-o dimineaţa. Cel mai probabil dumneavoastră încă zăceaţi cherchelit în vreo sală de jocuri sau vreun lupanar.

— Dumnezeule bun, iar începe, murmură Edwin în barbă.

— Sunt rareori cherchelit şi niciodată într-un lupanar, replică domnul Keane, căci mă tem că lupoaicele ar fi ispitite să mă muşte.

— Mi-ar plăcea foarte mult să ştiu ce înseamnă pentru dumneavoastră „rareori”. Simplul fapt că ştiţi că „a muşca” înseamnă „a trage pe sfoară” în limbajul străzii arată cum vă petreceţi probabil zilele.

— Şi cum vi le petreceţi şi dumneavoastră, spuse el cu o sclipire în ochi. În fond, cunoaşteţi la

fel de bine termenii.

Yvette îşi înăbuşi un hohot de râs. Individul nu trebuia încurajat. Chiar şi aşa, era impresionată. Craii se credeau întotdeauna spirituali, însă rareori întâlnea câte unul care să fie realmente astfel.

— Domnul Keane a avut bunătatea de a accepta să-ţi facă portretul, interveni Edwin. Presupunând că limba ta ascuţită nu l-a făcut să se răzgândească.

Libertinul avu îndrăzneala de a-i face cu ochiul.

— De fapt, îmi place un gust uşor înţepător pe lângă dulceaţă.

— Mai mult decât uşor, aş zice, acum că v-am văzut picturile, spuse ea.

Jeremy deveni brusc serios.

— Şi ce părere v-au făcut?

Întrebarea o luă prin surprindere.

— Cerşiţi complimente, domnule?

— Nu. Doar opinii sincere.

— Asta spune toată lumea, ceea ce nu înseamnă că e adevărat.

— Mă faceţi mincinos, Lady Yvette? rosti pictorul pe acel ton de oţel folosit de bărbaţi când cineva le punea onoarea la îndoială.

— Fireşte că nu, se grăbi ea să răspundă, gândindu-se că onoarea unui bărbat nu putea face obiectul unei glume. Cât despre lucrările dumneavoastră, aş spune că ceea ce înţelegeţi

prin „înţepător” e la limita acidului.

— Aşa e, într-adevăr, zise el tărăgănat. Eu prefer să o numesc „viaţa reală”.

— Atunci nu mă surprinde că v-aţi înhăitat cu Edwin. Şi el consideră că viaţa reală e acidă.

— O, nu, nu mă târî şi pe mine în asta, interveni Edwin.

Privirea domnului Keane îi scrută chipul.

— Şi dumneavoastră, Lady Yvette? Şi *dumneavoastră* consideraţi că viaţa reală e acidă?

„Vai, vai. Nu se lasă cu una, cu două”, se gândi ea.

— Poate fi, cred. Dacă vreţi să scoateţi asta în evidenţă. Eu prefer să insist pe aspectele mai fericite.

O expresie de dezamăgire bruscă trecu peste trăsăturile lui chipeşe.

— Deci preferaţi picturile bucolice cu vaci pe un câmp?

— Cred că da. Sau scenele dintr-o piaţă. Sau cu copii.

Gândul la copii aprinse o scânteie de tristeţe în adâncurile ochilor lui.

— Arta trebuie să provoace privitorii, nu să-i liniştească.

— Am să încerc să-mi amintesc asta când, la micul dejun, voi avea în faţa ochilor tabloul cu vulturi devorând o căprioară moartă. E opera dumneavoastră, nu-i aşa?

Domnul Keane clipi, apoi începu să râdă.

— Blakeborough, ai uitat să-mi spui că sora ta e o persoană cultă.

— Dacă aş fi crezut că te va face să accepţi mai repede tranzacţia noastră, aş fi menţionat-o, zise Edwin obosit.

— Tranzacţie? Yvette se holbă la fratele ei. Ce tranzacţie?

Edwin deveni prudent.

— Ţi-am spus. Domnul Keane îţi va realiza portretul. M-am gândit că un tablou care să arate cât eşti de frumoasă… ar putea… ei bine…

„O, Doamne! Deci asta avea în minte? Naiba să-l ia pe Edwin. Şi naiba să-l ia şi pe Keane, fiindcă a fost de acord cu ideea idioată a lui frate-meu!” În mod evident, artistului îi fusese forţată mâna. Domnul Keane era renumit pentru că refuza cu înverşunare să realizeze portrete.

Se strădui să se poarte nonşalant, deşi în adâncul sufletului sângera. Oare Edwin chiar o considera atât de neatrăgătoare încât avea nevoie de un artist faimos pentru a o pune într-o lumină favorabilă?

— Iertaţi-l pe fratele meu, vă rog, i se adresă domnului Keane cu un zâmbet sec. E hotărât să-mi găsească un soţ cu orice preţ. Dar am citit interviul în care spuneaţi că mai degrabă v-aţi tăia mâinile decât să mai faceţi un alt portret, şi aş detesta să fiu cauza unei asemenea pierderi pentru umanitate.

— Uneori exagerez când mă adresez presei,

doamnă, replică el privind-o stăruitor. Dar sunt mai mult decât dornic să execut acest portret anume, vă asigur.

— Vă încântă provocarea, nu-i aşa? În ea clocotea o furie atât de brutală, încât aproape o sufoca. Vă încântă misiunea de a realiza o imagine suficient de atrăgătoare cât să determine vreun individ neştiutor aflat în căutarea unei neveste să ignore adevărul pe care i-l arată propriii ochi?

Prea târziu, fratele ei înţelese că vorbele îi fuseseră interpretate greşit.

— Yvette, nu asta am spus.

— Sau poate banii sunt cei care vă motivează, continuă ea ignorându-l. Cât v-a oferit fratele meu pentru a vă convinge să acceptaţi o sarcină atât de dificilă? Trebuie să fi fost o sumă mare.

— Nu i-am oferit bani, protestă Edwin. Ai înţeles greşit ceea ce am…

— *Vreau* să vă pictez, îi aruncă domnul Keane, reducându-l pe Edwin la tăcere cu o privire mânioasă.

Rănită, Yvette îşi strânse rămăşiţele de demnitate.

— Mulţumesc, dar nu sunt încă atât de… atât de disperată încât să am nevoie de serviciile dumneavoastră.

Se întoarse să plece, dar domnul Keane o prinse de braţ. Când îl privi încruntată, el o eliberă… însă doar pentru a-i oferi mâna.

— Îmi acordaţi acest dans, Lady Yvette?

Invitaţia lui o luă prin surprindere. De-abia atunci observă acordurile valsului ce tocmai începuse. Era pe jumătate hotărâtă să-i întoarcă spatele furioasă, dar ar fi fost o reacţie copilărească.

În plus, ceilalţi oaspeţi le urmăreau conversaţia, şi nu putea suporta ideea de a fi bârfită pe motiv că făcuse o scenă la nunta prietenei sale… care, întâmplător, îl şi refuzase pe fratele ei.

— Lady Yvette? o interpelă domnul Keane cu o voce oţelită.

Ea îi aruncă cel mai rece zâmbet pe care îl putea imagina,

— Da, desigur, domnule Keane. Aş fi încântată.

Apoi îi luă mâna şi îl lăsă să o poarte în paşi de vals. Imediat ce se puseră în mişcare, el murmură:

— Aveţi perfectă dreptate să fiţi atât de furioasă pe fratele dumneavoastră.

— Sentimentele mele faţă de Edwin nu vă privesc defel.

— Am fost sincer când am spus că vreau să vă pictez.

— Nu ştiu câţi bani… începu ea amuzată.

— Dar nu pentru un portret. Se aplecă suficient de aproape cât să-i poată şopti la ureche: Deşi el nu ştie asta.

Mărturisirea lui o luă pe nepregătite, astfel

că, atunci când domnul Keane se dădu în spate pentru a o fixa cu o privire serioasă, nu-i veni în minte nicio replică.

— Văd că am reuşit să vă captez atenţia, remarcă el.

— O, mi-aţi captat-o fără îndoială, spuse ea ţâfnoasă. Doar că nu e genul de atenţie adoratoare pe care probabil o preferaţi.

Un zâmbet vag apăru preţ de o clipă pe buzele lui.

— Spuneţi-mi, Lady Yvette, aveţi ceva împotriva artiştilor în general? Sau doar persoana mea vă displace?

— Nu am încredere în craii fermecători. Am cunoscut destui de felul dumneavoastră ca să vă cunosc toate trucurile.

— Mă îndoiesc sincer de asta, zise el ridicând din sprânceană.

Când Jeremy o răsuci într-o piruetă, Yvette îşi dădu seama surprinsă că valsaseră fără efort în tot acest timp. Era ceva ce i se întâmpla doar rareori, căci nu erau mulţi bărbaţii care ştiau cum să se poarte pe ringul de dans cu o amazoană lipsită de graţie.

Constatarea o făcu să-l privească puţin mai favorabil. Doar puţin.

— Atunci de ce vreţi totuşi să mă pictaţi?

— Pentru o lucrare complet diferită. Iar acceptarea solicitării lui Blakeborough mi s-a părut singura cale de a mă apropia de

dumneavoastră. Cum ea îl privea cu neîncredere, adăugă: întrebaţi-l dacă nu mă credeţi. Înainte să aflu cine e el, cine sunteţi dumneavoastră, voiam să-mi pozaţi. Am decis asta din clipa în care v-am văzut intrând în încăpere. L-am întrebat pe fratele dumneavoastră cine sunteţi, el m-a întrebat de ce vreau să ştiu şi i-am spus.

Privirea lui se aţinti în ochii ei cu o sinceritate totală. Pe de altă parte, şi locotenentul Ruston păruse sincer la început.

— De ce naiba aţi vrea să mă pictaţi *pe mine?*

— Habar n-am. Nu ştiu niciodată de ce mă intrigă anumite modele, doar că se întâmplă. Şi îmi urmez întotdeauna instinctele.

Yvette clipi. Ar fi putut să pretindă că îl sedusese înfăţişarea ei. Faptul că se abţinuse dădea greutate afirmaţiei lui.

— E cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată.

„Şi destul de flatant”, se gândi.

— Chiar *e* ridicol, nu-i aşa? Dar e adevărat, v-o jur.

— Deci care sunt, mai exact, termenii „tranzacţiei” cu fratele meu?

— Fratele dumneavoastră e un ticălos, mormăi pictorul.

— Nu tocmai. Doar că uneori ignoră complet sentimentele celorlalţi. Îl fixă cu o privire tăioasă. Răspundeţi-mi la întrebare.

Oftând îndurerat, Jeremy o strânse de mână.

— Eu trebuie să vă pictez portretul. În schimb, el va strânge câţiva gentlemeni care ar putea fi interesaţi să o curteze pe sora mea.

Yvette îl privi cu gura căscată.

— Ce nătângi sunteţi amândoi! V-a trecut oare prin minte că poate surorile voastre sunt perfect capabile să-şi găsească şi singure un soţ dacă aşa doresc? Că poate noi… Staţi aşa, credeam că sora dumneavoastră locuieşte în America.

— E pe drum încoace. Intenţionează să mă târască acasă să o ajut cu ţesătoriile familiei. Cu un zâmbet scurt, Jeremy explică: Am de gând să o plasez în mâinile altui bărbat care să meargă în locul meu.

Expresia lui poznaşă o seduse. Până se puse în pielea surorii lui.

— Mai întâi o abandonaţi ca să hoinăriţi prin Europa. Iar acum că s-a săturat să vă aştepte, vreţi să vă descotorosiţi de ea măritând-o. Săraca fată!

— Credeţi-mă, nu e nimic „sărac” la sora mea. Amanda e perfect capabilă să-şi poarte de grijă. Se pare că şi dumneavoastră sunteţi, remarcă el adresându-i un zâmbet dogoritor. Acesta fiind, probabil, motivul pentru care v-am dorit pentru lucrarea mea de la bun început.

Yvette se chinui să-şi ţină în frâu curiozitatea.

— Despre ce e vorba în pictura asta, până la urmă?

— E o alegorie despre sacrificarea Artei în faţa Comerţului.

Cuvintele lui o luară prin surprindere.

— Ceva în genul operelor lui Delacroix?

— Sunteţi familiarizată cu Delacroix?

Din vocea lui răzbătu o uluire atât de profundă, încât îi zgândări nervii.

— Să ştiţi că eu citesc cărţi. Şi merg la expoziţii şi spectacole de operă cu fratele meu când reuşesc să îl târăsc în oraş.

— Operă, ei? Nu-mi pot imagina nimic mai plictisitor decât o seară de ţipete.

— Ce vreau eu să spun e că nu sunt o gâsculiţă din înalta societate interesată doar de ultimele tendinţe ale modei.

— Nici n-am crezut aşa ceva. Se aplecă suficient de aproape încât să murmure pe un ton senzual: Spre deosebire de Blakeborough, eu sunt pe deplin conştient de atracţiile dumneavoastră.

Cuvintele se topiră pe pielea ei ca o bucată de unt. Iar când el o trase mai aproape în piruetă, se lăsă în voia lui.

Nu din cauza frumuseţii lui devastatoare, nu. Nici a calităţilor lui de dansator. Sau a sclipirii din ochii lui de un albastru frapant. Niciuna dintre acestea nu avea vreun efect asupra ei. Cu siguranţă nu.

Se luptă din răsputeri să-şi abată gândurile de la senzaţia de sufocare ce o cuprinsese brusc.

— Deci ce personaj aş juca în acest tablou

alegoric?

Un colţ al gurii lui se ridică uşor.

— Asta înseamnă că sunteţi de acord să pozaţi?

— Poate. Depinde de răspunsurile dumneavoastră la anumite întrebări.

Valsul era pe sfârşite. O, vai, tocmai când conversaţia devenea interesantă! Din păcate, ar fi fost extrem de necuviincios din partea lui să-i mai ceară un dans.

Însă americanul se gândise deja la asta, căci o conduse în pas de vals spre uşile care dădeau spre grădina scăldată în lumina soarelui. Când muzica se încheie, îi oferi braţul.

Curiozitatea o determină să accepte, uşurată să constate că nu erau singurii care se plimbau prin grădină. Cel puţin nu trebuia să-şi facă griji că avea să stârnească şi alte bârfe. În plus, era dornică să iasă din sala de bal teribil de aglomerată. Aici putea în sfârşit să respire.

— Bun, deci, spuse el. Întrebaţi-mă orice doriţi.

— Ce rol voi avea în alegorie? În ce voi fi îmbrăcată? Îmi voi distruge reputaţia pozând pentru dumneavoastră? Ăsta e motivul pentru care Edwin nu ar accepta decât un portret respectabil?

— Sunt cam multe întrebări, remarcă el. Să începem cu ultima. Eu şi fratele dumneavoastră nu am ajuns atât de departe încât să-i descriu conceptul lucrării mele. În clipa în care i-am zis că

doresc să vă am ca model, a refuzat să vă lase să apăreţi în orice tablou care să nu fie perfect plictisitor, deşi i-am spus că nu aţi fi recunoscută.

— Nu voi fi? Simţi un junghi de dezamăgire la gândul că nu voia să o picteze cu adevărat *pe ea,* aşa cum era. Şi de *ce* îi păsa, oricum? se întrebă. Deci voi purta o mască sau o pelerină?

— Nu, deloc. Dar veţi fi într-un costum grecesc foarte diferit de ţinuta dumneavoastră obişnuită. Pot chiar să vă schimb culoarea părului, dacă doriţi. Pe deasupra, veţi fi reprezentată din profil. Mă îndoiesc că vă va recunoaşte cineva.

— Exact, spuse Yvette cu un râset stingher. Fiindcă nu va observa nimeni că femeia din tablou se întâmplă să aibă proporţii dizgraţioase.

— Dizgraţioase? Jeremy clătină din cap. Mai degrabă regale. Maiestuoase.

Complimentul neaşteptat o făcu să tresară. Era obişnuită să fie tachinată pentru înălţimea ei, nu lăudată. Întoarse rapid capul pentru a nu-i permite să vadă cât de mult o încântaseră cuvintele lui.

Ar fi putut jura că era sincer. Pe de altă parte, crezuse şi complimentele locotenentului Ruston, deşi acelea fuseseră mult mai dubioase. Cel puţin domnul Keane nu o numea „o mare frumuseţe” şi „o floare delicată”. Cum putuse înghiţi o asemenea gogoaşă? Nu fusese delicată nicio zi din viaţa ei.

— Dar e prea puţin probabil ca proporţiile dumneavoastră să conteze, oricum, continuă el.

Veţi sta întinsă.

Yvette înlemni. Îi cunoştea reputaţia de crai, dar de data asta sărise calul.

— De ce să stau întinsă?

El o privi ca şi cum ar fi fost proastă.

— „Arta” sacrificată „Comerţului”? M-aţi ascultat ce-am zis? La naiba, femeie, nu prea am cum să ilustrez sacrificiul fără să te întind pe un altar.

Uluită de adresarea familiară şi de tonul ţâfnos, Yvette murmură:

— O, aşa-i, desigur. Nu ştiu la ce mă gândeam.

De fapt ştia. Se gândea că era cam nebun. Când vorbea despre arta lui nu mai era nici urmă de crai în el. O făcea intenţionat? Încerca să o zgândărească? În mod cert reuşea.

— Aţi face-o? insistă el. Presupunând că putem organiza şedinţele de pozat pe ascuns?

— Asta nu ar fi o problemă, spuse ea, gândind cu voce tare. Portretiştii locuiesc de regulă în reşedinţa familiei câtă vreme îşi realizează lucrarea. Deci dacă veniţi la moşia noastră pentru portret, putem găsi o cale de a ne întâlni şi pentru tabloul alegoric, îi aruncă o privire piezişă. Asta dacă sunteţi dispus să părăsiţi Londra, desigur.

— O, nu ştiu. Se opri lângă o fântână de marmură şi îi zâmbi jucăuş. Ar însemna să las în urmă sălile de jocuri şi lupanarele. Cum voi supravieţui, oare?

— Sunt sigură că puteţi găsi prin zonă o hangiţă înţelegătoare care să vă satisfacă nevoile.

— Deci nu există lupanare în preajmă?

— Credeţi-mă, dacă ar fi existat aşa ceva, celălalt frate al meu le-ar fi găsit cu mult timp în urmă.

Când el o privi cu un aer bizar, o pată de roşeaţă îi urcă în obraji. Nu ştia de ce pomenise despre aplecările lui Samuel. Aparent nu reuşea să-şi scoată din minte rugămintea acestuia.

— Voi fi bine, vă dau cuvântul meu, spuse americanul mieros. Deşi încă nu mi-aţi dat permisiunea să vă pictez. Pentru *niciuna* dintre lucrări.

Ideea îi veni brusc – soluţia la problema ei cu Samuel. Nu trimisese încă scrisoarea sigilată, temându-se că nu avea s-o recupereze nimeni de la oficiul poştal din Covent Garden, conform promisiunii, dar poate că încă mai putea să îndrepte răul făcut de fratele său.

— Încă nu v-am dat-o, aşa-i? Îl măsură din cap până în picioare. Spuneţi-mi, domnule Keane. Sunteţi la fel de dispus să cădeţi la înţelegere cu mine pentru tabloul dumneavoastră pe cât aţi fost dispus să bateţi palma cu Edwin pentru portretul meu?

— Depinde, zise el mijind ochii. La ce fel de înţelegere vă referiţi?

Evitându-i privirea, Yvette agită apa din fântână cu un deget.

— Am să vă pozez – îmbrăcată, desigur. Puteţi realiza cât de multe schiţe doriţi.

— Şi în schimb?

— Dumneavoastră mă veţi ajuta să intru într-un lupanar din Covent Garden.

Capitolul 3

Jeremy fu şocat. Apoi intrigat. Apoi tulburat de ideea de a o şti pe Lady Yvette apropiindu-se cât de puţin de o casă de toleranţă.

Nu că şi-ar fi trădat sentimentele în faţa ei. Avea o reputaţie de apărat, în fond.

— Nu aveţi nevoie de ajutorul meu pentru asta. Se ştie că în Covent Garden sunt primite cu entuziasm toate… lupoaicele. Doar duceţi-vă până acolo şi sunt sigur că veţi fi primită cu braţele deschise.

— Nu mă interesează să devin una dintre lupoaicele din Covent Garden. Câtă nesimţire! izbucni ea.

Evident, îşi dăduse şi el seama de acest lucru, dar îşi dorise să stârnească din nou în ochii ei acel foc îmbătător.

— Atunci de ce aţi vrea să intraţi într-un lupanar?

— Caut o… o persoană.

— Ah, spuse el ca şi cum ar fi înţeles, ceea ce cu siguranţă nu era adevărat. O prietenă de-a dumneavoastră?

— Ceva de genul ăsta.

Trandafiriul din obrajii ei îi arătă că nu privea situaţia nici pe departe cu atâta nonşalanţă pe cât dădea impresia.

— Aveţi o prietenă într-un cuib de desfrâu, conchise el fără ocolişuri.

— Nu contează de ce vreau să intru acolo, doar că vreau, se răsti ea încrucişându-şi braţele la piept. Şi cum dumneavoastră frecventaţi asiduu astfel de locuri, sunteţi persoana perfectă care să mă ajute.

— Am o oarecare experienţă în această privinţă. Nu atâta cât credea toată lumea, dar suficientă cât să se descurce, se gândi el. De fapt, probabil ar fi mai puţin riscant pentru reputaţia dumneavoastră dacă aş intra singur. Dacă mi-aţi da pur şi simplu numele acelei persoane…

— Nu pot. Nu ştiu sigur dacă… ăăă.. Prietena mea se află măcar acolo. Întreaga poveste trebuie gestionată foarte discret. Şi e esenţial să vă însoţesc. Nu pot să vă explic de ce.

Treaba devenea din ce în ce mai interesantă.

— Presupun că nici nu se pune problema să-i cereţi ajutorul fratelui dumneavoastră?

Yvette păli.

— El nu poate să afle că fac asta. Nu are voie să afle.

— Deci dacă mă prinde, o să-mi tragă o bătaie soră cu moartea.

— Să nu-mi spuneţi că vă e frică de fratele meu!

Jeremy îşi stăpâni un zâmbet. Înţepăturile ei erau atât de transparente!

— Ce pot să spun? Sunt artist, nu luptător. Nu sunt prea dornic să mă trezesc cu nasul spart.

— Asta nu s-ar întâmpla decât dacă Edwin ne-ar prinde. Ceea ce nu va fi cazul. Ferindu-şi privirea, adăugă: Vizitele noastre trebuie să se desfăşoare în deplină taină.

— Vă aşteptaţi ca un crai cunoscut ca mine să intre cu dumneavoastră într-un bordel fără să atragă atenţia nimănui?

— Pot să vin deghizată. Îl privi pe sub genele negre ca funinginea, făcând să i se încordeze ceva în piept. Şi mai jos. Peste câteva clipe sugeră pe un ton suav: Sau să mă prefac a fi amanta dumneavoastră, însoţindu-vă pentru… orice ar face o amantă într-un loc ca acela.

O, avea mai multe idei interesante despre ce ar fi putut să facă el şi Lady Yvette într-un cuib de desfrâu, dar niciuna n-ar fi fost acceptabilă pentru o doamnă cu educaţia ei. Era mai bine să-şi alunge acele gânduri din minte.

— Deci cum vom putea vizita un bordel dacă vom fi închişi pe moşia dumneavoastră de la ţară în următoarele câteva săptămâni cât vă pictez portretul?

— Preston nu e chiar atât de departe de Londra, zise ea ridicând din umeri. Venim în oraş destul de des. Tot ce avem de făcut este să participăm la un eveniment social, să găsim o cale de a-l ţine pe Edwin ocupat, apoi să dăm o fugă până la Covent Garden.

— Chiar aşa? Asta e „tot ce avem de făcut”, deci?

Ignorându-i sarcasmul, Yvette bătu gânditoare cu degetul în bărbie.

— Ar trebui să mergem la teatru. E deja amplasat în Covent Garden. Desigur, ar trebui să găsim ceva să-l ţină ocupat pe Edwin…

— O problemă minoră, zise el scurt.

De data aceasta sarcasmul îşi atinse ţinta, iar Jeremy fu recompensat cu o nouă pată de roşeaţă fermecătoare.

— Sunt sigură că ne putem descurca. Vreţi să mă pictaţi sau nu? îl întrebă ea punându-şi mâinile în şold. Fiindcă nu voi accepta să vă pozez decât dacă faceţi asta pentru mine.

Dacă ar fi avut minte, i-ar fi refuzat grosolan propunerea, ca şi pe aceea a fratelui ei, de altfel. Nu-i plăcea să fie luat de prost, în special de vreo fetişcană enigmatică, indiferent cât ar fi fost de deşteaptă şi de răpitoare.

Din păcate însă, fantezia lui începuse deja să lucreze, astfel că şi-o imagina purtând o togă romană de un alb imaculat sau poate o tunică grecească lungă până la genunchi. După toate

probabilităţile avea pulpe frumos definite, pe potriva contururilor superbe ale braţelor, dezvăluite de mănuşile lungi şi mulate. Gândul la silueta ei într-un veşmânt diafan îi stârnea mai mult decât pura imaginaţie artistică, îşi dădu el seama dintr-odată. Prin urmare, se apropie de fântână, rugându-se ca impunătorul bol de piatră să-i ascundă reacţia necuviincioasă.

— Ei bine? îl întrebă ea.

Tonul ei poruncitor nu-l ajută deloc să-şi domolească excitaţia. Era fermecat de femeile dominatoare. Aveau tendinţa să fie sincere în pat. Nimic nu era mai erotic decât o femeie, chiar şi o virgină fâşneaţă, care cerea exact ceea ce îşi dorea. Imaginea virginei respective cerându-i ceea ce îşi dorea, ceea ce *îi trebuia,* îi întări şi mai mult bărbăţia.

Naiba s-o ia. Nu avea niciun chef să se însoare din nou, mai ales nu cu o fiică de conte care ascundea secrete sordide. Iar dacă îi făcea avansuri domniţei, exact acolo avea să se ajungă. Avea să se trezească încătuşat mai repede decât ar fi reuşit ucenicul lui să-i amestece vopselele.

Fu aşadar surprins când se auzi spunând:

— În regulă. Vom vizita bordelul din Covent Garden imediat ce găsesc o cale de a face asta fără să vă compromit. După o pauză adăugă: Ştiţi, desigur, că există mai multe bordeluri, nu-i aşa?

— Glumiţi! exclamă ea cu ochii măriţi de uimire.

— Câtuşi de puţin. Cred că sunt cel puţin trei.

— Fir-ar să fie, el nu mi-a zis decât că e în Covent Garden! bombăni Yvette începând să se plimbe de colo, colo agitată.

— Cine? Blakeborough?

— B-Blakeborough? repetă ea, vizibil surprinsă.

— Nu fratele dumneavoastră, deci.

Simţi un fior alunecându-i pe spinare. Să fi fost oare celălalt frate, cel nelegiuit? Nu, ar fi apelat la Blakeborough dacă aşa ar fi stat lucrurile. Jeremy avea suficientă experienţă cu aristocraţia engleză ca să ştie că strângeau rândurile în jurul membrilor familiei. Sau rupeau complet legăturile cu ei.

Aşadar era ceva ce o privea personal. Oare în ce se vârâse?

— Mă refeream la… ăăă… cel care mi-a dat informaţiile despre persoana pe care o caut, îngăimă ea.

— Şi cine e acesta? Un prieten? Un amant secret? Înainte să accept nebunia asta, trebuie să ştiu cine mai e implicat.

— Aţi acceptat *deja!*

— Asta a fost înainte să ştiu…

Cineva îi strigă de pe trepte, iar Jeremy ridică privirea şi îl văzu pe Blakeborough apropiindu-se rapid cu o expresie posomorâtă.

— Aşadar aici aţi dispărut.

— Am venit aici să luăm puţin aer, spuse

americanul cu un aer plictisit. Era înăbuşitor în sala de bal.

Circumspect, contele îşi plimbă privirea de la Jeremy la sora lui. Dar probabil nu văzu nimic care să îl alarmeze, căci faţa i se înseninã.

— Deci? Aţi ajuns la vreo înţelegere? Ai să-i faci portretul lui Yvette?

Jeremy o fixă cu privirea, iar expresia rugătoare din ochii ei îl izbi în stomac.

Era o nebunie. Voia ajutorul lui într-un plan secret ce presupunea o vizită la bordel şi implicarea unui gentleman necunoscut. Nu o cunoştea aproape deloc, nici măcar nu era sigur dacă putea avea încredere în ea.

Mai grav era faptul că îl ispitea mai tare decât orice altă femeie în ultimii ani. Dacă ar fi dat curs unei astfel de atracţii ar fi ajuns negreşit la ceva mai profund, care, inevitabil, ar fi dus la suferinţă şi vinovăţie, şi un sentiment zguduitor de pierdere. Câtă vreme se limita la flirturi mărunte nu risca să se trezească nevoit să îşi repare sufletul după ce fusese spart în mii de cioburi.

Şi ce ar fi câştigat dacă accepta târgul propus de ea, în afara obligaţiei de coşmar de a picta un portret insipid al tulburătoarei sale Iuno?

„Vei putea crea lucrarea pe care ţi-o doreşti din tot sufletul. Vei avea şansa de a deveni un artist serios, nu doar fiul unui industriaş care a realizat câteva tablouri istorice reuşite. Vei putea arăta lumii că eşti capabil să ilustrezi realitatea cu

toată tensiunea şi suferinţa ei. Ce mai contează un mic deranj legat de o intrigă în comparaţie cu aşa ceva?”

Inspiră adânc, apoi declară:

— Fireşte că am să-l pictez. Câtă vreme acceptă şi Lady Yvette.

— O, da, se grăbi ea să răspundă. De-abia aştept să începem.

Şi el de-abia aştepta. Dar îi plăcea să se pedepsească de fiecare dată când era implicată şi o femeie atrăgătoare.

— Bun, deci, dacă doreşti să treci pe la reşedinţa noastră din Mayfair mâine… începu Blakeborough.

— De fapt, Edwin, interveni Lady Yvette aruncându-i o privire voalată lui Jeremy, eu şi domnul Keane am discutat despre asta şi considerăm că ar fi mai bine să picteze portretul la Stoke Towers.

— De ce? se interesă contele privind-o cu ochi mijiţi.

— Dată fiind reputaţia nu tocmai bună a domnului Keane, nu s-ar cuveni ca oamenii să-l tot vadă venind şi plecând cu regularitate de la reşedinţa noastră din oraş. Aproape sigur ar da apă la moară bârfitorilor. Nu vrei asta, nu?

— Nu prea, murmură fratele ei.

— În plus, tu deteşti să stai în oraş când Parlamentul nu e în sesiune. De-abia te-am convins să rămâi în noaptea asta.

— E adevărat, dar…

— Şi mai avem şi acel eveniment caritabil pentru şcoala de băieţi de la Preston. Nu pot să rămân la Londra şi astfel să las baltă toate pregătirile. Deşi, dacă vrei să amâni portretul câteva săptămâni, s-ar putea să meargă. Desigur, nu ştiu cât intenţionează domnul Keane să mai rămână în oraş…

Jeremy îşi stăpâni impulsul de a-şi da ochii peste cap. Blakeborough nu părea câtuşi de puţin conştient de faptul că era jucat pe degete.

— Ai fost de acord cu asta? i se adresă contele. Nu urmează să îţi sosească în curând şi restul familiei?

— Verişoara mea nu era sigură când vor ajunge exact. Ar putea dura câteva săptămâni. Iar Zoe îmi va da de veste imediat ce vor sosi. Sora ta îmi spunea că nu locuiţi departe de oraş. Aşa e?

Blakeborough dădu din cap. Îi studia pe amândoi ca şi cum ar fi încercat să îşi dea seama ce intrigă puneau la cale, însă Jeremy fusese dintotdeauna expert în a-şi ascunde sentimentele, iar Lady Yvette nu părea să fie mai prejos. În cele din urmă oftă:

— Prea bine, Yvette, dacă preferi aşa. Se întoarse spre Jeremy. Joci şah? Sau cărţi?

— Ocazional. Deşi nu sunt deosebit de bun nici la una, nici la alta.

— Chiar mai bine, spuse Blakeborough cu un zâmbet vag.

Jeremy se întrebă dacă aristocratul avea mulţi prieteni. Nu părea să aibă. Era un alt detaliu care îi apropia.

— Bun, deci, am stabilit, conchise Lady Yvette. Cum presupun că locuiţi la verişoara dumneavoastră, domnule Keane, vom veni să vă luăm dimineaţă, în drum spre Stoke Towers.

Deşi atitudinea ei autoritară i se părea amuzantă, chiar seducătoare, Yvette era uneori prea înfumurată până şi pentru el.

— Mă tem că e prea repede. Pot să încep schiţele imediat, dar pânzele trebuie să stea în casa voastră cel puţin o săptămână pentru a se obişnui cu temperatura şi umiditatea. Deci nu prea are rost să vin şi eu înainte să se întâmple asta.

— Pânzele? repetă Blakeborough suspicios. Mai mult de una?

— Destul de multe, de fapt, în cazul în care lucrarea nu-mi iese bine şi trebuie să o iau de la capăt. Sau mă răzgândesc în privinţa abordării sau decid…

— Înţelegem, îl întrerupse Lady Yvette, aruncându-i o privire furişă fratelui ei.

— Prin urmare, dacă nu vă deranjează să-mi luaţi pânzele mâine-dimineaţă, continuă Jeremy, eu o să vin la începutul săptămânii viitoare.

— Bun atunci, spuneţi-mi ziua când intenţionaţi să sosiţi şi am să trimit trăsura după dumneavoastră, spuse ea.

— Prefer să îmi folosesc propriul echipaj, pentru a putea să vin şi să plec după cum îmi convine. Dacă e acceptabil, adăugă americanul o uşoară notă de sarcasm.

— Desigur, dar am crezut, adică… bolborosi ea fâstâcită.

— Că voi juca bucuros după cum îmi cântaţi dumneavoastră.

— Nici nu se pune problema. M-am gândit doar că poate nu aveţi un echipaj.

Exact. Nu era neghiob, îşi dăduse seama că Yvette îl considera uşor de manipulat. Ei bine, o aştepta o surpriză. Nimeni nu îl juca pe degete – nici mama lui, nici sora lui şi cu siguranţă nicio doamnă arogantă din Regatul Unit.

— De fapt, milady, spuse el mieros, am o şaretă pentru utilizare personală cât mă aflu în Anglia. Îndrumaţi-mă spre moşia dumneavoastră şi am să mă prezint acolo la orice oră consideraţi potrivit lunea viitoare.

— Am o întâlnire în dimineaţa aceea, dar am să fiu acasă în jur de ora două, interveni Blakeborough, aruncându-i o privire compătimitoare surorii lui. Deci oricând după aceea va fi bine.

— Încă ceva. Jeremy îşi aţinti privirea asupra lui Lady Yvette. Va trebui să vin cu ucenicul meu. Ajutorul lui îmi va permite să termin portretul mai repede.

— Prea bine. Va locui cu dumneavoastră sau

să-i găsesc o cameră altundeva?

— Se va simţi foarte bine în aripa servitorilor, dacă îi puteţi repartiza un loc. *Şi eu* pot sta în aripa servitorilor dacă aşa preferaţi dumneavoastră, zise pictorul fără să rateze prilejul unei noi provocări.

— Aş prefera să nu fiţi ridicol, bombăni ea.

În timp ce fratele ei râdea înăbuşit, Jeremy se înclină.

— Am să fac toate eforturile pentru a îndeplini voia domniei voastre.

Yvette intui probabil batjocura, căci îi aruncă o privire aspră. Americanul rânji. În regulă, poate că nu era o idee înţeleaptă din mai multe motive, inclusiv acela că trebuia să îşi petreacă o parte din timp lucrând la un portret oficial. Dar situaţia avea şi anumite avantaje.

În mod cert avea să savureze schimbul de replici tăioase cu spirituala Lady Yvette.

Soarele deja apusese când se sfârşi recepţia. Trăsura familiei Barlow traversa acum Londra, îndreptându-se spre reşedinţa lor din oraş.

— Eşti foarte tăcută.

Sunetul vocii lui Edwin o făcu pe Yvette să tresară.

— La fel şi tu. Şi ce-i cu asta?

— Eu sunt întotdeauna tăcut. Tu, pe de altă parte, eşti ca un pârâu susurător după un eveniment social. Îţi place să-mi povesteşti cine şi ce a spus şi când. Fie îmi vorbeşti încântată

despre colecţia de cărţi a gazdei, fie te plângi de lipsa ei.

— Şi descriu rochiile, completă ea pe un ton lejer. Nu uita de asta.

— Îmi retrag observaţia că eşti tăcută.

Yvette râse melancolie. Bietul Edwin. Era aşa o pacoste pentru el! Lui îi plăcea solitudinea, pe când ea nu o suporta decât în doze mici, deoarece îi lăsa prea mult timp să rememoreze trecutul.

— Prea bine, nu am să te plictisesc cu rochiile. Deşi mi s-a părut că săculeţul de mână argintiu al lui Lady Zoe era…

— Dacă începi să descrii săculeţe de mână, îţi jur că mă arunc din trăsură. După o pauză, Edwin zise: Dar *ai putea* să îmi spui despre ce aţi discutat tu şi Keane în grădină.

Hopa. Se simţea întotdeauna oribil când încerca să îi ascundă ceva fratelui ei.

— Discutam despre tablouri, desigur.

— Tablouri? Altele în afară de portret?

O, Doamne, nu-i venea să creadă că făcuse o asemenea gafă!

— Nu despre portret. Chestiunea aceea am stabilit-o imediat. Celelalte lucrări ale lui. Cele care au fost expuse.

— Ah, aşa-i. Cele pe care le-ai criticat.

— Despre care mi-am spus părerea. Asta e diferit de a critica.

— Hmm. Edwin se uită pe geam. Îţi dai seama, cred, că atunci când l-am angajat pe Keane

să te picteze, nu încercam… nu voiam să sugerez că ai cumva *nevoie* să fii prezentată ca…

— E în regulă, Edwin. Ştiu ce părere ai despre mine.

— Nu sunt sigur că ştii.

Yvette îşi stăpâni iritarea cât de bine putu.

— Crezi că vreau cu orice preţ să-ţi împiedic încercările de a mă mărita, deci ţi-ai pus în cap să mă împingi de la spate.

— Aha. Ei bine, presupun că ai dreptate în privinţa asta. Părea tensionat. Îmi fac griji că vezi în evenimentele din trecut o dovadă că ar trebui să fugi de măritiş.

— Ce evenimente din trecut?

Samuel jurase să nu-i spună niciodată lui Edwin despre legătura ei aproape dezastruoasă cu locotenentul Ruston. Oare minţise?

— Ceea ce s-a întâmplat către finalul căsniciei nefericite a părinţilor noştri, desigur.

— A, da. Aşa-i. Ar fi trebuit să-şi dea seama că Edwin nu ştia despre ea şi locotenent, altfel ar fi spus ceva cu mult timp în urmă. Şi tu? Nu cumva laşi nefericirea mamei noastre să te facă cinic în privinţa căsătoriei?

— Poate sunt cinic în privinţa iubirii romantice, însă eu chiar *vreau* să mă căsătoresc. Am nevoie de un moştenitor. Iar tu ai nevoie de cineva cu care să discuţi, în afară de excentricul tău frate mai mare.

Amintindu-şi ce spusese domnul Keane

despre înţelegerea lui cu Edwin, Yvette se crispă.

— Eşti chiar atât de sigur că nu-mi voi găsi un soţ?

— La naiba, nu-mi suci din nou cuvintele. Se aplecă în faţă să-i prindă mâinile şi spuse ferm: Orice bărbat ar fi norocos să te aibă. Nu încerc să te fac să pari „destul de atrăgătoare cât să convingi vreun individ neştiutor aflat în căutarea unei soţii să ignore adevărul pe care i-l arată propriii ochi" sau mai ştiu eu ce prostie crezi. *Ştiu* că eşti o femeie superbă, minunată.

Yvette simţi un nod în gât.

— Atunci de ce îţi doreşti portretul?

— Keane a remarcat că un portret făcut de cineva atât de faimos ca el ţi-ar putea creşte popularitatea în societate.

Cuvintele lui o frapară. Ce diavol viclean era acest domn Keane! Pentru a o determina să-i pozeze pentru celălalt tablou, îl convinsese pe Edwin să comande un portret pe care nu voia să-l facă. Tipic pentru un derbedeu manipulator.

— Nu vreau decât să fii fericită, să ştii, zise Edwin strângându-i mâinile. Din vocea lui transpărea o afecţiune blândă pe care nu o auzise decât rar. Dacă într-adevăr nu vrei ca domnul Keane să-ţi facă portretul…

— Nu, este în regulă. Se forţă să zâmbească. Sunt chiar nerăbdătoare.

Mai ales că astfel avea să obţină ceea ce voia *ea.*

— Chiar eşti? Cu o privire gânditoare, îi eliberă mâinile şi se lăsă pe spate pe perne. Te rog, spune-mi că nu eşti interesată de el ca potenţial soţ. Adică e destul de înstărit, din câte mi s-a spus, dar reputaţia lui cu femeile cam lasă de dorit.

— Motiv pentru care nu l-aş considera niciodată un pretendent. Nu am uitat lecţiile pe care le-am învăţat de la Samuel. Şi de la vicleanul lui prieten. Yvette privi pe geam. Ştiu prea bine cât rău a provocat fratele nostru, cât rău creează întotdeauna acest neghiob în viaţa oricărei persoane care se apropie de el.

Tăcerea se lăsă ca un linţoliu în trăsură.

— Înţelegi, nu, de ce nu dau curs cererii lui Samuel?

— Nu, nu înţeleg, replică ea privindu-l mânioasă. Undeva în Covent Garden avem un nepoţel care trăieşte într-o casă de toleranţă alături de mama lui, fosta amantă a lui Samuel. Iar tu eşti dispus să-l abandonezi pe băiat unui viitor atât de incert?

— În primul rând, *s-ar putea* să avem un nepoţel. Nu e nicidecum sigur. De fapt, mi se pare foarte puţin probabil.

— Fiindcă ar fi prima dată când Samuel devine tatăl unui copil din flori? întrebă ea sarcastic.

Chiar anul acela Edwin se angajase să o sprijine pe Meredith, ultima amantă a lui Samuel,

cu tot cu odraslă.

— Nu ar fi trebuit să afli despre asta. Tonul lui Edwin se înăspri. Ba chiar simplul fapt că ţi-a spus despre amanta lui din bordel arată cât de jos a ajuns.

Samuel nu-i oferise informaţia chiar de bunăvoie. Ea îl forţase să o facă, în schimbul promisiunii de a-i trimite femeii scrisoarea lui. După ce îi spusese despre Peggy Moreton şi fiul ei, Samuel sugerase că scrisoarea conţinea detalii care ar fi ajutat-o financiar pe amanta lui.

Însă Yvette nu o trimisese încă. Odată ce scrisoarea era pusă la poştă, pierdea complet controlul asupra situaţiei. Până nu stabilea singură că nepotul ei era în siguranţă, nu avea de gând să-i dea nimic femeii.

— Ştiu cum merg lucrurile în lume, murmură ea. Sunt destul de obişnuită să aud poveşti nefericite de la numeroasele organizaţii caritabile pe care le susţin.

— Adică pe care le susţin eu la rugămintea ta.

— Şi aşa, râse tânăra femeie încercând să-i desluşească expresia în lumina scăzută a felinarelor stradale. Recunoaşte. Simţi şi tu o oarecare mulţumire în a-i ajuta pe cei care nu au ceea ce avem noi, altfel nu ai sprijini şcoala din Preston.

— Asta nu înseamnă că am să mă ocup de jumătate dintre bastarzii din lumea creştină doar fiindcă fratele nostru te-a rugat să trimiţi o

scrisoare.

Era mai bine să nu-i spună că încă mai avea misiva cu pricina. Poate i-ar fi cerut să o deschidă, ceea ce îi jurase lui Samuel să nu facă.

— În plus, continuă el, ce-am putea face cu băiatul? Cu siguranţă nu ai vreo idee prostească să-l creşti tu?

— Bineînţeles că nu. Nu ar fi înţelept nici pentru noi, *nici* pentru copil. Dar poate că Meredith ar fi dispusă să-l crească alături de fiul ei câtă vreme plătim noi pentru asta. Până acum s-a dovedit o mamă exemplară, iar cei doi copii sunt, până la urmă, fraţi vitregi.

— Presupunând că băiatul e într-adevăr *al lui.*

— De ce ar minţi Samuel în privinţa asta? întrebă Yvette.

— Fiindcă a auzit că o ajutăm pe Meredith şi copilaşul ei şi s-a gândit să profite de asta.

— Nu văd cum ar putea să o facă.

— Îţi cunoaşte inima bună. Ştie că nu vei fi împăcată până nu vei găsi acest copil. Deci poate că te trimite într-o misiune nebunească într-un cuib de desfrâu, riscându-ţi reputaţia, ca modalitate de a mă răni pe mine. Îşi dă seama că aş fi distrus dacă te-aş vedea compromisă. Nu m-a iertat niciodată că am rupt complet legătura cu el după ce tata l-a dezmoştenit.

Inima ei stătu în loc. Era prima dată când Edwin îi prezenta o teorie atât de oripilantă.

— Tu… chiar crezi că Samuel ar face aşa

ceva? Că m-ar folosi ca să se răzbune pe tine?

— Nu ştiu. Dar prefer să nu-mi asum riscul.

Exact acesta era motivul pentru care fusese suficient de disperată cât să-l implice pe domnul Keane. Şi motivul pentru care nu putea să-i dezvăluie domnului Keane întreaga poveste, sau faptul că Edwin era la curent cu problema. Fiindcă atunci domnul Keane i-ar fi dezvăluit intenţiile faţă de Samuel, care le-ar fi înăbuşit în faşă. Era mai bine să se descurce singură.

Totuşi, nu se putu abţine să nu-l contrazică pe Edwin în privinţa bănuielilor lui.

— Mi se pare un plan cam întortocheat din partea lui Samuel. De ce să se răzbune când nici măcar nu s-ar afla în Anglia să fie martor la căderea ta? Cu siguranţă are duşmani mai mari cu care să se lupte.

— Atunci de ce crezi că a menţionat acest presupus copil al lui? Din bunătate? În sufletul lui Samuel nu mai există acest sentiment de ceva vreme deja.

— Nu pot să cred asta, suspină Yvette, sfâşiată între cei doi fraţi ai ei. Dacă nu ar fi ajutat-o Samuel, poate că ar fi sfârşit… înfiorându-se, alungă acea amintire şi spuse: Ar fi trebuit să-l vezi la Newgate – plin de remuşcări, dorindu-şi să îşi ispăşească greşelile.

— El e întotdeauna plin de remuşcări după ce-a fost prins. Le uită însă destul de repede când pune din nou ochii pe câte o femeie frumoasă.

Trecură pe sub un felinar stradal care ilumină pentru o clipă buzele strânse şi sprâncenele încreţite ale lui Edwin. Detest să te văd făcându-ţi griji pentru asta. Nu cred absolut nimic din ceea ce spune fratele nostru. Nu trebuie să-l crezi nici tu.

— Deci chiar nu vei face nimic să-i găseşti pe Peggy Moreton şi pe copilul ei?

— Am făcut deja tot ce-am putut. M-am interesat de o actriţă cu acest nume şi mi s-a spus că nu a existat vreodată.

Chiar mersese atât de departe? Poate că nu era atât de nepăsător faţă de legăturile de familie pe cât părea.

— Iar asta înseamnă că Samuel a minţit cu privire la profesia fostei lui amante, continuă Edwin cu răceală.

— Sau că a folosit numele ei adevărat, nu numele de scenă.

— Oricum ar fi, dacă încep să umblu prin bordeluri întrebând de o femeie şi de fiul ei, ori voi părea la fel de desfrânat ca el, ceea ce nu te va ajuta cu nimic la găsirea unui soţ, ori voi atrage diverse impostoare.

— Atunci angajează un investigator.

— Da, fiindcă sunt toţi atât de discreţi, îi aruncă el tăios.

— Edwin…

— Poate crezi că ar trebui să-l rog pe proaspătul soţ al fostei mele logodnice să

cerceteze situaţia. Sunt sigur că ar accepta entuziast misiunea, zise el amar.

Se întorseseră la punctul de plecare. Singurii investigatori în care Edwin ar fi avut, poate, încredere erau exact cei care aproape fuseseră distruşi de ultima intrigă a lui Samuel. Se îndoia că Oamenii Ducelui s-ar fi implicat în ceea ce le-ar fi părut probabil o altă maşinaţiune similară.

Însă imaginea nepoţelului ei de patru ani crescând într-o casă de toleranţă, văzând lucruri pe care niciun copil nu ar fi trebuit să le vadă vreodată…

— Nu putem continua să tot facem curat după Samuel, rosti Edwin tăios. După cum şi-a aşternut, aşa trebuie să doarmă.

Din păcate nu Samuel avea să doarmă în acel pat, ci un băieţel pe care fratele lor îl adusese pe lume în stilul lui nonşalant.

— Promite-mi că ai să te laşi ghidată de mine în povestea asta, insistă Edwin.

Ascunzându-şi mâinile în faldurile fustei, Yvette îşi încrucişă atât degetele, cât şi gleznele.

— Îţi promit.

Existau situaţii când erai nevoit să iei măsurile corecte, indiferent de preţ. Iar dacă preţul era să pozeze pentru un crai notoriu şi să joace rolul unei femei de moravuri uşoare pentru a putea intra într-o casă de toleranţă, atunci aşa să fie.

Capitolul 4

Soarele cobora spre orizont când Jeremy îşi mână şareta pe aleea de la intrarea domeniului Stoke Towers. Pentru el casa nu era decât o altă reşedinţă engleză rurală luxoasă, însă pentru tânărul lui ucenic era, aparent, cu mult mai mult.

— Dumnezeule, ia-mi lumina ochilor! exclamă Damber[1]. Cu siguranţă aveţi o mulţime de prieteni şi rude bogate prin Anglia, domnule.

După ce fusese târât prin hoteluri şi hanuri dărăpănate în ultimele trei luni petrecute pe Continent, băiatul aparent uitase că Jeremy nu era doar un artist oarecare. Uneori chiar şi Jeremy uita. Când călătorea, prefera să trăiască precum oamenii de rând.

— Ah, dar aceştia nu sunt nici prieteni, nici rude., Sunt clienţi. Şi ar fi bine să fie bogaţi dacă vor să-şi permită un artist ca mine.

— Judecând după mărimea acestei hardughii, aş spune că sunt într-adevăr oameni groşi la pungă.

— Controlează-ţi limbajul, Damber, spuse Jeremy tăios.

— Nu pot glăsui ca voi, belferii, răspunse băiatul fără o urmă de remuşcare. Şi ce contează, oricum? Aţi spus că am cea mai fină mână pe care

1 Borfaş, în limbaj argotic (n.tr.)

ai văzut-o vreodată când vine vorba de pictat. N-ajunge?

— Nu, n-ajunge. Dacă vorbeşti ca un diavol brutal, degeaba pictezi ca un sfânt. Nimeni cu bani destui ca să-ţi cumpere lucrările nu te va observa dacă nu pari măcar cât de cât educat. Şi vrei totuşi să progresezi dincolo de statutul de ucenic, nu-i aşa?

— Bănuiesc că da, bombăni diavolul nerecunoscător.

— Atunci vorbeşte corect. Ştiu că eşti capabil să o faci atunci când te concentrezi. Îl măsură din priviri pe băiatul înalt. Pentru prima dată lavaliera lui Damber stătea dreaptă, jiletca îi era încheiată, iar cămaşa îi era vârâtă cuminte în pantaloni. Ai început în sfârşit să arăţi ca un gentleman, slavă Domnului. Acum trebuie să te şi exprimi ca unul.

— Am să mă străduiesc, domnule. Damber îi aruncă un rânjet obraznic. Se prea poate că dacă m-aţi plăti mai bine…

Jeremy îşi dădu ochii peste cap. Băiatul deja câştiga de două ori mai mult decât primiseră ucenicii lui americani. Doamne, cât era de tupeist! Ceea ce probabil nu era surprinzător, date fiind condiţiile grele în care crescuse. Însă în ciuda deosebirilor dintre ei, Damber îi amintea de el însuşi la vârsta aceea – sigur de talentul lui, pasionat de pictură şi însetat de cunoştinţe.

Ceea ce poate că nu era un lucru bun, la drept vorbind. Dacă Jeremy ar fi fost ceva *mai*

puţin însetat, poate că viaţa lui ar fi luat o altă turnură. Nu ar fi stăruit pe lângă Hannah să-i dea lecţii de pictură. Nu ar fi căzut în patul ei, ajungând apoi să se însoare prea tânăr. Nu ar fi…

Tunete şi trăsnete, de ce se tot gândea la acest lucru în ultima vreme, după atâţia ani? Hannah şi Theodore erau morţi, la fel şi cel responsabil de moartea lor. Era timpul să meargă mai departe. Să înceteze să se mai gândească la trecut. Să privească spre viitor.

Capodopera lui.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Lady Yvette apăru pe treptele conacului însoţită de un lacheu, iar sângele începu să-i gonească prin vene. Da, capodopera lui şi muza lui în persoană.

După o despărţire de aproape o săptămână, se aşteptase să nu fie atât de impresionat de ea, însă arăta chiar mai răpitor în rochia obişnuită, stacojie cu dungi aurii. Şi, la fel ca înainte, obrajii ei de porţelan erau vag coloraţi de un roz piersică, în timp ce soarele scotea la iveală urma de roşcat din părul castaniu. Ar fi trebuit să folosească ocru ars pentru acea nuanţă de castaniu. Eventual cu puţin crem pentru a surprinde şuviţele mai luminoase şi chiar puţin negru pentru umbre. Pentru *Arta sacrificată Comerţului* avea să fie nevoită să îşi poarte părul despletit, revărsându-se peste marginile lespezii de marmură.

Lespede de marmură? Măcar avea să găsească la Stoke Towers o structură pe care s-o

folosească pe post de altar?

— Pe ea o pictaţi? întrebă Damber cu respiraţia tăiată. N-arată ca o boieroaică delicată; e ditamai lungana, pe cuvânt.

— Ai grijă la limbajul vulgar, Damber, spuse Jeremy mecanic. Nu e o lungană, nici…

— Ba chiar e. E aproape la fel de înaltă ca mine.

— Asta nu contează! Nu poţi s-o numeşti astfel. Nici „boieroaică”, de altfel. E o doamnă foarte fină, pe care intenţionez să o imortalizez.

— Ce înseamnă „a imortaliza”?

— Uită-te în dicţionarul pe care ţi l-am dat.

— Şi vă plângeţi de limbajul *meu,* bombăni Damber, care detesta să caute cuvinte în dicţionar. La câte cuvinte fandosite folosiţi, v-aţi făcut o limbă numai a domniei voastre. Pun rămăşag că „a imortaliza” înseamnă ceva urât, cum ar fi „a tăvăli o doamnă”, în fond, aduce puţin a „imoral”, deci fără îndoială are legătură cu doamnele.

Jeremy îşi înăbuşi hohotul de râs, nevoind să-l încurajeze.

— Va trebui să afli singur căutând în dicţionar.

Sincer, era un miracol chiar şi faptul că băiatul ştia să citească, însă cineva, undeva, îl învăţase pe tânărul uriaş.

Damber îi aruncă o privire vicleană.

— V-aş înţelege perfect, domnule, dacă aţi

dori s-o luaţi la pat. Are un piept pe care ar putea pluti o corabie. Deşi pun rămăşag că e şi înţepată ca o…

— Ajunge. Un gentleman nu vorbeşte astfel despre doamne.

Dumnezeule, nu-i venea să creadă că spusese aşa ceva! Încercarea de a-şi educa ucenicul îl transformase într-un tip scorţos.

Deşi băiatul nu se înşela prea mult. Lady Yvette era într-adevăr cam înţepată. Şi chiar avea un piept impresionant. Jeremy era nerăbdător să vadă cum arăta în costumul grecesc pe care îl cumpărase.

Imaginea care i se formă în minte îi făcu sângele să gonească fierbinte. Iar *acest lucru* îl făcu să înjure în barbă. Nu se afla acolo pentru a o seduce, oricât de tentant ar fi părut.

Enervat pe el însuşi, smuci hăţurile pentru a face caii să se oprească în faţă. Dar înainte ca el şi Damber să apuce măcar să-şi descarce bagajele, o văzu pe Lady Yvette coborând scările.

— Mă aşteptam să ajungeţi mai devreme, spuse ea rece, în timp ce lacheul se duse să descarce şareta.

Ucenicul îl înghionti ca pentru a-i spune: „Vedeţi? Înţepată şi arogantă”. Jeremy îl ignoră.

— Sunteţi nerăbdătoare să începeţi, nu-i aşa? Îmi place într-adevăr să văd entuziasm din partea femeilor mele.

O roşeaţă grăitoare urcă pe gâtul ei frumos,

oprindu-i-se în obraji.

— Eu nu sunt una dintre „femeile” dumneavoastră. Şi nu era entuziasm. Doar că… Ne aşteptam să ajungeţi mai devreme, atâta tot.

— Fratele dumneavoastră a spus oricând după două. Nu a specificat o oră.

— Nu, dar am presupus… O, nu contează. Se întoarse spre Damber, care o studia din cap până în picioare cu o insolenţă pe care ea, aparent, alese să o treacă cu vederea. Tu probabil eşti ucenicul domnului Keane.

— Numele meu este Damber, milady, răspunse acesta înclinându-se scurt.

— Ce nume interesant. Ştiai că în limbajul străzii asta înseamnă „pungaş”?

— Chiar aşa e, milady, spuse băiatul circumspect.

— E o poreclă? continuă ea cu un aer fascinat ce îl surprinse pe Jeremy.

Şi aparent şi pe ucenic:

— Cred că da. E singurul nume pe care l-am avut vreodată.

— Înţeleg. În ochii ei apăru o licărire de compasiune. Ei bine, sunt încântată să te cunosc, Damber. I-am informat pe servitori că vei sta în camera liberă de la parter. Sper că te vei simţi confortabil acolo.

— Câtă vreme nu-i pârnaie, n-o să am treabă, murmură puştiul. Apoi, părând a-şi da seama ce spusese, adăugă: Adică…

— Sper sincer că e mai bine decât într-o temniţă, zise ea veselă. Aici nu avem nici copoi, nici cătane, te asigur.

— Nu, dar îmi permit să vă spun că aveţi o grămadă de mocofani, replică el înviorat.

— Ai mare dreptate, râse Lady Yvette. Şi paiaţe.

Damber îi rânji, apoi îi aruncă lui Jeremy o privire acuzatoare:

— Ziceaţi că nu am voie să folosesc limbajul străzii în compania unei boieroaice, da' uite că dânsa îl foloseşte mai mult decât eu.

— Decât *mine,* îl corectă Jeremy, apoi îşi dădu seama cât era de ridicol în lumina acelei conversaţii.

Cum naiba reuşea să-l înţeleagă pe băiat, oricum? Jeremy nu-i desluşea decât jumătate din vorbe. Din numeroasele lui vizite prin bordeluri bănuia că expresia „copoi şi cătane" se referea la poliţişti şi soldaţi. Şi putea ghici cam ce era un mocofan. Dar o paiaţă?

— Mă tem că nu sunt o boieroaică tipică, îi spuse Lady Yvette lui Damber cu ochii scânteind.

„Iar asta e puţin spus." Acum că se gândea mai bine, Yvette dovedise că ştia destul de mulţi termeni argotici în noaptea când se cunoscuseră. Ce-i drept, se părea că fratele ei mai mare era un nelegiuit, însă nu în genul indivizilor de joasă speţă printre care crescuse Damber. Deci de unde învăţase acel limbaj?

— Colecţionez termeni din argoul străzii pentru dicţionarele mele, explică ea ca şi cum i-ar fi citit gândurile. E un fel de hobby. De fapt, aş fi încântată dacă mi-ai completa colecţia, Damber, mai ales dacă ştii şi cuvinte din box.

Băiatul rămase cu gura căscată.

— Ştiu mai multe ca oricine! Doar să-mi spuneţi când, şi am să vă zic oricâte doriţi.

— Am să profit de oferta ta la un moment dat. Îi aruncă o privire lacheului care venise lângă ea şi aştepta, acum că terminase de desfăcut bagajele din spatele şaretei. Dar, deocamdată, probabil ar trebui să vă instalaţi.

— Prea bine, milady, spuse politicos tânărul înclinând scurt din cap.

Yvette se întoarse spre Jeremy:

— Iertaţi-mă, domnule Keane, dar nu sunt prea sigură ce anume face un ucenic de pictor. Veţi avea nevoie de un valet, sau se ocupă Damber…

— Ucenicul meu mă va ajuta cu toate cele trebuincioase, spuse Jeremy, ignorând geamătul celuilalt. Dacă servitorul dumneavoastră îl va conduce la camera mea, poate să înceapă să-mi despacheteze lucrurile, să întindă pânzele şi să-mi amestece vopselele pentru mâine-dimineaţă.

Băiatul devenise cam prea plin de el în ultima vreme. Nu i-ar fi stricat să i se aducă aminte că talentul trebuia dezvoltat prin muncă asiduă, care nu presupunea doar activităţi plăcute precum

pictatul şi desenatul. Sau schimbul de termeni argotici cu o aristocrată excentrică.

— Prea bine. Yvette se întoarse spre Damber. Tom te va conduce la apartamentul domnului Keane. Părând să observe postura rigidă a lacheului, adăugă: Iar stăpânul tău are dreptate. Poate ar trebui să păstrezi utilizarea argoului stradal pentru când te afli în compania mea şi a domnului Keane. Nu sunt sigură că personalul meu ar… aprecia coloritul unui astfel de limbaj.

— Cu mare plăcere voi face tot ce doriţi dumneavoastră, doamnă, declară puştiul într-o engleză impecabilă, deşi sclipirea din ochi şi înclinarea pălăriei nu aveau nimic de gentleman în ele.

Yvette râse în timp ce Damber se îndepărtă cu Tom, la fel de arogant ca întotdeauna.

— E cam puşlama, nu-i aşa? E limpede că l-aţi învăţat bine.

— Credeţi-mă, din naştere ştie cum să se dea bine pe lângă femei. Şi ce nu ştia din naştere, a învăţat în bordeluri.

Zâmbetul ei păli.

— Acolo l-aţi cunoscut?

— Dumnezeule, nu. Am dat peste băiat în Hyde Park, unde schiţa portrete pe bani.

— Băiat? repetă ea.

— Bruta asta masivă nu are decât cincisprezece ani. Dacă l-aţi fi văzut când l-am întâlnit prima dată, prea costeliv pentru înălţimea

lui, l-aţi fi crezut şi mai tânăr.

— Îl hrăniţi bine, înţeleg.

— El singur se hrăneşte bine, bombăni Jeremy. Îmi mănâncă toate resursele de când l-am luat să-mi fie ucenic.

— Atunci de ce aţi făcut-o? Îl studie cu o privire voalată. Prea puţini oameni ar angaja o haimana de pe stradă.

— Îmi regret decizia zilnic, de fiecare dată când sunt nevoit să mă lupt cu el în materie de vorbire şi maniere. Dar… Zâmbi, amintindu-şi desenul lui Damber care îl făcuse să se oprească. Apoi îmi arată una dintre schiţele lui şi îmi aduc aminte de ce am făcut-o.

Fiindcă are un ochi bun şi un talent fantastic. E un lucru mai rar decât aţi crede.

— Însă nu mulţi ar încerca să-l dezvolte.

Ochii ei se încălziră, iar Jeremy fu din nou frapat de culoarea lor minunată. Ce păcat că nu avea să poată reda acei ochi de felină scânteind de sub genele întunecate! În capodopera lui ochii ei aveau să fie îndreptaţi în sus, doar unul vizibil, şi acela din profil.

Mai era şi portretul. Acolo avea să-i picteze ochii. Asta reprezenta o oarecare consolare pentru că era forţat să facă o muncă pe care o detesta. Putea folosi albastrul cobalt, amestecat cu galben indian şi foarte puţin ocru pentru a obţine acea nuanţă de smarald. Dar cum avea să redea emoţia din ei?

Avea ochi calzi, genul în care un bărbat ar fi putut să se piardă, înecându-se în dulceaţa lor blândă pe când… La naiba, iar îl apuca!

— Unde e fratele dumneavoastră? întrebă el tăios, dându-şi seama că erau complet singuri.

— Edwin a avut de rezolvat o problemă urgentă cu intendentul nostru, dar ni se va alătura la cină. Între timp, mă gândeam că am putea face un tur al casei. Se apropie de el şi coborî vocea: Ne va da ocazia să alegem camera cea mai potrivită pentru creaţia dumneavoastră secretă.

— Ah, da, spuse Jeremy, surprins de entuziasmul conspirativ din vocea ei. Aparent îi făcea plăcere subterfugiul lor. După dumneavoastră, milady.

Când Yvette îşi intră în rolul de ghid, se trezi memorându-i mişcările: felul în care întorcea capul când îi arunca o privire peste umăr, fluturatul scurt din mână cu care îi arăta ceva demn de atenţie, arcuirea sprâncenei arogante când el făcea vreun comentariu ironic.

Ar fi trebuit să se concentreze pe seria de încăperi prin care treceau, însă prefera să o studieze *pe ea.* În fond, urma să o picteze.

Acesta era singurul motiv pentru care o privea obsesiv. Nu era fiindcă îi încingea sângele – o, nu. Nu era atât de neghiob.

Vezi să nu. *Fireşte* că era atât de neghiob. Era bărbat, în fond, şi avea în faţa lui o tânără frumoasă şi remarcabilă. Ar fi trebuit să fie făcut

din granit ca să nu-i observe farmecele în timp ce urca scările înaintea lui.

Şi-ar fi dorit să fie deja îmbrăcată în delicatul costum grecesc. Pe vremea soţiei lui, rochiile se purtau mulate pe corp, dezvăluind toate rotunjimile, dar în ultima vreme deveniseră umflate, cu jupoane şi pantalonaşi şi tot tacâmul. Abia dacă mai puteai desluşi silueta feminină de dedesubt.

O, ce ar fi însemnat să vadă silueta lui Lady Yvette în toată splendoarea! Să alunece cu degetele în sus pe picioarele ei lungi până unde se terminau ciorapii şi începea pielea dezgolită. Era ciudat că o aristocrată îmbrăcată atât de cuminte putea să-i aprindă atât de tare imaginaţia. Şi poftele carnale. Fir-ar să fie!

— Ucenicul dumneavoastră ştie despre celălalt tablou? întrebă ea când ajunseră la etaj.

— Ştie că lucrez la un al doilea proiect cât timp mă aflu aici, da. Am fost nevoit să-i spun asta ca să înţeleagă de ce va trebui să amestece şi alte vopsele, să întindă şi alte pânze, şi aşa mai departe. Dar, în ceea ce-l priveşte, aş putea la fel de bine să fac un portret privat pentru amanta fratelui dumneavoastră sau să vă ilustrez jurnalul. Aş putea face tot felul de pungăşii, încheie el rânjind.

Ea îi aruncă un zâmbet trufaş.

— Deci e cu dumneavoastră de suficient timp ca să vă ştie caracterul depravat.

— Ştie destule, replică Jeremy sec.

— Dar odată ce tabloul va fi expus, nu va ghici că v-am pozat pentru el?

— Eu creez şase sau şapte lucrări pe an. Dacă aceasta este aleasă să fie prezentată la expoziţia de vara viitoare a Academiei Regale, el nu o va vedea până atunci, şi cu atât mai puţin nu va şti când am pictat-o. Ar putea fi de dinaintea angajării lui.

— Totuşi…

— Lăsaţi-l pe Damber în seama mea. O prinse de mână pentru a o opri din mers. Vă promit să vă păzesc reputaţia, chiar şi faţă de el.

De-abia după ce Yvette făcu ochii mari îşi dădu seama şi el că mâna îi era dezgolită. Că felul în care i-o ţinea era intim. Că pielea îi era moale şi fină, iar degetele ei mai delicate decât se aşteptase.

Că respiraţia ei începuse să se accelereze… şi la fel şi pulsul lui. Tunete şi trăsnete!

Îi eliberă mâna.

Pentru o clipă ea îl fixă cu o privire tulburător de intensă, ca şi cum ar fi încercat să-i desluşească intenţiile. Apoi lăsă să-i scape o răsuflare înfiorată ce îşi înfipse ghearele adânc în el şi, întorcându-se, se îndepărtă în grabă pe coridor.

Stăpânindu-şi impulsurile carnale, Jeremy porni cu paşi mari după ea. Doamne, ce diavol pusese stăpânire pe el? Tânjea să o atingă din

nou, ceea ce era absurd. De obicei îşi controla mai bine dorinţele.

Tânăra femeie îl conduse într-un salon spaţios dominat de un pian.

— Eventual am putea folosi sala de muzică.

Îşi recăpătase în totalitate cuminţenia. Evident, Jeremy nu era pentru ea o ispită la fel de puternică precum era ea pentru el. Ar fi trebuit să se simtă uşurat, însă nici vorbă.

— Edwin nu intră decât rar aici, şi e o încăpere extraordinar de luminoasă.

— Aşa e, spuse el privind în jur. Dar, pe lângă faptul că fratele dumneavoastră se va aştepta să-mi petrec zilele lucrând la portret, cum îi veţi împiedica pe servitori să observe că noi doi dispărem ore în şir? Fără îndoială cineva va veni să ne caute şi ne va găsi aici. Nu văd cum puteţi păstra secretul câtă vreme ne aflăm în casă. Speram că aveţi vreo anexă abandonată…

— Nu, nu va merge. Toate clădirile sunt ocupate. Presupun că ne-am putea preface că ieşim la călărit şi să găsim un câmp undeva…

— Fratele dumneavoastră ar intra imediat la bănuieli dacă i-am spune că ieşim la plimbare. Ar vrea să ne însoţească, mai ales când m-ar vedea împachetându-mi pânzele şi carnetele de schiţe, şi restul trusei de pictură.

Yvette răsuflă exasperată, apoi propuse:

— Ce-ar fi dacă am face-o noaptea, după ce s-a culcat toată lumea? Puteţi să pictaţi în timpul

nopţii, la o lumină mai scăzută?

— Pot şi am mai făcut-o, deşi nu e opţiunea mea favorită. O privi pieziş. Dar dumneavoastră sugeraţi să ne petrecem serile împreună, doar noi doi.

— Da, replică ea ferindu-şi privirea. Şi ce-i cu asta?

— Nu dumneavoastră m-aţi caracterizat ca fiind genul de individ care mai degrabă ar pune o femeie la pământ şi şi-ar face toate poftele cu ea decât să o privească doar? Practic m-aţi acuzat că sunt la fel de rău ca fratele dumneavoastră, desfrânatul de Samuel.

— Corect, dar am spus şi că îi cunosc toate trucurile. Şi pe ale dumneavoastră. Îşi încrucişă defensiv braţele peste piept. Dacă ne aflăm într-o cameră a conacului şi vă luaţi nasul la purtare, pot oricând să strig după un servitor.

— Dacă sunteţi atât de naivă încât să vă închipuiţi că ameninţarea asta v-ar salva, atunci nu cunoaşteţi *niciunul* dintre trucurile unui bărbat, comentă el sec.

Replica lui păru să o pună pe gânduri. După cum ar fi şi trebuit.

— Dar dacă încercaţi să mă seduceţi, nu vă veţi mai putea realiza tabloul. Şi cu siguranţă asta e mai important pentru dumneavoastră decât tentativa de adăuga încă o femeie lungului şir de cuceriri.

— Desigur, spuse Jeremy cu un zâmbet fin.

Avea dreptate, aşa ar fi trebuit să fie. Din păcate, Yvette nu-şi dădea seama cât de seducătoare era. Gândul de a o picta îmbrăcată într-un costum diafan aproape îl făcu să saliveze. Să rămână singur cu ea ore la rând, noaptea, ar fi însemnat să-şi forţeze norocul. Deci, desigur, trebuia să o facă. Nu fusese niciodată genul care să dea înapoi în faţa unei provocări.

— Prea bine, vom lucra cât timp toţi ceilalţi dorm. Dar încăperea asta nu va fi potrivită. E bună pentru portret, însă tocmai ceea ce o face perfectă pentru a picta în timpul zilei o va face dezastruoasă pentru întâlnirile noastre nocturne. Arătând spre ferestrele acoperite cu perdele subţiri de tul, explică: Voi avea nevoie de o mulţime de lumânări şi felinare, plus focul din cămin, iar acest lucru ne va trăda prezenţa pentru oricine trece pe dedesubt – servitori, grăjdari, localnici. Ca să nu mai vorbim de fratele dumneavoastră. S-ar putea să vină cineva să investigheze.

— E adevărat. Fruntea i se încreţi. Avem nevoie de un loc mai izolat, dar în interior. Eventual la capătul holului?

— Va trebui să fie departe de dormitorul fratelui dumneavoastră, altfel o să ne audă.

— Aşa e. Ieşind din încăpere, se uită în jur. Camerele lui Edwin sunt la etajul acesta, la fel şi ale dumneavoastră. Nu putem folosi biblioteca, fiindcă lui Edwin îi place să meargă acolo când nu

poate să doarmă. La următorul etaj, unde se află dormitorul meu şi celelalte camere, s-ar putea să găsim un salon numai bun.

— Ar fi prea mic. Jeremy ridică privirea spre puţul neacoperit al scărilor. Ce se află la ultimul etaj?

— Nimic, la drept vorbind, spuse ea crispată. Doar vechea cameră a copiilor şi camera de lecţii.

— Camera de lecţii s-ar putea să-mi convină.

Fără a o aştepta, începu să urce hotărât scările.

— Nu e folosită niciodată, protestă ea, urmându-l în grabă. Nici măcar nu mai ţin minte când a fost aprins ultima oară focul în cămin.

— Câtă vreme coşul încă trage, ar trebui să fie în regulă.

Când ajunseră la ultimul etaj, Jeremy se opri să privească în jur, însă nu văzu decât o serie de uşi închise.

— Care e?

Cu o ezitare suspectă, Yvette porni agale spre capătul holului şi deschise o uşă.

— Sincer, nu cred…

Jeremy o depăşise însă cu paşi mari şi intrase deja. Podeaua era acoperită cu un covor de lână brodat, iar mobilierul era învelit în olandă, ceea ce confirma că încăperea nu mai fusese folosită de mult. Un glob pământesc stătea uitat într-un colţ, pe perete atârna o tablă de scris, şi ici-colo erau împrăştiate câteva scaune lungi şi subţiri.

Spre încântarea artistului, în centrul camerei se afla o masă lungă de stejar care, în mod evident, fusese considerată prea pocită de zgârieturi şi pete ca să mai merite a fi învelită. Putea servi drept altar dacă o acoperea cu o ţesătură albă.

Se apropie să îşi treacă mâna peste suprafaţa plină de praf. Păcat că nu o putea folosi aşa cum era. Lemnul avea poveşti de spus; aproape că îl auzea strigându-l. Însă suprafaţa altarului trebuia să fie suficient de deschisă la culoare pentru a contrasta cu sângele ce simboliza jertfa eroinei.

Frumoasa, provocatoarea lui eroină, care rămăsese încremenită în pragul uşii, evident neconvinsă de alegerea lui.

— Doar nu credeţi că asta va fi bună?

— De fapt, e perfectă.

Se plimbă prin încăpere cufundat în gânduri. Iniţial îşi imaginase o scenă în sălbăticie, în care „Comerţul” să fie reprezentat de un individ mătăhălos, aplecat deasupra frumoasei „Arte”. Aceasta avea să zacă întinsă sub cuţitul lui, cu sângele picurându-i pe altarul de granit. Dar de ce s-ar fi aflat Comerţul afară? Era mai bine să folosească friza clasică ce se întindea pe tavanul camerei de lecţii. Şi decoraţiunea din traforaj de deasupra ferestrei, ca o imagine dintr-un templu grecesc sau o bancă.

Da! Echivalentul modem al adulării banilor era instituţia unde se păstrau toţi banii! Băncile

aveau adesea aspecte arhitectonice greceşti, iar unele elemente se regăseau chiar în acea încăpere.

Încântat la culme, studie căminul de marmură cu medalionul din ghips de deasupra, perfect pentru o bancă. Iar masa de stejar avea să fie pe post de tejghea, precum cele la care stăteau funcţionarii pentru a-i servi pe titularii conturilor.

Se încruntă. Stejarul era prea închis la culoare pentru a se vedea sângele pe el. Poate că dacă…

— Domnule Keane!

Vocea îl făcu să tresară. De-abia când se întoarse şi o văzu pe Lady Yvette afişând o expresie îngrijorată îşi dădu seama că îi rostise numele de mai multe ori.

— Da?

— Unde aţi fost?

— Iertaţi-mă, milady, răspunse el cu un zâmbet trist. Când lucrez mă las în voia imaginaţiei, iar tot ce e în jurul meu dispare.

— Aşa cum face şi Edwin când lucrează la automatele lui.

— Automate?

— Maşinării pe care le învârţi cu cheia şi…

— Ştiu ce e un automat. Doar că nu m-aş fi aşteptat ca fratele dumneavoastră să aibă aşa ceva.

— Le face pentru şcoala de băieţi pe care o finanţăm. El spune că îi ajută pe băieţi să înveţe

fizică şi deprinderi mecanice şi aşa mai departe. Dar eu cred că o face şi din cauza tatălui nostru.

— Da?

— Tata a strâns câteva zeci de-a lungul anilor. La început Edwin îşi făcea de lucru cu ele doar când se stricau, având în vedere că pe mine şi pe Samuel ne distrau atât de tare. Posomorâtă, Yvette continuă: Apoi, după ce s-a îmbolnăvit mama, a început să fabrice tot felul de maşinării, când trebuia să petreacă ore întregi la căpătâiul ei fiindcă… Răsucindu-se pe călcâie, ieşi pe hol şi îşi reluă tonul distant. Ar trebui să coborâm, îl aud pe Edwin strigându-ne. Şi nu ar fi bine să ne găsească aici.

— Nu.

Jeremy nu auzise pe nimeni strigându-i şi se îndoia că ea ar fi auzit. Ceva o speriase acolo şi voia să ştie ce anume, însă nu era momentul potrivit s-o întrebe. Avea să aştepte până venea să îi pozeze, când nu ar mai fi putut fugi cu uşurinţă. Apoi avea să afle exact de ce era atât de sperioasă această Iuno a lui.

Capitolul 5

Yvette era aşezată în faţa lui Edwin în salon, încercând să nu-l privească pe domnul Keane. Era imposibil. În seara aceea purta un frac albastru

intens ce îi făcea ochii să strălucească atât de luminos, încât ar fi putut să se holbeze la el ore întregi.

Nu că pictorul i-ar fi dat ocazia. În timp ce ea şi Edwin jucau şah, el stătea aşezat lângă şemineu şi schiţa.

Nu-i venea să creadă că acceptase să se întâlnească singură cu el la ceas de seară. Îşi pierduse minţile?

Nu. Era o femeie adultă pe deplin stăpână pe simţurile ei. Era mai în vârstă acum şi cu mult mai înţeleaptă. Cu siguranţă putea să-i facă faţă cuiva de teapa domnului Keane.

„Dacă sunteţi atât de naivă încât să vă închipuiţi că ameninţarea de a striga după un servitor v-ar salva de la a fi sedusă, atunci nu cunoaşteţi niciunul dintre trucurile unui bărbat.”

O, vai.

Totuşi, el îşi dorea acel tablou. Avea să se stăpânească.

Iată-l acum, atât de concentrat să o deseneze, încât nici măcar nu putea face conversaţie de politeţe. Era oarecum umilitor că nu o vedea decât ca pe un obiect de schiţat. Dacă aşa lucra întotdeauna, îşi spuse ea, nu avea niciun motiv de îngrijorare.

— Sunteţi sigur că nu vreţi să veniţi în locul meu? Era hotărâtă să obţină *orice* reacţie din partea individului. Nu mă pot pune cu Edwin la şah. Cum el nu-i răspunse, reluă pe un ton tăios:

Domnule Keane? Doriţi să jucaţi următoarea partidă cu fratele meu?

— Hmm? Aceeaşi expresie vagă pe care i-o văzuse mai devreme îi apăru scurt pe chip înainte de a se risipi. O, scuze, nu.

Rupse o foaie de hârtie, o făcu ghem şi dădu să o arunce în foc.

— Nu! Yvette sări să-i ia hârtia din mână. Lăsaţi-mă să văd.

— E oribil, spuse el, fără a opune totuşi rezistenţă.

Ea netezi schiţa, apoi icni. Din doar câteva linii îi redase perfect chipul din profil.

— Nu e câtuşi de puţin oribil. M-aţi făcut drăguţă.

— Dar *eşti* drăguţă, interveni Edwin.

— V-am reprezentat ca pe orice altă fetişcană din Anglia, zise pictorul ignorându-l pe conte. Încruntându-se, se reapucă de lucru, aplecat deasupra carneţelului de schiţe, şi murmură: Sunteţi mai mult de-atât.

Yvette nu ştia dacă să se simtă flatată sau insultată.

— M-aş mulţumi să fiu drăguţă, îi spuse, strecurând respectuoasă hârtia boţită în sertarul măsuţei de scris aflate în apropiere.

— Nu vă mulţumiţi niciodată cu mai puţin decât meritaţi. E întotdeauna o idee rea.

Nota tăioasă de durere din vocea lui îi atrase atenţia când se întoarse lângă el, privindu-l cum

crea umbre cu creionul.

— Păreţi să vorbiţi din experienţă.

Domnul Keane ridică privirea şi clipi. În momentul următor, cu o faţă iarăşi inexpresivă, arătă spre scaunul ei:

— Mergeţi înapoi acolo şi nu vă mai mişcaţi. Vreau să fac mai multe schiţe. Trebuie să stabilesc exact cum să vă aranjez mâine, iar pentru asta am nevoie de studii.

— Nu am şi eu un cuvânt de spus în legătură cu propriul meu portret? ripostă ea împingându-şi bărbia în afară.

— Singurul care să aibă un cuvânt de spus ar trebui să fiu eu. Edwin se aplecă peste tabla de şah. Până la urmă, eu plătesc.

De data aceasta îl ignorară amândoi. Domnul Keane se instală din nou în fotoliu, plimbându-şi privirea peste Yvette ca şi cum i-ar fi memorat curbele şi liniile.

— Aţi vrea să aveţi un cuvânt de spus? Ieri nu păreaţi prea entuziasmată de portret.

Acest lucru fusese înainte să-şi dea seama că el o putea face să arate drăguţă fără a face uz de retuşuri.

— Nu mă deranjează. Şi da, prefer să aleg eu poza.

— Nu vă alegeţi dumneavoastră poza, milady, spuse el cu o umbră de amuzament. Ea vă alege pe dumneavoastră.

— Nu vă puteţi abţine de la utilizarea acestui

limbaj enigmatic?

— Eu cel puţin nu vorbesc în argou. Încrucişându-şi braţele pe piept, îi zâmbi mai larg. Dumneavoastră de ce o faceţi, chiar aşa?

— Nu îl folosesc în exprimarea curentă. Colecţionez termeni pentru dicţionarul meu.

— Dar de ce ar vrea o doamnă din înalta societate, având la dispoziţie atât de multe ocupaţii potrivite cu care să-şi umple timpul, să „colecţioneze” cuvinte din limbajul străzii?

— Consideraţi-o o preocupare savantă.

Pictorul o măsură din cap până în picioare cu o expresie de evaluare atentă ce îi încinse obrajii şi îi strânse stomacul.

— Nu-mi păreţi genul de femeie savantă, spuse el răguşit.

Yvette îi aruncă o privire lui Edwin, apoi îndrăzni să răsufle când îşi văzu fratele concentrat asupra următoarei mutări.

— Nu mă cunoaşteţi suficient pentru a stabili asta.

— E adevărat? Atunci ce-ar fi să remediaţi situaţia? Spuneţi-mi de ce faceţi colecţie de termeni argotici vulgari şi nu de fluturi, spre exemplu.

— Samuel a băgat-o în asta, ticălosul! izbucni Edwin.

Inima ei se strânse. Nu putea să-l lase pe domnul Keane să ghicească faptul că propunerea ei de a vizita o casă de toleranţă avea legătură cu

Samuel. Nu era sigură că putea avea încredere în artist, iar dacă acesta avea chiar şi cea mai vagă bănuială că era implicat şi Samuel, ar fi putut să-i spună totul lui Edwin, care ar fi pus capăt întregii poveşti.

— Însă asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, înainte ca tata să-l alunge din familie.

Derutat, domnul Keane îşi plimbă privirea între ea şi Edwin.

— Atunci de ce colecţionaţi în continuare termeni argotici pentru dicţionarul dumneavoastră?

— Fiindcă nu mai are nicio legătură cu Samuel. „Sau cu prietenul lui, pentru care făcusem o pasiune copilărească. Până mi-am dat seama că interesul lui faţă de mine era pur mercantil.” Samuel era pasionat de meciurile de box pe bani şi folosea mereu termeni pe care nu îi pricepeam. Dorindu-mi să-l înţeleg mai bine, am început să-i pun întrebări şi să iau notiţe. După o vreme, a devenit un mic hobby.

— O obsesie, mai degrabă, comentă Edwin.

— Însă una pur savantă? Domnul Keane îi studie chipul. Presupun că nu aţi fost niciodată în acele părţi din Londra unde se foloseşte argoul.

— Nu am nevoie să merg în astfel de locuri pentru a învăţa despre argou, spuse ea pe un ton defensiv. Am citit toate dicţionarele şi cărţile lui Pierce Egan. Mai mult, colaborez cu mai multe fundaţii caritabile în care sunt implicate femei cu

o poziţie socială mai umilă, şi le aud mereu folosind astfel de cuvinte.

— În plus, interveni Edwin, nu e ca şi cum i-aş da voie vreodată să se aventureze în Spitalfields sau Wapping, nici măcar însoţită. Ar fi riscant atât pentru ea, cât şi pentru reputaţia ei.

— Edwin îşi face mereu griji pentru siguranţa mea, chiar şi aici, pe moşie se grăbi ea să spună, observând privirea plină de subînţeles a pictorului. E unul dintre dezavantajele posturii de soră mai mică.

— Ai putea să mă înlocuieşti cu un soţ, sugeră Edwin lăsându-se pe spate în fotoliu. Atunci ai putea să faci tot ce pofteşti.

— Există cu adevărat în societate astfel de bărbaţi indulgenţi? pufni ea.

— Nu ai să afli niciodată dacă te încăpăţânezi să îi tot pui pe fugă, mormăi fratele ei.

Jane o acuzase cam de acelaşi lucru, iar Yvette se săturase.

— Nu am ce face dacă tot bărbaţii pe care îi cunosc sunt la fel de plicticoşi ca tine.

— Te referi la faptul că sunt şocaţi când îi întrebi despre cuvinte vulgare? Edwin îi aruncă o privire domnului Keane. De fiecare dată când cunoaşte câte un gentleman interesat de sporturi, îl iscodeşte cu privire la jargon. E unul dintre motivele pentru care nu-şi găseşte pretendenţi respectabili: aceştia decid că este fie o savantă rece, fie o femeie de rang ceva mai umil decât se

aşteptaseră ei.

— Gentlemenii nu acceptă ca o femeie să aibă hobby-uri neobişnuite, suspină ea.

— Ai putea să renunţi la ele, remarcă Edwin.

— Iar tu ai putea înceta să mai lucrezi la omuleţii mecanici şi să începi să-ţi faci de lucru cu oameni vii, se răsti ea. Însă eu nu te critic *pe tine.*

— Cred că tocmai aţi făcut-o, interveni domnul Keane cu insolenţă.

— Nu vă băgaţi! Se întoarse spre fratele ei. Chiar vrei să renunţ la toate interesele mele doar pentru a pune mâna pe un soţ? Când tu nu eşti dispus să renunţi la ale tale pentru a-ţi găsi o soţie?

— Te-a prins cu asta, Blakeborough, zise râzând pictorul. Ce ţie nu-ţi place, altuia nu-i face.

— Aşa ar trebui să fie, sunt de acord. Edwin îşi împreună mâinile. Din păcate, în atmosfera rarefiată a clasei noastre sociale nu e aşa. Un bărbat poate fi oricât de excentric doreşte şi tot îşi va găsi o soţie, în special dacă are avere şi titlu. Dar o femeie, chiar şi o moştenitoare, trebuie să fie mai atentă dacă nu vrea să fie luată de nevastă doar pentru banii ei.

— Da, o femeie trebuie să fie întotdeauna mai atentă. Şi mai circumspectă. Şi mai *anostă.* Yvette îşi privi furioasă fratele, cu mâinile în şolduri. Trebuie întotdeauna să stea cuminte şi să se poarte frumos şi să nu sugereze o iotă din ceea ce gândeşte sau simte cu adevărat, fiindcă…

— Opriţi-vă!

Strigătul domnului Keane o surprinse atât de tare, încât încremeni. Acesta sări în picioare şi veni în faţa ei:

— Nu vă mişcaţi. Asta este. Asta e poza. Aşezându-se pe scaunul din faţa lui Edwin, începu să schiţeze frenetic. Perfect. Absolut perfect.

— Fiindcă e enervantă ca naiba? întrebă Edwin tărăgănat.

— Fiindcă e *aprigă.* Privirea domnului Keane o întâlni pe a ei. Superb, îmbătător de aprigă.

La fel era şi el, cu ochii luminoşi, cu faţa învăluită de patimă artistică în timp ce creionul îi zbura pe hârtie.

— O, da, pictaţi-mă aprigă, murmură ea, simţind cum pulsul începuse să-i bubuie. Îmi place să fiu aprigă.

— Atunci nu mai zâmbiţi, o mustră artistul. Reluaţi-vă expresia de dinainte.

Când ea încercă să o facă, Edwin lăsă să-i scape o înjurătură.

— Asta nu e genul de imagine la care mă gândeam pentru sora mea.

— Te-am avertizat că există un motiv pentru care nu fac portrete, zise Keane fără să se întrerupă din lucru. Subiecţii – sau familiile lor – nu sunt niciodată încântaţi de felul în care îi reprezint.

— Dar are o atitudine de precupeaţă, aşa cum stă cu mâinile în şolduri, se plânse contele. Nu e

câtuşi de puţin feminină.

— E cea mai feminină poză din lume. Cât de des vezi un bărbat stând astfel? Transmite forţa hotărârii.

— Da, dacă femeia e o amazoană, se răsti Edwin.

— Sunt perfect mulţumită să fiu pictată ca o amazoană, declară Yvette printre dinţii încleştaţi, încercând să nu se mişte. Amazoanele nu le permiteau bărbaţilor să-şi bată joc de ele.

— Nu o amazoană, milady, o corectă pictorul cu un zâmbet sumbru. Iuno în persoană. Sunteţi o zeiţă de prima clasă. Amazoanele sunt soldaţi în fustă, dar zeiţele pot fi şi blânde şi aprige. Asta le face să fie zeiţe.

Ceva se mişcă în pieptul ei. Niciun alt bărbat nu o numise vreodată zeiţă. Cu siguranţă niciun alt bărbat nu înţelesese ciudata dualitate a personalităţii ei pe care gentlemenii respectabili o găseau atât de neplăcută.

Deşi încercă să-şi spună că erau doar replicile de crai ale domnului Keane, nu putea nega focul din ochii lui în timp ce vorbea. Acesta îi stârni în replică un fior de dorinţă ce o străbătu din cap până în picioare.

Slavă Domnului că fratele ei nu putea vedea în ce fel era privită. Din nefericire însă, putea probabil să vadă reacţia *ei.*

Încercă să îşi dea seama ce gândea, însă Edwin era maestru în a-şi ascunde sentimentele.

Era mult mai abil decât ea. Se mulţumi să îşi plimbe privirea între ea şi domnul Keane cu o expresie impenetrabilă.

— Vezi? Domnul Keane îi arătă schiţa lui Edwin. Ce părere ai?

Chipul contelui se îndulci uşor.

— Ai dreptate, spuse el, cu o urmă de uluire în voce. Este splendidă.

— Mult mai bine decât doar drăguţă, zise domnul Keane, reîncepând să schiţeze. Eşti un bărbat cu gust, până la urmă, Blakeborough.

Yvette simţi un nod formându-i-se în stomac. Nu era tocmai pregătită să renunţe la a fi drăguţă.

— Să văd şi eu!

— Într-o clipă. Domnul Keane mai trasă câteva linii pe carnetul de schiţe, apoi se ridică pentru a veni lângă ea. Puteţi să vă uitaţi la desen fără să vă schimbaţi expresia? Ea ridică o sprânceană, iar el chicoti. Bineînţeles că nu puteţi. Ştiu asta după doar o jumătate de zi petrecută cu dumneavoastră.

— Puneţi-mă la încercare, murmură ea.

— Nu contează. Lumina nu e prea bună oricum, şi am destule elemente ca să mă apuc de treabă. Deci memoraţi-vă poziţia, iar mâine ne vom instala în sala de muzică, aşa cum am discutat. Apoi am să încep să trasez portretul în linii mari. Presupunând că veţi fi în continuare de acord cu poza din schiţă. Sunteţi?

Faptul că îşi amintise rugămintea de a-şi

alege singură poza o încălzi.

— Depinde. Să văd cum arată.

Pictorul întoarse carnetul spre ea. Nu oferea decât o sugestie vagă a siluetei, cu mai multe detalii în zona feţei. Însă din câteva trăsături reuşise să-i redea dispoziţia aprigă, transmiţând în acelaşi timp, cumva, şi vulnerabilitatea din spatele acesteia.

Şi nu o făcuse drăguţă. O făcuse frumoasă.

— E în regulă? murmură el, cu o notă de blândeţe în voce.

— Da.

Yvette încă se întreba cum reuşise când el ridică marginea colii pentru a dezvălui cuvintele scrise pe foaia de dedesubt.

Vii în camera de lecţii la miezul nopţii să începem cealaltă lucrare? Dacă da, arată-mi ceva de pe schiţă.

Cu inima bubuindu-i, Yvette atinse cu degetul imaginea rochiei pe care o purtase la cină.

— Şi mâine tot asta să port?

Spera că vocea nu-i tremurase la fel de tare ca degetul.

— Puteţi să purtaţi orice doriţi.

Cuvintele rostite răguşit îi stârniră furnicături. Privirea lui era atât de încărcată de promisiuni senzuale, încât îi făcu sângele să-i gonească febril prin vene. „Ai grijă. Ai mai trecut

prin asta o dată şi nu a dus decât la suferinţă. E un crai. E un crai. E un crai.”

Păcat că trupul ei era complet surd la această avertizare. Trupul ei tânjea să afle exact cât era de crai. Ce ar fi putut să-i spună între patru ochi, dacă ar fi sărutat-o, poate… cum ar fi putut să o atingă.

Se posomori. Era momentul ca trupul ei să înveţe să asculte, fiindcă nu intenţiona să se lase batjocorită din nou. Şi cu siguranţă refuza să sfârşească folosită şi abandonată ca vreuna dintre femeile lui Samuel.

Capitolul 6

Jeremy ajunse în camera de lecţii cu o oră înainte de momentul stabilit. Trebuia să îşi pregătească decorul, să-şi aranjeze uneltele… să se pregătească sufleteşte pentru a lucra cu o femeie care îi lua minţile.

Trebuia să-şi recapete stăpânirea de sine. În salon făcuse greşeala de a arăta cât de profund era atras de Lady Yvette, iar ea îşi dăduse seama. Văzuse acest lucru în ochii ei.

Poate chiar îi împărtăşea sentimentul, dar nu conta. Nu puteau merge mai departe. Mai ales nu cu o membră a aristocraţiei britanice. Chiar dacă Lady Yvette colecţiona termeni argotici şi vorbea

despre acţiuni caritabile şi se arăta binevoitoare cu ucenicul lui, avea nevoie de un anumit tip de soţ.

Nu genul care s-ar fi târât prin Alpi în căutarea unui peisaj care să merite pictat. Sau genul despre care se bârfea în societate din cauza incursiunilor prin bordeluri, unde îşi alegea târfe care să-i pozeze. Nici genul care era atât de incapabil de iubire încât îşi lăsase propria soţie să fie…

Nu. Era perfect capabil de dorinţă fizică, însă iubirea îl depăşea, după cum o dovedise şi scurta lui căsnicie. Iar o uniune maritală fără iubire din ambele părţi nu putea sfârşi decât fie într-o existenţă abrutizantă care înăbuşea creativitatea, fie într-un dezastru cu inimi frânte, suferinţă şi moarte.

Îşi alungă amintirile şi se concentră asupra amenajării scenei. Mai întâi trebuia să facă focul în cămin şi să aprindă o mulţime de lumânări şi felinare. Spre deosebire de unii artişti, pe el nu îl deranja să lucreze noaptea, dacă atmosfera se potrivea cu imaginea pe care căuta să o creeze. Culorile nu aveau să iasă perfect – trebuia să le revadă la lumina zilei pentru a le corecta –, dar acestei lucrări anume avea să-i prindă bine o oarecare umbrire a nuanţelor.

În mod normal ar fi putut să folosească şi lumina lunii, însă nu şi în acest caz. Cu regret, trase draperiile grele ca nu cumva cineva de afară

să observe activitatea din camera de lecţii.

Îi atrase atenţia materialul draperiei – damasc, cu un model ce ar fi putut trece drept tapet. Întinse o bucată până formă o suprafaţă dreaptă. Cu friza de deasupra şi masa de lemn din faţă, oferea o imagine plauzibilă a sălii principale dintr-o bancă. Mai mult, asigura un fundal luxuriant ce avea să scoată şi mai mult în evidenţă „jertfa" subiectului alegoriei.

Arta, inocentă, proaspătă şi plină de promisiuni, sfâşiată de cuţitul rece al Comerţului. Da. Excelent.

Îi mai trebuia un acoperământ pentru „altar". Găsise o metodă de a evita să facă un compromis. Mesele băncilor erau de obicei încărcate cu documente, deci îl pusese pe Damber să lucreze toată seara scrijelind cuvinte în cerneală pe coli mari de hârtie. Acum aruncă acele foi la întâmplare pe suprafaţa de stejar. Yvette avea să stea întinsă peste ele, iar el putea picta sângele revărsându-se pe hârtia albă. Ar fi putut chiar să adauge şi câteva bancnote pentru un efect mai convingător.

Din ce în ce mai entuziasmat, mută scaunele din jurul mesei într-un colţ, apoi puse câteva perne peste hârtii. Avea s-o aşeze pe Yvette peste ele, în poziţia cea mai convenabilă, fără ca artificiul să se observe.

Odată scena pregătită, se întoarse să-şi pregătească şevaletul, centrând carnetul de schiţe

şi aranjându-şi creioanele de cărbune, în seara aceea avea să facă doar o eboşă.

În cele din urmă deschise cutia pe care o cărase două etaje. Scoase tunica grecească pe care o luase din garderoba pentru bal mascat a lui Zoe şi o scutură pentru a o întinde. În dreptul umerilor materialul delicat era prins cu fibule argintii, lăsând braţele dezgolite. Încercă să nu-şi imagineze cât de provocatoare avea să arate Iuno a lui în acea ţinută.

— Acela e? se auzi o voce din prag. Costumul meu?

Jeremy se încordă. Venise.

— Da.

Ridică privirea spre ea, iar inima i se opri brusc.

Părul îi era despletit, revărsându-i-se înspumat peste umeri ca o delicioasă bere neagră, şi purta ceva ce părea a fi o cămăşuţă de noapte cu un halat de muselină deasupra. Peste cele două îşi înfăşurase un şal maro voluminos, împodobit cu o broderie complicată şi franjuri aurii.

Efectul era năucitor, ca o porţie de frişcă învelită în foietaj şi presărată cu picăţele aurii. Voia să muşte din ea. Voia să soarbă berea şi să lingă frişca. Voia să o dezbrace de straturi…

Dumnezeule, în ritmul acesta nu avea să supravieţuiască nopţii!

— Aţi ajuns mai devreme, reuşi el să spună. Şi sunteţi… ăăă… îmbrăcată mai puţin formal

decât mă aşteptasem.

— Am fost nevoită să-i permit cameristei mele să mă dezbrace, altfel ar fi devenit suspicioasă. Lady Yvette păşi circumspectă în încăpere, cu franjurii aurii ale şalului scânteind la lumina felinarelor. Din fericire, aici la ţară toată lumea se bagă în pat până la unsprezece.

— Atunci mâine ne vom întâlni la unsprezece, decise el. Şi aşa timpul pe care îl am la dispoziţie pentru a vă picta e prea scurt.

— Cel puţin nu va trebui să vă treziţi devreme. De obicei dorm până târziu, deci Edwin nu va vedea nimic suspect în asta. Nu am fost niciodată genul care să sară din pat în zori. Acoperindu-şi braţele cu mâinile, se apropie să studieze costumul. Să mi-l pun?

— Desigur.

— Presupun că vreţi să-mi dau jos cămaşa de noapte.

„Da. O, pe toţi dracii, da!”

— Aşa ar fi mai bine. Vreau să se vadă braţele, iar cămaşa dumneavoastră are un model prea complicat pentru un aspect clasic.

Obrajii ei se coloraseră deja în roşu intens.

— Şi… celelalte haine de corp?

— Pe acelea le puteţi păstra. Am să vă rog să vă daţi jos ciorapii când ajung la picioare, dar asta nu se va întâmpla prea curând.

— În regulă. Se scurseră câte clipe. Cum el aştepta nemişcat, fără să scoată o vorbă, Yvette

spuse: Ei bine? Aveţi de gând să vă întoarceţi ca să mă pot schimba?

— Scuze, murmură el, răsucindu-se cu spatele. Nu sunt obişnuit să-mi pozeze o lady. Majoritatea modelelor mele nu sunt… genul de femei cărora să le pese dacă le văd goale.

— Ei bine, eu *sunt* genul acela, replică ea ţâfnoasă din spatele lui. Mă tem că va trebui să vă obişnuiţi cu asta.

Foşnetul de material care urmă îl făcu să-şi încleşteze mâinile. Voia să privească. Voia să atingă. Voia să-şi treacă degetele peste pielea ei netedă, ca de porţelan, până îi alunga toată rigiditatea şi o făcea să se topească în braţele lui.

— În regulă, anunţă ea. Unde vreţi să mă aşez?

„În patul meu.”

Fără a o privi, de teamă să nu ia foc, porni cu paşi mari spre masă.

— Aici. Am nevoie să staţi întinsă peste hârtiile astea.

— Dar cerneala va distruge costumul!

— Nu contează. Zoe m-a asigurat că nu trebuie să-i dau tunica înapoi. Are o alta care îi place şi mai mult şi, în starea ei actuală, oricum nu o poate purta.

De-abia atunci îndrăzni să o privească. Tunica îi era prea scurtă şi dezgolea o porţiune generoasă din gleznele ei frumoase şi gambele bine definite. Ridică în fugă ochii spre locul unde funia argintie

împletită îi încingea talia, accentuându-i nu doar şoldurile rotunjite, ci şi pieptul generos. Se opri asupra locului în care sfârcurile, întărite de frigul din încăpere, se profilau prin pânză. Gura i se uscă.

Yvette probabil observase direcţia privirii lui, căci îşi încrucişă stânjenită braţele peste sâni.

— Cum o să urc pe masă fără a deranja hârtiile?

Fără un cuvânt, pictorul o luă pe sus şi o puse peste ele.

— Aşa.

Coborî privirea spre chipul ei surprins, spre semilunile sprâncenelor brunete, spre nasul ei elegant… spre buzele arcuite atât de dulce. Impulsul de a o săruta îl izbi atât de puternic, încât făcu un efort de voinţă pentru a-şi lua mâinile de pe ea.

Din păcate nici după ce îi dădu drumul, Yvette nu se relaxă. Stătea acolo ca o piesă de mobilier, ţeapănă, departe de simbolul Artei aşa cum şi-l imaginase el.

— Nu aşa. Puţin mai pe o parte. Folosiţi pernele pentru sprijin, dacă trebuie.

— Aşa?

Îşi schimbă poziţia, iar sânii i se mişcară la rândul lor.

— Da, scrâşni Jeremy, străduindu-se să-şi smulgă ochii de la ei.

Era o nebunie. Pictase femei goale de sute de

ori fără a le *vedea* cu adevărat şi cu siguranţă fără a le dori fizic. Atunci de ce, pe toţi sfinţii din ceruri, trebuia s-o vadă cu adevărat şi să o dorească fizic *pe ea?*

— Acum, acoperiţi-vă faţa cu braţul ca pentru a o proteja.

— Aşa?

Yvette ridică privirea spre tavan cu braţul acoperindu-i în întregime chipul.

— Nu, uitaţi-vă înainte.

— Parcă spuneaţi că voi fi reprezentată din profil.

— M-am răzgândit. Dacă vă uitaţi spre mine şi vă ascundeţi parţial chipul sub braţ, nu vă va recunoaşte nimeni. Mai ales dacă îl ţineţi astfel încât umbra să vă acopere faţa.

Deşi avea să-i lase buzele în lumină. Trebuia să redea acea gură expresivă în întregime, ceea ce nu ar fi putut să facă din profil.

Ea se întoarse astfel încât să-l privească pe sub braţ.

— Mai curând aşa?

— E mai bine. Acum prefăceţi-vă că sunt deasupra dumneavoastră, atacându-vă cu un cuţit din spate. Sunteţi luată prin surprindere.

Yvette se supuse, însă poziţia ei rămase nefirească.

— Întorceţi-vă ceva mai mult pe o parte şi îndoiţi un picior.

Ea îi respectă indicaţiile, dar întregul tablou

arăta artificial. Iritat, o trase de mâini şi de picioare încercând să-i dea un aer mai destins.

— Nu păreţi să vă simţiţi prea comod, oftă în cele din urmă.

— Şi aşa va fi şi în continuare câtă vreme mă atingeţi peste tot, bombăni ea roşind.

Pictorul ridică ochii spre ceruri.

— Prea bine, dar trebuie cel puţin să mimaţi o atitudine firească. Vă ajută dacă rearanjez pernele?

— Sunt bine.

— Sunteţi sigură? Ne aşteaptă câteva ore în care va trebui să rămâneţi în poziţia asta.

O scânteie de panică se aprinse în ochi, dar o ascunse rapid în spatele unei măşti împietrite.

— Haideţi, apucaţi-vă de treabă. E foarte confortabil, vă asigur.

Nici vorbă, dar Jeremy începea să creadă că nu poziţia era de vină. Fără îndoială se simţea stânjenită de faptul că era atât de subţire îmbrăcată, însă nu avea ce să facă. Voia ca ea să fie Arta personificată, luată prin surprindere de atacul Comerţului.

Fusese nebun când crezuse că o doamnă din înalta societate putea fi un bun model pentru un artist?

Nu. Lady Yvette era capabilă de a fi ceea ce dorea el. O văzuse mai devreme, când îşi apărase drepturile în salon. Trebuia doar să-i scoată la iveală personalitatea. Să o facă să iasă din

capcanele convenienţelor, astfel încât să uite cine era şi cum era îmbrăcată.

— Acum, afişaţi un aer tragic, îi ceru.

Spre satisfacţia lui, tânăra femeie ridică dintr-o sprânceană poruncitoare.

— Cum fac să „afişez un aer tragic”?

— Spuneţi-mi dumneavoastră, zise el începând să schiţeze.

— Dar n-am de unde să ştiu.

— Nu aţi trecut niciodată printr-o tragedie?

Felul în care se retrase în postura ei împietrită îi confirmă bănuiala. Ascultându-şi instinctul, spuse primul lucru care îi veni în minte:

— Are vreo legătură cu această încăpere?

Întrebarea o făcu să tresară.

— Ce vă face să spuneţi asta?

— E limpede că vă deranjează să vă aflaţi aici. De ce?

Preţ de o clipă crezu că făcuse din nou o gafă, căci ea încremeni ca o veritabilă sculptură de gheaţă. Apoi i se adresă pe un ton răstit:

— Nu puteţi să abandonaţi subiectul acesta?

— Nu. Din păcate, deşi am găsit scena de care am nevoie, nu vă veţi putea simţi confortabil în ea până nu vă simţiţi confortabil *aici.* În încăperea asta.

— *Nu pot* să mă simt confortabil aici.

— De ce nu? o întrebă el fixând-o cu privirea.

— Aici am stat în vreme ce mama mea… murea. Pentru mine locul acesta va fi pentru

totdeauna asociat cu moartea ei.

Agonia pură de pe chipul lui Lady Yvette era profundă şi autentică şi exact ceea ce îi trebuia pentru lucrarea lui. Dar îi trezi şi o strângere de inimă, fiindcă ştia cât de grea era întoarcerea la locul unei morţi tragice.

Acel gen de legătură între el şi subiectul lui nu apărea decât rareori; se simţea aproape vinovat că îi stârnise durerea.

Aproape. Ignorându-şi bizara tresărire de remuşcare, schiţă jocul de emoţii de pe chipul ei cât încă era acolo. Din păcate, Yvette începuse deja să se retragă în coconul ei rigid.

— Cum a murit mama dumneavoastră?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Atunci am să-mi strâng vopselele şi am să mă întorc la Londra, iar dumneavoastră nu veţi putea face acea vizită la bordel. Când o expresie de vulnerabilitate sfâşietoare îi umbri trăsăturile, Jeremy înjură în barbă. Îmi pare rău. A fost o cruzime. Însă ceea ce încerc să arăt în arta mea e profunzimea sentimentelor umane. Deci dacă nu puteţi – sau nu vreţi – să mi le arătaţi, nu pot să-mi fac treaba.

Gâtul ei se mişcă spasmodic. Lăsându-şi privirea să alunece dincolo de el, oftă abătută.

— Suferea de ftizie. A fost îngrozitor. A zăcut luni întregi.

Jeremy nu fusese niciodată nevoit să îndure aşa ceva – să vadă pe cineva drag stingându-se

încet. I se părea cumva mai rău decât moartea brutală, dar rapidă a lui Hannah.

— Câţi ani aveaţi? o întrebă, reîncepând să schiţeze.

— Zece. După plecarea tatei, am ajutat la îngrijirea ei. Mi-am dat seama că avea nevoie de toată alinarea pe care o putea primi.

Gândul că Lady Yvette, la vârsta de zece ani, se simţise responsabilă să îşi aline mama muribundă îi înfioră sufletul.

— Tatăl dumneavoastră *a plecat?* Unde naiba s-a dus?

Amărăciunea îi schimonosi buzele.

— O, tata nu a fost aproape deloc prezent în copilăria mea. Prefera să stea în oraş. Mama era cea care se ocupa de casă. Chiar şi după ce doctorul a spus că are ftizie, tata a angajat o infirmieră, iar el s-a dus la Londra să participe la şedinţele Parlamentului. Spunea că era datoria lui. Aparent, să fie alături de soţie în ultimele ei luni de viaţă *nu* era datoria lui.

Pe toţi dracii, tatăl ei fusese aproape la fel de ticălos ca al lui!

— Când a aflat Edwin, continuă ea, şi-a abandonat studiile la Oxford pentru a se închide aici, la Stoke Towers, cu mine.

— Slavă Domnului că cineva din familie a avut minte. Deşi sunt surprins că tatăl dumneavoastră i-a dat voie să renunţe la şcoală.

— S-au certat urât pe tema asta când tata s-a

întors pentru scurt timp să-i poruncească să meargă înapoi la Oxford. Am auzit cea mai mare parte din ceartă înainte ca guvernanta să mă prindă trăgând cu urechea şi să mă ia de acolo. Cu răceală în voce, urmă: Tata a spus că fiica e cea care trebuie să stea cu mama ei. Că fetele oricum nu prea sunt bune la altceva, dar moştenitorul lui trebuia să se afle la şcoală. Edwin a refuzat să plece. I-a zis tatei că eram prea mică să o privesc pe mama murind şi că trebuia să-mi petrec timpul în camera de lecţii. A insistat să rămână el la căpătâiul mamei. Ei bine, a avut câştig de cauză, oftă Yvette. Când tata a văzut că Edwin e neclintit, s-a întors la Londra, iar eu am stat închisă în camera de lecţii până şi-a dat ultima suflare.

— Şi asta vă deranjează?

— Mi-ar fi plăcut să fiu alături de ea. Oricum nu învăţam mare lucru, stând aici şi încercând să nu mă gândesc la mama, care tuşea întruna la parter.

— Dar fratele dumneavoastră avea dreptate. Nu era o privelişte potrivită pentru un copil de zece ani. Spuneţi-mi însă, unde s-a aflat Samuel în tot acest timp?

— Era încă la şcoală. Eu şi Edwin eram singuri. El îşi petrecea zilele în dormitorul mamei noastre, reparând automate, iar nopţile încerca să mă liniştească pe mine.

— Ceea ce ar fi trebuit să facă tatăl dumneavoastră.

Mânia se aprinse în ochii ei.

— Tata a spus că detesta camerele cu bolnavi, aşa că nu l-am văzut până la înmormântare.

Acum avea un aer tragic. Atât de tragic, încât Jeremy aproape nu putea suporta să transpună imaginea pe hârtie. Tatăl ei merita să ardă în iad. Ce fel de bărbat îşi abandona copiii într-un asemenea moment?

— Edwin i-a găsit scuze, mi-a spus ca tata nu putea face faţă gândului de a o pierde pe mama, dar eu am ştiut întotdeauna că era mai mult de atât la mijloc, zise ea. După mine, făcea faţă perfect. A plecat la Londra şi nu s-a mai gândit la asta. Cam ce aţi făcut şi dumneavoastră, abandonându-vă sora.

Atacul îl luă pe nepregătite. Putea să înţeleagă de ce ea privea astfel lucrurile, mai ales că se apropiase cam mult de adevăr.

Din nefericire, pentru a-şi justifica acţiunile ar fi trebuit să îşi dezvăluie câteva dintre cele mai întunecate secrete, ceea ce nu avea de gând să facă. Nici în faţa ei, nici în faţa nimănui altcuiva. De-abia putea suporta să se gândească la trecut, cu atât mai puţin să vorbească despre el.

Mai bine să o lase să creadă că era la fel de iresponsabil ca tatăl ei.

Prin urmare, ca întotdeauna când conversaţia îi scăpa de sub control, schimbă subiectul.

Capitolul 7

— Că tot veni vorba de Londra, am rezolvat cu vizita noastră la bordel, spuse pictorul. Ar fi trebuit să vă informez mai de mult, dar am uitat.

— Aţi uitat?

Yvette era înfrigurată şi obosită, iar şedinţa de poză nu avea darul s-o binedispună.

— Dacă ţineţi minte, când aţi ajuns aici, la început, eraţi cam… tulburată.

— Ah, da.

Nu mai intrase în camera de lecţii de câţiva ani, iar ideea de a-şi petrece nopţile cu el acolo o descumpănise. Acesta se dovedise însă un aspect minor în comparaţie cu disconfortul pe care-l simţea stând întinsă pe o parte pe o masă tare de lemn, îmbrăcată cu te miri ce, cu braţul sprijinit de-a curmezişul feţei. Nici nu era de mirare că mai devreme domnul Keane se interesase în mod repetat de starea ei fizică. Piciorul stâng începuse să-i amorţească, la fel şi mâna dreaptă.

Iar el *în continuare* nu făcea decât să o schiţeze. Încă nu-l văzuse punând mâna pe o pensulă. La drept vorbind, nu văzuse deloc pensule sau vopsele.

— Oricum, vă anunţ acum, zise artistul.

Ce anume o anunţa? O, da. Că rezolvase cu vizita lor la bordel.

— Cum aţi reuşit atât de repede?

— Am cerut ajutorul verişoarei mele Zoe.

Yvette îl privi oripilată.

— I-aţi spus că vreau să vizitez o casă de toleranţă?

— Nu fiţi absurdă. Jeremy alese un alt cărbune. I-am spus că am nevoie să organizeze un bal mascat cât de curând posibil. A fost mai mult decât încântată să o facă, având în vedere că îmi datorează o favoare.

— Trebuie să fie ceva important.

— Habar nu aveţi, murmură el. În orice caz, balul va avea loc la sfârşitul săptămânii viitoare. Dumneavoastră şi Blakeborough ar trebui să primiţi invitaţia mâine.

— O, vai!

— Ce e? se interesă el aruncându-i o privire tăioasă pe deasupra pânzei.

— Edwin urăşte balurile mascate.

— Fratele dumneavoastră pare să urască totul.

— Asta e impresia pe care o lasă, nu-i aşa? spuse Yvette înăbuşindu-şi un zâmbet. Dar, sincer, poate fi foarte fermecător când îl conving să coboare cu picioarele pe pământ. Stă cufundat în gânduri negre prea mult timp.

— Am observat.

— Nu vă faceţi griji, îl lămuresc eu. Ştie că îmi fac plăcere balurile mascate şi pot sublinia că ar fi nepoliticos din partea dumneavoastră să nu mergeţi la evenimentul propriei verişoare.

Domnul Keane o fixă cu o privire intensă.

— Faceţi asta frecvent? Îl „lămuriţi” să facă diverse lucruri?

— Cineva trebuie să-şi asume sarcina asta, altfel şi-ar petrece întreaga viaţă singur într-o cameră cu automatele lui. Nu prea îi plac oamenii.

— Da, şi asta am observat, mormăi pictorul reîncepând să schiţeze.

— În fine, urmează ca noi doi să ne furişăm de la bal împreună?

— Da. Vom purta costumele, deci câtă vreme nu ştie nimeni cum ne-am deghizat, vom fi în siguranţă.

— Lady Zoe locuieşte în apropiere de Covent Garden?

— Nu, va trebui să luăm o birjă. Jeremy făcu un gest larg cu cărbunele deasupra pânzei. Casa doamnei Bead e la capătul cartierului Covent Garden, deci de acolo vom începe.

— Dumnezeule bun, nu se poate spune că nu cunoaşteţi lupanarele ca-n palmă, comentă ea acid.

— Dacă vă aduceţi aminte, ăsta e motivul pentru care mi-aţi cerut ajutorul.

Ochii lui deveniseră de un albastru oţelit în timp ce schiţa.

— E drept.

Experienţa lui nu ar fi trebuit să o irite atât de mult, însă cu cât îl cunoştea mai bine, cu atât era mai interesată de trecutul acelui bărbat. Naiba să-l ia!

O şuviţă din părul auriu îi căzu peste ochi şi o dădu pe spate, ignorând dunga neagră pe care degetul i-o lăsă pe frunte.

— Când aveţi de gând să-mi spuneţi pe cine anume căutaţi în lupanare?

Întrebarea lui o făcu să se crispeze.

— În curând. Când el îi aruncă o privire întunecată, adăugă: Mai întâi trebuie să mă asigur că pot să am încredere în dumneavoastră.

— Adică fiindcă sunt genul de individ care îşi petrece timpul prin bordeluri, replică el, surprinzător de iritat.

— Ei bine, asta şi faceţi, nu?

Buzele lui se subţiară până deveniră o dungă.

— Da, o fac. Chiar destul de mult, la drept vorbind.

Sfidarea evidentă din tonul lui îi stârni curiozitatea. Yvette începuse să aibă îndoieli cu privire la reputaţia lui de client fidel al târfelor. Uneori nu părea să i se potrivească. Dacă ar fi fost un seducător notoriu, nu ar fi încercat măcar să o sărute până atunci? Mai ales judecând după felul în care o scruta uneori.

Era însă foarte posibil să interpreteze acea privire conform propriei imaginaţii, crezând că o dorea, că o considera demnă de a fi sedusă. Poate că nu era aşa.

Acest gând i se păru umilitor. Cum putea să-şi găsească un soţ cumsecade dacă singurii bărbaţi pe care îi atrăgea erau vânători de zestre şi crai?

Dacă nu putea nici măcar să ispitească un crai notoriu, îmbrăcată fiind doar într-o bucată diafană de pânză şi stând întinsă pe o masă?

Nu că ar îi vrut să-l ispitească. Nu, în niciun caz. Deşi poate că ar fi fost plăcut – doar o dată – să afle cum era să fie sărutată cu pasiune autentică. Să fie obiectul dorinţei unui bărbat, nu doar al lăcomiei lui. Cum domnul Keane nu avea nevoie nici de averea, nici de rangul ei, poate că ar fi dorit-o cu adevărat pentru ea însăşi. Sau pentru trupul ei, oricum. În acel moment nici nu ar fi deranjat-o prea tare.

Se crispă. Dumnezeule bun, acea poziţie seducătoare o făcea să se gândească la lucruri de neconceput! Acesta fiind, probabil, şi planul lui iniţial: cu paşi mici, să o seducă subtil. Deşi făcea nişte paşi foarte mici.

Curiozitatea ei legată de el şi de obiceiurile lui o împinse să nu abandoneze subiectul.

— Nu am înţeles niciodată de ce unii bărbaţi preferă să frecventeze casele de toleranţă în loc să-şi petreacă timpul cu soţiile lor.

— Doar nu vă aşteptaţi în mod serios să vă luminez în privinţa asta! pufni el.

— De ce nu?

— Dumneavoastră nici măcar n-ar trebui să ştiţi despre existenţa bordelurilor, cu atât mai puţin despre ceea ce se petrece în ele.

— Faptul că sunt respectabilă nu mă împiedică să fiu curioasă. Când el se mulţumi să

schiţeze în continuare, adăugă: Nu este ca şi cum aş fi o lady obişnuită. Stau aici pe jumătate goală, la miezul nopţii, ca un crai vestit să mă poată picta. Asta nu e nicidecum purtarea unei sfinte.

— Nu e nici purtarea unei păcătoase, replică el cu asprime. Pentru a fi o păcătoasă, trebuie să faceţi mai mult cu respectivul crai decât să vă lăsaţi pictată de el. Trebuie să păcătuiţi cu el.

— Iar asta ar fi lipsit de înţelepciune, murmură ea înghiţindu-şi nodul din gât.

— Cu siguranţă aşa ar fi, îi aruncă el, după care se apucă iarăşi de lucru.

În mod pervers, atitudinea lui o enervă. Pentru cineva cu reputaţia lui, se purta teribil de politicos.

Sau pur şi simplu nu era ea suficient de atrăgătoare ca să-l ispitească? Poate că îşi imaginase toate acele priviri încinse. Nu ar fi fost prima dată când interpreta greşit interesul unui bărbat faţă de ea.

— Nu *vreţi* să păcătuiţi cu mine?

O, Doamne, nu-i venea să creadă că îi scăpase aşa ceva!

— Arta păcatului nu e pentru novice, milady, răspunse el glacial. Nu am nici timp, nici dispoziţie să învăţ o inocentă.

Yvette se simţi ca şi cum ar fi fost plesnită peste faţă. Recunoştea un pretext de la poştă.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu făceaţi decât să flecăriţi prostii mai devreme. Străduindu-

se să-şi înăbuşe dezamăgirea, continuă: Toate acele referiri la „splendoarea” mea şi la faptul că aş fi o „zeiţă” nu conţineau niciun dram de sinceritate.

El se apropie cu paşi mari pentru a o privi mânios.

— Nu sunt un mincinos, ca regulă generală.

— Nu, dar ştiţi să flataţi destul de bine când vreţi ceva, nu-i aşa?

Pictorul veni şi mai aproape, o scânteiere periculoasă luminându-i ochii de gheaţă.

— Da? Şi ce anume credeţi dumneavoastră că vreau, mai exact?

— Lucrarea asta, desigur. Deşi tot nu am habar de ce aţi ţinut să mă aveţi *pe mine* drept model. Se ambalase acum, simţindu-se rănită şi trădată, şi lăsată din nou de izbelişte, aşa că urmă pe un ton mai ridicat: Indiferent ce aţi spus despre „atracţiile” mele, este foarte limpede că nu are nicio legătură cu asta, altfel deja aţi fi…

Se opri, îngrozită de ceea ce fusese pe punctul de a recunoaşte.

Trăsăturile aspre ale chipului lui se îndulciră, iar privirea i se încălzi, îndreptându-se asupra buzelor ei.

— Ce anume aş fi făcut? Îi trase braţul în jos, apoi o atinse cu degetul mare peste buza de jos. Asta? O mângâie pe obrazul fierbinte. Sau poate asta?

Yvette îşi simţi inima încremenindu-i în gât.

Nu intenţionase să îl provoace să…

Ei bine, fireşte că asta făcuse, ca o nebună ce era. Ar fi trebuit să-l oprească; ştia prea bine la ce puteau să ducă gesturile acelea. Dar chiar când deschise gura să protesteze, Jeremy îi cuprinse ceafa cu mâna şi se aplecă spre ea.

— Nu, vă doriţi mai mult de atât, nu-i aşa? murmură el, despărţit doar de o răsuflare de buzele ei. Ceva categoric mai păcătos, îmi închipui.

O sărută. Buzele lui se mulau pe ale ei, le gustau cu nesaţ. Dar chiar înainte ca Yvette să apuce să se dezmeticească, el se dădu în spate.

— *Asta* e ceea ce speraţi, probabil.

Nicidecum. Fusese cel mai cast sărut pe care şi-l putea imagina – ceea ce dovedea că dorinţa lui febrilă de a o picta nu avea absolut nimic de-a face cu ea şi felul în care arăta.

— Chiar şi cel mai plicticos dintre pretendenţii mei sărută mai bine de-atât. Deci cred că am stabilit că nu…

Înjurând în barbă, el o sărută din nou – mai apăsat, mai aspru, *păcătos,* făcând-o să simtă fiorul până în vârful degetelor de la picioare. Apoi o trase în sus pentru a-i putea sprijini ceafa, ţinând-o nemişcată în timp ce gura lui o acoperi mai deplin pe a ei.

Fiecare centimetru din ea deveni moale. Maleabil. Lacom, îl prinse de braţe, hotărâtă să-l împingă în spate; cu toate acestea, nu reuşi decât

să-l tragă mai aproape. El gemu gutural, apoi îi apăsă buzele, depărtându-le pentru a putea pătrunde cu limba în gura ei.

Doamne sfinte! Acest sărut se dovedi a fi intens şi fierbinte, cel mai plăcut de care avusese parte în toată viaţa ei. Pictorul îi explora gura cu mângâieri prelungi, mătăsoase, ce îi făcură stomacul să tresară violent, iar sângele să-i bubuie nebuneşte prin vene. Cine ar fi crezut că un sărut o putea transforma într-un ghem clocotitor de senzaţii?

Un instinct neştiut o făcu să-şi împletească limba cu a lui, iar el încremeni, apoi o sărută mai sălbatic, mai adânc, asediind-o cu mişcări urgente, îmbătătoare.

Era atât de pătimaş şi de nesăbuit! Spre deosebire de locotenent, nu încerca să-i fure jartiera sau vreun alt obiect de valoare pentru a-l folosi apoi ca s-o şantajeze; era prea cufundat în sărut pentru aşa ceva. În timp ce gura lui o răvăşea pe a ei, o prinse de coapse ca pentru a i le îndepărta, iar Yvette şi le deschise ca să-l aducă mai aproape. Era o poziţie cu mult mai intimă decât intenţionase ea, mai ales că îi făcea tunica să i se ridice mult deasupra genunchilor.

Jeremy îşi încleştase mâinile pe şoldurile ei. Dumnezeule bun! Chiar şi având pantalonaşii drept pavăză, senzaţia era delicios de perversă.

El îşi smulse gura de pe a ei pentru a depune un şir de săruturi calde, cu buzele întredeschise,

urcând de pe obraz până la lobul urechii.

— Chiar nu ştii cât de tare mă ispiteşti?

— Nu. Era magnific să îl simtă lipit de ea, fierbinte, acolo jos. *Aşa ceva* nu mai făcuse niciodată. Eu… Nu sunt obişnuită… să ispitesc pe nimeni, domnule Keane.

— Jeremy. O muşcă mărunt de lobul urechii, stârnindu-i un frison. Spune-mi Jeremy când suntem singuri.

Un alt semn de intimitate care o făcu să renunţe la convenienţe.

— Jeremy? şopti ea.

— Da, Yvette?

— Sărută-mă din nou.

De data aceasta sărutul fu relaxat, ca şi cum ar fi vrut să-l savureze. *Ea* cu siguranţă voia să îl savureze, şi atingerea trupului lui lipit de al ei şi felul în care degetele i se contractau spasmodic pe coapsele ei ca şi cum ar fi încercat să se abţină să nu o mângâie… Voia să savureze toate acestea.

Şi nu ar fi fost minunat dacă el ar fi atins-o undeva într-un loc nepermis? Acolo jos? Unde nu o atinsese niciun bărbat vreodată? Simplul gând îi făcu genunchii să tremure şi capul să i se învârtă.

— Trebuie să ne oprim, murmură el dându-se în spate ca s-o privească.

— De ce? şopti ea cu un nod în gât.

Era o întrebare stupidă. Ştia de ce. Ultima dată când un bărbat cochetase cu ea aproape îşi pierduse mândria, reputaţia şi viitorul.

— Fiindcă vreau să mă culc cu tine – aici, acum. Mi-am petrecut toată seara gândindu-mă cum ar fi să te am. Te-am făcut în sfârşit să înţelegi că te doresc?

Cu siguranţă fierbinţeala din ochii lui nu lăsa loc de interpretare.

— Încep… să-mi fac o idee.

— Dar un gentleman nu-şi face poftele cu o doamnă. Decât dacă intenţionează să-i facă apoi curte. Şi, în ciuda a ceea ce pari să crezi despre mine, *chiar* sunt un gentleman, rosti el sfredelind-o cu privirea.

Dezamăgirea ei fu la fel de profundă pe cât era de absurdă.

— Cu alte cuvinte, *nu* intenţionezi să îmi faci curte.

— Nu intenţionez să fac curte nimănui, indiferent cât de tare aş fi ispitit.

Yvette ştiuse acest lucru instinctiv, şi totuşi sperase ca o neghioabă…

— Iar eu nu intenţionez să mă mărit cu un crai, deci suntem perfect de acord.

Chinuindu-se să-şi recapete calmul, îl împinse. El să dădu în spate şi, pentru prima dată de când îl cunoştea, păru deconcertat. Trecându-şi o mână prin părul frumos pe care nici măcar nu apucase să i-l mângâie, îi aruncă răguşit:

— Nu-i vorba că… Doamne, nu am vrut…

— Nu trebuie să explici. Smuci în jos tivul costumului. Dumnezeule, nu-i venea să creadă că

efectiv *provocase* acea… acea umilinţă. Practic te-am rugat să mă săruţi. Tu doar… mi-ai făcut pe plac.

— Ce modalitate politicoasă, tipic britanică, de a pune problema, remarcă el din vârful buzelor.

— Ei bine, e adevărat, nu-i aşa? Mi-ai dat ceea ce ţi-am cerut.

— Ţi-am dat mai mult decât ai cerut. Privirea lui fierbinte alunecă până la gura ei şi mai jos, unde sânii i se ridicau şi coborau în ritmul grăbit al respiraţiei. Şi mai mult decât mi-aş putea permite.

— Da, mi-ai spus asta cât se poate de clar.

Se întoarse spre masă, întrebându-se cum avea să reuşească să-şi petreacă restul nopţii întinsă acolo în timp ce el o privea şi o picta şi nu făcea nimic altceva.

Fiindcă nu o dorea. Nu pentru mai mult de o hârjoneală scurtă.

Jeremy o prinse de braţ şi o întoarse cu faţa spre el.

— A fost totodată cu mult, mult mai puţin decât mi-am dorit.

— Fiindcă eşti un gentleman, ştiu.

Când îşi smulse braţul din strânsoare observă expresia frustrată de pe chipul lui. Nu era singurul frustrat. Ce umilinţă putea fi mai mare decât să trăiască o astfel de pasiune ca apoi să afle că *doar* pentru atât era bună? Mai ales că, în ciuda tuturor celor întâmplate, o parte din ea *încă* îşi mai dorea

ca el să fi făcut mai mult. Să fi mers mai departe. Să o fi învăţat… Doamne, Dumnezeule!

— Poate ar trebui să ne oprim deocamdată, spuse Jeremy sacadat. Putem relua mâine noapte.

— O idee excelentă.

Îşi luă hainele şi porni spre uşă. Când dădu să iasă, el îi strigă:

— Yvette?

— Da?

— Promit să nu-mi mai uit locul vreodată. Nu e cazul să-ţi faci griji pentru asta.

Yvette nu reuşi decât să dea din cap înainte să fugă. Adevărul era că ar fi preferat de departe ca el să-şi uite locul şi să o ia în braţe, decât să facă pe gentlemanul, iar acesta era cel mai enervant aspect al întregii poveşti.

Capitolul 8

Zorile de-abia se iviseră, însă Jeremy făcea deja pregătirile pentru realizarea portretului oficial din sala de muzică. Şi-ar fi dorit să se fi putut trezi mai târziu, însă noaptea trecută, chiar şi după ce „o frecase pe uscat”, după cum numea Damber, atât de vulgar, masturbarea, fusese agitat, excitat şi incapabil să doarmă altfel decât în episoade scurte, cu tresăriri violente.

O tot vedea pe Yvette în acel veşmânt ce nu

lăsa prea mult loc imaginaţiei. Îi tot auzea respiraţia gâfâită, îi tot simţea gustul gurii fierbinţi, îi tot simţea moliciunea lipită de mădularul lui când se împinsese spre ea.

Blestemată treabă! Cum se făcea că, de-a lungul anilor, niciuna dintre femeile care îi slujiseră drept model, nici măcar cele goale, nu îl făcuse să simtă o nevoie atât de intensă? Unele îi stârniseră poftele carnale, dar nu durase niciodată mai mult de o tăvăleală scurtă, asta dacă aveau şi ele chef. Odată ce deveneau sfioase şi linguşitoare, distrugeau orice urmă de fantezie creată atunci când le pictase.

Nu la fel stăteau lucrurile cu Yvette. Ea răspundea înţepăturilor lui cu replici spirituale care-i stârneau dorinţa de a o tachina şi mai mult. În acelaşi timp însă, putea să fie la fel de dulce ca o bomboană interzisă.

Poate acesta era motivul pentru care îl ispitea. Îi era interzisă. Atâta tot. Nu era din cauza zâmbetului ei blând. Sau a bunătăţii ei faţă de Damber. Sau a vulnerabilităţii din spatele exteriorului ei înţepat care îl făcea să-şi dorească…

Pe toţi dracii! Trebuia să lucreze. Era mai bine decât să se împingă singur în pragul nebuniei.

— Nu culoarea aia, se răsti el când Damber amestecă într-unul dintre numeroasele vase de lut aşezate pe prelata pe care o întinseseră peste

covor. Ţi-am cerut ocru ars, nu arsură de… ce-o fi fiind chestia aia.

— Pâine prăjită, te pomeneşti. Genul din care nu am mâncat. Posomorât, băiatul închise vasul, apoi, cu o nesăbuinţă aproape periculoasă, îl aruncă înapoi în lada de vopsele. Eu m-aş mulţumi chiar şi cu pâine arsă, dar, o, nu, asta nici că se poate. Nu când un anumit boiernaş a avut ideea nenorocită de a se trezi înainte de răsăritul soarelui şi a mă pune direct la treabă.

— Da, cât suferi, replică Jeremy dându-şi ochii peste cap. Noaptea trecută probabil te-ai ospătat ca un rege şi ai dormit în cel mai moale pat din câte…

— Nu contează, din moment ce m-aţi făcut să mă scol din el atât de al naibii de devreme. Damber scotoci prin ladă în căutarea pigmentului de ocru ars. Şi boieroaica – se controlă – *doamna* nici măcar nu s-a trezit încă!

Slavă Domnului. Jeremy trebuia să-şi bage minţile în cap înainte să sosească ea. În ajun o insultase în toate modurile posibile – mai întâi prin faptul că nu o sărutase, apoi sărutând-o prea erotic. Aşa cum un bărbat ar fi sărutat o târfă.

Sau o amantă.

Nu, nici gând! Yvette nu îi putea fi amantă, oricât de mult l-ar fi ispitit. Şi, Doamne, cum îl ispitea! Ardea de dorinţa de a o săruta din nou, de a urca mângâietor cu mâinile pe coapsele ei şi de a atinge ceea ce îşi refuzase să atingă noaptea

trecută. Tânjea dureros să facă *mai mult* decât doar să o atingă.

Cum avea să supravieţuiască următoarele câteva nopţi fără a încerca să se culce cu ea era un mister. Dar trebuia să se abţină, căci evenimentele din ajun nu puteau să se repete.

— O să ajungă în scurt timp, îi spuse ucenicului, ignorând faptul că simplul gând îi făcuse pulsul să tresară. Apoi poţi să mergi liniştit să iei micul dejun în aripa servitorilor.

— Vreţi să rămâneţi singur cu ea, nu-i aşa? îl iscodi Damber privindu-l şiret. Aveţi chef să-i daţi să guste puţintel din mătărângă…

— Nu vorbi aşa despre doamnă, altfel jur că te dau afară.

Cum Jeremy făcea astfel de ameninţări cel puţin o dată pe săptămână, puştiul nu reacţionă. În schimb, îşi îngustă ochii şi spuse:

— Vă place de ea.

— Bineînţeles că îmi place de ea. Nu aş fi acceptat să-i pictez portretul dacă nu aş fi crezut că îi pot suporta prezenţa.

— Vreau să zic că *tânjiţi* după ea.

„Cum tânjeşte deşertul după ploaie”.

— Nu fi măgar, îl mustră Jeremy în timp ce-şi pregătea rapid şevaletul. E englezoaică, aristocrată, înţepată, după cum spui tu. Ce-aş face cu una ca ea? Când Damber deschise gura, pictorul se răsti: Nu răspunde. Ştii că nu la asta m-am referit.

— A, nu? Ignorând privirea ucigaşă pe care i-o aruncă pictorul, băiatul zise: Vă treziţi în zori, ceea ce nu vă stă în fire, şi încercaţi să vă descotorosiţi de mine ca să puteţi rămâne singur cu ea. Mi se pare destul de clar.

— Chiar dacă aş vrea să fiu singur cu doamna, vine fratele ei să o păzească, deci e imposibil. „Până la noapte”, se gândi Jeremy. Atunci urma să o aibă doar pentru el, expusă provocator pe altarul improvizat. Dumnezeul să-l aibă în pază. Acum nu-ţi mai bate gura şi fă-ţi treaba, îi ordonă ucenicului. Ascute-mi câteva creioane.

— Le-am ascuţit deja.

— Ai întins din nou pânzele?

— Da. Puştiul îşi încrucişă braţele pe piept. Le-am făcut pe toate aseară. Şi la ce vă trebuie atâtea, oricum?

În pofida a ceea ce-i spusese Jeremy lui Yvette, nu avea să le fie prea uşor să ascundă de ucenic întâlnirile lor nocturne.

— Ţi-am spus. Jeremy traversă cu paşi mari încăperea pentru a examina poliţa de deasupra căminului, nefiind sigur dacă o voia în imagine. Am şi alte lucrări în desfăşurare.

— Care vă ţin treaz până la orele mici ale nopţii? Când Jeremy îi aruncă o privire surprinsă, Damber adăugă: Da, am observat. Am urcat să mă asigur că nu mai aveţi nevoie de mine, şi nu eraţi în cameră.

— Ştii foarte bine că atunci când nu pot dormi, pictez, răspunse Jeremy cu falsă nonşalanţă.

— Da. Dar de obicei văd rezultatele a doua zi dimineaţă. Ucenicul aruncă o privire în jur. Deci unde e? Nu văd nimic.

— Unde e nu te priveşte, se răţoi artistul. Ceea ce *într-adevăr* te priveşte e acest portret. Şi cum s-ar putea să mă apuc de pictat în după-amiaza asta, ar fi bine să îmi pregăteşti materialele. E gata cuţitul?

— E gata.

— Şi pensulele?

— Gata, gata, gata. Totul e gata!

— Deci ai amestecat toate culorile pe care ţi le-am cerut – verdele de Paris, negrul animal, galbenul de Napoli…

— N-aţi zis nimic să amestec galbenul de Napoli, îl întrerupse posomorât ucenicul.

— Ba ţi-am zis, aseară. Erai prea ocupat să flirtezi cu fata în casă şi n-ai fost atent.

Damber îşi împinse pieptul în faţă.

— Ei bine, nu puteţi avea pretenţia să-mi amintesc…

— Pot şi o am. Jeremy îl calmă dintr-o privire pe ştrengarul obraznic, apoi examină pânza pentru a se asigura că Damber o întinsese bine. Face parte din munca ta, băiete. Ar fi bine să te obişnuieşti cu asta.

— Da, domnule, oftă acesta. Întorcându-se

spre vasele cu vopsele, bombăni: îmi închipui că n-am să văd mic dejun până la amiază.

Din prag răsună o voce relaxată şi veselă:

— De ce nu îşi vede domnul Damber micul dejun?

— Fiindcă nu şi-a terminat pregătirile, răspunse crispat Jeremy. După ce termină, poate să mănânce.

Ridică privirea de la ceea ce făcea, iar ţinuta ei îl făcu să înlemnească.

Yvette purta o rochie din mătase în ape, cu un guler pelerină lat şi mâneci mai înguste decât o impunea moda momentului. Ţesătura foşnea în jurul ei, iar ornamentele din dantelă erau interesante. Artistului nu-i plăcea însă efectul de ansamblu.

Să fi fost din cauza nuanţei ivorii, culoarea inocenţei mândre?

Nu. Purtase alb şi când o schiţase în camera de lecţii, însă arătase la fel de erotic ca o damă de companie.

Să fi fost stilul?

Nu credea. Deşi decolteul erau ceva mai sus, iar tivul ceva mai jos decât la rochia din ziua precedentă, nu era cu nimic mai puţin respectabilă.

Deci probabil era o combinaţie între culoare, croiul demodat şi dantelă. Luate împreună, o transformau într-o întruchipare a decenţei, o fecioară pură.

Fără îndoială încerca să-i amintească – şi poate să-şi amintească sieşi – că, în ciuda curiozităţii sale privind pasiunea fizică, rămânea o femeie cu principii, nu o desfrânată. Problema era că ţinuta cuminte pe care şi-o alesese pur şi simplu nu era adecvată pentru portret. Însă cum naiba avea să-i spună acest lucru fără o insulta?

— V-aţi trezit devreme, mormăi el. Parcă ziceaţi că de cele mai multe ori preferaţi să zăboviţi în pat până târziu.

— N-am, ăăă… n-am putut să dorm, îngăimă ea evitându-i privirea.

— Nici stăpânul n-a putut, interveni Damber, care amesteca de zor în vopsea. Sunteţi o pereche pe cinste, n-am ce zice.

Ignorându-l, Yvette îl scrută pe Jeremy pe sub genele minunat de negre.

— Sper că patul vi s-a părut suficient de confortabil.

— Perfect. „În afară de faptul că a fost prea gol.” Doamne, trebuia să se stăpânească, îşi dădu el seama, după care adăugă: Dar eu nu dorm niciodată bine într-un loc nou.

Trăsăturile ei frumoase încremeniră.

— Înseamnă că nu vă odihniţi decât foarte puţin, având în vedere cât de des dormiţi în locuri noi în Londra.

Aluzia doar uşor voalată la vizitele lui la bordel îl blocă. Aparent nu era singurul care regreta intimităţile din noaptea precedentă. Dar

probabil că ea le regreta din motive foarte diferite.

— O, dar stăpânul nu doarme când umblă prin oraş, zise ucenicul. E prea ocupat…

— Damber, sunt sigur că Lady Yvette poate ghici cu ce mă ocup, mulţumesc, spuse Jeremy tăios.

O parte din el ardea să-i spună adevărul. Că în general îşi petrecea nopţile prin mahalale, pictând. Că era mai probabil să deseneze o târfă decât să i-o tragă.

Ar fi fost însă o prostie să-şi dezvăluie secretul. Dacă se afla că modelele lui erau în special prostituate, oamenii ar fi interpretat acest lucru în mod negativ sau n-ar mai fi perceput ceea ce încerca el să transmită, concentrându-se pe scandalosul fapt că folosea o târfă ca să reprezinte o negustorească respectabilă.

În plus, dacă o lăsa pe Yvette să-l creadă un derbedeu de cea mai joasă speţă, poate ar fi încurajat-o să păstreze distanţa. Acum că îi potolise temerile despre atractivitatea ei, nu mai avea niciun motiv să-l provoace. După cum nu mai avea nici el niciun motiv să o ispitească.

Şi poate că dacă şi-o spunea de câteva sute de ori avea să priceapă şi capul lui greu. Atât cel de pe umeri, *cât şi* cel de dedesubt. Capete care conştientizară amândouă, dureros de acut, apropierea ei.

Apoi îi observă trandafirul alb din mână.

— Sper că nu intenţionaţi să-l ţineţi pentru

portret.

— Şi dacă da? replică ea sfidător.

— Nu-l băgaţi în seamă pe stăpânul meu, doamnă, interveni tânărul. E morocănos încă de când m-a pus la treabă fără să-mi fi luat micul dejun.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, mârâi Jeremy, du-te şi mănâncă! M-am săturat să mă tot baţi la cap cu asta.

— Vedeţi? Morocănos ca un flenduros.

Un zâmbet însufleţi chipul lui Yvette.

— „Flenduros?” Pe ăsta nu-l ştiu.

Nici Jeremy nu-l ştia. Poate chiar era mai bine să nu-l ştie.

Aparent, ea nu era de acord. Apropiindu-se în grabă de măsuţa de scris, scoase o coală de hârtie şi o peniţă pe care o înmuie în călimară.

— Ce înseamnă?

Jeremy zise posomorât:

— Înseamnă un ucenic care e o nenorocită de pa…

Se opri când privirea ei întrebătoare se întoarse spre el, în timp ce mâna cu peniţa îi rămăsese în aer, gata de scris.

— Chiar asta înseamnă?

— Bineînţeles că nu, chicoti Damber. V-am spus, e ca un urs în dimineaţa asta. Un flenduros e un individ mizerabil. Înţelegeţi, „mizerabil” atât la haine, cât şi la purtare. Ca o fleandură, doar că mai ursuz.

— Ce cuvânt colorat! exclamă ea notându-l. Flenduros. Va trebui să-l folosesc.

— Splendid. Jeremy îşi încrucişă braţele pe piept. Mai ai termeni „coloraţi” pe care doreşti să-i adaugi în dicţionarul doamnei, Damber? Sau o să ne apucăm şi de portret azi?

Yvette râse, iar sunetul zglobiu contractă muşchii lui Jeremy exact unde nu ar fi trebuit.

— Chiar că e un flenduros în dimineaţa asta, domnule Damber. Ar fi bine să fugi să-ţi iei micul dejun cât încă mai poţi.

Circumspect, puştiul îi aruncă o privire stăpânului său.

— La naiba, ţi-am zis deja că poţi să mergi. Am să trimit să te cheme dacă voi avea nevoie de tine.

De îndată ce-l expedie, Jeremy fu cuprins de regrete. Rămăsese singur cu Yvette. Probabil de aceea, când ea luă trandafirul de pe măsuţa de scris, îi aruncă răstit:

— Nu!

— Poftim?

— Nu ai să pozezi cu floarea aia. Şi nici hainele tale nu sunt în regulă.

Gata de-acum cu adresarea protocolară şi formulele pline de menajamente.

— Ai spus că pot să port orice vreau, replică ea dispreţuitoare.

— Am presupus că vei alege ceva care să ţi se potrivească. Precum rochia pe care ai purtat-o ieri

după-amiază. Sau cea de la cină. Sau chiar cea de săptămâna trecută de la bal. Nu ceva atât de… de…

— Elegant? Rafinat?

— Inocent.

În clipă în care cuvintele îi zburară de pe buze, îşi blestemă limba idioată.

Şocul îi îngheţă trăsăturile. Peste o clipă, Yvette se apropie suficient cât să poată şuiera:

— *Sunt* inocentă, la naiba!

— Nu asta am vrut să…

— Doar fiindcă tu şi cu mine am împărtăşit câteva săruturi noaptea trecută nu înseamnă că sunt o… o desfrânată. Şi cu siguranţă nu înseamnă că mă cunoşti.

Aluzia la săruturile lor îi făcu toţi muşchii din corp să se tensioneze.

— Am ochi şi urechi, nu-i aşa? Poate eşti castă, dar nu eşti inocentă. Când din privirea ei ţâşniră scântei, Jeremy se grăbi să adauge: O spun ca pe un compliment. Inocentele sunt plictisitoare. Debutantele care fac exact ceea ce le spun mamele lor sunt atât de seci, încât mă fac să vomit. *Tu* nu eşti seacă. *Tu* nu eşti plictisitoare. Şi cu siguranţă nu mă faci să vomit.

— Nu, eu doar te fac să fugi înspăimântat.

— Ce vrei să spui? întrebă el surprins.

— Nimic, răspunse ea cu un aer impasibil. Deci ce te-a făcut să tragi aceste concluzii despre caracterul meu? Faptul că azi am ales să port alb?

— Nicidecum. Ţi-am ghicit caracterul cu mult înainte de asta. O inocentă nu colecţionează cuvinte din argoul străzii. O inocentă nu acceptă să pozeze nopţile pentru un artist în schimbul şansei de a scormoni printr-un bordel în căutarea cine ştie cui.

Menţionarea planurilor ei secrete păru să o ia pe nepregătite. O pată de roşeaţă îi apăru în obraji, iar gâtul i se mişcă spasmodic.

Jeremy îşi aplecă fruntea mai aproape de ea şi murmură:

— Inima ta bate pentru ceva mai mult decât terciul insipid cu care le hrăneşte societatea pe doamnele de rang înalt. Tu ai nevoie de foc şi de viaţă, şi de emoţia înfiorată a nopţii. Tu vrei să ajungi în interiorul lucrurilor şi să le descoperi, să simţi totul şi să nu eviţi nimic.

Brusc, ochii ei străluciră intens în lumina bogată a zorilor. În sfârşit părea să priceapă ce încercase să-i spună, chiar dacă o făcuse într-o manieră stupidă la început.

— Ştiu asta fiindcă am şi eu astfel de nevoi, continuă artistul. Asta e motivul pentru care am plecat de acasă, pentru care refuz să mă întorc. Vreau mai mult. În privinţa asta, semănăm foarte mult.

Stăteau atât de aproape, încât îi simţea parfumul dulce, probabil vreun decoct din flori de seră pe care l-ar fi dispreţuit la orice altă femeie. Însă când îl purta ea, îi stârnea fiecare simţ.

Ca şi cum ar fi ştiut la ce se gândea, pielea ei transparentă se coloră în trandafiriu, iar gura expresivă se întredeschise uşor, despărţită de a lui doar de o răsuflare.

Jeremy îşi simţi sângele bubuindu-i în urechi. I-ar fi fost extrem de uşor să anuleze acea distanţă şi să-i pecetluiască buzele cu ale lui. Sau să-şi coboare gura pentru a dezmierda acel punct de pe gâtul ei unde pulsul bătea din ce în ce mai rapid. Sau chiar să-şi folosească dinţii pentru a smulge eşarfa care ascundea pudic partea de sus a sânilor ei generoşi…

— Bună dimineaţa, rosti o voce de oţel din pragul uşii. Vă întrerup de la ceva?

Jeremy se chinui să-şi stăpânească impulsul de a se retrage brusc, trădându-şi astfel descumpănirea. La naiba, la naiba, la naiba! Blakeborough venise în cel mai infernal moment posibil.

Probabil că aşa era mai bine. Jeremy nu avea ce să caute cu buzele şi gura şi dinţii prin preajma lui Yvette. Ar fi trebuit să înăbuşe atracţia dintre ei, nu s-o încurajeze.

Se îndreptă de spate, cu privirea aţintită asupra ei, şi zise pe un ton plictisit:

— Sora ta şi cu mine nu făceam decât să ne certăm pe tema ţinutei pe care şi-a ales-o.

Aruncându-i lui Jeremy o ocheadă rapidă, enigmatică, Yvette se întoarse spre fratele ei.

— Ce părere ai, Edwin? Îşi netezi fustele. E

potrivită pentru portret?

În continuare bănuitor, Blakeborough îşi mută privirea de la Jeremy asupra ei.

— Mă surprinde faptul că eşti trează deja. De regulă nu te aventurezi afară din dormitor mai devreme de amiază.

Ea îşi puse mâinile în şolduri, făcându-l pe Jeremy să ardă de nerăbdare să o schiţeze.

— Eram prea entuziasmată de portret ca să pot dormi. Ei, ce părere ai? Cum arăt?

Suspiciunile contelui dispărură când îi studie ţinuta.

— Arăţi exact cum se cuvine pentru o debutantă, frumoasă şi cuminte. Un exemplu perfect de domnişoară respectabilă. Eşti visul oricărui gentleman decent care-şi caută o soţie.

Yvette bombăni ceva ce aducea cu „Dumnezeule îndurător” înainte de a porni cu paşi mari spre uşă.

— Unde mergi? o întrebă Edwin.

— Să îmi schimb hainele! îi strigă ea peste umăr, dispărând în hol.

În timp ce Jeremy se străduia să nu-şi trădeze triumful, contele îi aruncă o privire derutată.

— Îmi scapă ceva?

„Atât de multe!” se gândi el, dar ridică din umeri a nepăsare.

— Ştii cum sunt femeile. Pot fi recalcitrante.

— Yvette mai mult ca oricine. Blakeborough se încruntă. Mereu calc strâmb cu ea.

— E la fel între mine şi sora mea, crede-mă. Jeremy se întoarse spre fereastră, încă făcând eforturi să stingă focul pe care Yvette îl aprinsese în sângele lui. Poate că aşa este în toate relaţiile frate-soră.

— Nu ştiu, oftă contele aşezându-se pe o canapea. Ea şi Samuel s-au înţeles destul de bine până a murit mama. Apoi totul s-a dus de râpă.

— Da? Jeremy trase draperiile în lături. Sora ta mi-a pomenit câte ceva despre moartea mamei voastre. Dar nu mi-a spus prea multe despre fratele vostru, cu excepţia faptului că este un derbedeu.

— Nu a devenit derbedeu decât după ce a murit mama. Atunci a început să alunece tot mai departe pe calea depravării, până nu a mai fost loc de întoarcere. Era ca şi cum ar fi considerat-o pe mama vinovată că a murit şi încerca să se răzbune pe toate femeile pe care le cunoştea.

— Între timp Yvette îl condamnă pe tatăl vostru că nu a stat la căpătâiul ei.

— Da, rosti crispat contele. Şi probabil mă condamnă şi pe mine că nu l-am convins să rămână.

— Nu prea cred. Mie cu siguranţă nu mi-a spus nimic de genul ăsta.

— Nu ştiu când ar fi putut să o facă, zise Blakeborough privindu-l cu ochi mijiţi. Doar n-aţi petrecut mai mult de douăzeci de minute singuri, per total, nu?

— Aşa e, spuse relaxat artistul. Acum, ce-ai zice dacă am pune-o pe Yvette să stea lângă…

Se lansă într-o discuţie despre pregătirea cadrului, sperând să-i distragă celuilalt atenţia de la suspiciunile lui.

Pe toţi dracii însă, aceste întâlniri nocturne secrete erau mai greu de ascuns decât se aşteptase el. Nu putea spera decât că avea să termine grosul muncii – pentru ambele lucrări – cât mai repede, căci, mai devreme sau mai târziu, Blakeborough avea să-şi dea seama că Jeremy şi Yvette mai aveau un proiect nedeclarat. Iar în momentul acela, consecinţele aveau să fie dureroase.

Motiv pentru care trebuia să se distanţeze puţin de Yvette, deopotrivă fizic şi emoţional. Dacă voia să îşi realizeze capodopera, trebuia să se poarte ca un profesionist, chiar şi în cursul întâlnirilor lor private.

Contele nu putea fi lăsat să ghicească vreodată că Jeremy nutrea chiar şi un gram de dorinţă faţă de sora lui.

Capitolul 9

— Vă plictisim, milady? întrebă o voce din străfundurile conştiinţei lui Yvette.

Se trezi cu o smucitură. Doamne sfinte! Nu-i

venea să creadă că stătea în picioare, cu mâinile în şolduri, în mijlocul sălii de muzică, şi tot reuşise să aţipească. Cineva ar fi trebuit să o avertizeze că a poza pentru un artist era o muncă obositoare şi teribil de plicticoasă.

— Îmi cer scuze, domnule Keane. Se uită la Edwin, care o fixa cu o privire cercetătoare. După cum spunea fratele meu azi-dimineaţă, nu sunt obişnuită să mă trezesc atât de devreme.

Jeremy o privea şi el, însă expresia lui era clinică, detaşată.

— Nu e nicio problemă. Am avut o zi lungă. Oricum se apropie apusul şi pierd din lumină. Mai bine ne oprim deocamdată.

— Dar…

— Pot să lucrez în continuare la fundal. Jeremy zâmbi încordat. Credeţi-mă, am destule de făcut. Aruncă o privire spre ceas. Ce-ar fi ca dumneavoastră şi contele să mergeţi la cină? Nu vă bateţi capul cu mine.

Yvette îşi lăsă umerii moi, iar senzaţia se dovedi atât de plăcută, încât îi veni să ţopăie. Cineva ar fi trebuit să o avertizeze şi că pozatul pentru un artist era extrem de inconfortabil. Îşi simţea şira spinării ca şi cum în ultima oră cineva ar fi bătut în ea ca în clapele unui pian.

Apoi pricepu sensul cuvintelor lui. Se încruntă:

— Nu luaţi cina cu noi?

— Nu, cred că voi continua să lucrez, spuse el

evitându-i privirea. Dar, dacă nu vă deranjează, aş fi recunoscător dacă aţi pune să mi se aducă o tavă cu mâncare.

— Desigur. Îşi intră în rolul de stăpână a casei. Poate vă vom vedea mai târziu în seara asta. În salon.

— Da, mai târziu. Poate, zise el aruncându-i o ocheadă cu subînţeles.

Toate simţurile ei intrară în alertă maximă când porni spre bucătărie să ceară o tavă cu mâncare pentru el. Reuşise cumva să uite că îi aştepta o şedinţă de pozat mult mai intimă în noaptea aceea.

„Tu ai nevoie de foc şi de viaţă, şi de emoţia înfiorată a nopţii.”

Ce diavol! Credea că ştia totul despre ea. Şi da, poate că identificase corect lucrurile de care avea nevoie, dar nu era dispusă să renunţe la viaţa ei pentru acestea, nici să privească un crai abandonând-o în favoarea unei amante sau a altor plăceri vulgare. Îi trebuia un soţ care să nu dispară la primul necaz şi era destul de sigură că Jeremy nu era un asemenea bărbat. Felul în care fugise în Anglia ca să scape de familia lui reprezenta un exemplu grăitor.

Pictorul pretindea că ei doi semănau, însă nu avea dreptate. Ea nu s-ar fi eschivat niciodată de la responsabilităţile sale doar pentru a avea parte de foc şi de viaţă, şi de emoţia înfiorată a nopţii. Îşi învăţase lecţia cu vârf şi îndesat în povestea cu

locotenentul.

Şi-o învăţase – chiar şi-o învăţase. Chiar dacă Jeremy *era* cel mai fascinant bărbat care o sărutase vreodată.

Cina se dovedi un moment stânjenitor. Edwin părea chiar mai posomorât decât de obicei, mai ales că Jeremy nu era prezent. Nu o ajuta nici faptul că gândurile îi erau în altă parte. La ceea ce s-ar fi putut petrece mai târziu. Întrebându-se dacă Jeremy avea să încerce să o sărute din nou. Şi cum urma să reacţioneze ea însăşi.

— Ai grijă, Yvette, murmură Edwin.

Surprinsă, tresări în scaun. Dumnezeule bun, fratele ei se apucase de citit gânduri! Mimă un zâmbet:

— La ce anume?

— La Keane. Aerul numai nu ia foc între voi. Nu ştiu ce s-a întâmplat azi-dimineaţă înainte să intru eu, dar nu am putut să nu observ că atunci când te-ai întors cu hainele schimbate purtai rochia de seară din mătase roşie pe care eu o urăsc. Aş fi preferat ca pentru portret să porţi ceva care să fie mai puţin…

— Interesant?

— Da, dacă prin „interesant” te referi la faptul că îţi dezgoleşte prea mult din… ăăă… umeri. Asta e genul de „interesant” pe care un bărbat nu poate să nu-l remarce. În special un bărbat cum e Keane.

— El n-a văzut decât că e roşu aprins şi că îmi

scoate în evidenţă culoarea părului.

„Din păcate, se pare că numai atât a văzut”, se gândi ea.

— Mie nu impresia asta mi-a lăsat-o. Înţeleg că îl găseşti un bărbat bine, că te intrigă…

— Habar nu ai cum îl găsesc.

Începuse să se sature de pretenţia bărbaţilor că-i puteau ghici gândurile. Ba mai şi comentau apoi pe marginea lor!

— Am văzut ce priviri îi aruncai, insistă Edwin.

— Ce priviri? Cele exasperate? Cele iritate?

— Da. Acelea. Pe ceilalţi crai nu îi tratezi cu seriozitate, fie râzi, fie flirtezi sau îi iei peste picior. Dar eşti agitată şi circumspectă în preajma domnului Keane. Aşa îmi dau seama că îţi place de el.

Era surprinzător că Edwin făcuse o asemenea presupunere. De regulă nu se vădea atât de perspicace în privinţa sentimentelor oamenilor.

— Asta e ridicol. Nu aş fi atât de neghioabă să îmi placă cineva de teapa lui.

Privirea lui sumbră văzu direct prin ea.

— Dar trebuie să recunoşti că…

Când se opri cu o expresie îndurerată, Yvette ridică dintr-o sprânceană.

— Ce?

— Nimic. Faţa i se însenină. Probabil ţi-am interpretat greşit sentimentele.

— Da, probabil. Îşi puse şervetul pe masă şi

se ridică. Mă duc la culcare. E evident că trezitul în zori nu mi se potriveşte.

— Dar dacă vine Keane în salon?

— Atunci voi doi veţi purta o discuţie minunată. Nu aveţi nevoie de mine pentru asta.

Îl simţi urmărind-o cu privirea când plecă. Chiar era atât de transparentă în preajma lui Jeremy? Dacă până şi Edwin putea simţi atracţia clocotitoare dintre ei, atunci era periculos de evidentă.

Odată ajunsă în dormitor, îi spuse cameristei că era pregătită să se culce, apoi o lăsă să îndeplinească ritualul pentru somn. Când rămase singură, îşi dădu seama că era încă prea devreme pentru a se întâlni cu Jeremy în camera de lecţii, aşa că se întinse pe pat, intenţionând doar să se odihnească o clipă.

Se trezi cu soarele revărsându-se printre draperii în zori.

O, Doamne! Adormise şi nu mai ajunsese la întâlnirea secretă!

Murmurând toate cuvintele argotice sinonime cu „prostănacă” pe care le ştia, îşi chemă camerista şi se îmbrăcă în grabă. Ignoră comentariile bietei fete cum că era probabil ceva în neregulă de ajunsese să se retragă la culcare şi să se trezească atât de devreme. Nu-i stătea deloc în fire.

Nu, nu-i stătea. Dar cel puţin se bucurase de un somn odihnitor. Poate că acest lucru avea să o

ajute să îndure o zi întreagă de pozat în public, urmată de o noapte de pozat în privat.

Fu scuturată de un fior. Sesiunile lor în privat îi populaseră visele din noaptea aceea. Săruturile, atingerile… Doamne, trebuia să înceteze să se mai gândească la acele lucruri!

Cu speranţa că avea să-l prindă pe Jeremy un moment ca să-i explice absenţa din noaptea precedentă, porni în grabă spre salonul pentru micul dejun, dar înainte să poată ajunge acolo un braţ apăru de nicăieri şi o trase într-un alcov.

Era el, afişând acea expresie furtunoasă care o alarma şi încânta în acelaşi timp.

— Am avut o înţelegere. Nu te-ai ţinut de cuvânt.

— Ştiu, şi îmi pare teribil de rău. Am adormit. Nu sunt obişnuită cu astfel de ore.

— Chiar aşa? Un rânjet vag îi schimonosi buzele. Deci nu a avut nicio legătură cu ceea ce s-a întâmplat în prima noastră noapte împreună, nicio legătură cu vorbele pe care le-am schimbat ieri-dimineaţă înainte să ne întrerupă fratele tău?

— Nici vorbă! Aruncă o privire furişă pe hol, dincolo de el, dar nu părea să fie nimeni prin preajmă, slavă Domnului. Totuşi, pentru orice eventualitate, coborî vocea: Intenţionam să vin aseară. Şi promit că voi veni la noapte.

Mâna lui rămase încleştată pe braţul ei, ţinând-o atât de aproape încât îi simţea mirosul de cafea din răsuflare.

— Juri?

— Da. Ţi-o jur pe Biblie, dacă vrei.

Pictorul îi scrută faţa, apoi o eliberă mormăind:

— Nu va fi necesar.

— Bun. Fiindcă nu pari genul care să poarte o Biblie după el.

— Nu, spuse el amuzat. Presupun că a fost o neghiobie din partea mea să cred că îţi poţi petrece toată ziua şi toată noaptea pozând.

— A fost dificil doar din cauză că ieri m-am trezit devreme, te asigur. Dar de acum înainte…

— De acum înainte ar trebui să ne întâlnim din două în două nopţi, ca să apuci să dormi bine în noaptea dintre ele.

— Nu fi ridicol. Atunci lucrarea ta ar dura o veşnicie! Îşi împinse bărbia în afară. Pot face faţă acestui program dacă şi tu poţi.

— Mă îndoiesc, zise el tărăgănat. Astfel de ore sunt normale pentru mine.

— Da, ştiu foarte bine ce viaţă depravată duci.

— Nu la asta m-am referit. Expresia lui deveni arţăgoasă. Şi ca să te citez, milady, doar fiindcă noi doi am împărtăşit câteva săruturi noaptea trecută nu înseamnă că mă cunoşti. Habar nu ai ce fel de viaţă duc.

Începea să creadă că era adevărat.

— Prea bine, spuse ea, cuprinsă brusc de o emoţie ciudată ce o lăsă fără suflare, de ce nu-mi

explici?

Cererea ei păru să-l ia prin surprindere. Preţ de câteva secunde lungi, o fixă cu ochii de acel albastru intens care începuse să-i bântuie visele. Privirea lui coborî spre buzele ei şi se opri acolo, făcându-i inima să îi tresară sălbatic în piept.

— Nu e nevoie, zise în cele din urmă. Nu voi fi aici suficient timp ca asta să devină necesar.

Afirmaţia lui rece o străpunse, dar se chinui să îşi ascundă durerea.

— Cum doreşti. Dar atunci să nu mă condamni pentru că nu te înţeleg. Nu prea am ce să fac dacă tu nu *vrei* să fii înţeles. Îndepărtându-se de el, ieşi din alcov. Ne vedem în sala de muzică după micul dejun.

Yvette se îndepărtă în grabă, iar Jeremy nici măcar nu încercă să o oprească. Ceea ce o irită, dar nici pe departe la fel de mult ca declaraţia lui că nu avea să stea prin preajmă prea mult timp. Nu ar fi trebuit să se aştepte la nimic altceva din partea lui. Nici Samuel nu rămăsese alături de vreuna dintre amantele lui. Locotenentul îşi luase tălpăşiţa imediat ce o sărutase.

Desigur, asta fiindcă Samuel înăbuşise în faşă planurile craiului – dar, chiar şi aşa, bărbaţii aveau tendinţa să spele putina când lucrurile nu ieşeau aşa cum îşi doreau ei. Sau după ce obţineau ceea ce îşi doriseră de la o femeie.

Jeremy *nu* obţinuse însă ceea ce îşi dorise. Nu se culcase cu ea. De-abia dacă o sărutase. Deşi

poate că nici nu era interesat de seducţie.

Lăsă să-i scape o răsuflare exasperată. Nu ştia cu adevărat ce anume voia, în afară de realizarea unei lucrări stranii despre Comerţ şi Artă şi a unei emoţii clocotitoare pe care ea nu o înţelegea prea bine. Şi să-i ţină lecţii despre cine credea el că era ea.

Ce individ îngâmfat! Ea *ştia* cine era. Pur şi simplu nu ştia cine era *el.* Nu cu adevărat.

Poate că asta era problema. Poate că dacă ar fi reuşit să afle mai multe despre el i-ar fi putut înţelege mai bine situaţia. De ce plecase din America. De ce anume fugea. De ce îl înfuria atât de tare faptul că rudele încercau să-l târască înapoi acasă.

Din fericire, la micul dejun Edwin îi oferi ocazia perfectă pentru a-şi pune întrebările în timp ce răsfoia corespondenţa.

— Ciudat. Am primit ceva de la Lady Zoe.

— Verişoara domnului Keane? Îi aruncă o privire lui Jeremy. Poate sunt veşti despre sosirea familiei sale.

— Dumnezeule bun, sper că nu, bombăni Jeremy, după care îşi turnă cafea.

— De ce? Cu siguranţă sora dumneavoastră nu e aşa o tartoriţă cum o descrieţi. Sau mama dumneavoastră e cea care vă sperie? Trebuie să fie îngrozitoare dacă aţi fugit în Anglia pentru a scăpa de ea.

— Nu e îngrozitoare şi nu încerc să scap de

nimic, replică el iritat. Încerc doar să-mi extind cunoştinţele în domeniul artei, să văd capodopere pe care nu aş fi avut niciodată şansa să le văd în America.

— Atunci de ce vă pasă dacă familia dumneavoastră vine în vizită? Doar nu vă pot forţa să vă întoarceţi cu ele.

— De fapt, o întrerupse Edwin, misiva nu e despre familia lui Keane. E o invitaţie la un bal mascat, de vineri într-o săptămână.

— Ah. Ce… interesant!

Uitase complet de planul lui Jeremy.

— Ah, da, înainte să plec din oraş Lady Zoe a menţionat că va organiza aşa ceva şi voia să vă invite şi pe voi doi, spuse pictorul. Voia să ştie dacă v-ar deranja să fiţi în preajma rudelor fostei tale logodnice. I-am spus că dacă ar fi cazul, aţi refuza pur şi simplu invitaţia.

Când fratele ei se crispă, Yvette îşi înăbuşi un zâmbet. Cea mai bună metodă de a-l manipula pentru a obţine ceea ce voiai de la el era să îl provoci să nu o facă. Asta îl scotea din sărite. Edwin putea fi foarte orgolios uneori.

— Ce zici? îl interpelă. Mergem? Pare distractiv.

— Nu văd niciun motiv să îl evităm, rosti Edwin sec.

Ea nu se putu abţine să nu-l tachineze:

— Chiar aşa? Credeam că urăşti balurile mascate.

— Nu sunt nici pe departe atât de ursuz pe cât mă crezi. Ştiu cum să mă simt bine.

— Însă nu purtând un costum. Nu dansând cu…

— Dacă încerci să mă convingi să nu merg, te descurci excelent, bombăni Edwin.

„Hopa!” se gândi înveselită Yvette.

— Scuze. Nu asta intenţionam; chiar mi-ar plăcea să merg. Deci trebuie să mă duci.

— Presupun că da, suspină el.

— Cum altfel să aflu de la Lady Zoe tot ce pot despre domnul Keane şi înspăimântătoarele lui rude? spuse Yvette aruncându-i o privire piezişă artistului.

— Nu e nimic de aflat, vă asigur. Sau, în orice caz, nimic foarte interesant.

— Mă îndoiesc sincer de asta.

— În fine, îi întrerupse Edwin, dacă mergem toţi, Yvette, am să trimit o confirmare. Pot să fac asta cât timp pozezi pentru Keane. Am să fac pe secretarul, iar tu poţi să-mi dictezi răspunsul. O luminiţă i se aprinse brusc în ochi, punând-o în gardă. Poate te va împiedica să adormi. Nu ştiu cum ai reuşit să faci asta stând în picioare. M-aş fi aşteptat ca simplul efort de a-ţi păstra poziţia militărească să te ţină în alertă.

— Provoc pe oricine să nu se plictisească stând nemişcat câteva ore. Yvette îşi înmuie pâinea prăjită în oul moale, apoi spuse: Şi am stat trează mult mai mult decât aş fi stat dacă aş fi fost

aşezată pe un scaun. Nu te bucuri acum că mi-am ales o poză de „precupeaţă”?

— Nu mă bucur pentru nimic, bombăni Edwin. Încep să regret că am sugerat vreodată portretul.

— De ce? râse ea. Fiindcă s-a întors în avantajul meu?

Fratele ei îi aruncă un zâmbet plin de regrete.

— Fiindcă dacă adormi de fiecare dată, Keane va fi nevoit să rămână aici până în ziua judecăţii de apoi, încercând să-l termine.

— Nici vorbă. Familia lui trebuie să-şi facă apariţia în curând, îi aruncă lui Jeremy o privire sfidătoare. Dacă încă lucrează atunci când îi sosesc rudele, putem să le invităm să locuiască la Stoke Towers.

Spre surprinderea ei, americanul izbucni în râs.

— Mama n-ar face niciodată aşa ceva. E prima ei călătorie la Londra. Nu o să se mulţumească să vegeteze pe moşia voastră când poate să meargă la cumpărături pe Bond Street.

Aha! Iată deci un indiciu despre mama lui.

— Îi place să meargă la cumpărături, nu-i aşa?

— Nu e valabil pentru toate femeile?

— Nu şi sora ta, interveni Edwin. Nu din câte mi-ai spus la nuntă.

— Ţi-a povestit despre sora lui la nuntă?

exclamă Yvette. *Mie* de ce nu mi-ai spus?

— De ce aş fi făcut-o? Edwin păru sincer nedumerit. Nu m-ai întrebat. Şi nu avea nicio legătură cu tine.

— Poate că sunt curioasă de ce domnul Keane a ales să-şi abandoneze sora, lăsând-o să se ocupe de ţesătoriile familiei, pentru a veni aici.

— Asta e o poveste pentru altă dată, spuse Jeremy netulburat, împingându-şi scaunul, se ridică şi puse jos şervetul. Dacă vreau să apuc să şi lucrez, ar fi bine să merg să verific dacă Damber a pregătit totul pentru când termină şi doamna cu micul dejun.

Spre imensa ei iritare, se înclină curtenitor şi ieşi, lăsând-o fără nicio informaţie suplimentară despre ceea ce îl făcea să-şi evite familia. Era atât de frustrant!

Iar Edwin nu o ajuta deloc. În ziua aceea, în timp ce Yvette poza pentru portret, el sporovăi cu Jeremy despre vrute şi nevrute, mai puţin ce o interesa pe ea să afle. Nu credea că o făcea intenţionat, dar era oricum foarte supărător. De fiecare dată când ea le aducea în discuţie pe mama şi sora lui Jeremy, acesta schimba subiectul, punând astfel capăt încercărilor ei de a afla detalii despre viaţa lui particulară.

Prin urmare, hotărî să-l descoasă pe Damber. Din nefericire, nu apucă să rămână singură cu ucenicul pentru a-l interoga despre stăpânul lui, însă reuşi să spicuiască unele amănunte din lunga

lor conversaţie despre argou şi pictură şi altele asemenea.

Aparent, familia lui Jeremy era destul de bogată. El se bucurase de o educaţie excelentă la o şcoală din Massachusetts, apoi plecase de acasă pentru a studia pictura în Philadelphia la vârsta de nouăsprezece ani. Avea o singură soră şi moştenise jumătate dintre ţesătoriile familiei.

Şi lucra până târziu în majoritatea nopţilor. Nu putea pricepe cum reuşea acest lucru în timp ce se afişa prin mahalalele Londrei şi prin cluburile de jocuri de noroc, însă în *această* privinţă Damber nu fusese prea deschis.

Mai târziu în acea seară, în timp ce îi poza pentru alegorie, îl întrebă direct pe Jeremy. El se mulţumi să facă un comentariu frivol şi continuă să picteze. Pe măsură ce se scurgeau orele, o întreţinu cu glume sau poveşti amuzante despre călătoriile lui, genul pe care, îşi imagina ea, le folosea cu orice model.

Atitudinea lui protocolară o îngheţa până în fundul sufletului. Îi spunea „milady” atât de frecvent încât, la un moment dat, îl informă acid că doar servitorii i se adresau astfel. El refuză să o lase să vadă pictura, ameninţând-o că avea să-i dezvăluie contelui planurile ei dacă făcea chiar şi o încercare de a se uita. Şi cu toate că o atingea uneori ca să-i îndrepte poziţia, purtarea lui impersonală îi arăta că nu era decât un model şi nimic mai mult.

Ceea ce o durea. Era aproape de nesuportat să fie singuri, în aerul încărcat de amintirea săruturilor lor intime, şi el s-o trateze cu profesionalism rece.

Era un crai notoriu, ce naiba! Nu le stătea în obicei să încerce să-şi atragă în aşternut orice purtătoare de fustă?

Nu şi lui Jeremy, aparent. În următoarele câteva zile el şi Edwin discutară despre artă, despre America şi despre societate până i se acri. Noaptea îi spunea atât de multe poveşti despre aventurile lui, încât era sigură că ar fi putut publica un jurnal de călătorie. Tot ce aflase era că artistul putea fi un povestitor amuzant, însă atunci când venea vorba despre sentimentele lui sau de orice aspect cu adevărat important, era mai impenetrabil decât argoul cockney vorbit de o târfă din Spitalfields.

Jeremy îşi exersa limba ascuţită pe ea; ea îşi exersa limba ascuţită pe el, însă nimic mai mult. Era ca şi cum ar fi fost unul dintre omuleţii mecanici ai lui Edwin, mişcându-se cu gesturi cumpănite, vorbind despre lucruri atent selectate în stilul lui rece şi detaşat. Era suficient cât să scoată din minţi o femeie pe jumătate îmbrăcată.

Sau să o facă să plângă. Dar refuza să plângă pentru cineva de teapa lui Jeremy Keane. Îşi spusese deja că nu era potrivit pentru ea. Ce-i păsa dacă şi el era de acord? Nu-i păsa. Refuza să-i pese.

În dimineaţa celei de-a noua zile decise să renunţe la încercarea de a-l cunoaşte mai bine. Seara următoare îi aşteptau balul mascat şi vizita la casa de toleranţă. Odată ce rezolvau problema respectivă, nu mai trebuia decât să rabde până la finalizarea tablourilor.

În mod evident, orice eventuală legătură pe care o simţise în acea primă seară a lor împreună fusese imaginată. Ori asta, ori era maestru al stăpânirii de sine. Şi, din experienţa ei, asta nu era niciodată valabil în cazul crailor.

Probabil o sărutase pentru a o face să se simtă atrăgătoare şi astfel să-l lase s-o picteze după bunul plac. Sau poate din alt motiv, dar la fel de manipulator.

— Chiar trebuie să te încrunţi? bombăni Jeremy în timp ce manevra de zor penelul.

În dimineaţa aceea părea la fel de prost dispus ca ea.

— Nu mi-am dat seama că mă încrunt, spuse ea rece. Cât de nefeminin din partea mea. Ferească Dumnezeu să arăt altfel decât ca o floare delicată pentru portretul meu!

Tonul ei tăios probabil îi atrase atenţia lui Edwin, căci ridică privirea de la registrul contabil pe care îl studia.

— Tu n-ai putea să arăţi ca o floare delicată nici dacă te-ai strădui. Şi cine şi-ar dori o floare delicată, oricum?

— Niciun bărbat întreg la cap, asta-i sigur,

rosti o voce din prag.

Yvette îşi îndreptă privirea într-acolo şi zâmbi larg.

— Warren! Abandonându-şi poza, porni în grabă spre marchizul de Knightford, care întâmplător era şi cel mai vechi prieten al lui Edwin. Nu te-am văzut de secole!

— Aşa e.

Cu licărirea lui obişnuită în ochi, o sărută pe obraz.

Warren Cory era singurul bărbat, în afară de Edwin şi de Samuel, căruia i se permitea o asemenea familiaritate. Era mereu pus pe flirt, un adevărat diavol, şi vestit pentru talentul de a intra şi a ieşi cu uşurinţă din cele mai nobile budoaruri ale înaltei societăţi, însă pentru ea făcea parte din familie.

Chiar şi aşa, privirea obraznică pe care i-o aruncă acum ar fi putut nedumeri un necunoscător.

— Eşti foarte frumoasă, spuse el, făcându-i ştrengăreşte cu ochiul. Nu cred că te-am văzut vreodată în rochia asta, dar e foarte atrăgătoare. Îţi scoate în evidenţă tonurile de roşcat din păr.

Ea îi aruncă o ocheadă triumfătoare lui Edwin şi, dintr-un foc, surprinse şi privirea lui Jeremy. Acesta arunca pumnale spre Warren. Ceea ce o puse pe gânduri, mai ales că era prima umbră de emoţie pe care o trădase de câteva zile încoace.

Ce bizar. Era posibil să fie gelos? O, nu ar fi

fost minunat? Putea în sfârşit să îl supere aşa cum o supărase şi el.

Deşi nu părea genul care să fie gelos. Probabil era doar iritat că îşi stricase poza. Ei bine, ea nu era o maşinărie. N-avea decât să se obişnuiască.

— Ce cauţi aici, Warren? În niciun caz nu ai venit în vizită la mătuşa şi verişoara ta. Ele îşi petrec iama la Bath.

— Şi-au petrecut-o, dar aseară au ajuns acasă. Mătuşa mea s-a plictisit şi a decis că ar fi mai bine ca ea şi Clarissa să se întoarcă la ţară, aşa că am fost însărcinat să le însoţesc.

În calitate de tutore neoficial al verişoarei sale Clarissa, primea frecvent astfel de însărcinări. Uneori le şi îndeplinea.

— Bietul de tine, îl tachină ea. Dar asta nu explică de ce ai venit să ne vizitezi îndată ce ai sosit.

— De fapt, Clarissa m-a trimis după tine. Încă îşi despachetează lucrurile, dar spera că ai să vii să le ajuţi pe ea şi pe mama ei să îşi aleagă costumul pentru balul mascat care se ţine mâine la reşedinţa familiei Keane din Londra. Presupun că mergi?

— Desigur! Mergem toţi. Îşi înclină capul într-o parte. Nu ştiam că o cunoşti pe Lady Zoe.

— Eu nu, dar mătuşa mea a fost colegă de şcoală cu mătuşa lui Lady Zoe.

— Te referi la mătuşa Floria a lui Zoe?

interveni Jeremy.

Devenit brusc conştient de importanţa rangului său, marchizul se crispă şi se întoarse să îl fixeze pe artist cu o privire glacială.

— Nu cred că am fost prezentaţi, domnule.

— Nu. Nu cred, replică Jeremy acid.

— Iertaţi-mi lipsa de maniere. Edwin făcu rapid prezentările, adăugând, cu titlu de explicaţie: Keane pictează portretul lui Yvette.

— Chiar aşa? spuse Warren pe un ton surprinzător de ţâfnos. Ştiai că e văzut frecvent bântuind prin Covent Garden?

— La fel şi dumneata, zise Jeremy. Te-am văzut cu ochii mei.

Un val de roşeaţă urcă pe gâtul lui Warren.

— Întâmplarea face să merg cu plăcere la teatru.

— Printre alte… instituţii, mormăi americanul aruncându-i lui Yvette o privire furişă.

Ce ciudat. De ce era atât de vulgar? Doar nu credea că Warren avea vreo legătură cu incursiunea ei într-o casă de toleranţă?

Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Ridică o sprânceană spre marchiz:

— Întâmplarea face ca atât Edwin, cât şi eu să fim foarte la curent cu interesul domnului Keane faţă de lupanare. Se încruntă spre Jeremy. Ştim la fel de bine că şi marchizul le preferă. Deci ce-ar fi ca voi doi să nu vă mai acuzaţi de purtări pentru care probabil v-aţi felicita reciproc dacă nu

aş fi eu prin preajmă?

Warren clipi. Edwin scoase un sunet gâtuit ce aducea puţin a hohot de râs. Însă Jeremy continuă să-l privească sfidător pe nou-venit, de parcă ar fi fost gata să o protejeze pe Yvette dacă acesta ar fi atentat la onoarea ei.

Era o atitudine mai degrabă simpatică. Şi complet neaşteptată, având în vedere cum se purtase în ultimele câteva zile.

— Acum, continuă ea, am să vă rog să mă scuzaţi, căci urc să mă schimb în ceva mai potrivit pentru a-l însoţi pe Warren până la Clarissa. Nu voi lipsi mult.

— Cum rămâne cu portretul? îi strigă Jeremy din urmă.

— O, dă-i câteva ore răgaz, interveni Edwin. A stat cuminte toată dimineaţa. Mărturisesc că nu m-am aşteptat să reziste atât de mult.

Yvette se opri şi îi aruncă lui Jeremy peste umăr un zâmbet vesel.

— Ce-ar fi să lucraţi la fundal? Sau la unul dintre celelalte tablouri pe care spune domnul Damber că le faceţi noaptea?

Îi amintea astfel că îi făcea o favoare. Jeremy se crispă, apoi execută o plecăciune în zeflemea.

— Cum doreşte doamna.

Chicotele lui Edwin o urmăriră până sus pe scări.

Jeremy n-avea decât să se retragă în fortăreaţa lui rece. Dacă nu stătea departe de el

timp de câteva ore, ar fi putut ajunge să comită un gest nesăbuit. De pildă, să-i aducă aminte că era femeia pe care el susţinea că o doreşte. Iar aşa ceva nu ar fi fost nici pe departe înţelept.

Capitolul 10

Jeremy făcu apel la întreaga lui voinţă pentru a-şi ţine gura după ce Yvette părăsi conacul însoţită de marchiz şi de cameristă, aceasta din urmă cu rolul de a veghea asupra reputaţiei stăpânei sale.

Chiar şi aşa, tânăra aristocrată purta o splendidă rochie cafenie care-i accentua silueta voluptoasă. Deşi enorma bonetă roz cu maro i-ar fi scos ochii bărbatului care ar fi încercat să o sărute, bonetele puteau fi îndepărtate. Nici măcar prezenţa unei cameriste nu ar fi putut împiedica acest lucru dacă marchizul de Knightford era destul de viclean.

Şi fără îndoială aşa era. Lui Jeremy nu-i plăcuse individul, nici modul în care o privea pe Yvette. Sau faptul că cei doi păreau să se cunoască de o veşnicie. Ea îl striga pe numele de botez, pentru numele lui Dumnezeu!

Pe toţi dracii, începea să gândească precum un britanic. Ce importanţă avea cum i se adresa ticălosului aceluia? Ce importanţă avea că

„Warren” salivase când o văzuse în acea rochie de seară roşie pe care o purtase pentru portret? Nimeni nu-l putea învinovăţi. Jeremy îşi petrecuse ultimele câteva zile holbându-se la Yvette în rochia aceea şi tânjind după ea. Trezindu-se cu erecţii din cauza ei, cum nu i se mai întâmplase niciodată cu alte modele. Ceea ce făcea ca nopţile lor împreună să fie imposibil de îndurat, mai ales acum când ştia cum era să o sărute, să o atingă…

— Dacă tot a plecat Yvette, cred că am să mă ocup de moşie împreună cu intendentul. Blakeborough se ridică. O să mă anunţe servitorii când se întoarce.

Jeremy se abţinu cu greu să nu întrebe când estima că avea să se întoarcă. În ultima săptămână reuşise să alunge suspiciunile din mintea contelui, şi nu avea de gând să compromită rezultatul arătându-se excesiv de îngrijorat de dispariţia ei.

Totuşi, asta nu-l împiedică să-şi petreacă dimineaţa cu un ochi la ceas. Procedă la fel toată după-amiaza, în timp ce lucra la *Arta sacrificată Comerţului. Ar* fi trebuit să se bucure că avea ocazia să termine personajul masculin – pe care îl realiza după chipul lui, folosind oglinzi –, însă munca îi readuse în faţa ochilor imaginea ei provocatoare. Oare ce naiba făcea acolo cu Knightford? Nu contenea să se frământe.

Când Yvette nu se întoarse la cină, fu nevoit să îşi muşte limba mai să şi-o smulgă pentru a se

feri de la comentarii. Însă după ce el şi Blakeborough luară masa şi începură să tragă cu sete dintr-o sticlă excelentă de brandy, nu mai reuşi să păstreze tăcerea.

— Sora ta intenţionează să-şi petreacă şi noaptea cu prietenele ei? Dădu pe gât ce mai rămăsese din al treilea pahar şi îşi turnă un al patrulea, deşi era deja bine afumat.

— O, mă îndoiesc. Blakeborough plimbă băutura prin pahar. Knightford le va trimite înapoi, şi pe ea şi pe camerista ei, înainte să se facă prea târziu. Întotdeauna aşa procedează.

„Întotdeauna?" Jeremy se încruntă.

— Se văd destul de frecvent, nu-i aşa?

— Când vizitează moşia mătuşii lui, da. Yvette îi e ca o soră.

Pictorul mai auzise acea scuză.

— Chiar şi aşa, crezi că e înţelept să o laşi să stea singură cu individul acela?

Se mândrea cu faptul că îşi impusese un ton neafectat. Indiferent. Sau poate nu, căci contele îl privi cercetător.

— Knightford o cunoaşte pe Yvette de când era bebeluş. La unsprezece ani o legăna pe genunchi. La cincisprezece, a lăsat-o să-i dea lui spre păstrare primul dinte pierdut. Îi spunea „Pacoste Mică" până acum un an. Chicoti. Ea i-a zis că dacă o mai strigă aşa în public, îi rupe urechile. A încetat.

Acea descriere a unei prietenii mai mult

familiale decât cu note de flirt nu îl linişti câtuşi de puţin pe Jeremy.

— Poate a încetat fiindcă a început să vadă în ea o femeie atrăgătoare, numai bună de cules.

— Mă îndoiesc, râse Blakeborough. Cu doar o lună în urmă Yvette a încercat să-l însoare cu una dintre prietenele ei. El i-a răspuns că se va căsători după ce o va vedea pe Clarissa aşezată la casa ei. Contele pufni. Oricând s-ar întâmpla o *asemenea* minune. Micuţa vrăjitoare reuşeşte mereu să-i strice planurile. Şi pe ale mele. Şi pe ale oricărui bărbat suficient de nesocotit cât să-şi pună mintea cu ea.

Jeremy îl studie îndeaproape.

— Te referi tot la sora ta? Sau e vorba de Clarissa?

— *Lady* Clarissa. Blakeborough luă o înghiţitură de brandy. Părea şi el din ce în ce mai afumat. Adică mă refer la amândouă. Sunt ca două picături de apă, astea două. Desigur, par diferite la prima vedere. Clarissa e ca o sticlă de şampanie care explodează când o scuturi, iar Yvette e ca un ceaun care clocoteşte încet. Dar dacă vezi la vreuna dintre ele că e gata să dea în foc, ar fi bine să te ascunzi, fiindcă te pasc belele. Au un adevărat talent la aşa ceva.

În cazul lui Yvette era cu siguranţă adevărat. Începuse să clocotească de mai bine de o săptămână, devenind din ce în ce mai înţepătoare şi efervescentă pe măsură ce se înfuria tot mai

tare pe el. Iar furioasă fusese încă din noaptea sărutului.

Cât de idiot fusese să o sărute! Acesta era motivul pentru care îl aşteptau acum necazuri, şi nici măcar nu putea să-şi regrete gestul. Gura ei moale, atât de caldă, atât de dulce… O, Doamne, şi acele coapse fine şi mătăsoase pe care Knightford, poate chiar în acel moment, le…

La naiba!

— Sugerezi că ai încredere s-o laşi în mâinile lui Knightford. Deşi e cunoscut pentru flirturile lui şi… femeile lui.

Lăsându-se pe spate în scaun, Jeremy aţinti asupra contelui o privire războinică.

— La fel eşti şi tu.

— Da, iar pe mine mă supraveghezi atent. Nu şi pe el.

— Îi cunosc caracterul, zise Edwin ridicând din umeri. Noi doi ne-am împrietenit la cataramă în timp ce le scoteam pe Yvette şi Clarissa din buclucuri. Îşi flutură paharul distrat. Warren ar putea să… o flateze pe sora mea, dar ea ştie să nu-l ia în serios. Plus că el nu se încurcă decât cu femei uşoare, nu cu cele respectabile.

Jeremy se posomori. Nu era prea sigur. Orice femeie respectabilă care săruta ca Yvette mai fusese sărutată şi înainte, şi încă într-un mod intim. De Knightford? Sau de altcineva?

Knightford părea cea mai logică opţiune. Aparent individului i se permisese să o vadă

oricând dorea. Iar pasiunile din copilărie duceau adeseori la mai mult odată ce fata devenea femeie. Era oare posibil ca marchizul să fi fost cel care o îndemnase să-i ceară ajutorul pentru a se furişa într-un bordel?

— De ce te îţi pasă, oricum? mormăi Blakeborough.

— O întrebare excelentă.

Nu îşi dădu seama că vorbise cu voce tare decât atunci când contele spuse:

— Ştiu. De asta am întrebat.

Pe toţi dracii! Jeremy nu putea să recunoască adevărul. Ideea că marchizul o manipula pe Yvette pentru a o face să-şi rişte reputaţia îi trezea nişte sentimente stranii.

Nu gelozie. Aşa ceva ar fi fost o tâmpenie. O mare, mare tâmpenie.

— Fiindcă îmi place sora ta. Evitând privirea contelui, îşi aţinti ochii în paharul de brandy. Îi admir spiritul. Aş urî să-l văd distrus de un bărbat care nu l-ar respecta.

— Şi eu.

Asprimea din vocea lui Blakeborough îl făcu pe Jeremy să ridice privirea. Oare bănuia ce se întâmplase nopţile între el şi Yvette? Dar nu, cum ar fi putut? L-ar fi dat deja afară în şuturi.

— Bun, atunci. Dacă tu nu eşti alarmat, atunci nici eu nu sunt. Artistul puse paharul jos cu ceva mai multă forţă decât intenţionase şi o parte din lichid se vărsă peste margini. Doar că mă

gândeam la propria mea soră. Cum aş reacţiona dacă vreun ticălos ar profita de ea. Dacă sora ta e ca un ceaun clocotitor, iar Lady Clarissa ca o sticlă de şampanie ce stă să explodeze, atunci Amanda e un izvor fierbinte şi înspumat. Se posomori. Şi o mulţime de bărbaţi sunt atraşi de căldură.

— Cât se poate de adevărat. Blakeborough îşi goli paharul. Nu am uitat ce ţi-am promis, să ştii. Că am să-i găsesc surorii tale un soţ. Am făcut câteva cercetări. Încă nu am primit cine ştie ce răspunsuri, din păcate.

— Nici n-ai avut când, din moment ce ai stat permanent la ţară. Jeremy mai luă o duşcă de brandy. Dar poţi să mai întrebi la balul mascat de mâine-noapte, nu? Sau să mergi la club după aceea şi să te interesezi acolo? Te însoţesc. Yvette poate să rămână cu verişoara mea până ne întoarcem.

Blakeborough se aplecă în faţă clătinându-se.

— Pot să îţi spun un secret?

— Sigur. De ce nu? Jeremy se aplecă în faţă şi el, aproape răsturnându-şi scaunul.

— Nu merg prea des la clubul meu. Nu-mi place.

— O, aşa-i. Yvette spune că nu prea îţi plac oamenii.

— Ei, ascultă, îmi plac oamenii, se răţoi contele îndreptându-se. Unii dintre ei. Doar că… nu cei care fac parte din cluburile pentru

gentlemeni.

— Te înţeleg. Nici mie nu-mi plac, recunoscu Jeremy.

— Tu ai fost vreodată în vreun club?

Contele părea atât de şocat, încât Jeremy îl privi mânios.

— În câteva. Ca oaspete. Sunt un artist celebru, ştii. Şi am şi rude cu funcţii importante.

— Drept, drept. Tot uit. Blakeborough îşi mai turnă brandy. De ce nu îţi plac cluburile?

— Sunt un bărbat solitar. Prefer propria mea companie.

— Sau compania târfelor.

— Cel puţin târfele nu sunt plictisitoare, mormăi Jeremy privindu-şi posomorât paharul. Aşa cum sunt gentlemenii care fac parte din cluburi.

— Bărbaţii din cluburi *chiar* sunt anoşti, nu-i aşa? Contele clătină din cap. Nimeni nu spune nimic interesant. Nu fac decât să joace cărţi, să se laude cu amantele şi să parieze pe care picătură de apă va ajunge prima la baza geamului.

— Aşa ceva chiar s-a întâmplat? Jeremy pufni în râs. Am crezut că e o glumă.

— Nu. Doi neghiobi au pus rămăşag pe asta.

— Ce prostie!

— Ridicol. Dar aşa e în cluburi. Eu m-am dus la al meu doar pentru a-i găsi un soţ lui Yvette. S-a dovedit inutil. Edwin îşi dădu ochii peste cap. O grămadă de mizerabili, cartofori şi neghiobi

bătrâni. Lăsându-se pe spate în scaun, înghiţi o duşcă de brandy. M-a ajutat să stabilesc pe cine să *nu* încerc să-i bag pe gât.

— A funcţionat vreodată tehnica băgatului pe gât? Eu n-am încercat asta cu Amanda.

— Nu te obosi. Femeilor nu le place. Că tot veni vorba de belele… Blakeborough se înfioră şi băură amândoi într-un gest mut de camaraderie. Sincer, tu ai vrea ca un tip din cluburi să se însoare cu sora ta?

— Probabil că nu.

— Avem nevoie de pretendenţi mai buni. Bărbaţi de calitate. De încredere. Dacă am putea găsi un club cu astfel de membri…

— Ar trebui să ne facem propriul nostru club, declară Jeremy cu un gest larg al mâinii în care ţinea paharul. Pentru gentlemenii care au grijă de surorile lor.

— Sau pupilele lor. Sau fiicele lor. Contele se ridică în scaun. Am putea să ne comparăm notiţele privind pretendenţii. Fratele meu a fost un crai, iar eu nici măcar nu am ştiut cât de gravă era situaţia. Pe când am aflat despre femeile pe care…

Se cufundă într-o tăcere prelungă, mohorâtă.

— Femeile pe care ce anume? îl iscodi Jeremy.

— Nu vrei să ştii. Se înfioră. Dar dacă mi-ar fi spus cineva ce punea la cale, aş fi putut să… nu ştiu…

— Să-l împiedici? Probabil că nu. Dar ai fi

putut avertiza femeile să stea departe.

— Exact! Sau pe fraţii lor. Sau pe taţii lor. Sau… pe oricine ar fi fost cei care aveau grijă de ele. Blakeborough puse paharul jos cu fermitate. *Chiar* ar trebui să ne creăm un club. Să ne protejăm femeile de pretendenţii îndoielnici. Cine ar fi mai potrivit decât noi? O, şi Knightford. Ar trebui să-l includem şi pe el.

— Knightford? El are reputaţie de crai!

Blakeborough ridică brusc din sprâncene.

— Şi tu ai. De asta aţi fi amândoi membri buni. Aţi putea da în vileag craii. Iar el ştie secrete murdare despre toată lumea.

— Fiindcă se tăvăleşte şi el în noroi cu toţi ceilalţi.

— La fel ca *tine.*

— O, pentru numele lui Dumnezeu, eu nu mă tăvălesc… Jeremy scoase un pufnet dezgustat. În fine, de ce l-am include şi pe el? El nu are nicio soră.

— Nu, dar are o verişoară de măritat. Contele se posomorî. Cineva ar trebui să afle despre indivizii ăia care flirtează cu Clarissa.

— Pari foarte interesat de Clarissa.

O pată de roşeaţă vagă coloră obrajii lui Blakeborough.

— E doar o preocupare fraternă.

Jeremy nu era prea sigur, dar nu voia să clatine barca. Nu acum că se înţelegeau atât de bine.

— Deci Knightford ar vrea să intre în club din cauza Clarissei. Când Jeremy bombăni o înjurătură, Blakeborough stărui: E mai bine să-l ţinem pe aproape, unde putem sta cu ochii pe el. Nu?

Hm. Bună idee. Puteau să se asigure că marchizul nu călca strâmb. Nu încerca să o curteze pe Yvette. Pe de altă parte, se gândi pictorul, de ce i-ar fi păsat cine o curta pe Yvette? Nu era treaba lui. El avea două tablouri de terminat.

Şi când naiba urma să se întoarcă acasă, oricum? Cum putea să o picteze dacă îşi petrecea tot timpul cu ticălosul acela de Knightford?

— Scuzaţi-mă, domnule.

Jeremy îşi îndreptă privirea spre uşă şi îşi văzu ucenicul stând în prag.

— Intră, intră, tinere Damber! spuse Blakeborough cu un gest expansiv. Nu facem decât să gustăm puţin brandy.

Când Damber pufni în râs, Jeremy se ridică să-l întrerupă pe tânărul nesăbuit înainte ca acesta să-l insulte pe conte.

— Ce e?

— Mă întrebam dacă aţi terminat cu mine pentru seara asta. Mă gândeam să cobor să iau cina cu servitorii dacă nu mai aveţi nevoie de nimic altceva.

„Servitorii. Hm”, se gândi Jeremy.

— De fapt, voiam să stăm de vorbă puţin. Îşi

înclină capul spre Edwin. Asta dacă nu te superi că mă întorc la muncă.

— Fă ce ai de făcut, spuse Blakeborough vesel şi îşi mai turnă un pahar, vizibil hotărât să termine sticla. Ne vedem dimineaţă. Vom discuta atunci mai în detaliu planurile noastre pentru club.

— Desigur, zise Jeremy, deşi se întreba dacă vreunul dintre ei avea să-şi amintească prea multe din conversaţia lor în dimineaţa următoare.

Ar fi fost bine să se dezmeticească. Încă trebuia să o picteze pe Yvette în noaptea aceea, presupunând că se întorcea.

Făcându-i semn din cap lui Damber să iasă din încăpere, aşteptă până se îndepărtară puţin pe hol înainte de a i se adresa:

— Tu şi servitorii contelui vă înţelegeţi bine, nu-i aşa?

— Aşa cred, răspunse circumspect puştiul. De ce?

„Da, de ce? Ah, exact. Yvette.” Îşi înăbuşi o înjurătură. Trebuia neapărat să-şi limpezească mintea.

— Vreau să-i descoşi cu privire la pretendenţii ei şi alţi admiratori. În special Knightford, dar şi orice altă persoană pe care ar menţiona-o.

În fond, era pentru binele ei – pentru a se asigura că această vizită la bordel nu pornise de la vreun ticălos hotărât să-i facă rău.

Abătut, Damber îşi încrucişă braţele la piept.

— De ce vreţi să ştiţi? Îmi place doamna. E drăguţă. Am impresia că vreţi s-o băgaţi în belele.

Grozav. Îşi pusese în cap să o protejeze pe Yvette. Probabil făcuse o pasiune pentru ea. Exact ce îi trebuia lui Jeremy. În definitiv, de ce nu?

— De fapt, vreau s-o ocrotesc. Am impresia că un bărbat încearcă să… îi facă rău şi încerc să aflu cine e respectivul ca să o pot ajuta. Dar ea refuză să îmi spună.

Acesta era adevărul. Poate nu tot adevărul, dar, oricum, era adevărat.

Chipul tânărului se înseninã.

— Ei bine, pare cam distrasă în ultimul timp. Aşa spun servitorii. Ridică o sprânceană. Ei dau vina pe dumneavoastră.

— Nu e din cauza mea. Problemele ei au început înainte să venim noi. Mai mult de atât nu pot să-ţi spun.

Mai mult de atât *nu ştia.*

— Am să văd ce pot să aflu.

— Nu fi prea bătător la ochi. Dar încearcă să descoperi ceva înainte de mâine-seară.

Trebuia să fie înarmat cu muniţie înainte de a porni împreună cu Yvette spre bordelul acela.

— Ce e mâine-seară?

— Un bal mascat la care vor merge fraţii Barlow. Şi Knightford, adăugă Jeremy cu o strâmbătură.

— Ah. Atunci nu o să vă dezamăgesc,

domnule. Puteţi fi sigur, zise Damber, după care se întoarse să plece.

— Mai e ceva!

Cuvintele contelui despre mai tânărul Barlow îl sâcâiau: „Când am aflat despre femeile pe care…” Ce anume făcuse Samuel Barlow? Fără îndoială, Blakeborough nu se referise la răpirea pe care Manton o dejucase, fiindcă aceea era cunoscută deja de toată lumea. Însă Jeremy nu vedea cum altfel ar fi putut să existe vreo legătură între escapadele lui Barlow şi Yvette.

Când ucenicul se opri, stăpânul lui murmură:

— Vezi dacă poţi să afli şi motivul pentru care Samuel Barlow a fost alungat din familie.

Damber clipi, apoi dădu din cap.

— Am să mă străduiesc.

Jeremy porni spre camera lui, căutând o carafă de apă rece ca gheaţa. Avea de gând să-şi vâre capul în ea de câteva zeci de ori, până îşi recăpăta controlul asupra simţurilor. Fiindcă trebuia să fie treaz până se întâlnea cu Yvette.

Refuza s-o însoţească la bordel fără a avea o idee cât de vagă despre situaţia în care se băga. Ceea ce însemna să obţină informaţii despre trecutul ei prin orice mijloace. Chiar dacă trebuia să i le smulgă personal.

Capitolul 11

Yvette urcă în fugă scările spre camera de lecţii. Îşi amintise să îşi ia costumul pe care el îl numea „tunică grecească”, dar uitase să îşi pună şalul peste halatul şi cămaşa de noapte. Se ruga să nu o surprindă nimeni rătăcind prin casă îmbrăcată astfel. Era atât de fâstâcită, încât nu ar fi reuşit să se salveze cu o minciună.

Nu întârziase, însă nu avea decât câteva minute Ia dispoziţie. Jeremy urma să se plângă, naiba să-l ia de morocănos. Ei bine, n-avea decât. Nu era la cheremul lui.

Totuşi, nu intenţionase să lipsească de acasă atât de mult timp. Însă prinsă între nehotărârea Clarissei legată de ţinuta ei şi comentariile seci ale lui Warren, se distrase atât de bine, încât amurgul se transformase în beznă deplină, apoi venise ora cinei înainte ca ea să se dezmeticească. Doar observaţia cameristei o adusese cu picioarele pe pământ.

Iar acum trebuia să îl înfrunte din nou pe Jeremy. Oricât de amuzant putea fi acesta, o şi extenua. Îşi petrecea tot timpul încercând să-l înţeleagă. De data asta ar fi preferat să se afle oriunde altundeva, însă făcuse o înţelegere şi intenţiona să o respecte.

Se strecură în camera de lecţii exact când

ceasul bătu ora unsprezece.

— Unde ai fost? lătră el din spatele şevaletului.

„O, Doamne!”

— Ştii unde am fost.

Se îndreptă spre cuier pentru a-şi atârna halatul. Ciudat cum începuse să se simtă în largul ei în ţinuta aceea pe jumătate dezbrăcată. Niciun bărbat nu o văzuse vreodată în cămaşa de noapte, nici măcar fraţii ei, iar acum ţopăia în faţa unui crai notoriu fără să se sinchisească.

Când se întoarse, Jeremy înaintă spre ea. Era îmbrăcat doar în cămaşă, deşi temperatura din încăpere era mult sub nivelul de confort. Părul îi era ciufulit şi era tras la faţă.

Pe scurt, arăta cam sălbatic. Aspectul lui stârni ceva profund tulburător în măruntaiele ei, în special având în vedere cum o mânca din priviri. Părea cumva chiar mai periculos decât de obicei. Nu reuşi să identifice exact cauza decât atunci când el se apropie şi simţi miros de brandy.

— Vai, domnule Keane, am impresia că aţi cam băut.

— Am băut, da. Când Yvette ridică o sprânceană, el adăugă: însă m-am oprit cu ceva timp în urmă. Cu mult înainte de ora la care fratele tău şi cu mine te aşteptam acasă.

— Mă îndoiesc sincer că Edwin a fost câtuşi de puţin îngrijorat. Uneori rămân la Clarissa până la miezul nopţii. Edwin e obişnuit. Sunt

întotdeauna însoţită de camerista mea, iar Warren ne trimite întotdeauna înapoi cu trăsura lui şi cu un lacheu care să ne apere.

— Chiar aşa?

Când Jeremy îşi încrucişă braţele pe piept, Yvette îşi dădu seama cu o tresărire că mânecile îi erau suflecate, expunându-i antebraţele. Cât de… erotic! Îi observă muşchii ca nişte funii şi îşi aminti cum acele braţe o cuprinseseră cu doar o săptămână în urmă.

— Tu şi *Warren* păreţi teribil de intimi, zise pictorul venind mai aproape.

Yvette strânse tunica în pumni. Cum îndrăznea să se poarte ca un ţăran gelos după ce practic o ignorase timp de mai bine de o săptămână? Idiotul!

— Da, suntem intimi. Şi ce-i cu asta?

— Nu-mi place de el.

— Nu mă interesează. Nu e prietenul *tău.* Reuşi cumva să păstreze un ton relaxat. Iar tu nu „vei fi aici suficient timp” ca părerea ta despre el să conteze, ai uitat?

Tresărirea lui îi oferi o oarecare satisfacţie. Era şi timpul să înceapă să i-o plătească.

— Părerea mea va conta foarte mult dacă escapada ta cu el mă va împiedica să-mi termin tabloul.

O, acum chiar sărise calul! Porni furioasă spre el.

— În primul rând, sunt aici, la timp, să pozez

pentru nenorocitul acela de tablou. În al doilea rând, nu am nicio escapadă cu Warren. Nu că asta te-ar privi *pe tine.*

El o scruta cu o expresie impenetrabilă, însă Yvette îi văzu pulsul zbătându-i-se în gât. În mod pervers, îşi dorea să îl atingă acolo. Îi aducea aminte că nu era totuşi un omuleţ mecanic, ci un bărbat în carne şi oase. Un bărbat în carne şi oase foarte atrăgător, care o făcea să tremure de nerăbdare.

Ceva scânteie în adâncul ochilor lui.

— Deci nu Knightford e cel care ţi-a cerut să intri într-un bordel din Covent Garden?

— Poftim? Nu! Nu fi ridicol. Când expresia lui Jeremy rămase neschimbată, Yvette simţi un fior coborându-i pe şira spinării. Nu mă crezi.

— Nu sunt sigur ce anume să cred. Începu să se învârtă agale în jurul ei. Din pură întâmplare, Knightford apare aici exact cu o noapte înainte de balul mascat şi, tot din pură întâmplare, tu pleci entuziastă cu el. Ce ar trebui să cred?

— Că m-am dus să o văd pe prietena mea Clarissa? Că am şi alte lucruri de făcut în afară de a-ţi sta la dispoziţie noapte şi zi?

— Poate. Sau poate că voi doi v-aţi dorit să rămâneţi singuri ca marchizul să te poată instrui referitor la orice ai avea de făcut pentru el mâine-noapte.

— Ce idee absurdă!

— Bine. Dacă nu Knightford e cel care te-a

împins în această aventură nebunească, atunci cine? Fiindcă în momentul de faţă el e singurul bărbat misterios pe care îl văd în viaţa ta.

Pulsul ei tresări panicat. Se gândi pentru o clipă să-i spună despre Samuel, însă partea încăpăţânată din ea ridică vocea. De ce i-ar fi dezvăluit asta? Jeremy refuza să-i împărtăşească vreun detaliu despre el însuşi.

În plus, nu îndrăznea să-şi asume riscul ca secretele familiei sale să devină publice. Edwin nu merita să-şi vadă numele îngropat din nou în scandal. Şi o deranja teribil faptul că Jeremy se purta ca la interogatoriu. Nu avea chef de măgăriile lui în noaptea aceea.

— Refuz să ascult aşa ceva. Aruncând tunica pe jos, se întoarse spre uşă. Mă duc la culcare.

— Ba nu te duci! Se puse în grabă în calea ei, cu faţa ca o mască furtunoasă. Mi-ai promis că o să-mi pozezi, apoi ai dispărut toată ziua. Îmi datorezi o sesiune în noaptea asta, măcar atât.

Ea îşi încrucişă braţele peste sâni.

— Ca să pot sta întinsă aici, înfrigurată şi obosită, în timp ce tu mă sâcâi cu acuzaţii ridicole despre Warren?

— Nu sunt ridicole, spuse el posac. Sunt perfect logice.

— Pentru *tine.* Mie mi se par produsul unei minţi geloase, care în mod evident…

— Geloase! Nu sunt gelos.

— Nu? După felul în care te-ai purtat în

ultima vreme, nu văd nicio altă explicaţie pentru comportamentul tău haotic din noaptea asta. *Tu* nu mă vrei, dar nu vrei să mă aibă nici altcineva.

— Acum cine face acuzaţii ridicole? Privirea lui aspră se aţinti în ochii ei. „Comportamentul meu haotic” se leagă de îngrijorarea mea privind această viitoare vizită la bordel. Vreau să ştiu… *merit* să ştiu adevărul despre motivul pentru care îţi rişti reputaţia.

— Iar *eu* merit să ştiu *ce* fel de om e bărbatul în mâinile căruia îmi încredinţez reputaţia. Dacă te aştepţi să-mi afli toate secretele, trebuie să-mi spui câteva dintre ale tale.

Replica ei păru să îl ia pe nepregătite. Înjurând nervos, îşi feri privirea.

— Nu vrei să le ştii, crede-mă.

— O, ba da.

— Eu nu vreau să ţi le spun. Îşi trecu o mână tremurătoare prin părul deja în dezordine. *Refuz* să ţi le spun.

— Atunci nu te poţi aştepta nici să ţi le spun eu pe ale mele.

Când Jeremy mormăi un nou blestem, Yvette dădu să pornească spre uşă, însă el o prinse de talie din spate şi o lipi de pieptul lui.

— Nu poţi pleca încă!

— Ascultă, spuse ea, înfigându-şi degetele în braţul lui, sunt obosită şi mi-e frig, şi n-am chef să pozez.

— Ştiu. Nu trebuie să pozezi. Nu de asta

vreau să rămâi. Doar că… nu vreau să pleci, la naiba.

— De ce nu? Nu e ca şi cum ţi-ai dori efectiv să vorbeşti cu mine.

— Ba pe toţi dracii, da. Vorbesc cu tine în fiecare zi.

— Dacă asta ţi se pare că faci când te retragi în spatele zidurilor tale… pufni ea.

Braţul lui îi strânse mai puternic talia.

— Nu mă retrag nicăieri. Am fost perfect agreabil, un gentleman desăvârşit şi amuzant pe deasupra. Ba chiar ai râs la poveştile mele.

— Aşa e. Dar tot sunt ziduri construite din poveşti pe care probabil le-ai înşirat de o sută de ori. Frustrarea o făcu să se tensioneze. Când mi le spui, refuzi să dezvălui chiar şi o picătură din şinele tău adevărat sau să recunoşti vreo picătură din mine. Mă ignori.

— Te ignor! Nu te ignor. Nu te ignor *niciodată.* Vocea îi deveni gravă. Tot timpul cât stai întinsă pe masa aia sunt conştient de fiecare gest al tău, de fiecare zâmbet. Ştiu în orice clipă unde se află oricare parte a corpului tău, fiindcă le privesc pe toate. Şi nu doar ca să le pot picta. Ci ca să le pot pătrunde. Să înţeleg cum funcţionează împreună. Cum funcţionezi *tu,* pe dinăuntru şi pe dinafară.

Surprinsă de intensitatea cuvintelor lui, de tonul lor neaşteptat de aprig, simţi cum i se tăia răsuflarea.

— Observ când eşti nervoasă sau ursuză, sau distrasă. O lipi de corpul lui, transmiţându-i fierbinţeala prin cămaşa de noapte subţire. Observ ce porţi la cină, cum te mişti când urci scările. Tonul lui coborî şi mai mult. Observ *totul* la tine.

Yvette strânse pleoapele şi îşi impuse să-i ignore cuvintele. Dar cum ar fi putut, când el spunea exact ceea ce-şi dorise să audă? Când o ţinea atât de aproape încât îi simţea conturul cărnii întărite lipit de şezutul ei?

Doamne, deci la *asta se* refereau femeile uşoare când vorbeau despre „scularea mădularului”! Nu ştiuse până atunci că membrul unui bărbat putea efectiv, ei bine, să *se scoale.*

Cel puţin ştia că nu o minţise în privinţa faptului că o dorea.

Ca pentru a i-o dovedi, Jeremy îşi deschise palmele peste abdomenul ei, stârnindu-i un tremur mărunt mai jos. Apoi îi depuse un şir de săruturi până la ureche.

— Să te privesc întinsă aici în fiecare noapte, îmbrăcată în tunica aia, mă scoate din minţi, spuse el cu o voce răguşită şi aspră. Să te privesc în cămaşă de noapte sau în rochia roşie mă scoate din minţi. Orice rochie a ta mă scoate din minţi.

— Nu… nu mi-am dat seama, îngăimă ea.

— Mă pricep să o ascund. Răsuflarea lui fierbinte îi încălzi obrazul. Nu voiam să sfârşesc pe un teren de duel cu fratele tău.

— Edwin nu te-ar provoca niciodată.

— Sunt destul de sigur că o voi face eu, dar…

Îşi umplu căuşul palmelor cu sânii ei.

Dumnezeule, cât de *delicios!*

Degetele lui mari trecură mângâietor peste sfârcurile ei, făcând-o să se arcuiască pe vârfuri cu un geamăt. Atingerile pe sâni pe care şi le oferise singură pe furiş, sub plapumă, nu erau nimic în comparaţie cu acest asediu ameţitor de senzaţii.

Când se împinse spre mâinile acelea tandre, răsuflarea lui se acceleră pe obrazul ei.

— Am tânjit să mângâi frumuseţile astea încă din prima noapte în care te-am văzut, divina mea Iuno.

— Nu sunt o zeiţă, spuse ea, chiar în timp ce savura complimentele lui. Sunt o femeie, cu nevoi şi dorinţe pământeşti, nu o creatură fantastică.

— Cât de bine ştiu asta. Fiindcă eu sunt un *bărbat* cu nevoi şi dorinţe pământeşti, iar de câteva zile deja toate acestea au fost concentrate asupra ta. Habar nu ai cu câtă disperare te doresc.

„Dar nu suficientă disperare cât să mă ceri în căsătorie.”

Nu, era prea mândră pentru a spune aşa ceva. În plus, dacă rostea acele cuvinte, el ar fi redevenit evaziv, iar acea întâlnire minunată s-ar fi sfârşit. Nu putea îndura acel gând. Refuza.

— Îmi dai voie? o întrebă el întinzând mâna spre nasturii cămăşii de noapte.

Fără o clipă de gândire, Yvette încuviinţă din cap. Fiindcă în acel moment ar fi dat aproape orice ca să-i simtă degetele pe sfârcurile ei dezgolite.

Iar craiul de Jeremy se grăbi să îi facă pe plac.

Cu gesturi experte, îi deschise cămaşa până la brâu, apoi vârî mâna înăuntru pentru a-i prinde în palmă un sân. Ea lăsă să-i scape o răsuflare tremurândă. Incredibil! Mâna lui îi frământă carnea, degetele lui o ciupiră, îi stârniră şi îi satisfăcură pe rând poftele, până o făcu să se clatine.

— Vreau să te privesc.

De data aceasta nu îi mai ceru voie. Probabil ghicise că avea să accepte, fiindcă nici măcar nu mai aşteptă un răspuns.

O întoarse pur şi simplu în braţele lui şi se lăsă într-un genunchi pentru a-i deschide complet cămaşa de noapte astfel încât să o poată contempla.

Un val de roşeaţă îi încinse obrajii. Dacă nu îi plăceau? Păreau mereu prea mari şi lipsiţi de graţie şi…

— Mi-aş dori să te pot picta exact aşa, pe jumătate goală în lumina felinarelor, spuse el răguşit. Îşi trecu un deget peste sfârcul ei, iar acesta se întări într-un boboc dureros. Privirea lui se întunecă. Ar fi doar pentru mine; nu l-ar vedea niciodată nimeni altcineva.

— Sper că asta nu e o rugăminte, încercă ea să glumească. Nu poţi să mă pictezi goală.

— Ştiu. Pleoapele lui coborâră. Deci va trebui să mă mulţumesc să te gust.

Iar gura lui îi acoperi sânul.

Dumnezeule preamilostiv! Chiar în timp ce ea gemu, opunându-se acelei nebunii, el linse şi supse şi îi asedie carnea cu tot focul şi viaţa, şi emoţia înfiorată a nopţii după care tânjea. Tânjea să-i simtă fierbinţeala gurii şi alunecarea fină a limbii în timp ce o tachina, o stârnea şi o trăgea la fundul unui ocean de senzaţii.

O înspăimântă cât de mult se scufunda, cât de multe îşi dorea în continuare. Cu siguranţă nu era normal să îţi doreşti atât de multe lucruri, să îţi doreşti să atingi totul, să *simţi* totul. Cu siguranţă acea senzaţie de gol din stomacul ei era nefirească.

Dar cel puţin putea în sfârşit să-i atingă părul superb. Înfigându-şi degetele prin buclele lui scăldate în soare, savură alunecarea şuviţelor peste mâinile ei.

— Ai gust de cireşe, spuse Jeremy, cu gura lipită pe sânul ei.

— Mă îndoiesc, răspunse ea, înecându-se de râs. Nu mă frecţionez cu… cireşe pe piept, te asigur.

— Atunci *miroşi* a cireşe.

— Am băut cruşon la cină. Conţine cire…

Icni când el o trase de sfârc cu dinţii,

împingând-o într-o spirală de plăcere sălbatică. Iar când îi oferi şi celuilalt sfârc acelaşi tratament ameţitor, lăsându-şi mâna să dezmierde mugurele umed pe care tocmai îl abandonase, Yvette simţi că picioarele stăteau să-i fugă de sub ea.

Se agăţă de capul lui ca să-şi păstreze echilibrul, iar el o trase în jos, călare pe genunchi, apoi începu să o sărute cu o intensitate carnală ce o făcu să se zvârcolească pe coapsa lui fermă.

Oooh! Senzaţia era uluitoare, prea mult şi prea puţin în acelaşi timp. Un braţ de-al lui se încolăci pe după talia ei, lipind-o de el, şi Yvette se agăţă cu toate puterile de umerii lui. Jeremy continuă să-i dezmierde sânii cu atingeri mătăsoase, blânde, în timp ce o legăna. Tânăra femeie voia să devină una cu el, să stoarcă până la ultima picătură acea plăcere dureroasă.

— Ah, frumoasa mea desfrânată, mă pui pe jar, şopti el cu gura pe buzele ei. Aş putea să te gust şi să te ating ore întregi. Eşti superbă.

Îşi dorea şi ea ca el s-o guste şi să o atingă ore întregi; şi-o dorea cu atâta disperare, încât nici măcar nu-i mai păsa că o numise „desfrânată”.

În momentul acela simţi umezeala strângându-se mai jos şi un nod mic şi strâns formându-se între coapsele ei, iar în suflet îi încolţi brusc panica. Aşa începea seducţia. Femeia se îndrăgostea de senzaţii şi uita de sine. Era periculos, pe marginea prăpastiei… alarmant.

Trebuia să pună capăt acelei situaţii. În

curând. Acum. Înainte de a sfârşi compromisă.

Capitolul 12

Jeremy îşi pierduse minţile, dar nu-i păsa. Yvette era mai senzuală decât îşi imaginase el vreodată. Cum ar fi putut să se oprească din a-i mângâia sânii tari, din a-i săruta gura moale… din a-şi dori să se îngroape între coapsele ei moi?

Ar fi trebuit să înceteze, însă nu o făcu.

Era a lui, la naiba! Iuno *a lui,* cu fiecare centimetru din trupul ei voluptuos, strălucind de vitalitate, umor şi o poftă de viaţă de nepotolit. Căldura ei dulce şi cârlionţii înrouraţi îl invitau să intre, şi avu nevoie de toată voinţa lui ca să nu-şi smulgă pantalonii şi să n-o pătrundă. Când îi prinse capul, vrând s-o ţină nemişcată pentru săruturile lui tot mai profunde, simţi pulsul ce bătea în gâtul ei zbătându-i-se sălbatic în palmă.

De ce îi făcea asta? Femeile nu aveau niciodată un efect atât de puternic asupra lui. Nu îl făceau niciodată să tânjească după imposibil, să îşi dorească o viaţă mai presus de ceea ce putea el să ofere. Ceea ce el nu îndrăznea să ofere.

Era alarmant cât de mult îşi dorea să o aibă. Voia să o picteze de o mie de ori într-o mie de feluri, pentru a-i avea imaginea drept consolare odată ce renunţa la ea.

Ceea ce trebuia să facă. Şi avea să facă. Peste o clipă sau două.

Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu *voia* să renunţe la ea! Nu că ar fi avut de ales; deja simţea că începuse să o piardă. Degetele ei îl trăgeau de cămaşă, iar corpul începuse să i se tensioneze.

Yvette îşi smulse gura de sub a lui şi îl privi cu o expresie sălbatică.

— Nu pot, spuse ea fără ocolişuri. Nu aşa.

Jeremy fu izbit de dezamăgire. Preţ de o clipă foarte scurtă, se gândi să insiste. Dacă văzuse vreodată o femeie pe punctul de a fi sedusă, aceea era Yvette. Ea îl dorea. El o dorea. Ce altceva conta?

„Nu te vei căsători cu ea. Asta contează."

— Naiba s-o ia de treabă, mârâi el, dându-şi seama că rostise cuvintele cu voce tare abia atunci când ea se crispă. Îmi pare rău. Ţi-am spus că am să gust şi îmbrăţişez şi dezmierd atât de mult sau de puţin din tine cât îmi vei permite tu, şi am vorbit serios. Ar fi trebuit s-o ridice de pe genunchiul lui, dar nu putea. Nu încă. Îşi plecă fruntea, sprijinind-o de a ei, şi murmură: Mi-aş dori doar să fiu atât de crai pe cât îţi place ţie să mă crezi. Fiindcă îmi doresc *foarte mult* să te culc aici pe podea şi să-mi fac poftele cu tine până răsare soarele.

— Şi ce s-ar întâmpla apoi?

Vorbele ei îl făcură să se oprească brusc şi să se dea în spate.

— Exact.

De data asta, durerea din ochii lui Yvette făcu să-i fie uşor să se desprindă de trupul ei şi să o aşeze în genunchi lângă el. Insă, pe toţi dracii, nu-i era la fel de uşor să iasă din buclucul pe care şi-l crease singur.

Se ridică şi începu să se învârtă prin încăpere, sperând că mişcarea avea să-i potolească excitaţia violentă. Încerca să nu observe cât de erotică era imaginea ei aşa cum stătea acolo, îngenuncheată pe podea, încheindu-şi nasturii.

O parte nesăbuită din el îi şopti: „Dar dacă ai cere-o în căsătorie? Atunci ai putea să te bucuri de ea după pofta inimii”.

Îşi strânse mâinile în pumni pe lângă corp. Da, ar fi putut să se bucure de ea... până când lucrurile ar fi luat o întorsătură urâtă. Până când ea şi-ar fi dat seama că el nu putea fi soţul la care se aştepta. Că nu o putea iubi aşa cum merita să fie iubită, că nu-i putea oferi o viaţă liniştită, normală. Că nu *voia* să-i ofere o viaţă normală.

Dorinţa nu era suficientă pentru a construi o căsnicie solidă. Hannah fusese destul de naivă cât să-şi asume riscul, dar singurul lucru cu care se alesese pentru eforturile ei fusese o moarte timpurie.

Vinovăţia îl săgetă ca de fiecare dată când îşi amintea de Hannah. Încruntându-se, se apropie de şevalet. Nu putea obliga o altă femeie să treacă

prin aşa ceva. În special nu pe una ca Yvette, care merita ceva mai bun decât un soţ nepotrivit. În ciuda exteriorului înţepător, chiar avea un suflet blând. Atât se dumirise şi el, cel puţin.

— Nu pot să mai stau, spuse ea din spatele lui.

Fără a se întoarce, Jeremy dădu din cap. Dacă o privea, exista riscul să o tragă din nou în braţele lui. Iar dacă o făcea pentru a doua oară, îi era teamă că nu avea să se mai oprească.

— Îmi pare rău că am…

— Să nu *îndrăzneşti* să-ţi ceri scuze, scrâşni el. Nu ai făcut nimic rău. A fost vina mea, în întregime.

— Nu îmi cer scuze pentru… ceea ce-am făcut. Îmi cer scuze că nu rămân să îţi pozez. În ritmul ăsta, nu o să-ţi termini niciodată lucrarea.

Umorul amar din vocea ei îi stârni un fior în străfundurile pieptului. Clătină din cap cu tristeţe:

— Am s-o termin. Trebuie.

Deşi încă nu reuşise să-şi dea seama de ce era atât de obsedat de acest proiect anume, nevoia arzătoare de a-l realiza nu se atenuase câtuşi de puţin. Ba chiar prezenţa ei acolo i-o înteţea. Era un alt lucru de neînţeles. Probabil că avea să se lămurească abia la sfârşit, când tabloul era gata.

— Nu-ţi face griji pentru asta. Nu mai am mult de lucru la părţile care au legătură cu tine.

— Dacă spui tu. Dar mâine-noapte avem balul

mascat, deci nu vei putea să pictezi.

— Nu e nicio problemă, zise el absent.

Acum că ea pomenise de balul mascat, Jeremy îşi aminti că tot nu obţinuse informaţia pe care şi-o dorea.

— Bun, deci. Ar fi bine să plec.

— Aşteaptă!

Se întoarse spre ea, iar inima i se izbi de coşul pieptului. Yvette arăta dureros de frumoasă, cu părul revărsat sălbatic pe umeri şi ochii scânteietori. Lacrimi? Doar nu o făcuse să plângă.

Dumnezeule, exact acesta era motivul pentru care nu ar fi trebuit s-o atingă!

— Aşteaptă o clipă.

— Nu pot să rămân, spuse ea neîncrezătoare.

— Ştiu. Voiam doar să te întreb… legat de mâine-noapte…

„Dacă te aştepţi să îmi afli toate secretele, trebuie să-mi spui câteva dintre ale tale.” Amintindu-şi cuvintele ei amare, îşi înăbuşi o înjurătură.

— Da? Ce e?

— Nu contează. Ne vedem dimineaţă.

Cu o privire perplexă, ea ridică din umeri, apoi plecă.

Însă Jeremy ştia că avea să o vadă cu mult înainte de ivirea zorilor. În gândurile lui, în fanteziile lui. Avea să o vadă şi să o dorească, deşi era o neghiobie să-şi îngăduie asemenea vise. Uneori faptul că era înzestrat cu o imaginaţie

aprinsă reprezenta mai mult un blestem decât o binecuvântare.

În mod cert îl aştepta încă o noapte de satisfacere prin mijloace proprii.

*

În seara următoare, Yvette era din ce în ce mai agitată pe măsură ce trăsura se apropia huruind de Londra. Era noaptea hotărâtoare. Avea scrisoarea lui Samuel ascunsă în corset. Avea să-l găsească pe fiul lui? Aşa spera. Nu ştia cât timp putea să mai reziste prinsă în acele jocuri nebuneşti cu Jeremy.

Nu o ajuta nici impresia că o fixa din nou cu privirea. Aşa cum o fixase cu privirea toată ziua, cât timp îi pozase.

Sesiunea lor fusese complet diferită de celelalte. O, fusese la fel de rezervat ca întotdeauna în preajma lui Edwin, dar de fiecare dată când o privise, în mintea ei răsunaseră cuvintele lui din noaptea precedentă. „Observ totul la tine.”

Chiar nu-şi dăduse seama de asta până atunci? De felul în care o devora din priviri atunci când Edwin nu era atent? De umbra rigidă a zâmbetului lui, de puterea brutală din ochii lui? Probabil fusese oarbă. Sau într-adevăr pictorul se pricepea extraordinar de bine să-şi ascundă sentimentele, aşa cum se lăuda.

Se uită pe furiş înspre el, şi răsuflarea i se opri în piept. Da, *chiar* o fixa în continuare cu privirea. Sau, mai exact, o sorbea din ochi, aşa cum o bucată de fier ar fi absorbit căldura soarelui pentru a o radia apoi în exterior.

Blestemându-se pentru reacţia atât de vizibilă, se întoarse să studieze prin geam luna plină, însă el nu-i permise să-l ignore.

— Deci, Lady Yvette, în cine anume sunteţi deghizată în noaptea asta?

Cuvintele rostite răguşit îi stârniră un fior prin întregul trup. Cum ezita, Edwin răspunse în locul ei:

— Nu se vede? E o păstoriţă.

— Ah, nu eram sigur. Ar putea fi la fel de uşor o lăptăreasă, o spălătoreasă, o negustoreasă de pânzeturi…

— Nu fiţi ridicol, femeile nu pot fi negustorese de pânzeturi. Anxietatea ei legată de evenimentele ce urmau îi răzbea în glas. Şi mi-aţi fi recunoscut costumul dacă nu aţi fi întârziat atât de mult. Nu aţi fost prezent când i-am dat valetului bastonul meu uriaş.

— Încă o dată, spuse el tărăgănat, îmi cer scuze pentru întârziere. Damber a avut mici probleme cu pălăria asta. Suflă spre o pană ce îi cădea în faţă. Băiatul nu a mai avut niciodată de-a face cu pene. Nici eu, dacă stau să mă gândesc.

Jeremy era deghizat în poet cavaler[2], purtând

2 În timpul Războiului Civil din Anglia din secolul al XVII-lea, susţinătorii

un costum despre care susţinea că şi-l adusese cu el din Londra. Yvette trebuia să admită că arăta splendid în haina vârstată cu auriu. Toate doamnele de la bal aveau să saliveze la vederea lui. *Ea* cu siguranţă o făcea.

— Oricum nu contează cât de târziu ajungem, zise contele nepăsător.

Edwin era costumat în el însuşi. Yvette încă nu-l văzuse niciodată pe fratele ei deghizându-se pentru un bal mascat. I se părea inutil să o facă, atât timp cât oricum intenţiona să-şi petreacă întreaga seară jucând cărţi.

— Mă îndoiesc că ne va observa cineva sosirea, continuă Edwin. Mai ales la cum e îmbrăcată Yvette.

— Vai, mulţumesc pentru compliment, replică ea sec.

— Vreau doar să spun, draga mea, că de data asta arăţi ca toate celelalte domnişoare. Edwin îşi înclină capul spre Jeremy. De obicei poartă ceva mai dramatic.

— Chiar aşa? Ochii pictorului scânteiară în întuneric. Cum ar fi?

Jeremy ştia foarte bine de ce Yvette nu voia să iasă în evidenţă în noaptea aceea – i-ar fi fost mai uşor să plece fără ca absenţa ei să fie observată. Însă dacă fratele ei începea să-şi pună întrebări în privinţa costumului anost pe care şi-l

---

regelui, cu un stil vestimentar elaborat, erau numiţi peiorativ *Cavaliers* de către adversarii lor. (n.red.)

alesese, era posibil să devină bănuitor.

— La un bal s-a dus costumată în regina Elisabeta, cu ditamai gulerul plisat şi faţa vopsită în alb, spuse Edwin. Îi intimida pe toţi bărbaţii din preajmă. Dar ca păstoriţă? Se schimonosi.

Păstoriţe vor fi cu sutele. Majoritatea domnişoarelor nu sunt deloc creative în privinţa costumelor.

— Cu excepţia Clarissei, se grăbi Yvette să intervină, sperând să schimbe subiectul. Ea se deghizează.

— Asta nu e creativitate, bombăni Edwin. E o neghiobie. Nu s-ar putea da drept bărbat oricât ar încerca.

— De-abia aştept să cunosc această femeie neîmblânzită, spuse Jeremy. Dată fiind descrierea ta de noaptea trecută şi admiraţia făţişă a lui Lady Yvette, mă aştept nici mai mult nici mai puţin decât la o amazoană.

— Edwin! strigă Yvette. Sper că nu i-ai descris-o pe micuţa şi delicata Clarissa ca pe o amazoană.

— Habar nu am, sincer, recunoscu fratele ei. O parte din noaptea trecută e cam în ceaţă. Îi aruncă o privire lui Jeremy. Deşi îmi amintesc discuţia noastră despre înfiinţarea unui club.

— Un club? Din ce fel de club aţi putea voi doi să faceţi parte vreodată? Sunteţi cât se poate de diferiţi.

— Nu chiar atât de diferiţi pe cât crezi tu, ei,

Keane? zise vesel Edwin, dându-i un cot artistului.

— Nu când e vorba de cazane clocotitoare şi izvoare fierbinţi, răspunse Jeremy.

— Şi sticle de şampanie explozive, adăugă Edwin.

Râseră cu poftă, derutând-o. Ce naiba era în neregulă cu ei? Toată ziua îşi aruncaseră comentarii enigmatice, punctate de ocheade viclene şi ghionturi. Nu îşi putea imagina ce făcuseră în ajun de se transformaseră în amici atât de apropiaţi.

Sau poate că da. Jeremy fusese vizibil beat în camera de lecţii, iar Edwin, care abia pe la prânz reuşise să se târască în salonul pentru micul dejun, arătase ca o bucată de zgârci mestecată până la refuz. Dacă n-ar fi fost sigură că nu îşi văzuse niciodată fratele bând în exces, ar fi putut jura că era mahmur.

Era destul de rău că Jeremy avea o influenţă proastă asupra ei. Dacă începea să-l transforme pe Edwin într-o replică a lui, ar fi fost un dezastru.

— Ei bine, mă bucur că e îndrăzneaţă, indiferent cât s-ar plânge bătrânul şi rigidul Warren, zise ea.

— Knightford e rigid? se miră Jeremy.

— Cu ea, da, spuse Yvette.

— Ţi-am zis că ar fi un bun membru al clubului, i se adresă Edwin pictorului. Ar trebui să-l punem pe listă.

— Facem o listă? întrebă Jeremy.

— Ar trebui. Am vreo şase nume pe care le-aş putea adăuga.

Yvette îi privea cu gura căscată.

— Doar nu vă gândiţi serios să înfiinţaţi un club!

— S-ar putea. De ce nu? replică fratele ei.

— Am putea să-l numim Clubul Sfântului Gheorghe, sugeră Jeremy. Dacă tot ne luptăm cu balauri.

— Sau cel puţin le descoperim secretele pentru a *putea* să ne luptăm cu ei.

— Balaurii au secrete? glumi ea. Urmează să-mi spuneţi că veţi vâna unicorni pentru coarnele lor.

— O, după coarne sigur vom vâna, spuse Edwin. Cât de multe coarne putem reteza de la rădăcină înainte să se înfigă în cineva drag nouă.

Când ambii bărbaţi izbucniră în râs, Yvette se mulţumi să clatine din cap. Pierduse de mult firul acelei conversaţii.

De-abia după ce ajunseră şi Edwin o ajută să coboare îşi aminti ce sens avea cuvântul „corn” în limbajul străzii. Un penis în erecţie.

Roşeaţa nu-i părăsi obrajii decât atunci când intră în reşedinţa familiei Keane. În mod cert îşi petrecuse prea mult timp colecţionând cuvinte argotice dacă îşi imagina că se referiseră la retezarea de penisuri. Nu avea nicio logică. Niciun bărbat nu şi-ar fi dorit aşa ceva.

— O Păstoriţă, contele de Blakeborough şi

contele de Rochester, anunţă maestrul de ceremonii.

— Contele de Rochester? îi şopti ea lui Jeremy. De ce nu ai ales un artist faimos în locul unui poet cavaler?

— Dacă tot e să mă deghizez, prefer să aleg ceva diferit de mine. E mai amuzant aşa.

— Ei bine, nu e *chiar* atât de diferit. Poeţii cavaleri au scris destul de multe poezii obscene.

— Ştiu. Îi făcu cu ochiul. De ce crezi că l-am ales?

Spre surprinderea ei, Edwin râse. Yvette clătină din cap, înăbuşindu-şi un zâmbet. Bărbaţii puteau fi atât de copilăroşi!

Muzicienii atacară primele acorduri ale unui dans scoţian vioi. Aruncându-i o privire contelui, Jeremy îi oferi braţul lui Yvette:

— Dansăm?

— Aş fi onorată, Lord Rochester.

De îndată ce ajunseră suficient de departe de urechile lui Edwin, Jeremy încetini pasul.

— După ce dansăm noi, am s-o invit pe verişoara mea. Cât timp eu şi Zoe vom fi pe ringul de dans, tu ar trebui să găseşti o cale de a te refugia în grădină. Pictorul lungi gâtul, ca pentru a studia cuplurile din sala de bal, şi adăugă în şoaptă: Ne întâlnim acolo imediat ce reuşesc să mă strecor la etaj ca să-mi schimb pălăria şi jacheta. Am o cheie de la poarta grădinii. Pe acolo vom ieşi.

— Vai, vai, probabil te-ai mai strecurat şi altă dată pe furiş din casa familiei Keane. Pari să fii maestru în domeniul ăsta.

— Nu mai mult decât eşti tu maestră în a te furişa prin Stoke Towers în toiul nopţii, draga mea.

— E drept. Îi zâmbi melancolic şi îl trase de braţ. Ar fi bine să dansăm înainte ca Edwin să devină suspicios.

Jeremy încuviinţă şi o trase pe ringul de dans.

*

Pictorul avu nevoie de mai mult timp decât se aşteptase pentru a evada, parţial fiindcă Zoe îl asediase cu întrebări despre şederea lui în casa lui Yvette şi a fratelui ei. Şi parţial fiindcă se oprise să-l întrebe pe soţul lui Zoe, Tristan Bonnaud, coproprietar al firmei Manton’s Investigations, despre un gentleman al cărui nume fusese obţinut de Damber în urma cercetărilor sale – locotenentul Ruston.

Bonnaud nu auzise despre individ, nici măcar în legătură cu Samuel Barlow, însă îi dezvăluise lui Jeremy mai multe despre Barlow decât aflase ucenicul său. Atât de multe, încât Jeremy ezitase să plece din sala de bal înainte de a fi ascultat totul.

Motiv pentru care întârziase. Se ruga doar ca Yvette să nu se fi săturat să-l aştepte şi să se fi

întors înăuntru, deşi acest lucru ar fi simplificat cu siguranţă problema. Cu cât se apropia momentul vizitei la bordel, cu atât îl mustra mai tare conştiinţa că acţiona pe la spatele fratelui ei pentru a o ajuta. I se părea o lipsă de loialitate, acum că el şi Blakeborough deveniseră ceva mai apropiaţi.

Când ieşi în grădină, se temu că Yvette într-adevăr renunţase, căci nu o văzu nicăieri. Singura persoană care aştepta neînsoţită era un bărbat într-un costum de domino – mantie neagră ce îl învăluia cu totul, mască tipică şi o pereche de pantofi argintii ivindu-se de sub tiv…

Pe toţi dracii, ea era! Fără îndoială, dacă i-ar fi dat jos mantia ar fi găsit o păstoriţă ascunzându-se dedesubt. Iar sub acel costum angelic, atât de atrăgător, ar fi găsit…

Nu, nu avea voie să se gândească la asta. Aveau de lucru.

O luă de braţ pentru a o conduce departe de cei câţiva oaspeţi care se plimbau pe alei.

— Poarta grădinii e aici, în spate.

Ea îl urmă până la ieşirea ce dădea spre o străduţă dosnică.

— Va trebui să ne întoarcem tot pe aici. Mi-am ascuns bastonul în spatele unui copac din apropiere.

— Cum ai reuşit să-ţi aduci în secret costumul de domino?

— Nu eu am făcut-o, spuse Yvette cu un

zâmbet triumfător. Clarissa a purtat mantia peste propriul ei costum pentru a mă ajuta. Eu n-am făcut decât să o iau de la garderobă. Masca o aveam deja.

— Foarte inteligent.

Oare Clarissa o ajutase fiindcă Yvette îl ajuta pe Knightford? Sau Yvette îi spusese adevărul când afirmase că marchizul nu avea nimic de-a face cu planurile ei?

Damber îi spusese că dacă într-adevăr se petrecea ceva între Yvette şi Knightford, servitorii nu ştiau nimic. Un aspect promiţător. Chiar şi aşa însă…

— Prietena ta ştie de ce ai avut nevoie de mantia ei?

— Nu pe de-a-ntregul, zise Yvette laconic.

Prea bine, n-avea decât să păstreze tăcerea deocamdată. Jeremy intenţiona să afle întreaga poveste în noaptea aceea. Putea folosi muniţia oferită de Damber pentru a-i smulge adevărul.

Se strecurară pe poarta grădinii şi ieşiră în stradă, unde opriră cea mai apropiată birjă. Umblau destule prin zonă, sperând să câştige un ban de la personalităţile venite la bal.

Când trăsura se puse în mişcare cu un huruit, Jeremy se întoarse spre Yvette.

— În regulă, suntem pe punctul de a intra într-un bordel în care sunt bine cunoscut, deci trebuie să îmi spui *ceva* despre planurile tale. Va trebui cel puţin să explic care e relaţia mea cu tine

şi de ce te afli acolo.

— Spune-le adevărul, îl îndemnă ea ţanţoşă. Că simt acolo exact pentru motivul pe care ţi l-am indicat de la bun început. Îmi caut o prietenă.

— Această „prietenă” are şi un nume?

— Peggy Moreton.

— Tocmai ai scornit numele ăsta, zise el sceptic.

— Ba nu. Îşi înfăşură mantia mai strâns în jurul ei. Peggy era cândva actriţă, dar a dat de necaz. Am auzit că a sfârşit într-o casă de toleranţă, aşa că încerc să o salvez.

— *Tu* ai o prietenă care e actriţă? comentă Jeremy sfredelind-o cu privirea.

— Ei bine, nu a început prin a fi actriţă, spuse ea cu ochii la geamul birjei. Prea puţine femei o fac.

Era cu siguranţă adevărat, dar…

— Nu ai putut să-mi spui asta dinainte?

— Şi să risc să-i fac publică ruşinea? Nu, nu am putut.

— Hm. Nu era foarte sigur că o credea, dar în acel moment nu avea încotro. Totuşi nu e motiv suficient ca o doamnă de rangul tău să intre într-un bordel în compania unui crai notoriu ca mine, în loc să apeleze la un investigator sau la un frate pentru a o găsi pe femeia respectivă. Să nu mai vorbim că dacă s-ar afla…

— Vestea ar circula prin tot oraşul, iar eu m-aş trezi compromisă.

— Deci va trebui să-ţi iei o altă identitate dacă vrei să-ţi păstrezi reputaţia. Costumul nu te va ajuta decât într-o oarecare măsură. Femeile alea nu vor răspunde la întrebările unei necunoscute mascate; nici măcar la întrebările mele nu vor răspunde în prezenţa ta. Sunt genul care îşi păzesc secretele.

— Tu ar trebui să ştii, pufni Yvette, însă el ignoră împunsătura.

— Şi vor fi cu atât mai circumspecte în faţa unei femei care vorbeşte atât de îngrijit ca tine. Au nevoie de o identitate care să le inspire încredere.

— În regulă. De ce nu le spui că sunt tot actriţă? Ne aflăm în apropiere de teatru, putem pretinde că tocmai am terminat spectacolul şi te-am însoţit la casa de toleranţă în căutarea prietenei mele.

— Asta s-ar putea să ţină. Se simt confortabil în preajma actriţelor şi nu vor fi prea surprinse dacă apar cu una. În plus, rolul îţi va permite să fii tu însăţi. Vor presupune pur şi simplu că îţi dai aere. Meseria le obligă pe actriţe să ştie cum să imite femeile de rang mai înalt, deci nimeni nu va considera bizar limbajul tău elevat.

— Nu e obligatoriu să folosesc un „limbaj elevat”. Pot vorbi limbajul străzii ca oricare dintre ele.

Jeremy lăsă să-i scape un hohot de râs.

— Tu *cunoşti* limbajul străzii, frumoasa mea.

Asta nu e acelaşi lucru cu a-l vorbi. Îl rosteşti cu precizia academică a unui profesor. Crede-mă, nu te-ar lua nimeni drept vagaboandă sau târfă de pe docuri.

Încruntându-se mânioasă, Yvette se lăsă să cadă fără vlagă pe banchetă.

— Poţi fi foarte enervant uneori, ştiai?

— Nu fac decât să-ţi spun adevărul. Mai mult, ştii şi tu că ăsta e adevărul. Nu degeaba şi-a petrecut guvernanta ta ani din viaţă şlefuindu-ţi exprimarea.

— Bănuiesc că ai dreptate.

— Chiar şi aşa, ar trebui să mă laşi mai mult pe mine să vorbesc. Femeile vor fi mai dispuse să răspundă la întrebările mele decât la ale tale.

— Cum e mai bine, spuse ea iritată.

— Acum că am stabilit asta…

Birja se opri în faţa stabilimentului doamnei Beard. La naiba, ajunseseră! Întrebările lui despre locotenentul Ruston şi legătura ei cu acel individ trebuiau să mai aştepte.

Capitolul 13

Yvette se uită pe geam cât timp Jeremy coborî şi îi spuse birjarului să aştepte. De-abia atunci văzu cu adevărat casa de toleranţă.

Doamne sfinte! Una era să studieze limbajul

prostituatelor sau să le ajute la asociaţia ei de caritate, unde acele femei de moravuri uşoare se purtau cât mai frumos posibil şi se străduiau să îşi facă o viaţă mai bună. Cu totul altceva era să vadă o casă de tolerantă în întreaga ei splendoare vulgară.

La fiecare fereastră se zărea câte o femeie mai mult sau mai puţin dezbrăcată. Era plin de sâni dezgoliţi şi fuste ridicate, probabil pentru a-i ispiti pe bărbaţi să intre. Printr-un geam, Yvette văzu chiar un cuplu prins într-o activitate făţiş scandaloasă. Dumnezeule bun!

Cu un zâmbet satisfăcut, Jeremy îi întinse mâna pentru a o ajuta să coboare.

— Eşti bine?

Yvette îşi închise brusc gura căscată.

— Desigur, spuse ea, ca şi cum ar fi vizitat tot timpul case de toleranţă. De ce nu aş fi?

— Încă nu e prea târziu să renunţăm la misiunea asta nebunească şi să ne întoarcem la bal.

Cu un gest ferm, Yvette îi luă mâna şi coborî din birjă.

— În niciun caz. Am venit aici cu un motiv, iar acesta nu s-a schimbat.

Pictorul o studie atent, dar peste o clipă îi oferi braţul şi porni cu ea pe alee.

Slavă Domnului că îşi pusese o mască, altfel Jeremy i-ar fi văzut petele de fierbinţeală din obraji şi şi-ar fi dat seama cât îi era de greu.

De undeva din apropiere răsună un răcnet. Yvette tresări, însă nu erau decât nişte beţivi care le strigau târfelor de la ferestre. Femeile răspunseră fluturând vesele din mână, încercând să-i convingă să intre.

O, vai. Bărbatul din dreapta chiar i se părea familiar!

Spera sincer că nu îl cunoştea. În caz contrar, nu avea să-l mai poată privi vreodată în ochi.

Acest lucru o făcu să-şi dea seama că era posibil să întâlnească acolo şi alţi cunoscuţi. Poate chiar şi femei. Nu toate prostituatele care frecventau asociaţia ei renunţau complet la meserie. Spera ca masca să-şi îndeplinească rolul, altfel risca să dea de necaz.

Le studie atent pe femeile de la geamuri, însă nu primise de la Samuel decât o descriere foarte succintă a lui Peggy Moreton, anume „o fetişcană durdulie cu păr negru şi cârlionţat”.

Brusc, o prostituată îl recunoscu pe Jeremy şi îi strigă:

— Domnule Keane! Am o pălărie pentru dumneavoastră!

O pălărie? Era un termen argotic pentru vreun act obscen? Yvette îşi scormoni prin minte, căutând un sens alternativ pentru „pălărie”, dar nu găsi nimic.

— Ce fel de pălărie? strigă Jeremy, părând la fel de confuz.

— Ştiţi de care, ca alea pe care le poartă

muzicanţii străini, spuse femeia. Acum pot să apar în tabloul dumneavoastră!

În *tabloul* lui? Oare fata se referea la o pictură?

Braţul lui Jeremy se tensionă sub mâna lui Yvette. Evitând să o privească, reluă dialogul:

— Ţi-am spus, Sally, eşti prea blondă pentru rolul ăla.

— O să port o perucă! Aşteptaţi, vă arăt pălăria.

Când Sally dispăru de la fereastră, în pragul uşii, blocând trecerea, apăru o femeie mai în vârstă şi mult mai lată.

— Te-ai întors să-mi agiţi fetele, deci?

Jeremy se mulţumi să încline din cap.

— Bună seara, doamnă Beard. Păreţi de o sănătate înfloritoare.

Deci aceasta era faimoasa matroană. Yvette nu se putu abţine să nu se holbeze la ea. Femeia avea un grumaz ca de taur, un piept pe jumătate dezgolit mare cât două torturi şi braţe de grosimea unor trunchiuri de copaci tineri. În eşarfa aurie cu care era încinsă la brâu avea înfiptă o cravaşă. Părea să se bucure de o sănătate înfloritoare, într-adevăr – suficient de înfloritoare cât să poată pune cu botul pe labe un bărbat de două ori cât ea. Fără îndoială o şi făcuse, o dată sau de două ori.

— Nu încerca să mă iei cu dulcegării, domnule Keane, zise doamna Beard punând mâna

pe cravaşă. Îţi cunosc trucurile. Şi nu sunt prea sigură dacă banii pe care îi plăteşti pentru timpul fetelor mele compensează belelele pe care le provoci. Se bat toate pentru şansa de a poza în nenorocitele tale de tablouri. Asta le strică, şi nu mai vor să-şi facă adevărata treabă.

Yvette o privi cu gura căscată. Jeremy plătea femei de moravuri uşoare ca să-i pozeze? *Acesta* era motivul pentru care îşi petrecea atât de mult timp prin mahalale?

Nu, nu putea fi singurul motiv. Bărbaţii nu mergeau la case de toleranţă pentru a lucra; se duceau pentru a se distra. În plus, dacă nu ar fi făcut decât să lucreze, de ce nu-i spusese asta într-una dintre dăţile când îl mustrase pentru desfrânarea lui?

„Mi-aş dori doar să fiu atât de crai pe cât îţi place ţie să mă crezi.”

Yvette răsuflă prelung. Şi *totuşi* îi spusese, printr-o mulţime de indicii mărunte. Politeţea lui de gentleman. Obiecţiile lui faţă de ideea de a se întâlni noaptea între patru ochi. Îngrijorarea pe care şi-o exprimase în repetate rânduri cu privire la vizitarea unei case de toleranţă. Şi prin câteva indicii mai mari – de exemplu, faptul că nu se culcase cu ea la prima şansă care i se oferise. Da, o sărutase şi o mângâiase, dar se abţinuse de la a merge prea departe.

Chiar şi aşa, nu îi corectase niciodată presupunerile despre caracterul lui. De ce nu?

Apoi îşi dădu seama. Jeremy *voise* ca ea să îl creadă un derbedeu mare şi rău. Ştiuse că ei nu-i plăceau astfel de bărbaţi fiindcă i-o spusese de la bun început. Poate sperase că, dacă îi crea această impresie, ar fi încurajat-o să stea departe de el, ajutându-l astfel să păstreze distanţa.

Sau poate, dimpotrivă, ea se agăţa de această ipoteză pentru a-şi demonstra ceea ce voia să creadă – că era un bărbat mai bun decât crezuse. Ei bine, oricare ar fi fost adevărul, avea să-l dea la iveală în noaptea aceea.

Sally cea cu pieptul generos apăru în pragul uşii în spatele doamnei Beard, fluturând spre Jeremy o pălărie în stil spaniol.

— Vedeţi? Aş putea poza ca unul dintre muzicanţii ăia străini pentru dumneavoastră.

Jeremy se crispă, iar Yvette ghici cu uşurinţă motivul. Fetişcana aceea bine hrănită nu ar fi arătat niciodată ca o spanioloaică măcinată de griji, chinuindu-se să câştige câţiva bănuţi pentru copiii ei.

— Ştii, Sally, dacă vreau să pictez un muzicant de stradă, pot să-l plătesc pe unul dintre *ei* să-mi pozeze. Când tânăra se încruntă, adăugă liniştitor: Îţi promit că am să-ţi găsesc un loc într-o lucrare viitoare.

— Nu-i corect, zise bosumflată Sally. Nu-i vina mea că m-am întors aici după ce v-aţi ales toate fetele pentru tabloul cel mare. Şi eu vreau să fiu într-o pictură. Aruncându-i o privire ucigaşă lui

Yvette, declară semeţ: Sunt la fel de frumoasă ca lungana aia, pe cuvânt.

Yvette făcu apel la întreaga ei forţă pentru a-şi stăpâni o replică tăioasă.

— Sally! lătră doamna Beard. Du-te ocupă-te de gentlemanul din camera unsprezece. N-am timp pentru aiurelile tale. De îndată ce Sally se îndepărtă agale pe coridor, doamna Beard aţinti o privire aspră asupra lui Jeremy. Nici pentru ale tale n-am timp.

— Nu stau mult. Am câteva întrebări de pus şi odată ce obţin răspunsurile, plec.

— Ai să obţii răspunsurile după ce le obţin şi eu pe *ale mele.* Matroana o privi cu ochi îngustaţi pe Yvette. De când îţi aduci amantele la bordel?

— Domnişoara Hardcastle nu e amanta mea, spuse Jeremy iritat. E o actriţă nouă de la teatrul din capătul străzii. Tocmai am venit de la un spectacol cu măşti.

Domnişoara Hardcastle? Yvette spera din tot sufletul că doamna Beard nu văzuse niciodată *Greşelile unei nopţi*[3].

— O altă actriţă, prietenă de-a ei, a convins-o să-şi încerce norocul pe scenele londoneze, continuă pictorul. Însă când a ajuns la teatru, prietena era de negăsit. De atunci o tot caută în timpul ei liber.

— Şi în loc s-o găsească pe ea a dat peste

---

3 *She Stoops to Conquer,* comedie de moravuri a dramaturgului anglo-irlandez Oliver Goldsmith cu premiera în 1773 (n.red.)

tine? întrebă doamna Beard.

Dumnezeule bun! Jeremy avusese cu siguranţă dreptate în privinţa caracterului bănuitor al femeilor din lupanare.

În jurul lor începu să se strângă o mulţime formată din prostituate, tineri gentlemeni aţâţaţi şi simpli trecători. Jeremy smuci din cap, arătând spre spectatori:

— Putem să intrăm în biroul dumitale? Ne-am dori puţină intimitate pentru conversaţia asta.

— Dar amica ta actriţă nu are voce? se interesă doamna Beard arătând din cap spre Yvette.

— Bineînţeles că am voce, se răsti aceasta. Dar după cum spune şi domnul Keane, aş prefera să discut despre prietena mea cu mai multă discreţie.

— Ai prefera, zici?

Privirea femeii se mută de la Yvette la Jeremy şi înapoi. Apoi se întoarse în casă, pornind cu paşi mari pe coridor.

— Haide, murmură Jeremy, şi o trase pe Yvette după el.

Yvette se strădui să nu caşte gura ca un ţărănoi la tot ceea ce vedea, însă, Doamne, cum puteau oamenii să trăiască astfel? Mobilierul era de prost gust, covoarele pline de pete dubioase, iar duhoarea de… fluide umane era doar slab acoperită de un parfum ieftin împrăştiat peste tot.

Trecură pe lângă o cameră unde întrezări un

bărbat îndoit de la mijloc, cu pantalonii şi chiloţii traşi până la glezne şi o creatură sulemenită ce chicotea pe canapea sub el. Yvette îi vedea fesele dezgolite. Nu mai văzuse în viaţa ei fesele unui bărbat!

Probabil încetinise pentru a se holba – în fond, cât de des i se oferea unei femei ocazia de a vedea pe viu fese masculine? Însă Jeremy o smuci în faţă.

— Îţi ofer un tur mai târziu dacă doreşti, mormăi el.

Deşi obrajii i se încinseseră, Yvette răspunse vioaie:

— O, bine. Poate mai culeg nişte cuvinte noi şi învăţ să imit mai convingător o „târfă de pe docuri”.

Înjurătura lui înăbuşită o făcu să rânjească pe sub mască.

De îndată ce doamna Beard îi conduse în biroul ei, Jeremy închise uşa şi trecu direct la subiect:

— Domnişoara Hardcastle caută o fostă actriţă pe nume Peggy Moreton.

— Ce te face să crezi că femeia e aici?

— Mi s-a spus că locuieşte aici ca… ăăă… una dintre fetele dumitale, zise Yvette evitând privirea atentă a pictorului. Şi dacă nu aici, atunci în alt bordel din Covent Garden.

— Cine anume ţi-a spus? întrebă doamna Beard.

— Contează?

— Da, contează. Vreau să ştiu cine dă pe goarnă ce se întâmplă aici.

Tonul ei vag ameninţător o alarmă pe Yvette.

— Nu… nu pot să dezvălui numele persoanei, murmură ea, conştientă de privirea sfredelitoare a lui Jeremy, dar te asigur că i-am smuls informaţia cu mare greutate.

„Doar trimite scrisoarea, la naiba, şi nu pune o grămadă de întrebări prosteşti. E mai bine oricum să nu ştii prea multe despre fiul meu.”

Prea târziu. Văzuse genul de loc în care era posibil să trăiască fiul lui Samuel. Nu ar fi putut în veci să renunţe la misiunea ei de a-l găsi.

— Dacă nu poţi să-mi spui de unde ai auzit, atunci nu cunosc nicio Peggy Moreton.

Tocmai atunci, uşa se deschise şi Sally intră veselă.

— Ba cunoşti, zise ea, ignorând încruntarea matroanei. Era cea care folosea numele de Peg Morris pe scenă, ţii minte?

Era? Cumva părăsise acea casă de toleranţă? Sau, şi mai rău, murise?

— Asta nu-i treaba ta, Sally, se răsti doamna Beard. Nu ţi-am zis să te ocupi de boiernaşul din camera unsprezece?

— Am făcut-o deja. L-am terminat foarte repede.

— Vacă neghioabă ce eşti, nu ar fi trebuit să-l termini repede! Ar fi trebuit să-l faci să aştepte.

Aşa le place. Asta îi face să se întoarcă.

— Ei bine, probabil i-a plăcut, fiindcă m-a plătit cu bani gheaţă. Trăgându-şi nasul, Sally lăsă să cadă pe birou câteva monede pe care doamna Beard le îndesă în buzunarul sorţului.

— Atunci du-te şi mai ia un băiat, bine?

Sally îşi dădu ochii peste cap şi porni spre uşă.

— Stai! strigă Yvette. Ce s-a întâmplat cu Peggy Moreton?

— Ei, şi-a găsit un protector, norocoasa. A zis că o s-o ia de nevastă.

— Ajunge, Sally, se oţărî doamna Beard. Înapoi la muncă acum. Fără s-o bage în seamă, Yvette ieşi în fugă pe coridor după Sally.

— Unde s-a dus? Ştii cumva?

Sally îşi mută privirea de la tânăra necunoscută la matroană, ca şi cum şi-ar fi dat seama în sfârşit că nimerise în ceva în ce nu ar fi trebuit să se bage.

— Îmi pare rău, nu ştiu. Nici măcar nu-s sigură dacă îmi amintesc numele bărbatului.

— Du-te, Sally, îi porunci doamna Beard, ai spus destul.

Yvette fu cuprinsă de disperare. Ignorând prezenţa ostilă a doamnei Beard, o prinse pe Sally de braţ.

— Mai spune-mi un singur lucru – domnişoara Moreton a luat copilul cu ea?

— *Copilul?* mârâi Jeremy din spate.

— Băiatul. A luat băiatul cu ea?

Sally părea înspăimântată acum.

— Te rog, domnişoară, murmură ea, smulgându-se din mâna lui Yvette. Trebuie să fug.

— E timpul să pleci şi dumneata, îi spuse doamna Beard vizitatoarei nepoftite.

— Nu! Yvette se întoarse asupra matroanei. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu băiatul. A plecat cu domnişoara Moreton? Aveţi vreo idee unde s-au dus? Ar trebui să aibă cam patru ani.

Doamna Beard dădu să iasă din birou, însă Jeremy se puse în prag pentru a o opri.

— Vreau s-o văd pe prietena ta plecată de aici, zise ea posomorâtă.

— Nu plec până nu aflu ce s-a întâmplat cu băiatul domnişoarei Moreton! strigă Yvette.

Prostituatele începuseră să iasă din camere, curioase de motivul zarvei.

— Ar fi bine să îţi stăpâneşti prietena, se răsti doamna Beard la Jeremy.

— Lasă-mă să vorbesc cu ea. Băgând mâna în buzunarul jachetei, pictorul scoase o mână de guinee. Între patru ochi.

În ochii femeii apăru o stidire de lăcomie.

— Între patru ochi, ei?

Undeva la etajul superior izbucni o ceartă. Bombănind o înjurătură, luă banii şi spuse:

— În regulă. Ar fi bine să merg oricum să mă ocup de ăia de sus. Folosiţi biroul meu. Doar nu îl murdăriţi prea tare, adăugă ea cu subînţeles.

Să nu-l murdărească? O, Doamne, credea că aveau să facă *aşa ceva* în biroul ei?

Înainte ca Yvette să apuce s-o contrazică, Jeremy încuviinţă sumbru din cap şi se dădu la o parte pentru a o lăsa pe femeie să plece. Cu o privire amuzată, matroana trecu pe lângă el şi porni ţanţoşă pe hol, lătrând la oameni să îşi vadă de ale lor.

— Ai… ai lăsat-o să creadă că tu şi cu mine… pufni mânioasă Yvette.

Trăgând-o în birou, Jeremy închise uşa şi o încuie.

— Deci despre asta era vorba. Găsirea unui copil.

Toată indignarea ei dispăru. Aflase adevărul. Iar acum se aştepta să afle totul.

— Da.

Dădu pe spate gluga mantiei şi îşi scoase masca. Dacă tot era să se explice în faţa lui, voia să îl privească în ochi în timp ce o făcea.

Înjurând, Jeremy începu să se învârtă prin încăpere.

— Auzisem că aşa procedează englezii cu bastarzii lor, dar nu m-aş fi gândit că pot merge atât de departe. Nu te-ai obosit să ţii legătura cu doica băiatului? Nu ai plătit-o suficient ca să aibă grijă de el?

Întrebările lui o consternară.

— Dacă n-am plătit-o suficient! Ce tot spui acolo?

— Copilul pe care, în mod evident, l-ai dat altcuiva să îl crească. Când se întoarse furios spre ea, privirea îi scânteia de mânie îngheţată şi trădare. Fiul pe care, în mod evident, i l-ai născut locotenentului Ruston.

Capitolul 14

Când Yvette rămase cu gura căscată, Jeremy o ţintui cu privirea, incapabil să-şi înăbuşe mânia. Fără îndoială era surprinsă că îi ghicise secretul. În tot acest timp ea îl mustrase *pe el* pentru presupusa lui destrăbălare, în timp ce îşi ascunsese propriile fapte ruşinoase.

Ce ipocrită! Detesta ipocriţii. Iată că, fidelă principiilor ipocriziei, Yvette trecu imediat la ofensivă:

— Crezi… Ai *îndrăzneala* să sugerezi că am adus pe lume un copil ilegitim!

— Negi asta?

— Bineînţeles că o neg! Nu e adevărat!

Convingerea şi indignarea din tonul ei îl puseră pe gânduri. Dar la ce alt răspuns s-ar fi putut aştepta din partea unei doamne respectabile din înalta societate engleză? Cu siguranţă nu avea să recunoască deschis. Acesta era motivul pentru care spitalul de orfani din Londra era atât de bine finanţat – femeile de viţă nobilă care se trezeau cu

un copil pe drum se bucurau să susţină instituţia care le prelua în secret bastarzii.

Yvette porni hotărâtă spre el, cu ochii scuipând flăcări:

— Şi cum ai aflat despre locotenentul Ruston, oricum?

„Te referi la bărbatul care te-a învăţat să săruţi? Şi mai mult de atât?”

La naiba, trebuia să smulgă din rădăcini gelozia care îl năpădise ca o buruiană otrăvitoare. Mai întâi Knightford, apoi Ruston. Nicio altă femeie nu trezise o asemenea posesivitate în el.

— De la servitorii tăi, desigur.

Oroarea îi înecă trăsăturile într-un val de roşeaţă.

— *Servitorii* mei ţi-au spus această… această absurditate?

— Nu tocmai. I-au spus lui Damber.

— Că eu am avut relaţii intime cu locotenentul Ruston.

— Nu! Nu asta. Adică… La naiba, nu aşa intenţionase Jeremy să poarte acea discuţie – cu ea orbită de mânie şi el în defensivă. Hotărât să nu-i dea voie să îl înfrunte cu neruşinare, îşi aţinti privirea în ochii ei şi zise: I-au spus lui Damber că s-a vorbit despre o posibilă căsătorie între tine şi locotenent.

— Înţeleg, replică ea pe un ton îngheţat. Şi din asta tu ai dedus că i-am dat voie să mă lase însărcinată.

Indignarea ei autentică îl deconcertă.

— Au trecut *totuşi* patru ani şi câteva luni de când l-ai întâlnit pe individul acela, şi ai spus că băiatul are vreo patru ani.

— Deci pe baza acestei coincidenţe tu ai decis că sunt o femeie uşoară care a născut în secret copilul din flori al locotenentului Ruston. Şi ce-am făcut apoi? Am lăsat copilul în mâinile unei prietene actriţe, cerându-i să-l crească, înainte de a-i pierde complet urma?

— Ceva de genul ăsta.

Aşa cum punea ea problema, părea într-adevăr greu de crezut. Şi o punea într-o lumină ce părea prea aspră. Poate că se cam pripise. S-ar fi aşteptat ca până în acel moment să observe la ea *o oarecare* ruşine.

— Şi când ar fi trebuit să fiu însărcinată cu acest copil? întrebă ea clocotind de indignare. Cum mi-am ascuns sarcina? Fiindcă te asigur că în ultimii cinci ani nu am făcut nicio călătorie peste graniţă care să se întindă pe câteva luni. Poţi să-l pui pe spionul tău să-i întrebe pe servitori şi despre *asta,* dacă nu mă crezi.

Logica ei solidă – şi tonul glacial cu care i-o prezentă – îi reaprinse în mod pervers mânia.

— Dacă băiatul nu e al tău, de ce eşti atât de disperată să-l găseşti? De ce ţi-ai risca reputaţia să vii aici după el? Şi, pentru numele lui Dumnezeu, de ce ţi-ai ascunde planurile de Blakeborough?

— Fiindcă băiatul e nepotul meu, cap sec ce eşti!

Jeremy simţi un nod strângându-i-se în stomac. Băiatul era *nepotul* ei? Nu, nu putea să creadă aşa ceva. Blakeborough nu era genul care să aducă pe lume…

Când adevărul i se relevă brusc, gemu. Nu Blakeborough. Samuel Barlow. Celălalt frate al ei, nelegiuitul, care adusese deja pe lume un bastard.

Yvette îl privi cu ochii îngustaţi.

— Da, spuse ea, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Copilul fratelui meu. Copilul lui Samuel. Nu-mi vine să cred că ţi-ai putea imagina că *eu…*

— Nu poţi să mă acuzi, mormăi el. Am presupus că dacă misiunea ta secretă ar fi avut legătură cu Samuel, te-ai fi dus direct la fratele tău mai mare pentru a-i cere ajutorul.

Concluzia aceasta fusese perfect raţională. Nu era un idiot. Deşi expresia de pe faţa ei îi spuse că Yvette cu siguranţă îl considera idiot.

— Am apelat la Edwin, însă a refuzat să mă ajute. El crede că afirmaţiile fratelui nostru privind existenţa unui fiu fac parte dintr-o intrigă vicleană menită să ne discrediteze familia. Mi-a poruncit să nu mă bag.

Jeremy se crispă. Părea într-adevăr tipic pentru Blakeborough. Trecându-şi o mână peste faţă, începu să se învârtă prin încăpere, în tot acest timp crezuse că Yvette era victima unui

nelegiuit pus pe şantaj, pe când ea nu făcuse decât ceea ce făcea întotdeauna: urmase îndemnul inimii sale prea bune.

— Nu-mi vine să cred! Ţi-ai închipuit că îmi caut propriul copil, pe care l-aş fi lăsat pradă pericolelor din mahalale? continuă ea mâhnită. Ce fel de femeie mă crezi?

— Genul care are secrete în care sunt implicate bordeluri. Era încă furios că picase de prost. Însă, la naiba, fusese o presupunere logică. În cea mai mare parte. Ce-ai fi vrut să cred? răbufni el. Ai refuzat să-mi spui de ce voiai să vii aici, apoi am aflat că de fapt căutai un copil, şi având în vedere ceea ce ştiam deja despre individul ăla, Ruston…

— Fiindcă l-ai trimis pe Damber să-mi interogheze servitorii. Când el îi aruncă o privire tăioasă, Yvette spuse: Asta s-a întâmplat, nu-i aşa? Personalul nostru e de regulă foarte discret.

— Aşa şi trebuie să fie, având un individ ca Samuel în familie, nu? Tresărirea ei îl făcu să-şi blesteme gura prea slobodă. Scuze. Nu ar fi trebuit să spun asta.

Yvette îşi feri privirea, emoţiile de pe chipul ei arătând că încă nu se liniştise.

— Însă e adevărat că l-ai trimis pe Damber să mă spioneze, nu-i aşa?

— I-am cerut să ţină urechile ciulite, da. Mi s-a părut ciudat că o doamnă îşi dorea să viziteze un bordel, indiferent de motiv, aşa că nu voiam să

avem surprize odată ce ajungeam aici.

— Se pare că tot în capul tău s-a spart până la urmă.

— Dar şi într-al tău. Oftând, Jeremy adăugă: îmi pare rău că… te-am acuzat… că ai născut un copil în secret. Nu gândeam limpede. Deşi rămâne bizară insistenţa ta de a veni aici personal. Majoritatea femeilor ar lăsa astfel de probleme în mâinile bărbaţilor din familie.

— Ştiu. Şi chiar am încercat, zise Yvette frecţionându-şi tâmplele. Pur şi simplu nu am putut îndura gândul că nepotul meu lâncezeşte într-o casă de toleranţă, când eu pot să-i ofer toate cele necesare. De asta nu am vrut să-i spui lui Edwin. Fiindcă el ar fi pus capăt planurilor mele.

— Pe bună dreptate. Jeremy îi studie chipul. Cum poţi fi sigură că Samuel *nu* încearcă să te răneascâ? Dată fiind purtarea lui din trecut…

— Nu ştii nimic despre fratele meu, spuse ea tăios. Nu e atât de îngrozitor cum crezi tu.

— Deci negi că a răpit-o pe verişoara lui Jane, zise Jeremy arcuind o sprânceană. Şi a lăsat-o grea pe camerista ei.

— Ei bine, ba da, a făcut *acele* lucruri. Îmbujorată, Yvette continuă: Recunosc, s-a… s-a purtat foarte urât în trecut. Însă deşi Edwin nu vede asta, mai e o sămânţă de bine în el. Simplul fapt că Samuel a vrut să aibă grijă de acest copil o dovedeşte.

— Ce te face să crezi că a intenţionat

vreodată să-şi recunoască fiul, darămite să-l şi susţină financiar? Copilul are totuşi patru ani, iar mama lui pare să fie la bordel de ceva vreme. Nu a luat măsuri pentru a o scoate de acolo.

— Asta fiindcă nu a aflat decât recent că a părăsit lumea teatrului. El a locuit şi muncit în York în ultimii câţiva ani. Femeia i-a fost amantă cât a locuit la Londra, dar s-au despărţit înainte ca ea să-l aducă pe lume pe fiul lui. Mi-a spus că doar mai târziu a fost informat că îi născuse un copil.

— Iar tu l-ai crezut, pufni el sceptic.

— L-am crezut şi îl cred. Yvette scoase o scrisoare de sub mantie şi explică: îl cred din cauza acestui plic, al cărui conţinut o va ajuta pe domnişoara Moreton să aibă grijă de băiat. De asta mă aflu aici. Pentru a-i da scrisoarea şi a mă asigura că nepotul meu va avea parte de o situaţie mai bună.

— El ţi-a cerut să îi duci misiva. Într-un bordel. Ştiind că te-ar compromite în felul ăsta.

— Ei bine, nu, nu tocmai. Yvette coborî privirea spre plicul pe care îl ţinea în mâini. Mi-a spus să-l trimit la oficiul poştal din Covent Garden. A aflat că domnişoara Moreton vine cu regularitate să îşi ridice corespondenţa de acolo. Când am insistat să-mi dea o adresă mai precisă, ameninţându-l că altfel nu aveam să fac nimic, a recunoscut că acum femeia lucrează într-o casă de toleranţă din Covent Garden. Motiv pentru care trebuia să mă limitez la expedierea scrisorii prin

poştă.

— Ei bine, cel puţin ticălosul a avut *un oarecare* bun-simţ, bombăni Jeremy. Dar, desigur, tu nu ai putut să te mulţumeşti cu atât.

— Nu, nu am putut. Nici nu mi-am irosit timpul gândindu-mă că Samuel ar putea complota împotriva noastră. Dacă există o posibilitate cât de măruntă ca nepotul meu să fie aici, suferind… îndreptându-şi umerii, Yvette continuă: Din cât se pare, instinctele mele s-au dovedit corecte. Peggy Moreton a fugit în lume cu Dumnezeu ştie cine, iar copilul ei se află într-o situaţie periculoasă. Deci da, am refuzat să-mi abandonez nepotul doar fiindcă Edwin şi-a intrat în pielea lui obişnuită de cinic.

Atunci înţelese Jeremy de ce era atât de important pentru ea. De ce acel copil însemna atât de mult. Fusese abandonată de propriul ei tată, iar acea rană lăsase urme adânci, întărindu-i hotărârea de a nu permite ca bietul băiat să îndure aceeaşi soartă.

— Totuşi, să vii aici personal e o măsură extremă. De ce nu ai angajat pe cineva să îl caute?

— I-am sugerat asta lui Edwin. Mi-a spus că nu are încredere în nimeni, chestiunea necesitând o discreţie totală. Se teme că dacă izbucneşte un nou scandal, n-o să mai am nicio şansă de a-mi găsi un soţ, încheie ea cu o strâmbătură.

Jeremy înţelegea argumentul contelui.

— Atunci ai fi putut *tu* să angajezi pe cineva.

Îi ştii deja pe Oamenii Ducelui, deci ai putea…

— Eşti ţicnit? Îl prinse de braţ. Promite-mi că nu ai să le spui niciun cuvânt rudelor tale. În mod cert o să-i spună lui Edwin, iar el o să mă omoare.

— Nu e chiar atât de rău.

— O, aşa-i, am uitat. Voi doi aţi devenit destul de apropiaţi acum că veţi înfiinţa un club. Ar fi trebuit să ştiu că îi vei lua partea.

— Nu iau partea nimănui. Sunt îngrijorat pentru tine, atâta tot. Această căutare e riscantă şi fără îndoială te va compromite înainte să-l ajute pe nepotul tău. În primul rând, crezi că doamna Beard nu a reţinut întrebările tale despre băiat?

— Va presupune pur şi simplu că sunt interesată în calitate de prietenă a lui Peggy.

— Da, prietena care pare mai preocupată să descopere unde se află fiul lui Peggy decât unde se află Peggy însăşi. Când Yvette păli, Jeremy adăugă: Asta cu siguranţă îi va stârni suspiciunile.

Probabil ştie şi că puştiul e bastardul fratelui tău. Se pricepe să desluşească secrete cu care să le aibă la mână pe fetele ei.

— Tu ar trebui s-o ştii cel mai bine, date fiind relaţiile voastre amicale, se răsti ea.

— Nu am pretins niciodată că aş fi altceva decât ceea ce sunt, murmură el evitându-i privirea.

— Aşa-i. În tot acest timp m-ai lăsat să cred că eşti un curvar de cea mai joasă speţă, când tu de fapt nu făceai decât să foloseşti aceste femei

drept modele. E limpede că tu şi doamna Beard aveţi un aranjament comercial foarte diferit de ceea ce mi-ai dat mie de înţeles.

Pe toţi dracii, sperase că Yvette avea să ignore flecăreala fetelor! Ar fi trebuit să se aştepte la asta. În fiecare zi mai făcea un pas spre cunoaşterea firii lui. În fiecare zi săpa puţin mai adânc, înţelegea puţin mai mult.

Ceea ce îl atrăgea spre ea. Şi îl înspăimânta deopotrivă.

— Nu te lăsa păcălită de Sally, spuse el pe un ton aspru. Nu sunt un sfânt.

— Deci te şi culci cu femeile astea, nu-i aşa? îl străpunse cu privirea ei de om care ştia prea mult. Între şedinţele de pictură?

— Nu neapărat, se eschivă el.

— Dar uneori da.

Jeremy înjură în barbă. Se gândi să mintă, dar nu putu. Nu cu ea.

— Cu fetele doamnei Beard? Nu. Niciodată.

Răspunsul lui păru să o surprindă.

— Însă laşi ca lumea întreagă, chiar şi propriile tale rude, să te creadă un desfrânat care se scaldă în mizeria mahalalelor în fiecare noapte. De ce?

— Viaţa mea nu-i priveşte. Când Yvette se mulţumi să ridice o sprânceană, Jeremy oftă: în regulă. Nu vreau ca oamenii să-mi judece lucrările prin prisma modelelor alese. Nu vreau ca asta să influenţeze percepţia privitorilor.

Ea lăsă să-i scape un pufnet exasperat:

— Atunci de ce îţi alegi modelele dintre femeile de moravuri uşoare?

— Fiindcă ele au exact aspectul sordid necesar pentru genul de picturi pe care le realizez eu. Fiindcă nu se jenează de trupurile lor. Fiindcă sunt obişnuite să fie privite cu orele. Fiindcă ele nu pun întrebări iritante, adăugă el posomorât.

Aparent, acea aluzie se dovedi prea subtilă pentru Yvette.

— Deci nu te culci niciodată cu modelele? Asta e o regulă generală de-a ta?

— Nu e o regulă, nu. O făceam, ocazional, în tinereţe, când eram aţâţat. Până descoperise că nici măcar acest lucru nu-i alunga din minte imaginea celor două sicrie, se gândi el, după care continuă: Pictam nuduri atunci, deci dacă femeia era dispusă… Ridică din umeri. Dar pe măsură ce mi-am îmbunătăţit tehnica, am devenit mai interesat de femei ca subiecte. Voiam să le transpun pe pânză senzualitatea, personalităţile… umanitatea.

Tristeţea ce apăru brusc pe chipul ei îl făcu să se crispeze.

— De ce contează? De ce vorbim despre asta?

— Fiindcă am înţeles în sfârşit ceva important. Pentru tine, eu sunt exact ca ele, spuse Yvette cu o tristeţe sfâşietoare.

— Nicidecum, replică el fără să stea pe gânduri.

— Nu că m-ai vedea ca pe o… damă de companie. Dar tot nu sunt decât un model pentru tine. Un instrument în slujba scopului tău.

— Asta nu e adevărat.

Fiecare celulă din corpul lui respingea acea idee.

— Singura diferenţă e că pe mine nu mă pictezi goală, dar…

— Pe *ele* nu le pictez goale. Se năpusti asupra ei, incapabil să se abţină. Dar pe *tine* te-aş picta goală în toate poziţiile posibile, dacă aş avea ocazia.

Yvette inspiră tremurător, cu privirea aţintită în ochii lui.

Hotărât să-i scoată din cap ideea că însemna atât de puţin pentru el, Jeremy o trase în braţele lui şi îi spuse ritos:

— Nu stau în pat noaptea arzând de dorinţa de a le poseda pe *ele.* Nu îmi petrec toate şedinţele de pictură savurând replicile *lor* spirituale sau chinuit de excitaţia pe care mi-o provoacă. Înclinându-şi capul mai aproape de ea, rosti aspru: Şi te asigur că nu m-am simţit gelos pe niciun bărbat care îmi privea plin de poftă oricare dintre modele. Dar sunt al naibii de gelos cu tine.

Când Yvette îşi ridică spre el ochii sfâşietor de frumoşi şi gura dulce ce îl ispitea de fiecare dată, Jeremy se abandonă celor mai primitive impulsuri şi o sărută.

Capitolul 15

Deşi era conştientă că ar fi trebuit să i se opună, Yvette nu fu în stare. Cu siguranţă nu în acel loc dedicat senzualităţii, cu tapiţerii de catifea roşie, parfumuri grele şi masculi pe jumătate goi.

Atmosfera ar fi trebuit să-i amintească ce li se întâmpla femeilor care cedau avansurilor, însă când el o săruta cu atâta pasiune, nu îşi dorea decât să-i răspundă la sărut. Pentru totdeauna.

Partea cu „pentru totdeauna” era problema.

Smulgându-se de sub buzele lui, îi studie cu atenţie chipul prea frumos.

— Da, dar de ce eu? De ce eşti gelos pe mine?

Ştiu că Jeremy nu avea să răspundă când ochii lui scânteiară în lumina focului… când răsuflarea îi deveni gâfâită, iar trupul i se întări.

— Pui prea multe întrebări, mârâi el lipind-o cu spatele de biroul doamnei Beard.

O sărută din nou, cu incursiuni dulci şi fierbinţi ale limbii, dezmierdări ce îi dărâmară zidurile de apărare şi o aruncară într-un vârtej de impulsuri contradictorii. Îşi dorise atât de multe, atât de mult timp. De ce trebuia să fie el acela care să-i înnoade toate nevoile într-o dorinţă imensă ce o făcu să-şi petreacă braţele pe după

gâtul lui, întinzându-se ca să ajungă mai bine la el?

— Senzuala mea doamnă. Îi dezlegă mantia şi i-o împinse de pe umeri, apoi îi luă un sân în palmă, mângâind şi frământând, şi dezmierdându-i sfârcul cu degetul mare până deveni un vârf ascuţit. Habar nu ai ce faci din mine.

Avea o vagă idee. Simţea lungimea tare a bărbăţiei lui împingându-se prin pantalonii lui de poet cavaler şi prin veşmântul ei străveziu de păstoriţă. Ar fi trebuit să-şi ia mai multe jupoane.

Dar atunci nu ar fi simţit încântarea delicioasă produsă de mâna lui alunecându-i în jos pe abdomen. Iar când el îşi făcu palma căuş între picioarele ei, Yvette se bucură nespus de subţirimea jupoanelor.

— *Ceruri!*

— Da, spuse el răguşit. Cu siguranţă sunt în ceruri.

Yvette se îndoia că se referise la acelaşi lucru. Ochii lui o sfredeleau arzători în timp ce o mângâia acolo jos, ca şi cum ar fi ştiut ce efect avea atingerea asupra ei şi îi stârnea intenţionat acele senzaţii.

Ei bine, fireşte că o făcea intenţionat. Poate că nu era chiar atât de derbedeu pe cât crezuse ea, însă avea experienţă şi o folosea din plin. Sângele aproape că îi năvălea nestăpânit prin vene. Toate simţurile îi erau concentrate pe degetele lui abile şi jucăuşe ce frământau şi

asediau cu o dexteritate ce o făcu să geamă.

— Îţi place asta, nu, frumoasa mea desfrânată?

Nu putea nega. Iar dacă o desfrânată era o femeie căreia îi făcea plăcere să fie atinsă şi mângâiată, şi sărutată, atunci cu siguranţă ea se potrivea descrierii.

În clipa următoare, el îi împinse fustele în sus pe coapse.

— Jeremy! ţipă ea prinzându-i mâna.

Răsuflarea lui îi încălzi obrazul.

— Vreau să te privesc.

— A-acolo?

— Da, acolo. Doar să te privesc. Deocamdată.

De ce trebuia ca rugămintea lui să-i stârnească o nerăbdare imposibil de stăpânit?

— Bine. Dacă promiţi că nu vei picta niciodată ceea ce vezi.

— Mă crezi mai talentat decât sunt, zise el înăbuşindu-şi un hohot de râs. Nu aş fi nevoit să apelez la modele dacă aş putea picta din memorie.

— Aha.

Aparent el îi luă replica drept consimţământ, căci se lăsă în genunchi şi îi împinse fustele în sus, expunându-i chiloţii. Cu o privire scânteietoare, deschise mai larg şliţul piesei de lenjerie, apoi o cercetă încântat.

— Ce cadru atrăgător creează chiloţii tăi pentru frumoasa ta Grădină a Edenului!

Tânăra femeie înghiţi un sec. *Aceasta* era o

expresie argotică pe care o cunoştea.

Când el îi ridică un picior pentru a şi-l petrece peste umăr, Yvette fu îngrozită. O deschidea privirii lui în cel mai ruşinos mod cu putinţă. Îşi dădea oare seama cum o făcea să pulseze acolo jos? Să se înfierbânte? Să se umezească atât de tulburător?

— Ai… văzut de-ajuns? şopti ea.

— Încă nu. Trebuie să vin mai aproape.

Ceea ce şi făcu. Însă nu se mulţumi să privească. Îşi puse gura pe ea. *Acolo.*

O, vai, oare o făcuse intenţionat?

Limba lui o linse, smulgându-i un icnet. O, da. Fără îndoială intenţionat. Şi şocant.

Asta fără a mai pomeni de cât era de excitant.

— Jeremy… ah… Asta e… foarte necuviincios.

El chicoti, dar nu se opri din ceea ce făcea. Ceea ce era *fantastic.*

Ca şi cum ar fi ştiut perfect cât de dureros îi pulsau părţile intime, le dezmierdă şi le alină cu limba cu atâta sârguinţă, încât inima ei începu să bată în locuri unde nu o mai simţise niciodată. Ceea ce îi făcea el aducea a… a…

— Ai gust de păcat, frumoasa mea Iuno, murmură el cu gura lipită de ea.

Exact. Aducea a păcat. Un păcat sublim.

Un hohot sălbatic de râs izbucni furtunos din gâtlejul ei. Păcătuia într-un lupanar şi îşi dorea şi mai mult. Mai mult din dezmierdările lui diavoleşti. Le dorea mai intense. Mai profunde.

Profunde?

Cerule, limba lui se strecurase *în ea!* Avea impresia că ar fi putut să explodeze oricând. Sau să leşine. Sau amândouă. Putea o persoană să leşine şi să explodeze în acelaşi…

O, Dumnezeule bun! Genunchii ei cedară, iar ea se prinse de birou ca să nu cadă. Buzele lui îi… şi dinţii lui o… şi… şi… ah, *minunat! Se* împinse spre el, dorindu-şi lacomă mai mult.

Mârâind, Jeremy o prinse de coapse pentru a o ţine lipită de gura lui obraznică şi abilă. În urechile ei începu să răsune ritmul sacadat al unei chemări la plăcere şi, ca un soldat urmându-l orbeşte, porni hotărâtă spre el, mai repede, decisă să prindă senzaţia fugară.

— Jeremy… te rog… o, *te rog!*

El îşi acceleră mişcările, iar ea se chinui să surprindă acea senzaţie delicioasă care era atât de foarte… foarte…

Se prăbuşi peste buza prăpastiei şi căzu într-un ocean de plăcere pură.

O, da… da… *da!*

Un strigăt spart îi zbură de pe buze, iar trupul i se cutremură şi se zvârcoli de plăcere. Ce rai superb!

Se scurseră câteva clipe până când gemetele ei se potoliră, iar trupul i se cufundă într-o stare de satisfacţie deplină. Deci aşa putea fi cu un bărbat. Îşi împleti degetele prin părul lui des, simţind nevoia să îl atingă, să fie aproape de el.

Mişcările lui deja încetiniseră. Gura lui deveni mai blândă, mai moale, apoi se retrase încet. O sărută pe coapsă, îşi şterse gura pe chiloţii ei şi în cele din urmă se ridică.

Yvette se sprijini de el, incapabilă să-l privească.

— Asta a fost… nu ştiam… nu am ghicit niciodată…

— Am ştiut că îţi vei trăi plăcerea cu toată sălbăticia unei leoaice. Cuprinzând-o în braţe, îşi îngropă faţa pe gâtul ei. Şi trebuia să o văd, măcar o dată. Iartă-mă pentru asta.

„Măcar o dată.” De ce insista să construiască ziduri între ei când nu era nevoie? Nu îl înţelegea. Nu o lăsa el.

— Ei, *asta* chiar e ceva ce mi-aş dori să transpun pe pânză. Tu în focul plăcerii. Dar, vai, nu aş putea fi niciodată un artist atât de bun. Nimeni nu ar putea. O sărută pe pulsul ce îi bătea la tâmplă. Asta ar trebui să-ţi dovedească limpede că eşti mai mult decât un model pentru mine.

— Dar nu suficient cât să-ţi fiu soţie. Când el încremeni, Yvette regretă că rostise acele cuvinte. Îmi pare rău.

— Nu, eu sunt cel căruia îi pare rău. Nu aş putea niciodată să-ţi fiu un soţ bun. Îmi lipseşte ceva esenţial…

Din uşă răsună o bătaie violentă şi se despărţiră tresărind. Apoi auziră pe cineva încercând clanţa. Înnebunită, Yvette se chinui să-

şi aranjeze hainele, să îşi pună mantia şi să-şi găsească masca.

— V-am zis, milord, îi spuse doamna Beard altcuiva, e aici cu prietena lui actriţă, domnişoara Hardcastle. Va ieşi când va fi gata.

— Va ieşi *acum* dacă depinde de mine, mârâi o voce masculină.

O, Doamne, era Warren! Cum Dumnezeu ştiuse să vină acolo? Yvette îşi legă în grabă masca şi începu să-şi închidă găitanele mantiei pentru a-şi ascunde costumul de păstoriţă.

Bătăile în uşă deveniră bubuituri.

— Keane, ai face bine să deschizi! Vreau să stăm de vorbă!

— Stai calmă, scumpo, şopti Jeremy. El crede că eşti o actriţă. Păstrează tăcerea şi rezolv eu situaţia. Dovedind o remarcabilă prezenţă de spirit, se duse să deschidă uşa. Ce dracu, Knightford? Nu ai niciun drept…

Marchizul intră cu forţa în încăpere şi îşi roti mânios privirea prin cameră până când ochii i se opriră asupra ei.

— *Tu,* Keane, nu ai niciun drept să mi-o furi pe… ăăă… domnişoara Hardcastle. Ea şi cu mine avem o înţelegere. Warren o scrută cu asprime, lăsându-i impresia că vedea până dincolo de mască. Nu-i aşa, iubire?

— Nu ţi-o dau, lătră Jeremy. Întoarce-te la celelalte metrese ale tale, iar pe ea las-o în pace.

— Va veni cu mine *în clipa asta,* se răsti

Warren, aruncând o privire cu subînţeles către tânăra femeie.

O, nu, în mod clar ştia cine era! Şi avea să-i spună lui Edwin, dacă nu îl oprea. Porni spre uşă, însă Jeremy o prinse de braţ.

— Nu mergi nicăieri cu el.

— Certaţi-vă afară, domnilor! strigă doamna Beard. Nu tolerez dispute pentru o ştoarfă desfrânată care nici măcar nu-i una dintre fetele mele. Afară, toţi trei!

De data aceasta Yvette se bucură să fie dată afară. Nu putea să-l lase pe Warren să-l informeze pe Edwin; încă nu descoperise unde se afla băiatul lui Samuel! Însă nu îndrăznea să-i mai pună alte întrebări doamnei Beard, nu acum când cei doi bărbaţi o ţineau fiecare de câte un braţ ca şi cum ar fi fost gata să o ia pe sus dacă se dovedea necesar.

Niciunul dintre ei nu scoase un cuvânt până nu ajunseră în stradă. Apoi Warren spuse încet:

— Trăsura mea e chiar după colţ. Yvette vine cu mine, Keane.

— În niciun caz! Toată lumea îţi va vedea blazonul când vei ajunge la nenorocitul ăla de bal şi va şti că ai rămas singur cu ea. Nu îmi asum un asemenea risc. Jeremy îi făcu semn birjarului lor, care se grăbi să întoarcă atelajul. Ea şi cu mine aveam deja un plan şi ne vom ţine de el.

Acest lucru păru să îl deruteze pe marchiz.

— Un plan? Pentru ce anume?

— Dă-mi voie să-ţi explic, începu Yvette.

— N-avem timp pentru asta, spuse Jeremy. Dacă Knightford a venit după noi, înseamnă că deja am stat mai mult decât ar fi trebuit. Probabil fratele tău te va căuta în curând. Deschise portiera birjei. Urcă.

— Vin şi eu, spuse Warren ferm.

— Prea bine, pufni Jeremy. Oricum e mai bine să purtăm discuţia asta în particular, ca să ne putem coordona poveştile.

Yvette se trezi pe jumătate ajutată, pe jumătate urcată cu forţa în birjă de către Warren. El se aşeză lângă ea, ca pentru a o proteja de Jeremy, care sări înăuntru şi ocupă bancheta din faţă cu o privire fioroasă de care Edwin ar fi fost mândru.

De îndată ce birja se puse în mişcare, pictorul izbucni:

— Cum ne-ai găsit?

— Tu ce crezi? V-am urmărit la casa doamnei Beard.

— Dar nu are nicio logică, spuse Yvette. Sunt deghizată.

— Halal deghizare, mantia Clarissei! mormăi marchizul.

— Dar în noaptea asta multe femei au purtat mantii.

— E adevărat, dar nu s-a întâmplat s-o văd pe niciuna dintre *ele* plecând cu Keane.

— Pe toţi dracii, să ne rugăm să nu te fi

recunoscut nimeni altcineva, oftă Jeremy înspre Yvette.

— Nu cred să fie cazul, spuse Warren. Nici eu nu am observat decât atunci când am ieşit în grădină să iau puţin aer şi te-am văzut plecând cu o femeie în mantie neagră. La început nu mi-am bătut capul cu asta. Deşi ştiam că şi Clarissa venise cu o mantie, ea nici măcar nu ţi-a fost prezentată. Apoi am descoperit bastonul lui Yvette în spatele unui tufiş şi mi-a venit ideea.

— O, Doamne! făcu ea.

— Mi-a luat ceva să aflu unde aţi plecat – am fost nevoit să îi iau la întrebări pe vizitiii care forfoteau pe acolo dar în cele din urmă am găsit unul care îl auzise întâmplător pe Keane dându-i instrucţiuni birjarului vostru şi am recunoscut adresa.

— Fireşte că ai recunoscut-o, spuse ea arogantă. Eşti un vizitator frecvent al lupanarelor din Covent Garden, din câte ştiu eu.

Warren bombăni o înjurătură.

— Asta nu are nicio relevanţă. În plus, acelaşi lucru e valabil şi pentru Keane. Iar el chiar a avut îndrăzneala de a te duce acolo.

— Fiindcă l-am rugat! strigă ea. Mi-a făcut o favoare.

Replica ei dezumflă pe dată avântul marchizului, care se lăsă pe spate pe banchetă.

— Dacă are legătură cu încercarea ta de a afla noi cuvinte pentru acele nenorocite de

dicţionare…

— E o problemă personală serioasă care nu te priveşte cu nimic. Domnul Keane nu făcea decât să mă ajute să aflu adevărul despre… ceva.

— Un adevăr care impunea să te încui într-o cameră cu el?

Slavă Domnului că nu-i putea vedea obrajii înroşiţi sub mască!

— Asta a fost fiindcă am intrat într-un conflict cu doamna Beard. Am devenit… cam isterică, iar domnul Keane m-a luat deoparte ca să mă calmez. Şi ca să discutăm ce să facem mai departe, având în vedere că ea a refuzat să îmi ofere informaţia de care aveam nevoie.

— Ce fel de informaţie?

— Nu te priveşte.

Un muşchi se contractă pe obrazul marchizului.

— De ce nu ai putut să-mi ceri *mie* ajutorul?

— Tu te-ai fi dus direct la Edwin. Şi nu voiam ca el să-şi bage nasul în asta.

— Pe toţi dracii, fetiţo…

— Nu sunt o fetiţă! Sunt o femeie în toată firea care gândeşte de capul ei.

— Mai mult decât ţi-ai putea imagina vreodată, murmură Jeremy.

— La naiba, Keane, spuse Warren, nu ai putut să o opreşti din planurile ei, oricare ar fi ele? De ce nu ai refuzat să o ajuţi?

— Sper că vorbim despre aceeaşi femeie, nu-i

aşa? întrebă Jeremy tărăgănat. Acea Lady Yvette pe care o cunosc eu este cam încăpăţânată.

Warren înjură din nou. Înjura teribil de mult pentru un gentleman respectabil.

— Ne apropiem de destinaţie, spuse pictorul. Deci iată ce propun eu. Intrăm toţi trei în grădină pe aceeaşi poartă pe care am ieşit. Odată ajunşi acolo, Lady Yvette îşi va scoate mantia şi ţi-o va da ţie. Apoi îşi va lua bastonul şi ne vom întoarce în sala de bal. Dacă întreabă cineva, ai să spui că te-ai dus să aduci mantia Clarissei şi ne-ai găsit discutând în grădină.

— Uite ce propun eu, zise marchizul încrucişându-şi braţele pe piept. O duc direct la Edwin, în casă, şi îi spun că ai însoţit-o la un bordel şi Dumnezeu ştie unde altundeva.

— Warren! protestă ea.

— Vrei să o vezi compromisă în public, deci? întrebă Jeremy pe un ton de gheaţă.

— Nu, nu în public. Dar cred că Edwin ar trebui să ştie…

— Dacă îi spui, fie mă va provoca la vreun duel idiot – la care nu am să mă prezint, însă lumea va afla despre el şi Lady Yvette va fi compromisă –, fie îmi va cere să mă însor cu ea, ceea ce voi consimţi să fac, dar atunci întreaga ei viaţă va fi distrusă din cauză că a fost forţată să se mărite cu mine. Care dintre aceste opţiuni o doreşti? Mie niciuna nu mi se pare o alegere deosebit de fericită.

Yvette îl privi cu gura căscată. Ar fi fost dispus să se însoare cu ea? Pentru a-i proteja reputaţia? Sau doar pentru a-l împăca pe Edwin?

— La naiba, mormăi marchizul. Dacă aşa pui problema…

— Planul meu e mai bun, insistă Jeremy.

— Trăsni-o-ar Dumnezeu de treabă. Warren îşi frecă bărbia. În regulă. Dar dacă ne vede cineva intrând în grădină şi o recunoaşte? Sau dacă e Edwin afară, verificând fiecare echipaj? Sau dacă orice altceva iese prost? Ce facem atunci?

— Dacă nu vom avea de ales, îi voi cere mâna pe loc. Refuz să permit să-i distrugă cineva viaţa. Privirea lui Jeremy o întâlni pe a ei, voalată şi enigmatică. Nu am intenţionat niciodată asta.

Deşi atitudinea lui era rece, cuvintele îi erau atât de dulci, încât ar fi vrut să se bucure de ele. Nu putea uita însă de replica lui: „Mie nici una nu mi se pare o alegere deosebit de fericită”.

De ce era Jeremy atât de înverşunat împotriva căsătoriei? Dacă într-adevăr nu era un crai, nu avea nevoie să rămână burlac.

Blestemat să fie Warren pentru că întrerupsese confesiunea pe care tocmai era pe cale să i-o facă! Era aproape sigură că i-ar fi explicat ezitarea lui de a se căsători. În noaptea următoare, când se întâlneau singuri în camera de lecţii, avea să-i ceară un răspuns.

— Toate acestea sunt acceptabile pentru

dumneavoastră, milady? o întrebă Jeremy.

Yvette simţi un nod în gât când îl văzu reluându-şi atitudinea protocolară de mai devreme. Cum putea oare, după ce trăiseră împreună nişte momente atât de intime?

— E în regulă, spuse istovită.

Nimic din toate acestea nu era în regulă. Începuse să ţină tot mai mult la el, iar el, ca toţi bărbaţii pe care îi cunoscuse vreodată – cu excepţia lui Edwin, eventual – dădea bir cu fugiţii când treburile nu mergeau conform aşteptărilor.

Cel puţin se oferise să o ia de soţie dacă se trezea compromisă. Dar ea nu ar fi putut accepta niciodată, fiindcă ultimul lucru pe care şi-l dorea era un soţ care să o ia de nevastă din obligaţie, care îşi abandonase familia din motive neştiute şi care refuza să-i lase pe alţii să privească în sufletul lui.

Deci mai bine se ruga să nu fie prinşi, căci, pe de altă parte, n-ar fi vrut nici să fie exclusă din înalta societate.

*

Jeremy fu copleşit de panică pe toată durata drumului până la reşedinţa verişoarei lui, deşi nu îndrăzni să o arate în faţa ticălosului de Knightford, care ar fi trecut în forţă prin orice punct slab din armura lui.

Când o privi pe Yvette, atât de nemişcată şi

de gânditoare în faţa lui, simţi că îi venea să dea cu pumnul în ceva. Ea merita mai mult. Şi mai, mai că-i distrusese reputaţia în biroul doamnei Beard, totul pentru că îşi dorise să-i ofere plăcere, să o vadă ajungând la extaz în mâinile lui. Dacă Knightford nu ar fi apărut în momentul acela, doar Dumnezeu ştia cât de departe ar fi fost în stare să meargă.

Ce diavol egoist era! Tocmai de aceea varianta căsătoriei era atât de proastă. Nu-i putea oferi ceea ce îi trebuia ei.

Însă putea să o apere de dezastru. Cum era evident că Yvette nu-şi putea continua căutările prin bordeluri – aveau să fie norocoşi dacă reuşeau s-o scoată basma curată în noaptea aceea –, trebuia să o ajute pe o altă cale.

Ceea ce însemna să-i implice pe Bonnaud şi pe Oamenii Ducelui. Deşi Yvette îl implorase să nu o facă, exista un amănunt pe care nu-l cunoştea. Bonnaud şi Zoe îi erau profund îndatoraţi. Cu un an în urmă Bonnaud descoperise că Zoe nu era moştenitoarea legitimă şi contesă cu drepturi depline, aşa cum credea toată lumea. Ceea ce însemna că Jeremy *era* moştenitorul legitim al vărului său, contele de Olivier. Jeremy acceptase să le păstreze secretul deoarece nu îşi dorea să devină lord englez.

Ceea ce nu se schimbase nici în prezent, însă rudele lui ştiau prea bine cât de mult îi datorau. Bonnaud ar fi acţionat în deplină discreţie, ba

chiar ar fi acceptat să facă cercetări pentru fiul duşmanului fratelui său, Samuel, dacă l-ar fi rugat Jeremy.

Deci avea să îl roage. Măcar atât putea să facă pentru Yvette. Era cu mult mai bine decât să îi rişte reputaţia scotocind oraşul în căutarea nepotului ei. Şi era mai bine decât să se însoare cu ea.

Se uită pe geamul trăsurii. Oare chiar era mai bine? Yvette ar fi fost o soţie minunată. Şi-o putea imagina cu uşurinţă în patul lui, şi-o putea imagina cu uşurinţă însoţindu-l în toate aventurile.

În minte îi reapăru brusc imaginea cu Yvette holbându-se la bărbatul în fundul gol de la bordel şi îşi înăbuşi un zâmbet. O, da, poate că inteligenta şi curioasa lui doamnă ar fi întâmpinat cu entuziasm orice propunere temerară. Şi odată ce porneau în următoarea aventură logică – zămislirea copiilor – avea să fie o mamă minunată.

Zâmbetul îi păli. Dacă supravieţuia naşterii. Dacă supravieţuia chiar şi *căsniciei* cu nesăbuitul şi sălbaticul domn Jeremy Keane, a cărui simplă prezenţă în viaţa ei ar fi provocat un scandal teribil.

Şi totuşi, Dumnezeule îndurător, era tentat să îşi asume riscul. Cât de periculos putea să fie?

— Am ajuns, spuse Yvette cu vocea ei melodioasă, făcându-l să simtă o strânsoare undeva în adâncul pieptului.

Nu în inimă, însă. El nu avea inimă. Nu putea

risca să aibă una, deoarece inimile sfârşeau întotdeauna prin a fi frânte. Iar el îşi petrecuse prea mult timp protejând-o pe a lui ca să i-o ofere lui Yvette doar fiindcă voia să se culce cu ea.

Coborâră toţi trei din trăsură, se strecurară nevăzuţi pe poarta grădinii şi îşi puseră planul în aplicare cu surprinzător de puţine probleme.

Până ajunseră la uşile de la intrarea în casă, în pragul cărora stătea Blakeborough.

— Unde naiba ai fost? lătră el în direcţia lui Yvette.

— În grădină, spuse ea fără urmă de ezitare. De ce? M-ai căutat?

— Nu ai fost în grădină în *tot* acest timp. Am verificat-o în întregime cu ceva timp în urmă. Blakeborough îşi aţinti privirea asupra lui Knightford. Spune-mi adevărul, Warren. Unde a fost?

Jeremy îşi ţinu respiraţia. Apoi Knightford zâmbi:

— Cu mine şi Keane, desigur. Ne-am întâlnit când eu mă dusesem să-i aduc Clarissei mantia. Am stat o vreme la taclale, după care Keane a vrut să ia puţin aer, aşa că ne-am mutat afară.

— Am trecut şi pe lângă garderobă, spuse Blakeborough tăios.

— O, probabil s-a întâmplat când noi ne-am dus după ceva de băut, zise Yvette pe o voce tremurătoare.

Jeremy îşi dădu seama că Blakeborough îi

observase emoţiile, deci se impunea să-i distragă atenţia.

— Eu şi Knightford discutam despre clubul nostru, spuse el cu îndrăzneală.

Knightford îşi mască abil nedumerirea.

— Ăăă… da. Clubul vostru.

Întreaga atitudine a lui Blakeborough se îmblânzi.

— Nu doar clubul meu şi al lui Keane, bătrâne prieten. Vrem să faci şi tu parte din el.

— Eu i-am spus, interveni Jeremy. I-am explicat clar că nu putem s-o facem fără el, dar încă ezită.

— Sunt surprins, îi spuse Blakeborough lui Knightford. Având în vedere câte probleme ai avut cu Clarissa şi cu apucăturile ei, m-aş aştepta să-ţi prindă bine un club în care bărbaţii să-şi compare notiţele legate de cei care aspiră la femeile din viaţa lor.

Din spatele lui Blakeborough răsună vocea unui străin:

— Există un astfel de club? întrebă un bărbat pe care Jeremy nu îl recunoscu, însoţit de un alt gentleman.

— Încă nu, răspunse Blakeborough. Dar intenţionăm să înfiinţăm unul, domnul Keane şi cu mine. Şi Knightford, dacă acceptă.

— Ideea mi se pare din ce în ce mai tentantă, îl asigură Knightford. Keane nu mi-a oferit decât detalii foarte sumare, însă. Poate ar trebui să ne

luăm ceva de băut şi să discutăm.

— Pot să vin şi eu? întrebă celălalt bărbat, iar prietenul lui îi rugă acelaşi lucru.

Blakeborough se încruntă.

— De fapt, domnii mei, eu o căutam pe sora mea ca să ne putem întoarce acasă. Dar am să vă dau de ştire amândurora data viitoare când mă voi afla în oraş şi putem discuta atunci detaliile organizatorice. Dădu din cap spre Knightford. Pe tine am să te caut mâine ca să stăm de vorbă pe îndelete, dacă eşti de acord.

— De-abia aştept. De altfel, cred că şi Clarissa e pregătită să plece. De asta mă dusesem după mantia ei.

Jeremy nu se îndoia că şi Clarissa avea să confirme povestea tutorelui său, având în vedere că Yvette îi împărtăşise până la un punct secretul ei.

— Bun, deci, spuse Blakeborough, părând să fi abandonat orice suspiciuni privind activităţile surorii sale. Eşti pregătită să pleci, Yvette?

— Da, se grăbi ea să răspundă. Foarte pregătită.

Luând-o de braţ pentru a intra în sala de bal, contele se interesă:

— Vii şi tu, Keane?

— La drept vorbind, nu.

Yvette se încordă, iar Blakeborough îl fixă cu o privire întrebătoare.

— Nu?

— Nu în seara asta.

Nu putea să mai petreacă o noapte singur cu ea şi să reuşească să se controleze. Avea nevoie de timp de reflecţie. Yvette şi sentimentele lui faţă de ea ajunseseră să-i afecteze munca mai mult decât ar fi crezut. Trebuia să lămurească lucrurile.

— Am nevoie să mai cumpăr pigmenţi pentru portret, continuă el. Vreau şi să mă ocup de câteva chestiuni de afaceri şi să aflu dacă sunt veşti despre vaporul mamei mele. Am să revin la Stoke Towers într-o zi sau două. Întâlni privirea lui Yvette şi murmură: Nu ai scăpat încă de mine.

Expresia ei şocată îl săgetă până în măduva oaselor, dar aşa era mai bine. Chiar dacă o rănea temporar, aveau nevoie să-şi răcească puţin prietenia. Atunci poate că în momentul revederii aveau să reuşească să păstreze o distanţă mai profesională. O distanţă mai sigură.

Trebui să-şi mobilizeze toată forţa mentală ca să intre în sala de bal şi s-o lase pe Yvette în urmă, ştiind că cel mai probabil îi rănise sentimentele. Şi că până la revederea lor acele răni aveau să se transforme în mânie. Sau, şi mai rău, în indiferenţă.

Cel puţin reuşise să nu o compromită.

— Stai aşa, Keane! strigă o voce în urma lui.

Knightford, naiba să-l ia. Jeremy se întoarse spre afurisit:

— Ce-i?

Marchizul îl prinse de braţ şi îl conduse

înapoi în grădină. Blakeborough şi Yvette dispăruseră deja, îndreptându-se probabil către intrare pentru a-şi chema trăsura, deci nu mai erau decât ei doi în colţ când Knightford îi eliberă braţul, înghiontindu-l uşor.

— Nu ai ce să mai cauţi prin preajma ei, ai înţeles?

Cu o nonşalanţă născută din armura pe care şi-o construise de-a lungul anilor, Jeremy îşi examină unghiile.

— Îmi va fi destul de dificil să o evit cât timp îi pictez portretul.

— Ştii exact la ce mă refer, ticălosule. Ar fi bine să nu mai aud de întâlniri secrete în camere încuiate.

— Ar fi bine să nu aud că ai pomenit un singur cuvânt despre asta în faţa oricui, inclusiv a fratelui ei, zise Jeremy aruncându-i o privire plictisită.

— De ce? Fiindcă îţi pasă de ce se întâmplă cu ea? Mi-e greu să cred asta.

Iar pictorul nu avea de gând să-l contrazică. Nu putea să-l lase pe Knightford să suspecteze cât de profund îi păsa cu adevărat, altfel s-ar fi dus într-o clipită la fratele ei.

— Fiindcă Blakeborough mi-a cerut să-i fac portretul, iar lucrarea asta urmează să constituie biletul meu de acces în Academia Regală. Înţelegi?

Knightford îşi înclină capul într-o parte, părând nesigur dacă să-l creadă.

— Înţeleg că ai o anumită reputaţie.

— Una binemeritată, te asigur. Deci dacă-ţi închipui că m-aş aşeza la casa mea cu o englezoaică ce probabil se şi îmbracă pe întuneric, eşti nebun.

— Dar ai seduce una, spuse Knightford sumbru.

— Şi să fiu forţat apoi să mă însor? Nici gând. În plus, ea m-a pus la punct foarte eficient.

— Ştie într-adevăr să facă asta, zise marchizul ceva mai destins. Privirea lui deveni speculativă. Spune-mi ce căuta la bordel.

— Nu.

— De ce nu?

— M-a rugat să nu o fac. Poate, într-adevăr, sunt un crai, dar nu şi un bârfitor.

— Dar Edwin ar trebui să afle ce se petrece.

— Atunci o să-i spună ea. La momentul potrivit.

— Eşti un ticălos, ştiai? mormăi Knightford.

— E o opinie populară, spuse Jeremy sec. Mă străduiesc să nu dezamăgesc lumea pe cât posibil.

Totuşi, începuse să se sature de acel rol. Cândva îi convenise să intre în pielea artistului romantic inspirat de Byron. Îi împiedica pe ceilalţi să se apropie prea mult. Însă de când îi cunoscuse pe Zoe şi Bonnaud descoperise că uneori putea fi plăcut să ai familie prin preajmă. În ultima vreme se simţise mai puţin tentat să ţină oamenii la distanţă, acesta fiind probabil şi motivul pentru

care făcuse greşeala de a-i permite lui Yvette să treacă dincolo de armura lui.

— Am terminat aici? se interesă.

— Deocamdată. Încă nu e exclus să te provoc la duel.

— N-ai decât. Dar ai să mă proclami laş a doua zi. Fiindcă nu am să mă lupt cu tine.

Knightford îşi îngustă ochii.

— Asta nu te-ar ajuta în ambiţiile tale de a face parte din Academia Regală.

— Dar mi-ar păstra gâtul intact, nu-i aşa?

Îi întoarse spatele şi porni spre sala de bal. Însă de-abia când intră îşi aminti că rămăsese un mister nedezlegat. Tot nu ştia ce însemnase locotenentul Ruston pentru Yvette.

Capitolul 16

La trei zile după bal Yvette stătea aşezată la o masă din salonul conacului Stoke Towers, asamblând truse cu materiale de cusut pentru femeile de la asociaţia ei caritabilă şi încercând să nu se gândească la Jeremy. Când neatenţia o făcu să scape încă un ac pe covor, blestemă nervoasă.

— Câte truse ai făcut până acum? întrebă Edwin de la locul lui obişnuit, unde lucra la registrele contabile. O sută?

— Aşa am impresia, dar nu au fost decât

cincizeci. Le-am promis şaptezeci şi cinci.

— Atunci presupun că e bine că nu a fost Keane prin preajmă. Deşi numai Dumnezeu ştie când intenţionează să termine portretul pentru care îl plătesc.

Da, numai Dumnezeu ştia, fiindcă Yvette cu siguranţă nu. Nu mai primise nicio veste de la nenorocit. Niciun cuvânt. Nu portretul o îngrijora, ci căutarea fiului lui Samuel. Era ceva pentru care avea nevoie de Jeremy.

Doar pentru atât avea nevoie de el. Avusese timp să îşi calmeze emoţiile, să reflecteze atent la tot ceea ce se întâmplase, iar o căsnicie între ei doi nu ar fi funcţionat niciodată. Pur şi simplu nu ar fi funcţionat. El era prea… prea…

O, ce mincinoasă era! Îi era dor de el.

Încă îl mai dorea. Şi dacă nu îl putea avea ca soţ, s-ar fi putut mulţumi să-l aibă de amant.

Un val de roşeaţă îi încinse obrajii. Ar fi făcut-o? Îşi jurase întotdeauna să stea departe de crai, însă el nu era un crai. Era cel mai fascinant bărbat pe care îl cunoscuse vreodată. Cel mai interesant şi cu siguranţă cel mai captivant. De ce să nu împartă patul cu el? Oricum nu i se arăta la orizont nicio cerere în căsătorie. Iar ideea de a nu avea niciodată şansa de a trăi cu el o relaţie intimă…

Naiba să-l ia! Cu siguranţă urma să se întoarcă în curând. Avea de terminat cealaltă lucrare.

I-ar fi încălcat regula şi ar fi aruncat o privire, însă neavând încredere nici în ea, nici în servitori, Jeremy o ascunsese sau i-o încredinţase lui Damber pentru a o păstra în siguranţă. Cum ucenicul pornise în grabă spre Londra de îndată ce stăpânul lui îi scrisese pentru a-l chema, Yvette habar nu avea unde se afla tabloul. Orice variantă era de luat în calcul, poate că Damber o aruncase în eleşteu.

— Lady Clarissa Cory! anunţă un valet.

În aceeaşi secundă, Clarissa intră vioaie în salon şi se aruncă pe un scaun lângă prietena ei. Făcea totul cu acelaşi entuziasm nestăvilit – călărea, cânta, spunea poveşti scandaloase care îi făceau pe oameni să râdă. În ciuda exteriorului ei de păpuşă din porţelan cu părul blond şi ochii verzi, era o adevărată drăcoaică în fuste, exact acesta fiind şi motivul pentru care o aprecia Yvette.

— Bună ziua, Clarissa, spuse Edwin fără a ridica privirea din registre. Umerii lui deveniseră rigizi în clipa în care intrase ea în încăpere. Aşa se întâmpla în general. Cărui fapt îi datorăm onoarea acestei vizite?

— Nu pe tine te vizitez, îi replică ea. O vizitez pe Yvette.

Edwin ridică întâi capul, apoi o sprânceană.

— Nu văd deosebirea. Casa îmi aparţine mie.

— Asta e ca şi cum ai spune că palatul îi aparţine regelui şi nimeni nu poate veni să viziteze

prinţesele fără a-l vizita şi pe el, spuse ea cu un zâmbet arogant.

Dintr-odată mai atent, contele se lăsă pe spate în scaun.

— Mă compari cu regele?

— Doar dacă eşti umflat şi roşu la faţă şi o pramatie bătrână. Ceea ce, evident, nu eşti.

— Dumnezeule, nu, interveni Yvette înainte ca Edwin să o poată mustra pentru comentariile neadecvate la adresa Maiestăţii Sale. Edwin e exact opusul.

— Într-adevăr. Are un şarm aparte. Dar nu am venit să vorbesc despre fratele tău.

— Atunci sper că ai venit să mă ajuţi la împachetarea truselor de cusut pentru doamnele sărace de la asociaţia caritabilă. Yvette arătă spre un borcan plin cu ace. Astea trebuie băgate prin cartonaşele pe care le punem în săculeţe.

— O, prea bine, zise Clarissa apucându-se imediat de lucru. Între timp, poţi să-mi povesteşti în detaliu despre tipul ăla artist care îţi face portretul. Când ne-ai vizitat acum câteva zile, ai uitat să menţionezi cât e de chipeş.

Edwin pufni şi îşi îndreptă din nou atenţia asupra registrelor contabile, însă Yvette îl observă frecţionându-şi ceafa. Era gestul lui caracteristic în momentele de agitaţie. Fără îndoială încă îşi mai făcea griji cu privire la relaţia dintre Yvette şi Jeremy.

Pe când pregătea săculeţele de pânză, Yvette

îşi cântări atent cuvintele.

— Presupun că unele persoane l-ar putea găsi pe domnul Keane atrăgător. În ipoteza că le-ar plăcea aşa ceva.

— Ei, haide, era frumos ca o întruchipare a păcatului în costumul acela, recunoaşte.

Da, dacă Păcatul ar fi avut buclele aurii ale unui înger şi ochii de un albastru superb. Cu siguranţă Jeremy îi stârnea lui Yvette dorinţa de a păcătui. Nesăbuit. Temeinic. Adesea.

— Cred că i se trage de la stilul flegmatic şi neîmblânzit, tipic american. Poate fi uneori atrăgător.

— Uneori! pufni Clarissa. Mă îndoiesc că e vreodată altfel decât superb. Nu pot decât să-mi imaginez cât de divin arată în ţinută de seară.

Divin, într-adevăr. Yvette spera doar că avea să-l mai vadă în astfel de haine. Sau fără ele. Vederea lui Jeremy doar în cămaşă îi încinsese teribil sângele. Nu putea decât să şi-l imaginase purtând doar…

— Nu fi vulgară, mârâi Edwin printre dinţii încleştaţi.

Yvette aproape tresări înainte să-şi dea seama că fratele ei i se adresase Clarissei.

Prietena ei îşi ridică sfidătoare bărbia.

— Aş vrea să ştiu, de ce e vulgar ca o femeie să admire frumuseţea unui bărbat? Bărbaţii o fac tot timpul.

— Ah, da, uitasem. În ultima vreme aspiri să

fii bărbat, cu tot cu pantaloni şi jiletcă.

— Să nu-mi spui că eşti furios că nu ţi-am cerut sfatul în privinţa costumaţiei de bal, zise ea cu o sclipire ciudată în ochi. Chiar aşa, Edwin, nu ştiam că e atât de important pentru tine.

— Nu fi caraghioasă, bombăni el. Mă doare în cot ce costumaţie porţi. Din partea mea poţi să te deghizezi şi în turc.

— Aş prefera de departe să fiu o cadână, spuse Clarissa pe un ton dulce. Gândeşte-te doar cât de distractiv ar fi un astfel de costum. Atâtea materiale fluide şi aproape transparente şi pantalonaşi diafani. Aş putea să-mi conturez ochii cu negru şi să îmi dezgolesc pântecele, asigurându-mă că voi fi invitată la dans de fiecare dată.

O roşeaţă ciudată urcă în obrajii contelui. Se ridică brusc, îşi strânse registrele contabile şi porni către uşă.

— Iertaţi-mă, doamnelor. Am de lucru. Oricum vă veţi bucura mai în tihnă de flecăreala voastră fără prezenţa mea.

Clarissa îl urmări cu o privire amuzată şi murmură:

— Mă îndoiesc sincer de asta.

Când rămaseră singure, Yvette se întoarse spre prietena ei.

— De ce insişti să îl chinui astfel?

O expresie bizară trecu pentru o clipă peste chipul Clarissei. În momentul următor, ridică

nonşalant din umeri şi zise:

— Îi prinde bine. E prea sigur de el şi de casa lui, şi de regulile lui. Cineva trebuie să îl zgâlţâie, iar tu nu o faci nici pe departe suficient. Acum însă, gata cu Edwin cel ţeapăn. Spune-mi mai multe despre acest domn Keane al tău.

— Nu e nicidecum *al meu.* A rămas la Londra din seara balului.

— Probabil îşi face curaj să îţi ceară mâna.

— Nici vorbă. Şi-a jurat să stea departe de însurătoare, deşi nu ştiu de ce.

— E artist. *Şi* american. Clarissa trecu un ac printr-un cartonaş. Sunt nebuni cu toţii. Dar şi chipeşi, recunosc. Ai putea să flirtezi cu el. Ar fi atât de distractiv! Câtă vreme ai grijă, desigur.

— Adică aşa cum ai avut tu grijă la Bath?

— Aia a fost doar din vina mamei, zise Clarissa cu o strâmbătură. A încercat să transforme situaţia în ceva mai mult, în ciuda dorinţelor mele.

Existase un motiv real pentru brusca ei întoarcere acasă. Un individ din Bath se îndrăgostise nebuneşte de ea, iar Clarissa, aparent, nu-i împărtăşise sentimentele.

— Oricum, continuă ea, după spusele lui Warren, tu şi domnul Keane sunteţi deja destul de apropiaţi.

Yvette simţi o strânsoare de inimă.

— Ce ţi-a spus Warren?

— Important nu e ce mi-a spus, ci ceea ce m-a

întrebat. A încercat să afle de la mine ce-ai mai făcut în ultima vreme şi cât eşti de apropiată de domnul Keane şi dacă eu cred că ai putea ajunge să ai probleme cu individul. Nu mi-ar fi pus astfel de întrebări dacă nu ar fi avut bănuieli. Clarissa îi aruncă o privire cu subînţeles. S-a arătat *foarte* interesat de binele tău.

Yvette recunoscu îndată acea privire.

— Pentru ultima dată, nu am să mă căsătoresc vreodată cu Warren, chiar dacă m-ar vrea, ceea ce nu se întâmplă.

Oftând, Clarissa mai luă câteva ace din borcan.

— Nu poţi să mă învinovăţeşti dacă încerc. Vărul meu are nevoie disperată de o soţie, indiferent dacă recunoaşte sau nu asta, iar dacă ai fi tu aceea aş avea o aliată de fiecare dată când ar deveni draconic în restricţiile lui.

— Te înţeleg. Acelaşi lucru îl sperasem şi eu cu Jane. Însă ea a fugit şi s-a măritat cu lordul Rathmoor.

— Ce prostuţă! Edwin e incomparabil mai chipeş decât lordul Rathmoor. Când Yvette îi aruncă o privire pătrunzătoare, Clarissa se grăbi să adauge: Ei bine, chiar e. Dar să nu mă dai în vileag. O să i se urce la cap, şi ultimul lucru de care are nevoie e şi mai multă aroganţă. Uite, nici măcar n-a putut să se coboare la a purta un costum la bal!

— Nu poartă niciodată. Nici măcar un

domino. Yvette vâri o bucată împăturită de material într-un săculeţ de pânză. Şi dacă tot veni vorba de dominouri, Warren nu te-a întrebat cum de am ajuns să port mantia ta, nu?

— Ba da, dar i-am răspuns aşa cum ne-am înţeles – că habar nu aveam. Bănuieşte că ai furat-o, desigur. Îi aruncă lui Yvette o privire vicleană. Ai reuşit să ajungi la întâlnirea ta secretă cu prietenul tău secret despre care nu vrei să-mi spui nimic?

— Da. Dar s-a dovedit inutilă.

Clarissa deveni dintr-odată serioasă.

— Ai mare grijă, Yvette. Cu toate glumele mele legate de flirt, povestea asta îmi aduce aminte de cea cu locotenentul Ruston.

Era singura persoană din lume, în afară de Samuel, care cunoştea detaliile acelui dezastru.

— Nu e deloc la fel, te asigur. Yvette îşi concentră întreaga atenţie asupra unui pătrat de lână. Întâlnirea mea secretă a fost perfect respectabilă. În plus, sunt mult mai matură şi mai înţeleaptă acum. Nu m-aş mai îndrăgosti niciodată de cineva de teapa acelui derbedeu.

— Dacă zici tu, murmură sceptică prietena ei.

— Zic. Era timpul să o distragă pe Clarissa de la subiectele periculoase. Punând jos materialul, Yvette se ridică şi îi întinse mâna. Acum, vrei să îmi vezi portretul neterminat?

*

Era trecut de miezul nopţii când Jeremy urcă scările cu o cutie de lemn în mână, apoi porni pe coridor spre camera lui de la Stoke Towers, însoţit de lacheul care îi căra cufărul gol. Jeremy îi îndrugase o poveste despre motivul pentru care venise în toiul nopţii să îşi strângă lucrurile, însă nu conta ce credea servitorul. Niciun lacheu nu ar fi fost atât de nesăbuit încât să trezească familia când erau toţi în pat. Deci se putea aştepta să fie în siguranţă până dimineaţa.

Voia să-şi împacheteze lucrurile astfel încât cufărul să poată fi adus jos în zori, imediat ce se trezea personalul. El urma să-l aştepte pe conte în salonul pentru micul dejun. Aşa ar fi putut să-şi justifice plecarea pripită fără a fi nevoit să mai dea ochii cu Yvette, căci ea, fără îndoială, avea să se trezească târziu.

„Laşule!” se gândi.

Da, era. Insă nu o mai putea înfrunta între patru ochi. Iar dacă ea afla că se întorsese, avea să facă tot ceea ce-i stătea în putinţă pentru a-l vedea în privat înainte să apuce să fugă.

Servitorul cără cufărul în dormitor şi acceptă cu un gest scurt din cap mulţumirile mai mult decât generoase ale lui Jeremy. De îndată ce rămase singur, pictorul închise uşa şi puse cutia de lemn lângă pat. Se întorsese din două motive – pentru a-şi recupera capodopera, în eventualitatea puţin probabilă că avea să o finalizeze într-o bună

zi, şi pentru a-i spune contelui că terminase suficient din portretul lui Yvette pentru a face ultimele retuşuri în altă parte.

Trebuia neapărat să plece de la Stoke Towers. Se gândise la acest lucru în tot timpul cât se aflase în oraş – apelând la Oamenii Ducelui pentru a o ajuta pe Yvette, vizitând expoziţia… încercând să nu se gândească la femeia care îi captivase imaginaţia.

Era consumat de ideea de a fi cu Yvette la modul intim. Atât cât apucase să guste din ea la bordel nu fusese nici pe departe de-ajuns. Voia să o guste din nou, să o aţâţe şi să o posede, şi să o înveţe toate tehnicile erotice pe care le deprinsese de-a lungul anilor. Dacă rămânea acolo, era aproape sigur că avea să cedeze acelor impulsuri.

Era aproape sigur că avea să o compromită.

La naiba, de ce nu reuşea deloc să se stăpânească în preajma ei? Ultima dată când nu fusese în stare să-şi ţină în frâu bărbăţia avea optsprezece ani şi se trezise prins în ghearele primei lui pasiuni. Deşi, la drept vorbind, ca tânără văduvă, Hannah fusese la fel de entuziasmată ca el de acea întâlnire a trupurilor lor.

Ba chiar se învinovăţise pentru primul lor contact senzual odată ce îl forţase într-o situaţie imposibilă. Era adevărat că aventura lor ar fi putut să se sfârşească atunci, dacă ea nu ar fi rămas însărcinată…

Îşi alungă amintirea întunecată şi porni cu paşi mari spre măsuţa de toaletă, de unde trase scăunelul până la masivul pat de stejar din secolul al XVII-lea. Cu prudenţă, se urcă pentru a pipăi suprafaţa baldachinului. Tabloul era acolo unde îl lăsase cu o noapte înainte să plece la bal.

Răsuflă uşurat. Nu-l descoperise nimeni, slavă Domnului. Se aşteptase să nu fie găsit; nu-şi putea imagina că servitorii ar fi venit să şteargă praful de pe baldachin în fiecare zi, dar nu strica niciodată să-şi ia măsuri de siguranţă.

Trase pânza jos, o sprijini de pat şi o examină pentru a stabili cât avansase. Se putea descurca şi cu cât pictase până atunci, căci personajul Comerţului era finalizat, dar dacă pleca acum, personajul Artei nu avea să iasă niciodată aşa cum şi l-ar fi dorit el.

Yvette avea un aer evaziv pe care tot nu reuşise încă să-l redea, un amestec de naivitate şi senzualitate care era însăşi esenţa Artei alegorice. Faţa ei pur şi simplu nu ieşise bine. Nu era cu totul… ea. Iar el voia să fie ea. *Trebuia* să fie ea, indiferent dacă o mai recunoştea şi altcineva sau nu.

Lovi cu pumnul în stâlpul patului. Nu voia să îşi lase lucrarea neterminată. Însă nu voia nici să o distrugă pe Yvette. Iar dacă mai petrecea o singură noapte singur cu ea…

Nu, nu putea să îşi asume acest risc. Avea să-i fie greu să scoată pictura din casă înainte de

ivirea zorilor, neobservat. Câtă vreme o lua de acolo înainte să o vadă cineva, nu ar fi putut nimeni să facă legătura cu Yvette. Îi umbrise chipul suficient umbră cât să fie destul de sigur că nu ar fi recunoscut-o nimeni, chiar dacă ar fi expus lucrarea.

Acesta era scopul cutiei de lemn adânci, făcute la dimensiuni exacte. Cum vopseaua era încă umedă, nu putea să ruleze pânza, prin urmare avea nevoie de cutie pentru a o transporta. El şi Damber trebuiau să o care cu foarte multă grijă.

În acel moment ucenicul lui era ocupat să strângă vopselele şi celelalte materiale din sala de muzică de la parter, ceea ce avea să-i ia câteva ore. Apoi trebuia să găsească o cale de a scoate cutia din casă fără să deterioreze tabloul aflat în înăuntru şi să fie luaţi la întrebări. După câte se întâmplaseră, Jeremy refuza să îşi piardă capodopera. Într-o bună zi *avea* să o termine, la naiba.

Se auzi o bătaie la uşa ce dădea spre pasajul servitorilor. Nu putea fi decât Damber, care uneori folosea acea intrare doar ca să-l ia prin surprindere. Tăntălăului i se părea o poantă bună.

Probabil că băiatul avea pur şi simplu o întrebare, dar în eventualitatea că în pasaj se afla vreun alt servitor, Jeremy luă pânza şi se urcă pe scăunel pentru a o pune înapoi în ascunzătoarea ei, după care duse taburetul înapoi la măsuţa de

toaletă şi se îndreptă spre uşă.

— Damber, ţi-am zis… începu el să spună în timp ce o deschise larg.

Când o văzu pe Yvette aşteptând speriată în pasaj, inima i se poticni în piept. Naiba s-o ia de treabă! Exact femeia pe care încercase să o evite.

Fără a aştepta o invitaţie, Yvette se strecură în cameră şi închise uşa, apoi avu prezenţa de spirit să tragă zăvorul, căci purta doar cămaşa de noapte şi halatul pe care le purtase şi în timpul sesiunilor lor secrete.

Una fusese să vină îmbrăcată astfel în camera de la etaj, dar dacă era găsită în dormitorul lui într-o asemenea ţinută… O, Doamne!

— Nu ar trebui să fii aici.

— Crezi că eu nu ştiu asta? Când îi observă cufărul de călătorie, păli. Slavă Domnului că mă culc târziu, iar fereastra dormitorului meu dă spre aleea de la intrare. Fiindcă dacă nu aş fi auzit sosirea trăsurii, ai fi plecat fără să-ţi iei adio.

Jeremy se forţă să-i ignore tonul rănit.

— Intenţionam să discut cu fratele tău dimineaţă, înainte să plec.

— Dar nu şi cu mine. Când el îşi feri privirea, neştiind prea bine cum să răspundă, Yvette adăugă: Aşa mă gândeam şi eu. Ca de obicei, fugi.

— Fac ceea ce e mai bine pentru amândoi. Fără îndoială ţi-ai dat seama că ne jucăm cu focul. Singura cale de a ne opri e să punem capăt înţelegerii noastre nebuneşti.

Yvette veni puţin mai aproape, iar hainele de noapte foşniră în jurul ei ca voalul unei mirese, menit să aţâţe, să ispitească… să chinuiască. Din nefericire, acum că Jeremy ştia ce se afla dincolo de ele, exact acesta fu efectul lor. Bărbăţia i se întări în pantaloni, făcându-l să înjure în barbă şi să se roage ca lumina difuză să-i ascundă excitarea.

— Deci ai de gând să renunţi atât la înţelegerea noastră, cât şi la noi doi, rosti ea privindu-l acuzator. Ai de gând să te furişezi cu tablourile pe jumătate terminate şi să mă laşi chinuită de îndoieli în privinţa nepotului meu, fără nicio posibilitate de a interveni.

— Am început deja să fac cercetări discrete pentru tine. Când şi dacă voi afla ceva despre băiat, am să vin în vizită şi am să-ţi raportez totul. În timpul zilei. Păziţi cu străşnicie.

Pe bună dreptate, răspunsul lui nu păru să o satisfacă.

— Şi tablourile? Cum rămâne cu ele?

— Am să mă descurc cu ceea ce am făcut până acum în cazul *Artei sacrificate Comerţului.* Portretul e suficient de avansat ca să îl pot finaliza altundeva.

Ea se agăţă de stâlpul patului ca pentru a se sprijini.

— Chiar atât de greu sunt de îndurat încât nu mai suporţi să rămâi nici măcar cât să le termini?

— Da, spuse el cu brutalitate. Nu pot să mă

controlez în preajma ta. Sunt obişnuit să fac ce vreau, să iau ce-mi doresc. Dar dacă iau ce îmi doresc de la tine, te voi distruge. Şi pe mine la fel.

— Pe tine? Gâtul îi fu cuprins de spasme. De ce?

— Fiindcă dacă îţi voi răpi inocenţa mă voi însura cu tine, iar eu nu sunt făcut pentru căsătorie, scumpo.

Yvette veni mai aproape.

— De ce? murmură ea.

Fir-ar să fie, era exact ceea ce încercase el să evite!

— Nu contează de ce. Doar crede-mă când îţi spun ce sunt. Şi ce nu sunt.

— Cum aş putea să o fac? M-ai lăsat să cred că eşti un crai din cauza ideilor tale despre modul în care îţi percep ceilalţi arta. M-ai lăsat să cred că nu ţii la mine, când de fapt ţineai. Punându-şi mâinile în şolduri, Yvette continuă: Nu mai pot să am încredere în imaginea pe care o afişezi, aşa că trebuie să-ţi cer să-mi spui adevărul. Dacă tot încâlci înţelegerea noastră fugind în toiul nopţii, merit cel puţin o explicaţie despre motivul care te face atât de hotărât să eviţi căsătoria.

— Prea bine, zise el scrâşnind din dinţi. Adevărul e că aş face orice femeie nefericită.

— De ce?

— La naiba, încetează să mai pui întrebarea asta!

O scânteiere de oţel apăru în ochii ei frumoşi.

— De ce?

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, bombăni el.

— Nu plec până nu obţin răspunsurile, spuse ea cu dârzenie şi, spre groaza lui, se aşează pe pat. Nu am de gând să te las să fugi de aici aşa cum ai fugit de familia ta şi de responsabilităţile tale. Vreau să ştiu *de ce,* dacă mă găseşti atrăgătoare şi îţi face plăcere compania mea, ţi-e atât de teamă să…

— Refuz să nenorocesc încă o soţie, naiba să te ia! Când faţa ei se lumină de şoc, Jeremy îşi blestemă limba nestăpânită. Dar îi scăpase acum şi nu îşi mai putea lua cuvintele înapoi: De asta, întări el.

Capitolul 17

Preţ de câteva clipe, Yvette nu fu în stare decât să se holbeze la el. Apoi îşi înfăşură braţele peste pântec într-o încercare zadarnică de a-i opri spasmele.

— Eşti… eşti *căsătorit?*

— Nu mai sunt. Trecându-şi o mână prin părul deja ciufulit, se lăsă să cadă pe scăunelul de lângă măsuţa de toaletă. Dar am fost, cu mulţi ani în urmă.

Yvette nu putea respira, nu putea gândi.

Jeremy avusese o soţie. O *soţie!* Cerule, nu ghicise nicio clipă. El nu făcuse nicio aluzie!

— De ce nu a spus nimic niciuna dintre rudele tale? Lady Zoe sau Jane sau…

— Pentru că nu ştiu. Căsnicia a fost atât de scurtă – nu a durat decât şase luni –, încât părinţii mei nici nu le-au spus rudelor mai îndepărtate, precum ramura familiei Keane din Anglia. Iar eu prefer să nu vorbesc despre asta.

— Evident, bombăni ea, ceea ce îi atrase o privire posomorâtă din partea lui.

— S-a petrecut cu mult timp în urmă, într-o perioadă din viaţa mea foarte îndepărtată de prezent. M-am căsătorit la optsprezece ani, iar ea era moartă înainte ca eu să împlinesc nouăsprezece.

„Moartă. Nu divorţată sau dispărută”, îşi zise ea mulţumită, apoi se mustră singură pentru lipsa totală de sensibilitate.

— Ce s-a întâmplat cu biata ta soţie de s-a stins atât de tânără?

Durerea care trecu fulgerător pe chipul lui o făcu să i se strângă inima.

— A murit la naştere. La fel şi fiul meu.

Yvette inspiră tremurător. Nici nu era de mirare că picta subiecte triste şi avea o perspectivă sumbră asupra vieţii de familie!

Cum ar fi putut să fie altfel după ce trecuse printr-o astfel de tragedie la o vârstă atât de fragedă? Să-şi piardă soţia şi fiul după o căsătorie

de doar şase luni…

O, vai. Dorindu-şi să se lămurească mai bine, căută stângace exprimarea potrivită.

— Presupun că era de aşteptat să apară probleme dacă bebeluşul s-a născut atât de devreme…

— Nu face pe pudica, Yvette, o dojeni el ridicând o sprânceană. Copilul s-a născut după scurgerea numărului firesc de luni. Sunt sigur că poţi să ghiceşti de ce. Abătându-şi privirea pentru a o aţinti sumbru în foc, adăugă: Deşi moartea lui le-a îngăduit părinţilor mei să *pretindă* că naşterea survenită prea devreme a fost cea care a cauzat tragedia. Ferească Dumnezeu ca familia Keane din Montague să aibă un nepot bănuit a fi bastard. De neacceptat aşa ceva. Mai ales când nimeni în afară de fiul lor rebel nu o plăcea pe mamă.

Deci *acesta* era motivul pentru care se grăbise să creadă că Yvette adusese pe lume un copil nelegitim! Fusese nevoit să înfrunte această situaţie cu o altă femeie.

O curiozitate intensă se stârni în ea – voia să afle despre soţia lui, despre familia lui, despre toate lucrurile pe care refuzase să le discute în trecut. Însă trebuia să păşească atent pentru a evita o gafă care să-l facă să se închidă la loc. Era un secret sensibil, unul pe care, aparent, îl ţinuse sub cheie ani buni.

Începu cu ceea ce consideră a fi o întrebare

nevinovată:

— Cum ai cunoscut-o pe soţia ta?

Rigiditatea corpului lui o făcu să se întrebe dacă avea să se înduplece să îi dezvăluie chiar şi atât. Apoi, inspirând înfiorat, îşi aţinti privirea în ochii ei.

— Vrei să ştii totul, presupun.

— Dacă îmi spui. Îşi lăsă chipul să-i exprime întreaga ei compasiune. Promit să nu te judec.

Jeremy lăsă să-i scape un râs amar.

— Adică nu ai să mă judeci pe nedrept, aşa cum te-am judecat eu *pe tine* în noaptea aceea la bordel.

— Nu te învinovăţesc pentru că te-ai grăbit să tragi concluzii. Nu cunoşteai faptele. Odată ce le-ai aflat, mi-ai înţeles motivul destul de bine. Sper doar că sunt şi eu la fel de capabilă de a asculta cu inima deschisă.

— Aici ai dreptate. Pictorul se aplecă în faţă pentru a-şi sprijini coatele pe genunchi şi a-şi aţinti din nou privirea în foc. Prea bine, ce anume ai întrebat?

— Cum ai cunoscut-o pe soţia ta.

— Ah, da. Îşi împreună degetele între genunchi. Ne-am cunoscut datorită interesului nostru comun faţă de artă. Eu desenam şi pictam de câţiva ani deja, în cea mai mare parte ca să mă amuz, dar cu cât mă apropiam de vârsta de optsprezece ani şi de plecarea la facultate, cu atât îmi doream mai mult să îmbrăţişez arta ca

profesie. Sperând să îl conving pe tata să mă lase să studiez pictura, am căutat în orăşelul din apropierea un profesor care să mă ajute să mă perfecţionez suficient cât să îi arăt bătrânului că talentul meu era real. Un zâmbet vag îi apăru pe buze când urmă: Aşa am dat peste văduva Miller, care nu avea decât douăzeci şi doi de ani. Răposatul ei soţ fusese gravor şi avea şi ea un oarecare talent, însă, cum o lăsase practic fără un sfanţ, fusese nevoită să îşi ia elevi pentru a se întreţine.

— Şi a-şi întreţine copiii?

Din nou, durerea îi schimonosi trăsăturile.

— Nu. Nu avuseseră copii.

Acele cuvinte îl cufundară într-o tăcere prelungă. Yvette îl îndemnă să continue:

— Deci i-ai devenit elev.

Jeremy se dezmetici ca dintr-un vis.

— Îmi plăteam singur lecţiile din alocaţia mea lunară generoasă. În timp ce părinţii mei credeau că mă îmbătăm prin taverne ca majoritatea flăcăilor de vârsta mea, eu de fapt luam în secret lecţii cu doamna Miller.

— Dar ştiu că eşti bun la întâlniri secrete cu femei!

— Nu pot s-o neg. Deşi probabil m-a ajutat şi faptul că avea propria ei căsuţă. Aşa am putut să petrec suficient timp în compania ei cât să prind nişte noţiuni de bază.

— Şi să te îndrăgosteşti de ea, murmură

Yvette simţind un nod în gât.

Jeremy îi aruncă o privire tăioasă.

— A fost mai mult dorinţă carnală. Nu e acelaşi lucru. Cel puţin aşa mi s-a spus, fiindcă iubirea romantică nu e un sentiment pe care să-l fi trăit personal.

Ei bine, măcar o avertizase fără ocolişuri că nu o iubea. Că poate nu era capabil să o iubească.

Nu că ar fi contat. Nici ea nu îl iubea. Sau, mai exact, spera că nu îl iubea. Ultima dată când se crezuse îndrăgostită povestea se sfârşise atât de oribil, încât nu mai avea încredere în ea însăşi când era vorba de bărbaţi.

Chiar şi aşa, încă nu-şi pierduse speranţa că într-o bună zi un gentleman avea să-i alunge furtunos toate temerile, convingând-o că i-ar fi putut fi un bun partener de viaţă. Începuse chiar să tragă nădejde că acel bărbat era Jeremy, însă el părea hotărât să-i zdrobească orice vis.

Străduindu-se să îşi ascundă emoţiile tumultuoase, îl întrebă:

— Dar ce simţea văduva Miller? Ea era îndrăgostită de tine?

— Încă îşi plângea răposatul soţ. Însă aveam în comun anumite interese şi eram amândoi tineri şi singuri, şi teribil de înfierbântaţi. Deci faptul că am sfârşit în acelaşi pat era probabil inevitabil.

Inevitabil? Yvette pufni în râs. Dacă femeia avea ochi, iar Jeremy era doar pe a zecea parte atât de chipeş, în mod cert fusese inevitabil. În

special pentru o văduvă care nu trebuia să se preocupe de păstrarea inocenţei. Văduvele erau faimoase pentru desfrânarea lor, din câte auzise ea.

Iar acum că petrecuse ceva timp în braţele lui Jeremy, începea să înţeleagă de ce.

— Când am aflat că Hannah era grea cu pruncul meu, nu am fost tocmai copleşit de bucurie, urmă el fără s-o privească. Aveam planuri mari, să plec la Philadelphia, oraş aflat la circa trei ore de Montague, şi să studiez pictura la Academia de Arte Plastice din Pennsylvania. Apoi voiam să călătoresc şi să vizitez capodoperele lumii. Un zâmbet trist îi schimonosi buzele când adăugă: Hannah ştia ce visuri nutream şi nu a vrut să renunţ la ele de dragul ei. Când am cerut-o în căsătorie, aşa cum se cuvenea, mi-a spus că se va mărita cu mine doar dacă îmi voi realiza planurile. Mi-a sugerat să mergem la Philadelphia împreună, ca soţ şi soţie. Eram atât de naivi, continuă el cu o undă de asprime în glas. Ne imaginam că vom intra pur şi simplu în camera de lucru a tatălui meu, îl vom anunţa că ne căsătorim, iar el ne va trimite bucuros la Philadelphia cu binecuvântarea lui. Şi alocaţia mea obişnuită.

Expresia mâhnită din ochii lui o aduse în pragul lacrimilor.

— Nu s-a întâmplat asta.

— Nicidecum. Tata nu avea de gând să-i permită unicului său fiu să fugă în lume şi să

devină artist. Plănuise de la bun început să mă înveţe să administrez ţesătoriile familiei. Jeremy îşi încleştă mâinile în pumni pe genunchi şi continuă: Acea ramură a familiei Keane care se mutase în America nu fusese bogată. Tata tânjise întotdeauna după ceea ce aveau rudele lui bogate, prin urmare a fost nerăbdător să o ia de soţie pe mama şi să pună mâna pe ţesătoriile pe care urma ea să le moştenească. Atunci când compania a intrat în proprietatea lor, tata a început să mă pregătească pentru preluarea succesiunii.

— Dar tu nu voiai asta.

— Eu n-am vrut asta *niciodată.* Respectam faptul că se ocupa de ele cu atâta dăruire, însă nu înţelegeam de ce ar fi trebuit să fac şi eu acelaşi lucru. Până să împlinesc optsprezece ani, îşi găsise deja administratori competenţi. Nu avea nevoie de mine. Cel puţin aşa credeam eu. Dar când i-am spus că vreau să mă însor cu Hannah şi să merg să studiez pictura la Philadelphia, mi-a spus foarte limpede că nu va accepta aşa ceva. M-a anunţat că mă va dezmoşteni dacă mă încăpăţânez să iau arta ca pe o profesie; că îi va lăsa totul Amandei.

— De-a dreptul sinistru! răbufni Yvette. În Anglia un tată nu îşi poate dezmoşteni fiul, să ştii. Sau cel puţin nu atât de uşor.

— Ei bine, atunci, presupun că sistemul englez de succesiune are anumite avantaje. Mânia îi scânteie în ochi. I-aş fi zis să ofere moştenirea

mea unui om căruia chiar să-i pese, însă nu am putut. Urma să am în scurt timp o soţie şi un copil de întreţinut.

Deci tata mă avea la mână. Mi-a spus că va binecuvânta căsătoria noastră dacă eu acceptam să rămân în Montague şi să învăţ cum să administrez ţesătoriile. Hannah m-a îndemnat să-i refuz condiţiile, oftă Jeremy. Puteam pleca la Philadelphia fără banii lui. Ea avea să dea lecţii, iar eu aveam să-mi găsesc un loc de muncă până reuşeam să economisim destul cât să pot merge la Academie.

Făcu o pauză, chinuindu-se să-şi recapete calmul, iar Yvette îşi înăbuşi lacrimile de compătimire. Vedea cât de greu îi era să-i dezvăluie toate acele lucruri. Oare nu fusese o greşeală să insiste atât?

Nu, avusese dreptate. Orice om care zăgăzuia în el atâta chin sfârşea inevitabil sufocat. Îi văzuse atât pe Edwin, cât şi pe Samuel trecând prin aceleaşi stări după moartea mamei lor. Niciunul din fraţii ei nu-şi înfruntase durerea, aşa cum făcuse ea. O transformaseră pur şi simplu în altceva. Pentru Edwin, acel altceva fusese cinism şi tristeţe. Pentru Samuel fusese o purtare nesăbuită.

Tragedia lui Jeremy fusese trăită însă la un nivel mult mai profund decât a lor. Îşi pierduse deodată soţia şi copilul! Oare cum rezistase?

Jeremy trase adânc aer în piept ca pentru a

se întări.

— Mi-a fost teamă că a mă aventura cu Hannah pe cont propriu era peste puterile mele. Nu aveam pic de experienţă, ca fiu de bogătaş toate se rezolvau ca prin farmec. Cum aş fi putut să-mi găsesc un loc de muncă suficient de bine plătit cât să pot întreţine o familie? O expresie aprigă îi trecu peste chip când spuse: Am refuzat să-i dau voie soţiei mele însărcinate să-mi asigure pâinea de zi cu zi în timp ce eu încercam în van să-mi găsesc de lucru. Nu aveam să-mi las copilul să crească mâncând terci de ovăz doar fiindcă eu eram prea orgolios să mă supun dorinţelor tatei. Aşa că am cedat insistenţelor lui.

— Nu ai avut încotro, murmură Yvette. Indiferent ce ar fi spus răposata ta soţie, să-ţi urmezi visurile ar fi presupus sacrificii enorme pentru ea şi copilul vostru. Probabil era o femeie extraordinară dacă a fost dispusă să facă atâtea eforturi pentru ca tu să-ţi poţi continua educaţia artistică.

— Era într-adevăr o femeie extraordinară. Însă chiar ştiind acest lucru, nu am putut… nu am făcut-o niciodată… nu am iubit-o. Îmi *plăcea* de ea, să ştii. Îmi făcea plăcere compania ei. Am reuşit chiar să mă conving că puteam fi fericit ca soţ şi administrator al ţesătoriilor, dacă asta mă aştepta pentru tot restul vieţii, însă în adâncul sufletului ştiam că nu voi fi niciodată satisfăcut. Deja eram frustrat că renunţasem la visurile mele şi

acceptasem o viaţă care nu mi se potrivea. Jeremy veni lângă pat pentru a o fixa cu privirea: Nu înţelegi? O femeie frumoasă, cu personalitate – una care purta în pântec copilul meu, pentru numele lui Dumnezeu – şi tot n-a reuşit să-mi cucerească inima, tot nu a reuşit să mă dezbare de egoismul meu înnăscut. Am locuit împreună ca soţ şi soţie timp de şase luni, iar asta nu s-a schimbat. Atunci mi-am dat seama.

— De ce anume ţi-ai dat seama? întrebă Yvette cu vocea gâtuită.

— Nu sunt genul de bărbat care se îndrăgosteşte. Mama îmi spunea mereu că voi ajunge să o iubesc pe Hannah în cele din urmă, aşa cum învăţase şi ea să-l iubească pe tata, dar eu ştiam că nu se va întâmpla şi în cazul meu. Şi când Hannah a intrat în travaliu, iar eu nu eram… Trecându-şi o mână peste faţă, reluă după câteva clipe: Să spunem doar că devenisem deja genul de bărbat egoist cum a fost dintotdeauna tatăl meu. În mod evident, nu eram capabil de sentimente profunde. Şi ce femeie şi-ar dori drept soţ un bărbat fără inimă?

— Dar tu *ai* o inimă! Yvette sări în picioare. Am văzut-o de nenumărate ori – bunătatea ta faţă de Damber, bunătatea ta faţă de mine în ceea ce tu considerai o încercare stupidă. Astea nu-mi arată un bărbat fără inimă. Sau unul egoist şi incapabil de iubire.

— Asta nu e iubire. E decenţă umană

elementară. Însă din ceea ce mi s-a spus până acum, o femeie îşi doreşte mai mult de-atât. Îşi doreşte un bărbat care s-ar sacrifica bucuros pentru ea; care ar renunţa la viitorul lui şi speranţele lui şi visurile lui dacă de asta ar fi nevoie ca s-o aibă. Eu nu am fost capabil de un asemenea altruism atunci şi mă îndoiesc că sunt capabil acum.

— Îţi bazezi opinia despre personalitatea ta de acum pe ceea ce ai făcut şi ai simţit când aveai optsprezece ani. Dumnezeule, abia deveniseşi adult! Ai fost împins într-o căsnicie când nici nu apucaseşi să te dumireşti pe deplin ce îţi doreai de la viaţă. Cum ai reacţionat atunci în faţa unei asemenea responsabilităţi nu spune nimic despre bărbatul care eşti în prezent.

— Nu înţelegi…

— Ba da! Şi eu am avut o experienţă care m-a făcut să mă tem de căsătorie. Dar tu, cel puţin, ai avut bunul-simţ de a recunoaşte adevărata natură a sentimentelor tale faţă de Hannah. Eu am fost mai naivă, m-am lăsat orbită de infatuare şi complimente şi m-am convins că eram îndrăgostită. Acum că privesc din urmă îmi dau seama că habar nu aveam ce înseamnă cu adevărat să fii îndrăgostit.

— Te referi la locotenentul Ruston, zise Jeremy privind-o cu ochii mijiţi.

Yvette oftă. Fireşte că intuise despre cine era vorba.

— Nu are nicio relevanţă la cine mă refer. Ce vreau să spun e că…

— O, nu, n-ai să scapi atât de uşor. Se apropie de ea. Ziceai că nu ai să-mi spui secretele tale până nu ţi le spun pe ale mele. Ei bine, am făcut-o. Acum e rândul tău.

— Dar încă nu ţi-ai terminat povestea! Tot nu ştiu cum ai ajuns la academia de artă după moartea soţiei tale sau de ce eşti certat cu mama ta.

— Nu mai aveam niciun motiv să rămân după moartea soţiei şi a fiului meu, şi cu siguranţă niciunul pentru a mă ocupa de ţesătoriile tatei. El a înţeles acest lucru şi mi-a dat voie să plec, aşa că am făcut-o. Şi nu sunt certat cu mama.

— Mincinosule!

Pe chipul lui Jeremy apăru o umbră.

— Nu căuta un înţeles ascuns acolo unde nu e.

— Dar…

— Ajunge! Îi făcu semn lui Yvette să se aşeze pe pat, apoi se aşează lângă ea. Povesteşte-mi despre locotenentul Ruston.

„Fir-ar să fie”, se gândi tânăra femeie.

— O să mă crezi o gâsculiţă proastă.

— Mă îndoiesc, spuse el cu un zâmbet vag.

— Tu n-a trebuit să înghiţi linguşirile unui crai inveterat. Presupun că răposata ta soţie nu s-a străduit să te seducă pentru a te forţa să te însori cu ea.

— Nu, n-a făcut asta. Ba chiar eu am fost cel care a sedus-o. De ce crezi că i-am cerut mâna? Ştiam că era vina mea. Şi nu discutăm despre mine, oricum.

Yvette oftă. Jeremy nu avea de gând să renunţe. Ar fi trebuit să nu deschidă subiectul. Aşa păţeai când începeai să faci confidenţe – ajungeai să îţi dezvălui toate cusururile.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Aproape că am uitat totul.

— Da, se vede, comentă el sarcastic. Haide, dă-mi voie să te ajut. Ştiu că individul te-a cerut în căsătorie când aveai douăzeci de ani şi ştiu că s-a descoperit ulterior că era un vânător de zestre. Mai ştiu şi că a plecat de la Stoice Towers cu coada între picioare. Presupun că tatăl tău sau Blakeborough i-au descoperit planurile şi l-au alungat.

— Ei, ei, spionul tău Damber e mare povestitor, nu-i aşa?

— Yvette…

— O, în regulă. Îşi îndreptă umerii. Nici tatăl meu, nici Edwin nu l-au pus pe fugă pe locotenent. Ci Samuel. El a fost cel care m-a salvat. De ce crezi că îmi doresc cu atâta disperare să îi găsesc băiatul? Fiindcă măcar atât îi datorez pentru că a dejucat încercarea locotenentului Ruston de a mă şantaja.

Capitolul 18

Urechile lui Jeremy fură asurzite de un vuiet furios.

— Şantaj! Ticălosul te-a şantajat? Cum? De ce? Încruntându-se, mormăi: Lasă, ştiu de ce. Ca să te forţeze să te măriţi cu el.

— Exact. Crezi că *tu* erai naiv la optsprezece ani? Eu eram o adevărată idioată la douăzeci, te asigur.

— Nu cred asta. Îi luă mâinile. Există pe lume fiinţe mizerabile care profită de toţi cei pe care îi întâlnesc, inclusiv tinere inteligente ca tine.

Gândul că individul încercase să o forţeze să se căsătorească doar pentru a-şi îndeplini ţelurile mercantile stârni în Jeremy dorinţa de a lovi ceva. Sau pe cineva, de preferat pe locotenentul respectiv.

Se concentră pe acea furie pentru a nu-şi aminti că îi dezvăluise lui Yvette atât de mult din trecutul lui. Nu totul, însă. Niciodată totul. Dacă ar fi aflat cât de egoist fusese în realitate, nu ar mai fi vorbit cu el niciodată, şi pur şi simplu nu putea îndura această perspectivă.

Prin urmare hotărî să insiste asupra legăturii dintre ea şi Ruston.

— Dar cum te-a şantajat, mai precis?

Obrajii ei se colorară într-un stacojiu intens.

— E atât de ruşinos…

Jeremy se simţi sugrumat de teamă la gândul detaliilor pe care urma să le audă.

— Nu te-a rănit, nu-i aşa? Fiindcă dacă ticălosul ăla ţi-a rănit şi altceva în afară de orgoliu, îţi jur că am să-l vânez şi-n gaură de şarpe şi am să-i retez personal „cornul”. Când ea păru surprinsă de vehemenţa lui, se grăbi să adauge: Adică aş face-o doar ca să mă asigur că nu-l mai foloseşte vreodată împotriva unei femei inocente.

— Ei bine, nici măcar împotriva mea nu l-a folosit, deci nu-i cazul să-ţi faci griji în privinţa asta. Jeremy nu apucă să răsufle uşurat, căci Yvette mai spuse: însă m-a învăţat să nu mai am încredere în mine. În instinctele mele. Pentru asta nu am să-l pot ierta vreodată.

— E de înţeles. Îi studie faţa frumoasă şi se întrebă cum ar fi putut orice bărbat să o vrea doar pentru banii ei. Deci ce anume a făcut? Cum a reuşit chiar şi să ajungă aici, la Stoke Towers?

— Cum? Spionul tău n-a reuşit să descopere asta? replică ea pe un ton înţepat.

— Aparent nu, zise el trecându-i cu vederea sarcasmul. Nu mi-a spus decât că individul a stat aici timp de câteva săptămâni într-o vacanţă.

— Aşa e. A venit aici cu Samuel, care îi era coleg pe vas. Primiseră liber de Crăciun, iar locotenentul era un orfan fără familie, prin urmare fratele meu l-a invitat acasă.

Jeremy îşi înăbuşi impulsul de a sublinia că exact fratele căruia îi era recunoscătoare că o

salvase fusese şi cel care adusese şarpele în casa lor de la bun început.

— Tatăl tău a fost de acord cu invitaţia?

— Tata nu ştia sau nu îi păsa. Era plecat la Londra, ca de obicei, făcând ce făcea întotdeauna acolo. După moartea mamei, nu l-am mai văzut aproape deloc. Edwin ajunsese deja la vârsta majoratului, aşa că tata l-a lăsat pe el să se ocupe de toate, mai ales că părea şi dornic să o facă.

— Deci Blakeborough era stăpânul casei cât s-a aflat Ruston aici, făcându-ţi curte.

Şi la fel de orb faţă de sentimentele profunde ale surorii lui.

— Da. Yvette se ridică şi se duse lângă foc. Îl mai întâlnisem de câteva ori pe locotenentul Ruston, când Samuel era în permisie. Samuel îmi pomenise frecvent despre el în scrisori, iar locotenentul îmi trimitea cuvinte pentru dicţionarul meu prin intermediul lui. Ajunsesem să-l consider un prieten.

Jeremy văzu rigiditatea spatelui ei, îi auzi nesiguranţa din voce. Fiecare linie a trupului exprima sentimentul că fusese trădată.

— Însă nu era.

— A părut să fie, la început. Yvette se întoarse pe jumătate spre el, stând din profil. Era politicos şi curtenitor, şi spunea lucruri drăguţe care îmi făceau inima să tremure de încântare. Un fior îngheţat i se strecură în glas. Am fost atât de proastă!

Jeremy ar fi vrut să sară în picioare şi să o strângă în braţe. Doar instinctul de conservare îl făcu să rămână aşezat.

— Nu e o prostie să crezi pe cineva pe cuvânt. Craii sunt nişte mincinoşi foarte convingători.

Aşteptă ca Yvette să facă vreunul dintre comentariile ei obişnuite cum că ar fi trebuit să ştie, fiind el însuşi un crai. Când ea nu o făcu, simţi în piept aceeaşi strânsoare pe care i-o provocaseră cuvintele ei de mai devreme.

„Dar tu ai o inimă!”

Doamne, spera că se înşelase. Inimile sfârşeau călcate în picioare. Trecuse prin destulă suferinţă şi fără agonia teribilă a unei inimi frânte. Pe de altă parte, nu voia nici ca ea să-l creadă un crai. Ca de obicei, voia să se bucure de tot, fără compromisuri.

Exact ca Samuel şi locotenentul, îşi dădu el seama abătut.

— În plus, fratele tău ţi-l prezentase. Şi probabil aveai încredere în Samuel.

— La momentul respectiv eram încă suficient de naivă cât să am încredere în el. Deşi, sincer, nu cred că era conştient de adevăratele scopuri ale locotenentului Ruston.

Jeremy îşi păstră pentru sine dubiile în această privinţă.

— Nici nu pot să dau vina pe Samuel pentru slăbiciunea mea faţă de bărbaţii chipeşi, continuă ea aruncându-i o privire mâhnită. În uniforma lui

de marină, locotenentul Ruston era aproape orbitor pentru o fetişcană neghioabă ca mine.

— Nu-mi pot imagina că erai atunci mai neghioabă decât eşti acum.

Între sprâncenele lui Yvette apăru o cută, însă hotărî să treacă ironia cu vederea.

— Sigur că eram, altfel m-ar fi dus mintea să nu-i cred linguşelile. Ar fi trebuit să fiu în gardă din clipa în care m-a numit „o floare delicată”. Nu am fost delicată nici măcar o zi din viaţa mea.

Pe neaşteptate, Jeremy îşi aminti ce îi spusese în ziua când apăruse Knightford: „Ferească Dumnezeu să arăt altfel decât ca o floare delicată pentru portretul meu”.

Precum faimoasa eroină a lui Shakespeare, regina făcea prea multe jurăminte. Ruston reuşise s-o păcălească fiindcă îi descoperise punctul slab, dorinţa ei secretă de a fi considerată fină şi delicată ca restul doamnelor din societatea engleză. De aceea îşi alesese iniţial haine atât de anoste pentru portret, de aceea se înmuiase văzând cât de drăguţă arăta în prima schiţă.

Chiar dacă era aprigă şi îndrăzneaţă, Yvette îşi dorea cu disperare să fie considerată feminină. Din păcate, în societatea ei idealul feminin era fin şi delicat. Îi venea să o zgâlţâie, apoi să o sărute până nu mai rămânea loc de îndoială în privinţa feminităţii ei.

— Nu eşti nici pe departe delicată, asta e adevărat, spuse în cele din urmă, alegându-şi

vorbele cu grijă. Când privirea ei ţâşni spre el, vulnerabilă şi nesigură, Jeremy adăugă încet: Fiindcă lucrurile delicate se strică. Ele nu rezistă loviturilor vieţii. Tu eşti făcută dintr-un aluat mai tare, creat să ţină, şi slavă Domnului pentru asta. Lumea are nevoie de mai multe femei ca tine.

Hannah avusese o constituţie delicată. Poate că era şi acesta unul dintre motivele pentru care îi venise atât de greu să se apropie de ea. Deşi era înzestrată din belşug cu forţă de caracter şi convingere, îi fusese mereu teamă că ar fi putut să o rănească fizic.

În cazul lui Yvette nu-şi punea această problemă. Ceea ce îl înspăimânta era gândul că nu s-ar fi putut sătura niciodată de ea. Că nu ar fi putut să-şi astâmpere dorinţa suficient de temeinic, suficient de rapid, suficient de adânc…

„O, Doamne, alungă-ţi gândurile astea, altfel vei ajunge în curând să faci mai mult decât să stai aşezat pe pat.”

Îşi drese vocea şi se aplecă în faţă, sperând să-şi ascundă bărbăţia întărâtată.

— Doar pentru că locotenentul s-a dovedit a fi un diavol în cele din urmă, nu înseamnă că afirmaţiile lui despre farmecele tale erau mincinoase. Cum răspunsul ei fu un chicotit neîncrezător, o încurajă să-şi continue povestea: Deci s-a prefăcut a fi prietenul tău.

— Şi mai mult de atât, murmură ea jucându-se cu şireturile halatului. M-a convins să merg cu

el, neînsoţită, la plimbări lungi prin pădure. M-a convins să-i dau voie să îmi fure câte un sărut din când în când.

Excitaţia lui Jeremy dispăru, înlocuită de o furie geloasă pe care nu îndrăznea să şi-o arate – cu care nici măcar nu era de acord, pentru numele lui Dumnezeu!

— A fost mai mult de un sărut, deci, spuse el, sperând că păruse nonşalant.

— Da. Spre sfârşitul şederii lui a adus vorba despre nuntă. I-am spus că aş fi onorată să-i fiu soţie şi că am să aştept până va cere permisiunea tatălui meu, aflat la Londra. Ţinându-şi capul plecat, Yvette lăsă părul să-i ascundă faţa, însă Jeremy îi percepu tremurul vocii. Atunci a devenit… puţin cam ciudat.

— Ciudat?

— Mi-a zis că, întrucât nu avea rude de seamă, era sigur că tatăl meu nu i-ar fi aprobat niciodată cererea. Deci era mai bine să luăm lucrurile în mâinile noastre şi să fugim pentru a ne căsători în secret.

— Iar tu i-ai spus să se arunce de pe cea mai apropiată stâncă, sper, mârâi Jeremy.

— Ai uitat că mă credeam îndrăgostită? se răţoi ea exasperată, în acel moment eram incapabilă de logică rece. Când eram lângă el, propunerea lui mi se părea perfect acceptabilă. Problema era că atunci când nu mă aflam lângă el…

— Îţi veneai în fire.

— Oarecum. Culmea e că tata probabil nu s-ar fi opus căsătoriei dacă locotenentul Ruston ar fi urmat paşii obişnuiţi pentru a mă cere. La momentul respectiv începuse să-şi dea seama că nu aveam să-mi găsesc prea uşor un soţ. Sunt sigură că un locotenent din marina militară i s-ar fi părut perfect acceptabil.

— Poate că tatăl tău ar fi fost de acord, zise Jeremy după o clipă de reflecţie. Sunt sigur însă că Blakeborough ar fi avut şi el un cuvânt în toată afacerea, iar *el* ar fi pus piciorul în prag. Ar fi trimis pe cineva să investigheze, iar când ar fi aflat ceea ce locotenentul încerca să ascundă, ar fi intervenit rapid pentru a-l opri.

— Chiar crezi asta? întrebă ea melancolic.

— Da. Şi aparent la fel a crezut şi locotenentul, acesta fiind motivul pentru care a insistat să vă căsătoriţi în secret.

— Presupun că da.

Se cufundă într-o tăcere prelungă, reflectând la această perspectivă nouă asupra situaţiei.

— În orice caz, e evident că nu ai fugit cu el.

Aşa ceva ar fi ieşit la iveală. Astfel de escapade erau greu de păstrat secrete.

— Nu, dar asta nu înseamnă că n-a făcut toate eforturile să mă convingă, oftă Yvette. Când m-am arătat îngrijorată în privinţa ideii de a fugi cu el, locotenentul a devenit mai… agresiv fizic, să zicem.

Jeremy se ridică rapid. Îşi simţea din nou sângele vuindu-i în urechi.

— Ce înseamnă asta, mai exact?

Mânia din glasul lui o făcu să-l privească surprinsă.

— Nu ceea ce crezi tu, desigur. Îi opream întotdeauna încercările de a mă… ăăă… mângâia. El nu era la fel de viclean ca tine, adăugă ea înţepată. Sau la fel de priceput.

Din obişnuinţă, Jeremy răspunse obraznic:

— Nimeni nu e.

— Nu face pe craiul cu mine, Jeremy, îl mustră Yvette ridicând o sprânceană. Acum te cunosc mai bine.

Aşa era.

— Tot nu mi-ai spus cum a reuşit să te şantajeze.

— O, da. Partea cu adevărat jenantă. Un val de roşeaţă îi urcă pe gât, apoi în obraji. Ţine minte, eu credeam sincer că mă respecta şi că nu ar fi mers niciodată mai departe de un sărut.

— Dar el a făcut-o, mârâi Jeremy.

— Oarecum. Însă a fost vina mea. În ultima zi pe care o petrecea la conac, nu m-am împotrivit, aşa cum ar fi fost cazul, când el a închis aproape complet uşa sălii de muzică şi s-a aşezat lângă mine să mă sărute.

— *Nu* a fost vina ta. El ştia ce plănuia să facă. Tu nu.

— Dar eram în acelaşi timp disperată să

rămân singură cu el, mărturisi Yvette frecându-şi braţele ca şi cum ar fi cuprins-o frigul. Ştiam că nu-l voi mai vedea o vreme. Şi îmi spusese deja că după cină intenţiona să se consulte cu Edwin în privinţa căsătoriei noastre, apoi să meargă la Londra pentru a discuta cu tatăl meu.

— Cu alte cuvinte, ţi-a spus orice a fost nevoie pentru a te face să laşi garda jos, ca el să poată încerca să te compromită.

— E şi asta o interpretare posibilă, da.

— Asta *nu* e purtarea unui bărbat onorabil. Eu cel puţin te-am avertizat cu privire la ceea ce voiam de la tine şi ţi-am dat şansa de a mă refuza chiar înainte de a te atinge.

— Într-adevăr, aşa a fost, şopti ea nostalgică.

— Deci ce a făcut Ruston, mai exact?

— Şi-a… strecurat mâinile pe sub fustele mele… iar eu l-am lăsat. Privirea ei deveni oţelită. Când a ajuns la jartiere am început să protestez. Atunci a dezlegat una şi a vârât-o în buzunar, spunând că în mod sigur nu o să mă supăr dacă păstrează un semn al afecţiunii mele pentru toate nopţile însingurate petrecute fără mine. Încă stăteam acolo, cu mâna lui pe ciorapul meu, încercând să mă hotărăsc dacă să-mi cer jartiera înapoi, când am fost descoperiţi.

— De Edwin.

— De fapt, nu. Deşi am aflat mai târziu că locotenentul într-adevăr aranjase ca Edwin să vină în sala de muzică, fratele meu fusese reţinut de

probleme legate de moşie. Deci am fost descoperiţi de lacheul care venise să ne anunţe întârzierea lui.

— Ai avut noroc.

— Nu tocmai, spuse ea cu un zâmbet şters. Lacheul lucra la noi de puţin timp, aşa că nu mă puteam baza pe el să păstreze tăcerea, deşi l-am rugat. Speriată de apariţia lui, am fugit, dejucând astfel planul locotenentului de a-l face pe Edwin să ne surprindă într-o postură necuviincioasă. De-abia mai târziu mi-am amintit că Ruston încă mai avea jartiera. Iar nemernicul a folosit-o în avantajul lui, continuă Yvette pe un ton mai aspru. Înainte de cină m-a tras deoparte şi mi-a spus că dacă refuzam să mă întâlnesc cu el în secret în noaptea aceea şi să fugim împreună, avea să meargă la Edwin cu jartiera, să invoce mărturia lacheului, apoi să-i forţeze pe fratele şi pe tatăl meu să accepte căsătoria dându-le de înţeles că el şi cu mine… că noi doi…

Jeremy îşi înăbuşi o înjurătură sălbatică. Avea să-l vâneze pe Ruston până în gaură de şarpe şi să-i reteze cornul acela blestemat. Naiba să-l ia de mizerabil viclean!

— Era un plan excelent, spuse ea înfiorată. Dacă un gentleman are acces la jartiera unei femei, oamenii vor presupune că a avut acces şi la… ei bine, ştii tu. Mă punea în cea mai oribilă strâmtoare. Nici tata, nici Edwin nu ar fi îndrăznit să-i ignore ameninţările, ştiind că locotenentul mi-

ar fi putut distruge reputaţia. Oricum ar fi fost, nenorocitul ar fi reuşit să-mi forţeze mâna. Vocea i se poticni, şi abia peste câteva clipe fu în stare să urmeze: Dar în cea de-a doua situaţie, ai mei ar fi crezut tot ce putea fi mai rău despre mine.

Nodul de indignare ce i se puse în gât lui Jeremy ameninţa să-l sufoce.

— Ce-ai făcut?

— L-am implorat să se dovedească un adevărat gentleman, aşa cum îl crezusem eu, şi să meargă la tata să îmi ceară mâna, după cum intenţionase la început. Încă mă agăţam de speranţa că mă iubea cu adevărat. Chiar şi în acel moment, dacă ar fi fost dispus să facă toţi paşii ca la carte, probabil m-aş fi căsătorit cu el.

— După care ai fi fost nefericită.

— Fără îndoială. Yvette se posomori. Dar, după cum spuneai şi tu, probabil ştia că o eventuală investigaţie ar fi dat la iveală un detaliu ce ar fi pus capăt planurilor de nuntă, fiindcă a continuat să insiste cât de mult mă iubea şi să se agaţe cu fermitate de varianta fugii. Constatând că nu reuşeam să-l înduplec, m-am dus la Samuel să-i cer ajutorul. Locotenentul era, în fond, prietenul lui.

— Ah, da.

Jeremy se întrebă din nou ce motive avusese Samuel de a aduce în casă un şarpe atât de viclean. Însă poate că Samuel nu ştiuse de ce era capabil prietenul lui.

Da, sigur. Şi porcii puteau să zboare.

— Aşa că Samuel te-a salvat. Cum anume?

— La început a fost sceptic. Habar nu avea unde ar fi putut păstra prietenul lui jartiera sau dacă lacheul putea fi convins să tacă. Yvette clătină din cap. Era o situaţie fără scăpare.

— Şi totuşi cumva s-a descurcat, spuse Jeremy sec.

— Da. Cu puţin înainte de ora la care ar fi trebuit să mă văd cu locotenentul, fiindcă altfel aş fi fost umilită în faţa lui Edwin, Samuel a apărut în dormitorul meu cu jartiera în mână şi o promisiune smulsă de la lacheu de a nu destăinui secretul nimănui.

— Ţi-a spus cum a realizat acest miracol?

Povestea devenea tot mai dubioasă. Jeremy era aproape sigur că se petrecuse un incident care să pună capăt planurilor lui Ruston.

— Mi-a zis că l-a convins pe locotenent să se poarte ca un gentleman, iar acesta şi-a venit în fire şi i-a dat înapoi jartiera înainte ca Samuel să-l dea afară.

— Şi tu ai crezut asta?

Chipul ei se întunecă.

— Ei bine, nu. Mai ales că, la scurt timp după aceea, am auzit un zvon cum că locotenentul s-ar fi căsătorit în secret cu o altă moştenitoare. În mod evident, era un crai fără scrupule. Şi, din câte ştiu eu, vânătorii de zestre nu au o conştiinţă.

— Nu, în general nu.

— Însă nu am auzit niciodată nimic pe tema asta, deci presupun că Samuel a făcut totuşi ceva. Poate că l-a ameninţat cu provocarea la duel.

Jeremy bănuia altceva.

— De unde ştii că n-a intervenit şi Blakeborough?

— Edwin? Mi-ar fi spus ceva, sunt sigură. În cel mai rău caz m-ar fi bătut la cap cu asta pentru tot restul vieţii.

— Poate.

Era ciudat, totuşi. Ceva părea fals în relatarea pe care i-o oferise ea şi, ţinând cont că fapta eroică a lui Samuel fusese impulsul ce o determinase să-şi rişte reputaţia căutându-i bastardul, ar fi fost bine să ştie adevărul.

Nu-i venea însă în minte nicio cale de a-l afla fără să-i păteze reputaţia. Şi mai era un răspuns care-l interesa foarte tare.

— Spune-mi, Yvette, dacă Samuel nu ar fi reuşit să intervină, ce decizie ai fi luat? Ai fi fugit cu locotenentul? Sau ţi-ai fi asumat riscul de a-l înfrunta pe tatăl tău?

— Cu siguranţă nu aş fi fugit cu el. Dacă îi ignoram ameninţarea, iar el s-ar fi dus la Edwin, exista o oarecare şansă ca fratele meu să găsească o soluţie, să-i plătească individului preţul cerut înainte ca tata să prindă de veste. În acel moment mi-aş fi asumat orice risc pentru a evita să devin pentru totdeauna soţia unui bărbat pe care începusem să îl suspectez că mă dorea doar

pentru banii mei.

— N-ai de unde să ştii sigur că doar pentru asta te dorea Ruston.

Tânăra femeie îl privi pieziş.

— Nu am avut nicio ofertă mai bună de căsătorie în cei aproape şapte ani de când sunt disponibilă pentru mariaj. M-am bucurat de nenumărate flirturi, dar prea puţină atenţie serioasă din partea unor gentlemeni respectabili. Asta nu-mi pune într-o lumină prea favorabilă capacitatea de a atrage pretendenţi. Uite, până şi tu ai prefera să fugi ca să nu te trezeşti prins într-o căsnicie cu mine.

— Nu e aşa, zise răguşit Jeremy.

Yvette îşi încrucişă braţele pe piept şi îl scrută cu ochii îngustaţi.

— Atunci de ce îţi faci bagajele şi pleci în toiul nopţii?

— Încerc să te protejez.

— De ce anume? O viaţă de ruşine?

— Sau căsătoria cu un bărbat egoist care nu poate fi ceea ce îţi trebuie ţie.

— Nu poate fi mai rea decât o viaţă singuratică de fată bătrână.

— Ai fi surprinsă. Rămase încremenit în loc, temându-se că dacă făcea un pas ar fi renunţat la orice urmă de prudenţă şi s-ar fi năpustit asupra ei s-o facă a lui. Într-o bună zi vei găsi pe cineva şi o să te bucuri că am plecat.

— Nu. Niciodată nu o să mă bucur de aşa

ceva.

Refuzul ei şoptit îi străpunse pieptul.

— Ah, ba da. Exact aşa cum ai ajuns să te simţi uşurată că nu te-ai trezit captivă într-o căsnicie cu Ruston cu atâţia ani în urmă.

Un val de furie îi ridică sângele în obraji. Porni hotărâtă spre el, venind suficient de aproape ca Jeremy să-i simtă parfumul dulce şi să-i vadă gâtul tremurând.

— Nu te compara cu nemernicul acela. Nu sunteţi nici pe departe la fel.

— Nu? Am profitat şi eu de tine, asemenea lui.

— Nicidecum. Am ales singură de fiecare dată. M-ai avertizat limpede în privinţa intenţiilor tale, iar eu ţi-am acceptat avansurile.

Şi de fiecare dată când m-am opus, m-ai lăsat în pace. Nu ai încercat să ajungi mai departe cu linguşiri, nici să revii mai târziu ca să mă şantajezi cu propria mea desfrânare. Deci nu-mi spune că tu şi Ruston sunteţi de-o potrivă, insistă ea prinzându-l de braţe. El nu-şi dorea decât banii mei, în vreme ce tu…

— Eu nu-mi doresc decât trupul tău.

Dacă era nevoie să apeleze la cruzime pentru a o face să înceteze această nebunie cât încă mai putea gândi, atunci avea să fie crud. Însă cuvintele lui nu avură efectul scontat.

— Chiar aşa? Ochii ei scânteiară spre el în lumina felinarului. Atunci de ce fugi ca nu cumva

să-ţi împărţi aşternutul cu mine?

— La naiba, habar nu ai ce spui, mormăi el posac.

— Ştiu că mă doreşti pentru trupul meu *şi* mai mult de atât, ceea ce nu am trăit cu niciun alt bărbat. Respiraţia i se acceleră. Îţi dai seama cât e de rar pentru o femeie să găsească pe cineva care o înţelege, care o acceptă aşa cum e? Nu mă părăsi. N-aş putea suporta, gemu Yvette cu o notă sfâşietoare în glas.

Nici el nu putea.

— Nu contează. Se smulse din mâinile ei. Fără mine ai un viitor.

— În calitate de ce? Gazdă pentru Edwin? Prietenă pentru Clarissa?

— Eşti încă tânără.

— La fel şi tu! Îşi încleştă mâinile în pumni pe lângă corp. Chiar te aştepţi să cred că eşti fericit aşa singur, zburând din loc în loc, fără a te opri niciodată, fără a cunoaşte vreodată bucuria unui companion de nădejde?

Faptul că Yvette se strecurase dincolo de toate barierele şi descoperise nodul strâns de solitudine din adâncul lui îi semănă teroare în suflet.

— Nu fericit, nu, dar mulţumit. E mai bine decât să aduc nefericire pe capul unei alte soţii.

Trăsăturile ei se aprinseră de enervare.

— Atunci nu te căsători cu mine. Oferă-mi ceea ce ne dorim amândoi. Tu mă vrei în patul tău,

iar eu vreau o noapte binecuvântată cu un bărbat căruia îi place ce vede când mă priveşte, care nu mă consideră rea, dizgraţioasă sau prea îndrăzneaţă.

Pe toţi dracii!

— Eşti prea îndrăzneaţă chiar şi acum, sublinie Jeremy, deşi cuvintele ei îi încinseseră sângele cum nimic altceva nu ar fi putut să o facă.

Ea veni atât de aproape, încât doar o răsuflare le mai despărţea gurile.

— Asta se întâmplă atunci când o femeie tânjeşte prea mult timp după foc şi viaţă, şi emoţia înfiorată a nopţii. Se satură să le aştepte şi pleacă singură în căutarea lor. Toată viaţa am respectat regulile, şi cu ce m-am ales? Acum vreau să ştiu ce pierd. Şi tu eşti singurul bărbat alături de care vreau să aflu asta.

Vorbele ei îi întăriră mădularul până deveni dureros.

— Dacă te învăţ mai multe decât am făcut-o deja, am să te compromit.

— Ştiu. Şi nu-mi pasă.

Jeremy îi prinse capul în mâini, simţind nevoia să o atingă, chiar dacă doar pentru a o zgâlţâi cât să-şi vină în fire.

— O să-ţi pese foarte mult dacă te trezeşti grea cu pruncul meu.

Deşi replica lui păru s-o pună pe gânduri, Yvette nu se retrase.

— E un risc pe care sunt dispusă să mi-l

asum.

— Dar nu unul pe care să fiu *eu* dispus să mi-l asum. Nu am să te las cu un copilaş pe drum. Ceea ce înseamnă că va trebui să mă însor cu tine, iar eu…

— Nu vrei să te însori, da, ştiu. Ridică o sprânceană. S-a ales praful de afirmaţia ta că ai fi egoist. Unui bărbat egoist nu i-ar păsa dacă m-ar compromite. Unui bărbat egoist nu i-ar păsa dacă aş rămâne însărcinată.

— Habar nu ai ce vrea un bărbat egoist. Era momentul să-i demonstreze cât de periculoasă era întreaga situaţie. O trase lângă trupul lui pe deplin excitat şi murmură: Vrei să vezi ce face un bărbat egoist când se află faţă în faţă cu o femeie pe care o doreşte? Bine. Am să-ţi arăt.

Apoi îi asedie gura cu întreaga foame sălbatică ce îl tortura pe dinăuntru.

Nu fu nici blând, nici tandru sau bun. O încătuşă cu un braţ petrecut în jurul ei, ţinându-i bărbia cu cealaltă mână pentru a putea poseda şi devora după pofta inimii. Nu-i lăsă răgaz să respire, nu-i lăsă loc să se retragă.

Însă ea nu părea dornică să se retragă. Se ridică spre sărutul lui brutal ca un vultur în văzduh. Era un adevărat rai.

Era un adevărat iad.

Jeremy îşi spuse că odată ce avea să cunoască ferocitatea dorinţei lui, Yvette avea să bată în retragere, moment în care putea în sfârşit să o

elibereze, înainte de a-şi lua ceea ce voia.

Problema era că îşi dorea atât de multe. Voia să-i simtă gura deschizându-se şi hainele ei deschizându-se şi trupul ei senzual deschizându-se pentru a-i face loc bărbăţiei lui furioase…

Cu un mârâit, îi smulse halatul şi îl aruncă deoparte, apoi îşi umplu palmele cu sânii ei. Câtă vreme îşi păstra cămaşa de noapte, era încă în siguranţă. Iar el putea să atingă şi să mângâie, şi să savureze totuşi o parte din ea.

În acea clipă însă, Yvette scoase un geamăt de plăcere şi începu la rândul ei să-l dezbrace. Dumnezeule îndurător! Ar fi distrus toate tablourile pe care le crease vreodată doar pentru a-i simţi mâinile pe trupul lui gol!

Înainte să facă o alegere conştientă, se trezi dându-şi jos jacheta şi vesta şi ajutând-o să îi dezlege lavaliera.

Furios pe cât de uşor cedase, o opri când ea se întinse după nasturii cămăşii.

— Tu prima, îi porunci. Dă-ţi jos cămaşa de noapte.

Dacă era ceva ce nu-i plăcea frumoasei lui Iuno era să i se poruncească.

Prin urmare, în clipa în care ea începu să descheie nasturii cămăşii cu volănaşe, Jeremy gemu. Yvette nici nu fugea, nici nu bătea în retragere, la naiba.

Cel puţin avea să-i poată vedea minunaţii sâni plini atârnând liberi, ca într-o bună zi să-i picteze

din memorie şi să-i aibă veşnic doar pentru el. În plus, chiloţii rămâneau o ultimă pavăză pentru virtutea ei. Deşi n-ar fi folosit la nimic dacă erau surprinşi de vreun servitor.

Aruncând o ocheadă spre degetele ei tremurătoare şi pielea expusă cu fiecare nasture descheiat, porni cu paşi mari spre uşa principală ce dădea spre coridor şi o zăvorî, apoi se sprijini de perete ca s-o privească pe Yvette. Şi ca să-şi păstreze echilibrul, căci simplul fapt de a o vedea descheindu-şi hainele îl făcea să se întărească precum un drug de fier.

Când termină, obrajii îi erau roşii ca bujorii. Însă ca o adevărată vulpoaică încăpăţânată ce era, merse curajoasă mai departe, trăgându-şi cămaşa peste cap şi lăsând-o să cadă pe podea.

Nu purta chiloţi pe dedesubt. Nu purta absolut nimic.

Pulsul lui o luă la galop.

Dumnezeule atotputernic din ceruri, în viaţa lui nu văzuse o femeie cu astfel de curbe! Nu erau doar sânii ei mari, cu sfârcurile catifelate, roşu aprins, deşi îi plăceau şi aceştia. Erau şi şoldurile generoase, pe care ardea de nerăbdare să pună mâna, şi coapsele cremoase pe care le-ar fi invidiat şi zeiţele lui Tiţian. Era şi smocul des de cârlionţi de culoarea ambrei ce ascundeau carnea delicată pe care o gustase cu doar câteva nopţi în urmă.

Când văzu frumuseţea nudului ei, mai

seducătoare decât a oricărui alt model pe care îl pictase vreodată, deveni şi mai disperat să-i arate cât de periculoasă era situaţia lor, cât de periculos era *el.* Trebuia să o facă să-şi vină în fire înainte să-şi piardă controlul cu totul. Trebuia să o tragă până în pragul păcatului, aşa cum aproape făcuse la bordel, şi să îi arate exact cât de aspru putea fi. Un astfel de tratament ar fi trebuit să o pună pe fugă înainte să-şi piardă virtutea.

Şi dacă nu o făcea?

Atunci Dumnezeu să-i aibă în pază pe amândoi.

Capitolul 19

Dacă mai existase vreun dubiu în mintea lui Yvette că Jeremy o voia în patul lui, acesta dispăruse de mult. Ochii îi ardeau de o fierbinţeală păgână ce o făcu să jinduiască şi să clocotească, şi să îşi dorească lucruri pe care nu visase vreodată că le-ar fi putut avea.

Se aşteptase să se simtă sfioasă în faţa lui, chiar jenată. Dar ce femeie întreagă la cap ar fi putut să se simtă ruşinată când bărbatul după a cărui atingere tânjea o privea *astfel?*

Şi se prezenta cu o umflătură atât de mare în pantaloni. Din câte auzise, era un lucru bun pentru un bărbat să fie… proeminent acolo. Deşi

nu înţelegea de ce, era cu siguranţă dornică să afle.

— M-am înşelat, spuse el cu un mârâit gutural, devorând-o din priviri. Nu eşti Iuno. Eşti Circe, vrăjitoarea care transformă bărbaţii în animale.

Circe, seducătoarea. Yvette fu măgulită de comparaţie. Încercându-şi talentul în materie de seducţie, îi aruncă ceea ce spera a fi un zâmbet atrăgător.

— Te transformi într-un animal?

— Convinge-te singură.

Desprinzându-se de uşă, îşi descheie cămaşa şi şi-o trase jos. Cât timp era ocupat cu nasturii pantalonilor, Yvette îşi lăsă ochii să se delecteze cu splendoarea pieptului său gol.

Ca în orice alt detaliu ce ţinea de aspectul lui, ar fi făcut de ruşine chiar şi un zeu grec. Era lat, cu muşchi perfect sculptaţi, acoperit cu un puf blond-închis ce o ispiti să coboare privirea spre abdomenul zvelt, suficient de ferm încât să poată susţine o grămadă de cărămizi, şi spre şoldurile lui…

Ei bine, nicio femeie întreagă la cap nu s-ar fi plâns de şoldurile lui.

Apoi Jeremy îşi dădu jos pantalonii şi lenjeria dintr-o singură mişcare fluidă, şi toate simţurile ei intrară în alertă maximă.

„Vai de capul meu!”

Pironul de carne ce se ridica dintr-un strat de

cârlionţi de culoarea bronzului era monstruos. Nici nu era de mirare că dicţionarele de argou îl numeau în glumă „catarg”; era uriaş. Nu-şi putea imagina cum ar fi încăput aşa ceva în ea, indiferent cât ar fi fost de mare în realitate.

Chinuindu-se să-şi păstreze calmul, spuse:

— Presupun că sculptorii nu se pricep deloc la anatomie.

— Poftim? întrebă el, vizibil surprins.

— La statui părţile private ale bărbaţilor sunt… ei bine… mici şi cuminţi.

— Cuminţi. Jeremy lăsă să-i scape un hohot înăbuşit. Asta fiindcă bărbaţii nu sunt excitaţi, scumpa mea. Un bărbat excitat arată foarte diferit de un bărbat cu mătărânga dormind.

„Mătărângă.” Ce cuvânt vulgar. Chiar şi în dicţionarul lui Grose era scris cenzurat.

— Mă… ăăă…

— Mătărânga, repetă el. Cu siguranţă apare în dicţionarele tale de argou. Nu poţi nici măcar să rosteşti cuvântul, aşa-i?

O provoca, iar ea nu dădea niciodată înapoi în faţa unei provocări.

— Fireşte că pot să-l rostesc. Îşi smulse privirea de pe organul impresionant pentru a se uita în ochii lui. E clar că *mătărânga* ta nu doarme.

Cumva, simplul fapt de a fi rostit cu voce tare acel cuvânt interzis o excită, o făcu să-şi dorească să fie perversă şi desfrânată, şi exact cum nu ar fi

trebuit să fie niciodată o lady.

Părând să-i citească gândurile, Jeremy se întunecă la faţă şi murmură cu vocea gâtuită:

— Vino încoace, Circe. Sunt nerăbdător să-ţi simt mâinile pe mătărânga mea.

— Văd cât eşti de nerăbdător, zise ea apropiindu-se.

— E clar că ai petrecut mult prea mult timp la bordel acum câteva nopţi, constată el.

— Nu am petrecut suficient, altfel aş şti exact unde să îmi pun mâinile.

Trăsăturile lui părură să ia foc.

— Absolut oriunde doreşti. Fiindcă intenţionez să fac acelaşi lucru.

Când se întinse după ea, Yvette se dădu în spate.

— Nu încă. Tu ai avut deja mai multe ocazii de a mă mângâia, iar eu niciuna, aşa că am nevoie de câteva momente să explorez înainte să…

— Încep să te sfâşii? termină el, tonul lui gutural făcând să-i vibreze toate simţurile.

— Înainte să mă faci să uit de mine. Îmi eşti dator cu asta.

O emoţie indescifrabilă scânteie în ochii lui albaştri.

— Presupun că da. Îşi lăsă braţele să cadă pe lângă corp. Dă-i bătaie atunci, dacă simţi că trebuie să… trebuie să…

Se poticni când ea îşi puse mâinile pe pieptul lui, nerăbdătoare să atingă, să dezmierde… să

savureze. Era atât de ferm, atât de suplu. Atât de delicios de al ei. Îşi trecu degetele mari peste sfârcurile lui, imagini în oglindă ale propriilor sfârcuri, şi fu încântată când el inspiră şuierat. O încurajă să exploreze mai departe, să îşi întindă degetele peste muşchii lui ce se contractau, să îşi lase mâinile să-i alunece peste abdomen.

— Da, gemu el, mai jos. Atinge-mi mătărânga, la naiba.

Porunca aspră îi stârni o tulburare în pântece. Orice alt bărbat care ar fi încercat să-i dea ordine i-ar fi stârnit mânia, dar acum era vorba de Jeremy. Tot ceea ce spunea sau făcea el părea să o excite, aşa că îşi închise mâna în jurul bucăţii de carne proeminente.

— O, Doamne, şopti el, apoi îi porunci din nou: Strânge-l bine. Mângâie-l în sus şi în jos. Când ea făcu ceea ce îi ceruse, Jeremy gemu. Aşa, da. Apoi o prinse de talie. Am aşteptat suficient să-mi vină rândul.

Fu singura avertizare pe care i-o dădu înainte de a-şi strecura o mână între coapsele ei. Yvette lăsă să-i scape un ţipăt de surpriză, apoi un geamăt când degetele lui trecură printre cârlionţii umezi pentru a găsi sâmburele de came tare ce-i aştepta cu atâta nerăbdare mângâierea. Iar când începu să îl frece, abil, apăsat, tânăra femeie se înfioră de plăcere.

O, Doamne. Era atât de senzual, atât de… o, Cerule!

— Doamne, cât eşti de mătăsoasă, spuse el anevoie. Nu pot niciodată să arăt într-o pictură cum e la atingere un anumit lucru. Aş da orice să pot reda catifelarea pielii tale. Nimic nu e atât de moale cum eşti tu aici.

Respirând sacadat, ea trase lung şi senzual de bărbăţia lui.

— Şi nimic nu e atât de tare cum eşti tu aici.

Chipul lui fu inundat de fierbinţeală.

— N-o să mai fiu multă vreme, dacă o ţii tot aşa.

Înainte ca ea să-i poată cere explicaţii, Jeremy o trase spre pat, unde o răsturnă fără prea multă ceremonie. Când Yvette se întoarse pe spate, se întinse lângă ea şi îşi aruncă un picior peste al ei ca pentru a o imobiliza, după care se sprijini într-un cot, devorându-i trupul din priviri.

— Ai face un bărbat să-şi piardă minţile. Îi prinse în palmă un sân, apoi ciupi sfârcul până se întări. Frumuseţile astea mă înnebunesc.

Complimentul o făcu să-şi arcuiască sânii înainte, la care el răspunse coborând pentru a-i lua în gură. În timp ce Jeremy sugea şi dezmierda, ea savura fiecare senzaţie pe care limba lui biciuitoare i-o stârnea prin tot trupul. Cine era pe punctul de a-şi pierde minţile acum?

Jeremy coborî cu mâna peste pântecele moale, trecând de buric, apoi şi-o cuibări între coapsele ei. Tânjind după o atingere mai fermă, ea veni în întâmpinarea lui, însă degetul care o

pătrunse adânc o făcu să tresară şi să-şi strângă instinctiv picioarele laolaltă.

El îşi retrase degetul imediat şi ridică gura de pe sânii ei.

— Te-ai răzgândit, deci?

Tonul lui era triumfător. Dar de ce? Apoi îşi dădu seama. Diavolul încerca să-i demonstreze cât era de „egoist”. Nu avea să-i permită aşa ceva.

— Nu m-am răzgândit. Forţându-se să se relaxeze, îşi lăsă picioarele moi. Doar că m-ai luat prin surprindere.

— Chiar eşti o desfrânată, nu-i aşa?

Dacă intenţionase să o rănească folosind acele cuvinte, nu ar fi trebuit să le rostească pe un ton atât de seducător. Hotărâtă să-i arate concret la ce se referea, Yvette puse mâna pe mădularul lui erect.

— Şi tu chiar eşti un crai. Şi ce-i cu asta?

Cu o răsuflare înfiorată, Jeremy închise ochii, fără să-şi retragă membrul din mâna ei.

— La naiba, Yvette, ştii că e o greşeală.

— Eu nu simt că ar fi o greşeală, replică ea trăgându-i încet mâna spre locul dintre picioarele ei, care tânjea dureros. Mi se pare minunat.

El deschise larg ochii, încinşi şi lacomi.

— Mă dau bătut. Când împinse un deget în ea, acesta alunecă lent şi fin, provocându-i o senzaţie de-a dreptul delicioasă. Ai câştigat.

— Da? începu să tremure sub dezmierdările abile ale degetului lui. Ce am… câştigat?

— Probabil o viaţă întreagă de nefericire. O muşcă mărunt de lobul urechii. Dar nu-mi mai pasă. Trebuie să fiu în tine… trebuie… trebuie…

— Ştiu. Yvette îşi încolăci braţele pe după gâtul lui. Şi eu.

El scoase un hohot de râs gâtuit. Şi atunci începu cu adevărat seducţia. Mâinile lui îi cutreierară tot corpul, gura ei îl exploră în întregime pe al lui. Voia să-l guste, să-l miroasă, să-l absoarbă în pielea ei. Nu îşi imaginase vreodată că putea fi astfel cu un bărbat, atât de profund, atât de palpitant.

Nici măcar nu-i mai păsa dacă avea să o ia de soţie. Voia doar să se bucure de el în întreaga lui splendoare. Doar o singură dată.

Apoi, cu un şoc, îşi dădu seama că… mătărânga lui… se împingea în ea. Chipul îi trădă probabil surprinderea, căci Jeremy se retrase cu o expresie spăsită.

— Pot să mă opresc dacă vrei. Chiar şi acum.

Îşi aţinti privirea în ochii lui şi văzu, dincolo de faţada construită cu grijă, un bărbat care suferea. Un bărbat care credea că nu avea nimic de oferit. Nu era adevărat, o ştia prea bine. Trecându-şi uşor buzele peste ale lui, îi spuse în şoaptă:

— Nu te opri. Nu te opri niciodată.

Cu un geamăt de uşurare pură, Jeremy se îngropă în ea.

Yvette se încordă. Simţea o usturime şi o

senzaţie de umplere care nu erau tocmai plăcute. Jeremy încremeni, respirând sacadat, cu ochii de nepătruns în lumina palidă a focului ce stătea să se stingă, şi aşteptă. Ce anume, nu era sigură.

Până când el murmură:

— Relaxează-te. Totul va fi bine dacă te relaxezi.

Asta rămânea de văzut, se gândi ea.

— Ai dezvirginat vreodată o fecioară?

— Nu, răspunse el după o clipă de ezitare.

— Minunat, bombăni Yvette. Inocenţa îmi este răpită de un novice.

Cu un râs spart, el o dezmierdă cu nasul pe frunte.

— Puţin mai bun decât un novice, sper eu. Şi, indiferent de nivelul tău de inocenţă, relaxarea îmbunătăţeşte întotdeauna lucrurile.

Nu avea nimic de pierdut dacă încerca. Se forţă să-şi destindă muşchii, permiţându-i să intre mai adânc.

— E mai bine?

— Puţin.

Foarte puţin. Presiunea era inconfortabilă, iar poziţia, ciudată. Dar cel puţin nu duruse atât de tare pe cât s-ar fi aşteptat.

— Am să fac să fie mai bine. Ţi-o jur, frumoasa mea Iuno.

— Credeam că sunt Circe acum.

Un colţ al gurii lui se curbă într-un zâmbet.

— Eşti amândouă. Şi ambele sunt ale mele.

Posesivitatea din acea afirmaţie ar fi trebuit să-i stârnească un protest, însă Jeremy tocmai începuse să se mişte cu gesturi blânde ce o făcură să se zvârcolească sub el, încercând să găsească o poziţie mai confortabilă.

Era atât de… personal. Pielea lui se freca de a ei peste tot. Răsuflarea lui aspră o înconjura de peste tot. Gura lui o dezmierdă jucăuşă pe ureche.

— Dulcea… strâmta… mea Circe, şopti el, alunecând în ea ca un Ulise îndrăzneţ. Eşti… eşti…

— Amanta ta? îl iscodi Yvette, pentru a-şi abate atenţia de la invazia cărnii lui într-un loc unde nu ar fi trebuit să ajungă niciodată.

— Muza mea. Sudoarea i se strânse în broboane pe frunte. Muza mea şi sufletul meu.

Cuvintele, atât de apropiate de o declaraţie de dragoste, o topiră, făcând-o să se agaţe de el şi să-i depună un sărut apăsat pe umăr. Apoi el îi trase genunchii peste şoldurile lui musculoase, iar schimbarea de poziţie îi permise să îi dezmierde acea parte din ea pe care până atunci de-abia o atinsese.

Îşi uită numele, locul, rangul. Nu mai ştiu decât extazul tumultuos produs de mişcările lui Jeremy, intrând şi ieşind din ea în cel mai intim act pe care şi l-ar fi putut imagina vreodată. Usturimea se transformă într-o căldură plăcută, iar presiunea deveni minunată şi inima ei începu să bubuie în ritmul penetrării.

Trupul lui preluă controlul asupra trupului ei

precum un general pe câmpul de bătălie, iar ea fu complet cucerită. Jeremy o făcea să se simtă femeie. Femeia *lui.*

— Ah, scumpo, spuse el gâtuit, fanteziile mele cu tine… nici nu se compară… cu realitatea. Eşti ca… asta e ca…

— Un vis, şopti ea.

— Da. Un vis.

Unul în care Jeremy era al ei pentru totdeauna. În care puteau face acest lucru pentru totdeauna. În care o putea iubi pentru totdeauna.

Să o iubească? Îi era teamă că aşa ceva nu avea să se întâmple niciodată. Dacă refuza să se însoare de bunăvoie, atunci…

Nu, nu trebuia să se gândească la asta. Voia să trăiască în visul în care îl avea peste ea, în jurul ei, *cu* ea. În plus, o numise „sufletul” lui. Asta însemna ceva, nu?

Acum plăcerea ce doar vibrase în surdină acolo jos începu să strige, apoi să urle, stârnind ecouri în interiorul trupului ei, care fusese tăcut şi singur atât de multă vreme. O invadă pe neaşteptate o muzică decadentă care o aţâţa, o făcea să se întindă după ceva aflat foarte aproape… chiar…

Da! *Acolo!*

Strigătul de extaz îl provocă să se împingă în ea atât de adânc, încât Yvette avu impresia că îl putea simţi până în suflet. Iar când el scoase un geamăt gâtuit şi se revărsă în ea, îl strânse aprig

în braţe, rugându-se să nu se mai trezească niciodată.

Fiindcă odată ce visul se sfârşea, îi era teamă de ce ar fi putut să se întâmple cu inima ei.

Capitolul 20

Când Jeremy reveni pe pământ, iar explozia din creierul lui se stinse, se prăbuşi peste Yvette. Inima îi bătea într-un ritm sălbatic, ce îi reverbera în urechi, iar sângele îi luase foc.

Fusese atât de bine, mai bine decât visase vreodată că ar fi putut fi. Fericirea pe care i-o stârnise acea experienţă îl înspăimânta de-a dreptul. Fiindcă ar fi trebuit să se revolte furios împotriva acelei nebunii care pusese stăpânire pe el. Ar fi trebuit să se mustre pentru că renunţase la perfecta lui stăpânire de sine.

Însă nu putea. Până acolo îl adusese această femeie. O femeie pe care încă o dorea. O femeie pe care, îi era teamă, nu avea să înceteze vreodată să o dorească.

— Jeremy? şopti ea.

— Da, scumpo?

Îşi trecu buzele peste părul ei, savurându-i textura satinată şi parfumul floral.

— Eşti… cam greu. Nu prea pot să respir.

Se rostogoli de pe ea cu un hohot de râs, un

ecou al bucuriei îmbătătoare pe care o trăise în copilărie înainte ca totul să se ducă pe apa sâmbetei. Acesta era un alt dar pe care i-l oferise ea.

— Îmi cer scuze, nu voiam să te sufoc. O trase în braţele lui. Voiam să experimentezi „mica moarte”, nu pe cea mare.

— Ce e mica moarte? se interesă Yvette cuibărindu-se la pieptul lui.

— Să nu-mi spui că Regina Argoului nu a auzit niciodată despre *la petite mort.*

— Nu cunosc decât argoul englez, nu şi pe cel francez, spuse ea bosumflându-se drăgălaş.

— Ei bine, *la petite mort* e ceea ce tocmai am trăit tu şi cu mine, acel punct culminant al… activităţilor noastre. Scotoci prin colecţia lui limitată de cuvinte din argoul străzii pe care le aflase de la Damber şi adăugă: Poate cunoşti mai bine expresia de „a te termina”.

— Ah! O auzisem. M-am întrebat întotdeauna ce însemna, dar singura dată când am deschis subiectul cu un lexicograf, a roşit şi a fugit din încăpere, aşa că nu am mai încercat niciodată.

Jeremy îşi lăsă capul să cadă pe pernă şi râse cu poftă.

— Mi-ar plăcea teribil de mult să te văd întrebând un bărbat despre *asta.*

— Rămâi pe-aproape şi s-ar putea să ai ocazia s-o vezi din nou, spuse ea relaxată.

Pe nesimţite, discuţia lor ajunsese la un punct

extrem de serios. Nimic nu era mai eficient decât sinceritatea fără ocolişuri pentru a alunga veselia.

Jeremy se întoarse cu faţa spre ea.

— Sunt pe deplin hotărât să rămân pe aproape. Acum că ţi-am răpit inocenţa, intenţionez să mă însor cu tine.

— Nu la asta m-am referit, se grăbi ea să spună. Ţi-am spus să nu te aştepţi la asta. Îi prinse obrazul în palmă. Pur şi simplu nu vreau să pleci încă. Rămâi. Termină-ţi tablourile. Vocea ei deveni şovăitoare, înecată. Iar apoi, când vei fi gata să pleci…

— Nu am să te părăsesc după ce te-am compromis. Este inacceptabil.

Cu sprânceana ridicată a dojană, Yvette se ridică într-un cot.

— Iar pentru mine e inacceptabil să am un soţ implicat doar pe jumătate.

— Presupun că aştepţi să îţi declar cu pasiune iubirea mea, spuse Jeremy, nereuşind să îşi ascundă amărăciunea din voce.

Ceva se aprinse pentru o clipă în ochii ei. Mânie? Dezamăgire? Nu era sigur, căci licărirea dispăruse aproape imediat.

— Nu aştept nimic de la tine. Mi-ai spus de mai multe ori că nu intenţionezi să-ţi iei o soţie – o a doua soţie, adică –, iar eu te-am crezut pe cuvânt.

Indiferenţa ei aparent voioasă faţă de ceea ce el considera o certitudine îl tulbură.

— Ţi-am zis şi că dacă te voi compromite voi fi nevoit să mă însor cu tine. Credeai că am minţit?

— Bineînţeles că nu. Dar ţi-am zis foarte clar că *nu* eşti nevoit să o faci. Vorbeam serios, şi nu mi-am schimbat opinia.

Conversaţia începea să-l irite.

— Yvette…

— Te-ai gândit că nu eşti singurul care poate fi egoist? Se ridică din pat pentru a-şi lua cămaşa de noapte, cu spatele întors spre el. Că poate nu am vrut decât să cunosc plăcerea folosindu-mă de tine?

O astfel de idee nu-i trecuse prin cap. Era ridicolă. Sângele cu care era mânjit mădularul lui îi dovedea acest lucru, pentru numele lui Dumnezeu! Erau norocoşi că nu cursese suficient cât să păteze aşternuturile, însă acest lucru nu schimba realitatea: Yvette fusese fecioară. Iar fecioarele nu se ofereau nepăsătoare bărbaţilor, seducându-i pentru plăcerea lor.

Sau…?

Tânăra femeie îi interpretă momentul de şovăire ca pe un răspuns la întrebarea ei.

— Deci vezi, am stabilit. Nu e nevoie de căsătorie. Tu vei rămâne aici să îţi termini tablourile, apoi…

— Yvette. Nu e nimic stabilit. E adevărat că nu aş fi ales să mă căsătoresc, dar acum trebuie să o facem. E foarte simplu.

— Ba nu e! Se întoarse fulgerător spre el.

Dacă ne căsătorim, va fi pentru că ne *dorim* asta, nu fiindcă tu o consideri o datorie de onoare. Nu accept repetarea situaţiei de acum doisprezece ani.

— Nu va fi aşa, spuse el tensionat. Contextul e cu totul altul. De data asta mi-am construit deja profesia. De data asta nu renunţ la planurile mele pentru tine.

— Nu? Deci vei merge în continuare la bordeluri în căutare de modele?

— Ei bine… evident, asta ar trebui să se sfârşească, zise el jenat. Dar…

— Şi vei renunţa la libertatea cu care te-ai obişnuit doar fiindcă acum vei avea o soţie ale cărei nevoi trebuie luate în considerare?

Deşi Yvette nu cunoştea toate circumstanţele, remarca ei surprindea enervant de fidel realitatea căsniciei lui cu Hannah.

— Ştiu să fiu un soţ bun, ce naiba. Doar fiindcă mă port ca un burlac nu înseamnă că nu sunt conştient…

Cineva bătu la uşa dinspre coridor. Încremeniră amândoi.

— Cine naiba poate fi? Cu o expresie panicată, Yvette îşi căută halatul. Doamne, să-şi fi dat seama Edwin că sunt aici?

— E probabil Damber, murmură Jeremy. Nenorocitul a terminat la parter mai repede decât aş fi crezut. Poate să aştepte.

— Nu poţi fi sigur că e el. Îşi îmbrăcă halatul.

Chiar dacă şi aşa, trebuie să te îmbraci, altfel va intra la bănuieli.

— Va intra oricum la bănuieli când te va găsi aici în ţinută de noapte, bombăni el, însă se ridică din pat pentru a-şi trage chiloţii şi pantalonii.

Bătaia în uşă se auzi din nou, de data aceasta mai tare.

— Stăpâne? răsună glasul ucenicului prin uşă. Am terminat de strâns jos.

Neghiobul vorbea în ceea ce el considera a fi o şoaptă, însă o şoaptă pe străzile unde crescuse Damber era echivalentul vorbitului cu voce pătrunzătoare pe holurile cufundate în linişte ale conacului Stoke Towers. Iar camera lui Blakeborough era la acelaşi etaj.

— Vin, mârâi Jeremy.

Se întoarse spre Yvette, dar o găsi îndreptându-se deja spre uşa servitorilor.

— Stai! N-am terminat discuţia.

— Nu avem nimic de discutat. Ne vedem mâine.

— La naiba, Yvette, începu el, dar uşa i se închise în nas.

Se gândi să pornească după ea, însă atunci Damber ar fi intrat la idei. Şi cum încă nu-i obţinuse mâna, nu îndrăznea să facă nimic ce ar fi putut să-i compromită reputaţia. Dată fiind povestea nefericită cu Ruston, Jeremy se temea că dacă Edwin ar fi încercat să o forţeze să se mărite singura ei reacţie ar fi fost să se opună cu

încăpăţânare.

Nu-i putea îngădui să-i refuze cererea în căsătorie, deşi ştia că ar fi fost un soţ complet nepotrivit, iar ea şi-ar fi putut găsi pe cineva mai bun. Nimic din toate acestea nu mai conta. Îi răpise inocenţa, deci *avea* să o ia de soţie.

Murmurând o înjurătură, porni cu paşi mari spre uşă şi o deschise larg. De-abia când îl văzu pe Damber căscând gura la el îşi aminti că era gol de la brâu în sus.

— La ce te holbezi?

În timp ce dădea la o parte pentru a-l lăsa pe băiat să intre, aruncă o privire rapidă prin încăpere, dar nu rămăsese nimic care să trădeze prezenţa lui Yvette. Poate cu excepţia unei adieri vagi de parfum.

— De ce e atât de răscolit patul? îl întrebă acuzator ucenicul.

Jeremy îşi puse rapid mintea în mişcare.

— M-am aşezat să mă odihnesc o clipă şi am adormit. Tocmai mă trezisem şi îmi schimbam hainele când ai bătut tu. Deci mă tem că nu am apucat să strâng mare lucru.

Doamne, parcă era idiot, se gândi.

— Presupun că vreţi să mă ocup tot eu şi de bagajele dumneavoastră, bombăni Damber. E aproape două noaptea. Credeam că vreţi să fie totul gata până la ora asta, să putem pleca dimineaţă devreme.

Nu mai putea pleca acum. Totul se

schimbase.

— De fapt, am decis să-mi mai amân plecarea cu câteva zile.

— Poftim! Tânărul îşi încrucişă braţele pe piept. După ce am împachetat deja toate vopselele şi pânzele, şi…

— Da, da, despachetează-le pe toate.

— În noaptea asta?

Lui Jeremy i se făcu milă de băiat.

— Poate aştepta până dimineaţă. Dar devreme, ai grijă. Până să se trezească familia vreau ca totul să fie pus la loc, înainte să se întrebe cineva ce se petrece.

— Servitorii o să se întrebe oricum. Ei ştiau deja că plecăm. *Lor* ce explicaţie să le dau?

La naiba, uitase de acest lucru. După ce o cerea în căsătorie pe Yvette, ceea ce intenţiona să facă la prima oră, era foarte posibil ca servitorii să speculeze pe seama motivului pentru care se răzgândise.

Aşa ceva era inacceptabil. Nu putea lăsa pe nimeni să o bârfească pe viitoarea lui soţie.

— Spune-le că am studiat mai atent portretul la lumina zilei şi mi-am dat seama că nu am avansat atât de mult pe cât credeam.

Ceea ce avea să-i ofere şi un pretext temeinic pentru a rămâne dacă Yvette îi refuza în primă instanţă cererea. Fiindcă, la naiba, nu avea de gând să plece de acolo fără a se asigura de un răspuns pozitiv. Dacă trebuia să lucreze la

nenorocitul acela de portret o lună ca să tragă de timp, atunci avea s-o facă.

— Deci vreţi să le spun grăjdarilor să bage înapoi şareta?

— Da, după aceea poţi să mergi la culcare.

— Sunteţi sigur?

— De ce nu aş fi sigur? replică Jeremy aruncându-i o privire tăioasă.

Matahala de băiat îşi îndesă mâinile în buzunare.

— Nu ştiu. Vă purtaţi ciudat, atâta tot. Acum ne furişăm prin casă să ne facem bagajele şi să ne strecurăm nevăzuţi în toiul nopţii, acum vă găsesc trăgând un pui de somn. Ca să nu mai vorbesc că încăperea miroase ca şi cum… ca şi cum…

Adulmecă atent aerul.

— Ca şi cum ce?

— Ca şi cum aţi fi tăvălit-o pe vreuna dintre cameriste.

O, Doamne. Jeremy râse, sperând că hohotul nu suna la fel de fals în urechile ucenicului precum îi suna lui.

— Mă ştii să fi tăvălit vreodată o cameristă?

— Ei bine, nu. Dar pentru toate există un început.

— Imaginaţia ţi-a luat-o razna, spuse Jeremy iritat. Acum, afară cu tine. Nu pot să merg la culcare câtă vreme zăboveşti pe aici.

— Încercam doar să vă ajut. Dar o şterg de aici, pe cuvânt. Damber porni spre uşă,

bombănind: Jur, uneori am impresia că sunteţi nebun de legat. Sau poate numai puţintel…

Bolboroselile băiatului se stinseră pe coridor. Dându-şi ochii peste cap, Jeremy închise uşa şi se îndreptă direct spre sticla de brandy pe care o ţinea pe măsuţa de toaletă.

Nu mai erau decât câteva ore până la ivirea zorilor. Nu avea niciun rost să se culce acum; n-ar fi putut adormi. În plus, Blakeborough obişnuia să se trezească devreme, deci dacă voia să-l prindă şi să-i ceară mâna lui Yvette înainte să se scoale ea, era mai bine să stea de veghe.

Poate că ar fi trebuit să aştepte până se hotăra ea să accepte, însă nu era ieşit din comun ca un pretendent să i se adreseze mai întâi tutorelui alesei sale. Şi nu i-ar fi stricat să-l câştige pe conte de partea lui, mai ales că Yvette se dovedea surprinzător de ezitantă.

Blestemând, Jeremy bău din sticlă. Gestionase teribil de prost situaţia. Ar fi trebuit să îşi formuleze cererea nu ca şi cum ar fi fost o „obligaţie”, ci lăsând impresia că era îndrăgostit de ea. Deşi probabil că nu ar fi ţinut. Yvette vedea prea limpede în el ca să nu-l prindă cu minciuna.

Se posomorî. Da, ar fi minţit. Doar fiindcă se gândea la ea prea mult, o dorea prea mult… tânjea după ea prea mult, nu însemna că o iubea. Iubirea presupunea să pui pe altcineva pe primul loc, iar el, în mod evident, nu era în stare. Dacă ar fi iubit-o, nu s-ar fi culcat cu ea fără a ţine cont de

consecinţe. Nici nu i-ar fi riscat reputaţia lăsându-se convins să o însoţească la un bordel. Nici nu ar fi făcut nimic din toate acele lucruri pe care le făcuse cu ea în ultimele câteva săptămâni.

Yvette, pe de altă parte, ştia că nu se alegea cu mare lucru din toată acea poveste. Nu acceptase să se mărite cu el, nu? Nici nu îi făcuse vreo declaraţie de dragoste măreaţă.

„Nu aştept nimic de la tine. Mi-ai spus de multe ori că nu intenţionezi să îţi iei o soţie – o a doua soţie –, iar eu te-am crezut pe cuvânt."

Se crispă. Nici el nu o ajutase cu nimic. Într-o străfulgerare, îşi aminti expresia ei când decretase că era necesar să se căsătorească. Dovedise atunci toată subtilitatea unui bou.

Yvette fusese rănită. Sperase la mai mult, iar el o rănise.

Sufocat de vinovăţie, luă o duşcă mai zdravănă din sticlă. La naiba, acesta era motivul pentru care încercase să se stea departe de femeia aceea de la bun început! Nu era bărbatul potrivit pentru ea.

Nu că ar fi contat; trebuia să se însoare cu ea. Niciun gentleman nu avea să o accepte după ceea ce se întâmplase, sau dacă o lua totuşi fără să ştie, avea să-i facă viaţa un calvar după ce descoperea adevărul. Iar ea merita să aibă un soţ decent, să aibă o familie închegată şi copii.

În minte îi apăru brusc o imagine cu Yvette fericită şi împlinită, ţinând un copilaş pe genunchi.

Ţinând copilaşul *lui* pe genunchi. O fetiţă ca un heruvim, grăsună şi obraznică, sau un băieţel agitat, cu faţa dulce, târându-se pe podea spre tatăl lui…

Nu! Mai visase cândva la asta, doar pentru a-şi vedea apoi visurile spulberându-se. Nu avea de gând să se abandoneze din nou acelei fantezii.

Urma s-o ceară în căsătorie fiindcă trebuia să o facă, fiindcă aşa era corect. Dar nu avea să dea frâu liber acelui impuls brusc şi inexplicabil de a crea o legătură romantică. Ar fi fost calea spre nebunie.

*

Doar printr-un miracol reuşi Yvette să ajungă înapoi în camera ei fără a izbucni în plâns. În momentul în care închise uşa însă, dădu drumul şuvoiului de lacrimi născute în egală măsură din mânie şi frustrare. Îşi stăpâni impulsul copilăresc de a se năpusti furioasă prin încăpere şi de a arunca diverse obiecte. Nu ar fi ajutat-o absolut deloc, ba, mai mult, ar fi atras atenţia asupra activităţilor ei secrete.

Dar naiba s-o ia de treabă, voia să ţipe! Lua-l-ar naiba şi pe el şi cererea lui din milă. Ce fusese în capul ei? Chiar crezuse că simplul fapt de a împărţi patul cu acel nenorocit avea să-l determine, ca prin magie, să se prăpădească de iubire pentru ea? Să-i spună că ar fi murit dacă nu

o putea avea?

Se lăsă să cadă pe pat. *Chiar* crezuse asta. Nu conştient, fireşte, însă intensitatea dorinţei lui o convinsese că ţinea cu adevărat la ea, că o dorea mai mult decât ca simplă parteneră de aşternut.

Că poate chiar o iubea.

Pufni în râs. Ce neghioabă era! Nu învăţase cu mult timp în urmă că un crai nu voia decât să ajungă sub fustele unei femei?

Nu, nu era corect. Un crai s-ar fi culcat cu ea şi apoi şi-ar fi luat vesel la revedere. Jeremy îi opusese rezistenţă, încercase să fugă. Iar când ea se dovedise neînduplecată, făcuse dragoste cu ea şi o ceruse în căsătorie.

Craii nu te cereau în căsătorie.

Se aruncă din nou pe pat. Deci ce putea să facă acum? Evident, dacă se trezea însărcinată, trebuia să accepte. Dar, cu excepţia acelei posibilităţi, nu îşi dorea un soţ care să considere căsătoria cu ea un sacrificiu suprem. Deşi nu voia nici să rămână singură şi compromisă.

Detesta dilemele. În special cele în care era implicat un anume artist solitar care se transforma într-un stâlp de foc de fiecare dată când o atingea sau o săruta, sau făcea dragoste cu ea.

Lăsă să-i scape un oftat prelung. O durea fiecare părticică din corp, şi totuşi ar fi făcut-o din nou fără să clipească – nu doar pentru plăcerea uluitoare din final, ci şi pentru sentimentul

minunat de apropiere pe care îl trăise cu el.

Acel sentiment începuse să crească în ea de câteva zile, dar înflorise de-a binelea când el îi ascultase povestea despre locotenent fără a-i critica purtarea. Fusese furios, pregătit să ucidă dragoni şi să reteze coarne de dragul ei.

Se ridică în capul oaselor. Da, chiar aşa reacţionase, nu? Nu fusese tocmai purtarea cuiva care doar îi admira rece corpul. Poate că idiotul naibii *chiar* simţea ceva pentru ea. Poate chiar voia cu adevărat s-o ia de nevastă.

Sau poate că ea îşi făcea din nou iluzii.

Ei bine, dacă hotărârea lui de a o cere în căsătorie era motivată de ceva mai mult decât remuşcările conştiinţei şi mădularul aţâţat, trebuia să i-o spună. Sau să i-o arate. Sau să o convingă de faptul că măritându-se cu el nu ar fi comis o greşeală uriaşă.

Fiindcă nu voia să-şi asume riscul de a se căsători cu un bărbat care ar fi putut să-i facă viaţa un calvar. Prefera să rămână singură şi compromisă decât să îndure aşa ceva.

Capitolul 21

— Ce anume vrei să faci?

A doua zi dimineaţă, în biroul lui Blakeborough, Jeremy se crispă auzind tonul

incredul al acestuia. Poate că nu ar fi trebuit să deschidă subiectul atât de abrupt, dar era prea târziu să mai dea înapoi.

— Am spus că vreau să mă însor cu Yvette. Dacă mă va accepta.

Pentru prima dată de când îl cunoscuse Jeremy, contele păru complet înmărmurit.

— Să te însori cu ea. Vrei să te însori cu sora mea.

Părea foarte înzestrat pentru afirmarea evidenţei.

— Cu siguranţă ai observat că ne înţelegem foarte bine.

Contele, care se aşezase în spatele mesei de lucru când intraseră în încăpere, se aplecă acum în faţă pentru a-l privi atent.

— Da, dar suficient de bine ca să vă căsătoriţi? Măcar ai întrebat-o şi pe ea?

Pe toţi dracii! Nu putea nicidecum să admită că o întrebase de mai multe ori după ce făcuse dragoste cu ea ca un câine aţâţat fără urmă de stăpânire de sine. Sau fără un dram de minte.

— Nu tocmai. Date fiind împrejurările, considera că era în regulă să camufleze puţin adevărul. Continuă evaziv: Am discutat ideea, dar…

— Aţi discutat-o? Asta mă surprinde. Blakeborough îi aruncă o privire gânditoare. Ăsta e motivul pentru care ai lipsit ultimele câteva zile? Ai încercat să-ţi faci curaj ca să-i ceri mâna?

— Nici vorbă.

— Sperai că i se va face dor de tine şi îţi va accepta cererea imediat ce te vei întoarce?

— N-a fost nici asta, bombăni Jeremy. La naiba, Blakeborough, îmi accepţi oferta sau nu. Presupunând că o acceptă şi ea.

Contele pufni în râs.

— Ăsta e un enorm semn de întrebare, amice. A refuzat alţi trei pretendenţi înaintea ta.

— Dar credeam că nu a fost niciodată…

Îşi aminti cuvintele ei din ajun. „Nu am avut nicio ofertă decentă de căsătorie… prea puţină atenţie serioasă din partea unor gentlemeni respectabili.” Naiba s-o ia. Deci *avusese* oferte, doar că nu unele „decente” din partea unor „gentlemeni respectabili”. Sângele îi îngheţă în vine. De ce fel de oferte avusese parte?

— Au fost viabile aceste alte oferte? vru el să ştie.

— Au fost din partea unor gentlemeni de familie bună şi cu legături înalte, dacă la asta te referi.

— *Nu* la asta mă refer, o ştii prea bine.

— Atunci nu, zise contele cu un oftat. Nu au fost viabile. Probabil i-aş fi refuzat eu dacă lucrurile ajungeau atât de departe. Tonul îi deveni mai aspru. Nu am să las vreodată ca sora mea să devină soţia vreunui vânător de zestre sau a vreunui crai nestatornic.

Jeremy scrâşni din dinţi.

— Sper că nu mă incluzi şi pe mine în descrierea asta.

— Ar trebui?

Era suficient de rău că fusese nevoit să-şi dezgolească sufletul în faţa lui Yvette. Trebuia să o facă şi cu Blakeborough?

— Nu. Am o avere considerabilă şi nu sunt nestatornic.

— Doar că îţi place să frecventezi bordeluri.

— Doar fiindcă le folosesc pe acele femei ca modele pentru picturile mele.

Simţea că atât putea să-i dezvăluie fără probleme. Îi oferi satisfacţia de a-l vedea pe Edwin consternat din nou.

— Cu adevărat?

— Da. Întreab-o pe doamna Beard personal dacă nu mă crezi.

— Nu cred nicidecum că va fi necesar, rosti Blakeborough crispat. Deşi dacă aflu că m-ai minţit, am să pun capăt imediat tratativelor privind căsătoria, indiferent ce părere are Yvette.

Ameninţarea contelui îl puse pe Jeremy pe gânduri.

— Ai mai făcut aşa ceva vreodată, să pui capăt tratativelor de căsătorie fără a ţine cont de dorinţele ei? Sau poate pentru a o salva de un pretendent dezagreabil?

Roşeaţa vinovată ce năpădi brusc obrajii contelui îl dădu de gol.

— Habar nu am la ce te referi.

— Ba sunt sigur că ai. Ştiai despre Ruston, nu-i aşa? Tu eşti cel care l-a alungat.

Neliniştit, Blakeborough sări în picioare.

— De unde ştii tu despre Ruston?

— Mi-a spus ea.

Cu o expresie uluită, contele se aşeză din nou pe scaun.

— Yvette ţi-a spus despre Ruston.

— După cum spuneam, ne înţelegem foarte bine.

— Extrem de bine, dacă ţi-a pomenit despre mizerabilul acela. Cred că nici măcar Knightford nu e la curent cu ceea ce a încercat Ruston.

Informaţia îi făcu mare plăcere lui Jeremy.

— Ce ţi-a spus, mai exact? îl iscodi Blakeborough împreunându-şi mâinile pe masă.

— Totul, cred eu. Jeremy îl studie atent pe conte. De ce, *tu* ce ştii?

— Mai mult decât îşi dă ea seama.

— Aha, am avut dreptate! I-am spus că probabil ai intervenit pentru a bloca şantajul acelui mizerabil, dar ea nu m-a crezut.

— Nu, nici nu mă aşteptam, nu la cum au stat întotdeauna lucrurile între noi. Expresia lui Blakeborough se întunecă. Sora mea mă priveşte ca pe cel care impune regulile, măruntul dictator de la Stoke Towers. Ea nu înţelege că, din cauza tatălui nostru absent şi a derbedeului de Samuel, cineva trebuia să preia controlul. Iar acea sarcină a căzut în grija mea.

— E perfect conştientă de asta.

— Nu prea cred, altfel ar fi apelat la mine din primul moment. Se teme să nu-i restrâng libertatea prea mult. Se teme de ce aş putea să fac. Se teme de mine, încheie mâhnit contele.

— Nu se teme de tine. Se teme să nu te dezamăgească. Nu e acelaşi lucru.

— Nu ar putea *niciodată* să mă dezamăgească.

Convingerea aprigă din acele cuvinte îl luă pe Jeremy prin surprindere. Nu îl văzuse niciodată pe Blakeborough trădând sentimente atât de profunde.

— Atunci spune-i asta. Are nevoie să o audă. Dacă tot e s-o faci, spune-i adevărul despre implicarea ta în povestea cu Ruston. Fiindcă în momentul de faţă crede că Samuel a fost salvatorul ei.

„Şi din acest motiv face lucruri riscante, cum ar fi să umble prin bordeluri în căutarea nepotului vostru.”

— E mai bine să îl creadă salvatorul ei decât să afle adevărul, spuse abătut contele. Ar distruge-o. Au fost apropiaţi în copilărie, deci dacă ar şti cum a trădat-o… Răsuflă înfiorat. Nu i-aş putea face asta.

Jeremy fu scuturat de un fior de gheaţă.

— Cum anume a trădat-o?

Blakeborough se ridică brusc şi porni cu paşi mari spre fereastră, apoi se întoarse.

— Nu ştiu decât atât cât mi-a mărturisit Samuel după ce l-am prins încercând să închirieze o trăsură care să-i ducă pe Ruston şi Yvette la Gretna Green[4]. Doar norocul a făcut să mă aflu la Preston cu o oră înainte de cea la care Ruston intenţionase să fugă cu ea.

— O, Doamne! Asta trebuie să fi fost după ce Samuel a pretins că nu putea face nimic să o ajute pe Yvette, înainte să se răzgândească şi să o „salveze”.

Privirea lui Edwin deveni ucigătoare.

— Probabil. Din fericire, proprietarul trăsurii a recunoscut adevărul când l-am avertizat că altfel îl voi informa pe tatăl meu despre rolul pe care îl jucase. Nu era atât de neghiob încât să se pună cu moştenitorul contelui. Toată lumea din Preston ştia că eu făceam legea pe moşie. Deci atunci când frate-meu a refuzat să-mi ofere vreun detaliu, proprietarul trăsurii a fost cel care mi-a mărturisit ce plănuiau Samuel şi Ruston.

— Să fugă cu Yvette… cu consimţământul ei, desigur, presupunând că ar fi cedat şantajului.

— Ah, da, şantajul. Chipul contelui fu acoperit de un nor. Când s-a văzut strâns cu uşa şi ameninţat cu o vizită din partea tatălui nostru, care deja se săturase de purtarea iresponsabilă a lui Samuel, fratele meu mi-a dezvăluit că Ruston jurase să distrugă reputaţia lui Yvette dacă nu-i

4 Sat din sudul Scoţiei faimos pentru celebrarea căsătoriilor între tineri fără acordul tutorilor (n.red.)

dădeam voie să se însoare cu ea. Făcu o pauză pentru a-i arunca o privire nesigură. La *asta* te referi, nu-i aşa?

— Ţi-am zis, Yvette mi-a dezvăluit totul.

Liniştit, Edwin continuă:

— Neghiobul ăla nenorocit de Samuel chiar şi-a imaginat că mă poate intimida şi pe mine. Mi-a spus că trebuia să închid ochii la fuga lui Yvette, altfel familia urma să cadă victimă unui scandal teribil. Ba chiar a încercat să se spele pe mâini de rolul pe care-l jucase în acea poveste, pretinzând că nu avusese habar de intenţiile lui Ruston atunci când îl invitase la Stoke Towers.

— Dar tu nu l-ai crezut.

— Sigur că nu. Drept dovadă, Samuel se ocupase să aranjeze transportul pentru fuga lui Yvette în loc să vină la mine să mă consulte.

— Deci cum ai reuşit să pui capăt situaţiei fără a o implica pe Yvette?

— I-am ignorat ameninţarea, zise Blakeborough încleştându-şi mâinile pe lângă corp. I-am zis soră-mii că nu o las să plece nicăieri cu mizerabilul ăla. Iar dacă Samuel nu rezolva problema, aveam să-i spun tatălui nostru ce bănuiam despre rolul lui în întreaga afacere. Cum tata deja îl ameninţase cu dezmoştenirea dacă idiotul mai făcea un singur pas greşit, i-am dat lui de ales: fie recupera jartiera lui Yvette şi îi închidea gura lacheului, fie pierdea totul.

— Iar el a fost de acord să îndrepte lucrurile.

— O, da. Ştia că mă voi ţine de cuvânt. Odată ce a făcut ce avea de făcut, l-am chemat pe Ruston şi l-am informat că prietenii mei din Consiliul Naval ar fi fost îngroziţi să afle că un ofiţer al marinei militare încercase să fugă cu o tânără respectabilă în pofida dorinţelor familiei ei. I-am spus că puteam lua măsuri să fie dat afară şi să mă asigur că nu avea să-şi mai găsească niciodată de lucru.

— Aminteşte-mi să nu mă pun niciodată rău cu tine, zise Jeremy impresionat. Ai legături impresionante.

— Se poate să fi exagerat puţin, recunoscu Blakeborough cu un zâmbet satisfăcut. Dar Ruston nu avea de unde să ştie asta. Şi, încercând să se apere, a dat vina pe Samuel pentru tot. Mi-a spus că frate-meu i-a zis că va încuraja căsătoria dacă îi promitea să-l răsplătească generos din banii lui Yvette.

— L-ai crezut pe Ruston?

— Din păcate, da.

— Crezi sincer că Samuel a încercat să i-o vândă pe Yvette prietenului său pentru o parte din profituri? Jeremy scrâşni din dinţi. Îl urăsc pe mizerabil din ce în ce mai mult.

— Pe care dintre ei?

— Amândoi, sincer să fiu.

Blakeborough dădu din cap cu un aer sumbru.

— Mă consider vinovat pentru purtarea lui

Samuel. Ştiam că avea datorii către mai multe persoane din zona pariurilor clandestine. Ar fi trebuit să recunosc semnele, ar fi trebuit să-mi dau seama că era disperat.

— Cum ai fi putut? Uneori oamenii se pricep foarte bine să ascundă ce au în suflet. Jeremy vorbea din experienţă. În plus, asta era responsabilitatea tatălui tău.

— Desigur. Ca şi cum şi-ar fi dat seama că dezvăluise mai multe decât intenţionase, contele îşi întipări pe chip o expresie rece. Dacă tata ar fi fost aici, sunt sigur că ar fi luat măsuri. Şi în cele din urmă chiar l-a dezmoştenit pe Samuel.

— Ai fi putut atunci să-i spui lui Yvette despre perfidia fratelui vostru.

Sprâncenele lui Blakeborough se strânseră într-o expresie posomorâtă.

— Ai auzit ce părere are despre ea însăşi. Dacă ar fi aflat că propriul ei frate o vânduse prietenului său, nu ar fi făcut decât să-şi confirme neîncrederea în farmecul ei. Cel puţin, după ce s-a sfârşit totul, a putut să creadă că partea în care Ruston i-a făcut curte a fost reală, chiar dacă rezultatul final a fost prost.

— Din păcate, chiar şi această iluzie i-a fost spulberată. A descoperit mai târziu că Ruston era un vânător de zestre, iar restul a dedus logic.

— A aflat? Cum?

— O, pentru numele lui Dumnezeu, nu poţi să o protejezi de toate. Aude şi ea bârfele, ca tot

restul lumii.

Descumpănit, Blakeborough se lăsă să cadă într-un scaun.

— Nu mi-a spus niciodată nimic.

— Fireşte că nu. Se simţea ruşinată şi umilită. Şi nu ştia că tu erai la curent cu întreaga poveste. Voia să-şi salveze mândria.

— Ăsta a fost un alt motiv pentru care nu i-am dezvăluit ce rol am jucat eu. Ca să-şi poată salva mândria.

Jeremy îşi dădu ochii peste cap. Din cauză că Blakeborough avusese atâta grijă de sentimentele ei, Yvette îşi riscase reputaţia pentru a-l găsi pe fiul lui Samuel. Poate că ar fi trebuit să-i spună contelui despre acest lucru.

Şi să-i dezvăluie astfel că o însoţise la bordel? Nu ar fi fost nicidecum indicat în situaţia lui.

— Încă nu mi-ai răspuns în privinţa cererii în căsătorie.

Trebuia mai întâi să treacă peste acel prim obstacol. Apoi o putea convinge pe Yvette.

— O iubeşti? întrebă Blakeborough.

Pe toţi dracii, era singura întrebare de care se temuse! Intenţionase să mintă, dar, când văzu expresia sumbră a contelui, nu se simţi în stare. Ştia că minciuna lui ar fi ajuns apoi la Yvette, făcând-o să spere la lucruri pe care el nu i le putea oferi.

Când Jeremy nu răspunse imediat, Blakeborough adăugă:

— Ascultă, sunt ultimul om care să susţină că pentru o căsătorie e nevoie de iubire. Nici măcar nu sunt sigur dacă cred în cuvântul ăsta – bănuiesc mai degrabă că nu e decât o metaforă vicleană pentru dorinţa fizică. Îmi cunosc însă sora, iar ea se aşteaptă să aibă parte de ceva care să aducă a… ce-o fi chestia asta.

— Iar asta e ceva ce pot să-i ofer, spuse Jeremy, uşurat de abordarea practică a celuilalt. Fiindcă simt o afecţiune profundă faţă de ea, te asigur. Câtă vreme asta e suficient…

În acel moment se auzi o bătaie în uşă.

— Scuză-mă o clipă, murmură contele, apoi strigă: Intră.

— Milord, a venit o doamnă care vrea să îl vadă pe domnul Keane, anunţă lacheul. Cu o postură rigidă, refuză să-l privească pe Jeremy când adăugă: *Susţine* că e sora dânsului.

Amanda era acolo. O, Doamne, exact ce-i lipsea! Nu mai avea timp.

Cum adică *susţinea* că era sora lui? Ce voia să spună servitorul?

A, exact. În afară de ochii albaştri nu semăna deloc cu Jeremy, care era leit tatăl lor. Amanda arăta ca mama lor irlandeză, scundă şi compactă, cu o coamă de păr cafeniu-roşcat şi o mână de pistrui răspândiţi pe pielea uşor bronzată. Fără îndoială servitorul crezuse că era amanta lui.

Dintre toate momentele când ar fi putut să apară, de ce trebuia să fie tocmai acum? Ultimul

lucru de care avea nevoie era ca Amanda să-i amintească lui Yvette toate cusururile lui. Poate dacă reuşea să o trimită la plimbare înainte să se trezească Yvette…

— Mulţumesc, îi spuse Jeremy lacheului, după care porni spre uşă. E şi mama mea cu ea?

Servitorul şovăi când îşi dădu seama că păşise strâmb.

— Ăăă… nu. Domnişoara Keane a venit din oraş cu un bărbat care susţine… care *e* o altă rudă a dumneavoastră. Un anume domn Bonnaud?

O, la naiba. Venise şi Bonnaud. Ceea ce nu putea să însemne decât un singur lucru: aflase ceva despre bastardul lui Samuel. Altfel ar fi aşteptat să se revadă la Londra.

Un motiv în plus să se ocupe de rudele lui înainte ca acestea să ajungă la Yvette.

— Blakeborough, dacă nu ai nimic împotrivă…

— Nu, fireşte că nu. Mărturisesc, sunt destul de nerăbdător să o cunosc pe sora ta.

Dumnezeule preamilostiv! Jeremy ieşi în grabă pe hol. Cel puţin pe Bonnaud se putea baza să fie discret în faţa contelui, în privinţa Amandei nu era la fel de sigur.

— Jeremy! strigă ea când îl zări.

În ciuda complicaţiilor pe care le presupunea apariţia ei, Jeremy se bucură sincer să îşi vadă sora mai mică. Trecuse mult prea mult timp. Motiv pentru care se prefăcu a nu observa că purta, ca

de obicei, o rochie de lână gri deloc la modă.

— De ce n-a venit şi mama? Când îi trecu prin minte că poate călătoria lor nu se desfăşurase în condiţii perfecte, stomacul i se dădu peste cap. E bine, nu?

— A răcit şi e extenuată de pe drum, aşa că am lăsat-o cu Lady Zoe. Nu că ţi-ar păsa. Amanda îşi dădu jos boneta demodată, întinzându-i-o lacheului. Nu am mai avut nicio veste de la tine de câteva luni.

Jeremy se relaxă. Dacă mama lui ar fi fost grav bolnavă, Amanda nu l-ar fi certat. I-ar fi spart capul cu cel mai apropiat vătrai.

— Da, ce băiat rău am fost, o tachină el. Am călătorit şi am văzut lumea şi m-am purtat ca şi cum aş fi un bărbat în toată firea. Imaginează-ţi. Se întoarse spre Bonnaud: Şi pe tine mă bucur să te văd.

Când îşi strânseră mâinile, Bonnaud îl fixă cu o privire cu subînţeles. Dar înainte ca Jeremy să caute o soluţie de a rămâne cu el între patru ochi, Blakeborough îşi drese vocea.

— Ah, da, spuse Jeremy. Lord Blakeborough, dă-mi voie să ţi-o prezint pe sora mea, domnişoara Amanda Keane. Amanda, el este prietenul meu, contele de Blakeborough.

— Prieten? Amanda îl studie pe conte cu un aer sceptic. Credeam că te plăteşte să pictezi im portret pentru el. Aşa spunea domnul Bonnaud.

Blakeborough clipi, surprins de francheţea ei.

— Eu… ăăă… am comandat într-adevăr un portret de la fratele dumitale, dar am devenit prieteni între timp, nu-i aşa, Keane?

— Aşa sper.

Fiindcă astfel creşteau şansele să-l accepte pe Jeremy ca pretendent la mâna lui Yvette. Ceea ce tot nu făcuse *încă.*

— De fapt, adăugă Blakeborough, eu şi Keane vom înfiinţa împreună un club de gentlemeni.

— Credeam că plănuieşti să te întorci în America în cel mai scurt timp, Keane, spuse Bonnaud circumspect.

— Chiar aşa e, interveni Amanda.

Asaltat din toate părţile, Jeremy îşi înăbuşi un geamăt.

— Cred că planurile prietenului meu nu sunt încă bătute în cuie, zise netulburat contele. Ei, Keane?

— Nu cu totul, nu, răspunse Jeremy, evitând orice afirmaţie concretă.

— Ei bine, oricum ar fi, trebuie să discut cu tine între patru ochi. Bonnaud se întoarse spre conte. Există vreun loc unde Keane şi cu mine am putea să rămânem singuri, milord?

— Puteţi folosi biroul meu, sugeră Blakeborough, deşi ochii îi scânteiau de curiozitate. Îi zâmbi Amandei: Domnişoară Keane, sunt sigur că vă este foarte foame după călătorie. Tocmai voiam să iau micul dejun şi eu, deci dacă doriţi să-mi staţi alături…

— Aş fi onorată, milord.

Cu un zâmbet subţire, Amanda îi luă braţul când acesta i-l oferi.

Înainte să plece, îi aruncă o privire peste umăr lui Jeremy. Cunoştea foarte bine acea privire. Sensul ei era: „Ai dat de naiba, amice. Şi faptul că m-ai lăsat pe mâna unui conte chipeş nu o să te scoată din bucluc”.

Crizele trebuiau rezolvate pe rând.

— Mergem, Bonnaud?

— Desigur.

Dacă Yvette dormea la fel de mult cum obişnuia, poate reuşea să rezolve totul înainte de trezirea ei. Altfel, prins între sora lui furioasă, fiul dispărut al lui Samuel şi o cerere în căsătorie care *tot* nu fusese făcută ca la carte, situaţia avea potenţialul de a se transforma într-o adevărată dramă shakespeariană.

Capitolul 22

Yvette se trezi fericită. Fusese cufundată într-un vis absolut extraordinar. În el Jeremy stătuse întins între picioarele ei, răsfăţând-o cu gesturi superb de neruşinate ce o făcuseră să se simtă femeie. Femeia lui. Chiar şi acum, amintindu-şi, picioarele i se deschiseră…

Încremeni. O durea. Ca şi cum… ca şi cum…

Cerule! Se ridică brusc în capul oaselor, amintindu-şi că nu fusese un vis. Nu fusese o fantezie sau o speranţă că într-o bună zi avea să cunoască, poate, bucuriile fierbinţi ale împreunării nupţiale. Le trăise deja. Sau cel puţin o parte dintre ele.

Când noi amintiri reveniră la suprafaţă, îşi aduse aminte de ce căzuse în braţele lui Jeremy fără condiţii.

Sări din pat şi fugi la fereastră pentru a vedea dacă echipajul lui se afla încă afară. Nu că absenţa acestuia ar fi putut să-i spună prea multe – nu ar fi ştiut dacă plecase sau pur şi simplu îşi dusese şareta la adăpost.

Pe aleea de la intrare văzu însă o trăsură imensă. Nu era nici a lui Jeremy, nici a lui Warren, nici a vreunei cunoştinţe. Avea un blazon, dar oricât s-ar fi străduit, nu reuşea să-l desluşească de acolo.

Îşi sună camerista, apoi începu să se spele. Peste câteva momente, fata dădu buzna înăuntru, ca şi cum ar fi aşteptat ca pe ghimpi să fie chemată.

— O, milady, slavă Cerului că v-aţi trezit! N-o să ghiciţi niciodată ce se întâmplă.

Inima i se prăbuşi. Hotărâse până la urmă să plece. Însă într-o altă trăsură? Nu avea nicio logică.

— A sosit sora domnului Keane. Ştiaţi că are o soră?

— Da, spuse ea, cu un nod în stomac.

O soră care voia să-l ducă înapoi în America. Fir-ar a naibii de treabă!

Năpustindu-se la dulap, îşi scoase corsetul şi juponul.

— Trebuie să ne grăbim, îi spuse cameristei, care deja pornise în fugă să o ajute să se îmbrace. Nu poate să plece înainte să stau de vorbă cu el.

— Prea bine, milady.

Dură mult prea mult până când femeia îi legă corsetul, iar în tot acest timp Yvette îi lătră ordine:

— Am nevoie de cei mai buni ciorapi de mătase. Şi de cea mai simplă coafură pe care poţi să mi-o faci. Cât despre rochie…

Făcu o pauză pentru a se gândi.

— Rochia albă cu flori roz? sugeră îndatoritoare camerista.

— Nu, cu siguranţă nu cea albă. Am auzit că sora lui e genul de femeie foarte energică, deci îi trebuia ceva cu o alură mai sportivă. Rochia roşie cu eşarfa violet, decise.

Azi, mai mult ca oricând, nu avea voie să arate insipid. Trebuia să-l convingă pe Jeremy să rămână în Anglia, cel puţin destul timp ca ea să… să…

Să ce anume?

În timp ce camerista o ajută să se îmbrace, Yvette încercă să raţioneze. Încă nu acceptase oferta lui din ajun şi, la drept vorbind, nu era sigură dacă vorbise serios. Poate că era la fel ca

mulţi alţi bărbaţi care se culcau cu o femeie, apoi fugeau. Dacă aşa stăteau lucrurile, nu avea niciun rost să-l ţină acolo.

Iar dacă îşi reînnoia atenţiile? Dacă o cerea din nou în căsătorie?

Inima începu să-i bubuie la acest gând. Ar fi însemnat că nu debitase prostii cu o noapte în urmă.

Tot nu voia să se mărite cu el dacă o cerea doar dintr-o obligaţie de onoare. Jeremy mai făcuse aşa ceva o dată, şi se sfârşise prost. Dar nici nu putea îndura ideea ca el să o lase de izbelişte.

Simţi un gol de panică ridicându-i-se în piept şi strânse tare din pleoape pentru a-şi stăpâni lacrimile. Nu putea să plece. Nu avea voie!

„Eşti îndrăgostită de el, neghioabo.”

— Trăsni-m-ar Dumnezeu! înjură cu glas tare.

— Poftim, milady? se miră camerista.

Doamne, ce era în neregulă cu ea?

— Iartă-mă. Doar testam un nou blestem pentru dicţionarul meu.

Slujnica nu spuse nimic, iar Yvette îi ignoră tăcerea scandalizată. Între timp, zece alte înjurături teribile îi defilară ca un refren prin minte.

Era îndrăgostită de el. Cum naiba reuşise să o facă?

Îl privise luptându-se cu remuşcările stârnite de moartea soţiei şi a fiului lui. Întrezărise

bărbatul de dincolo de mască şi înţelesese că era un bărbat de care se putea ataşa profund. Un bărbat pe care putea să-l iubească.

De aceea nu putea îndura ideea ca el să plece. Fiindcă în adâncul sufletului spera că îl putea convinge să se îndrăgostească la rândul lui.

Se crispă. Bineînţeles că aşa ceva nu funcţiona niciodată. Fie te îndrăgosteai, fie nu. Nu puteai fi convins de o altă persoană.

— Milady? o întrebă camerista, smulgând-o din meditaţie.

Yvette se dezmetici şi o văzu oferindu-i la alegere două perechi de pantofi.

— Cei cu broderie violet. Şi m-am răzgândit în privinţa părului. Leagă-l cu o panglică şi gata.

— Milady, sunteţi femeie în toată firea! exclamă slujnica, scandalizată din nou. Vreţi să îi şocaţi familia?

— O, în regulă, dar mişcă-te repede.

În acel moment familia lui avea noroc că nu cobora în cămaşă de noapte şi halat.

Când camerista termină în sfârşit, Yvette se forţă să coboare scările cu o oarecare eleganţă. Însă calmul ei dispăru când ajunse la foaier şi nu găsi pe nimeni acolo.

Auzind zgomote din salonul pentru micul dejun, se duse mai întâi acolo. Edwin era în capul mesei, ca de obicei. Avea întipărit pe chip un zâmbet ţeapăn şi discuta cu o femeie măruntă care arăta ca un spiriduş din pădure. Sau din

Irlanda, judecând după părul ei roşcat.

Nu putea fi decât domnişoara Keane. În pofida diferenţelor de colorit şi mărime, avea superbii ochi albaştri ai lui Jeremy. Şi era ceva în zâmbetul ei ce îi amintea lui Yvette de el, deşi alegerile domnişoarei Keane în materie de modă erau complet diferite.

— Ah, iat-o pe sora mea, zise Edwin ridicându-se.

Când Yvette se apropie să-i salute, Edwin păru să o studieze cu mai multă intensitate decât de obicei, ca şi cum ar fi încercat să-i ghicească dispoziţia. Asta o alarmă teribil. Oare îşi dădea seama cu ce îşi ocupase jumătate din noapte? Se vedea pe chipul ei? Dar dacă aflase? O, Doamne!

De lângă el, domnişoara Keane îi zâmbi afabil.

— Deci dumneata eşti femeia pe care o pictează fratele meu.

„Şi pe care o tăvăleşte.”

Îşi înghiţi nodul din gât. Trebuia să se stăpânească, înainte să se dea complet de gol. Edwin avea acum pe chip masca politicoasă pe care o afişa în compania străinilor. Dacă ar fi bănuit ceva ar fi avut o expresie de îl-omor-pe-Keane.

Yvette îi întinse mâna surorii lui Jeremy.

— Da, eu sunt subiectul celui mai recent portret realizat de fratele dumitale. Suntem încântaţi să te avem aici. Domnul Keane ne-a spus

atât de multe despre dumneata şi familia voastră.

Zâmbetul femeii păli când luă mâna lui Yvette, apoi o eliberă.

— Chiar aşa? Sper sincer că nu a fost doar de rău.

— Nu, nu a fost deloc de rău. Yvette îi adresă un zâmbet liniştitor, deşi Jeremy chiar nu îi spusese prea multe despre sora lui. Scotoci printre amintirile conversaţiilor lor pentru a găsi un compliment. Mi-a spus că eşti foarte capabilă să te descurci singură.

— Aici îl recunosc. Aşa înţelege el să-şi argumenteze refuzul de a se întoarce acasă în Montague şi a mă ajuta cu ţesătoriile.

„Fiindcă soţia şi copilul lui au murit în Montague.”

Yvette îşi înăbuşi cuvintele, deşi revelaţia bruscă o lovi cu forţă în piept. Era cazul să schimbe subiectul.

— Deci când l-ai văzut ultima dată?

— În săptămâna când s-a îmbarcat spre Anglia, mai spre începutul acestui an. A petrecut o zi cu mine şi cu mama la Philadelphia, cum face adesea. Domnişoara Keane oftă. Atunci ne-a anunţat că va porni în această călătorie. Ne-a spus că va fi plecat câteva luni… dar… îşi întipări pe chip un zâmbet viteaz care nu reuşi să-i mascheze îngrijorarea din ochi. Cele câteva luni s-au transformat în opt. După cum îi place şi lui să spună, se lasă purtat de vânt.

Inima lui Yvette se strânse sub o apăsare dureroasă.

— Da, am constatat.

Iar bărbaţii care se lăsau purtaţi de vânt nu se căsătoreau cu fiice de conţi pentru a duce un trai confortabil pe o moşie la ţară.

— Lady Yvette, spuse o voce huruitoare din spatele ei.

Răsucindu-se pe călcâie, dădu ochii cu domnul Bonnaud. Ce căuta acolo cumnatul lui Jane? O, da, era totodată văr prin căsătorie cu fraţii Keane. Probabil o însoţise pe domnişoara Keane la Stoke Towers.

— Bună dimineaţa, domnule Bonnaud, spuse ea veselă. Sper că aţi avut vreme bună pe drum.

— Da. Cuvântul fu rostit tăios. De fapt… ăăă… domnul Keane se află în biroul fratelui dumneavoastră şi m-a trimis să vă chem. Este ceva ce doreşte să discute cu dumneavoastră între patru ochi.

Yvette fu cuprinsă de panică. Ce era în neregulă cu Jeremy? Nu ştia că fratele ei avea să intre la bănuieli dacă stabilea întâlniri în privat cu ea?

În mod bizar, Edwin nu păru deranjat. Avea o expresie afectuoasă care nu îi stătea deloc în fire.

— Du-te, atunci, spuse el. Nu îl lăsa să te aştepte.

Era ciudat. De când o împingea Edwin către Jeremy?

Apoi simţi un gol în stomac când înţelese motivul. Jeremy voia un moment între patru ochi pentru a-şi lua la revedere înainte de a pleca alături de sora lui, iar Edwin era peste măsură de încântat de plecarea americanului.

Yvette se înfurie tot mai tare pe măsură ce se apropia de camera de lucru. Refuza să îl lase pe Jeremy să plece fără a opune nicio rezistenţă. Mai avea câţiva aşi în mânecă.

Intrând vioaie în încăpere, spuse:

— Nu poţi să pleci încă. Îmi datorezi un portret.

Cu o expresie surprinsă, Jeremy se întoarse spre ea. Apoi un zâmbet viclean îi înflori într-un colţ al gurii.

— Credeam că *fratelui* tău îi datorez un portret. Din câte ţin minte, tu nu erai prea încântată de idee.

— Ei bine, sunt încântată acum. Trebuie să-l termini. Îşi încrucişă braţele pe piept. Şi încă îmi datorezi şansa de a-l găsi pe fiul fratelui meu. Deci, vezi, nu poţi pleca încă. Nu ai făcut ceea ce ai promis.

O umbră apăru pe chipul lui, iar zâmbetul îi păli.

— Prima parte nu. Dar am făcut ceea ce ţi-am promis în privinţa fratelui tău.

Cuvintele lui o lăsară fără suflare.

— Ce… ce vrei să spui?

Jeremy coborî privirea spre birou şi bătu

agitat cu degetele în ceva ce părea a fi un mic teanc de hârtii. Apoi ridică ochii spre faţa ei, fixând-o calm.

— Bonnaud l-a găsit pe nepotul tău.

Complet luată prin surprindere, Yvette se clătină pe picioare. Jeremy ţâşni în faţă pentru a o prinde de talie.

— Scuze, murmură el. Ar fi trebuit să te avertizez mai din timp.

Mintea ei o luă la galop, punând cap la cap informaţiile. Apariţia domnului Bonnaud acolo. Felul ciudat în care o privise Jeremy când o chemase înăuntru.

— Dar cum… Când… îşi îngustă ochii, aruncându-i o privire acuzatoare. Te-am rugat să nu apelezi la rudele tale!

— Fiindcă îţi era teamă că nu vor păstra discreţia. Dar eu ştiam că nu va fi cazul.

— Ştiai, da? pufni ea retrăgându-se din braţele lui.

— Da. Şi va trebui să ai încredere în judecata mea, fiindcă nu îţi pot explica de ce. Însă aveam motive temeinice să cred în discreţia lor. Aşa că i-am angajat. Era mai bine decât să îţi rişti tu reputaţia pentru a-l găsi pe băiat. Zâmbi vag. Şi ştiam că nu vei renunţa niciodată să-l cauţi.

Căldura din ochii lui revărsă o fierbinţeală liniştitoare peste nervii ei întinşi la maximum.

— Când…?

— În ziua de după balul mascat. De atunci au

tot lucrat la asta.

O, Doamne. Atâta timp. Iar el făcuse acest lucru pentru ea.

Ce înduioşător. Cu siguranţă demonstra un nivel de afecţiune ce trecea dincolo de dorinţa care fierbea în permanenţă între ei.

— Deci… Deci aşa se explică prezenţa domnului Bonnaud aici.

— Da. A venit să se consulte cu tine şi cu fratele tău. Bonnaud nu poate continua demersurile fără consimţământul contelui.

Inima lui Yvette fu covârşită de tristeţe.

— Nu, nu, nu, nu… Nu putem să-l implicăm pe Edwin. Nu mă va ierta niciodată!

Jeremy se apropie ca s-o sprijine, prinzând-o cu o mână sub cot.

— În primul rând, Blakeborough nu e duşmanul tău. E perfect capabil să accepte un argument raţional.

— Aşa crezi tu. Când o să afle despre vizita la bordel şi înţelegerea noastră, şi…

— Nu e nevoie să-i spunem nimic din toate astea, scumpo, îi vom spune că mi-ai mărturisit îngrijorarea ta, iar eu am decis să îl caut singur pe băiat. Am apelat la ajutorul Oamenilor Ducelui fiindcă ştiam că, făcând parte din familia mea, vor păstra secretele mele şi pe ale prietenilor mei. Nu e nevoie ca fratele tău să afle vreodată întregul adevăr. Cum ea nu răspunse, Jeremy adăugă blând: Dar trebuie să îi spui ce se petrece. Altfel

copilul va fi trimis la orfelinat.

— Poftim? exclamă ea uimită.

— Mama băiatului vrea să *se* căsătorească, iar viitorul ei soţ nu va accepta prezenţa bastardului. Deci dacă nu intervine Blakeborough să o ajute, ea intenţionează să dea băiatul pe mâinile altcuiva. Iar tu vei pierde orice şansă de a-i supraveghea creşterea.

Inima îi tresări violent în piept.

— Nu se poate! Copilul merită o casă, o familie.

— Ei bine, nu va avea parte de aşa ceva dacă nu îl implici pe fratele tău. Doar Blakeborough are legăturile necesare – şi motivaţia de a le utiliza – ca să-i găsească o familie cumsecade.

— Probabil ai dreptate, recunoscu ea după o clipă de ezitare.

— Deci eşti dispusă să îl implici şi pe fratele tău?

Cu un suspin, încuviinţă din cap. Nu putea lăsa ca bietul copil să ajungă la orfelinat. Merita să ajungă în grija unei mame iubitoare.

— Bun. Jeremy o strânse de cot pentru a o linişti. Mai întâi cred că ar trebui să trimitem după fratele tău, ca să-i putem explica totul. Apoi îl putem aduce pe Bonnaud să prezinte detaliile raportului lui, care se află aici pe birou. Nu am apucat să-l citesc în întregime, dar mi-a comunicat el esenţa. Sunt sigur că va răspunde bucuros la întrebările voastre. În regulă?

Yvette lăsă să-i scape o răsuflare tremurândă.

— Da.

Când Jeremy ieşi în hol pentru a trimite un servitor să-l cheme pe Edwin, Yvette se apropie de birou ca să studieze hârtiile. Un nume îi atrase atenţia: Elias Samuel. Domnişoara Moreton alesese numele copilului după cel al tatălui său.

Ochii i se umplură brusc de lacrimi. Aproape se terminase. Nu mai trebuia decât să se dovedească, într-o manieră care să îl satisfacă pe Edwin, că Elias era băiatul lui Samuel. Apoi îi putea duce scrisoarea domnişoarei Moreton – sau putea Edwin s-o facă – şi se putea ocupa ca nepotul lor să ajungă în grija lui Meredith. Datoria ei faţă de Samuel avea să fie îndeplinită.

Şi datoria lui Jeremy faţă de *ea* avea să fie îndeplinită. Dacă el alegea să plece, nu mai avea cum să-l convingă să rămână, chiar ţinând cont de cele două tablouri neterminate.

— Eşti bine? o întrebă Jeremy blând când se întoarse în birou.

Yvette clipi ca să-şi ascundă lacrimile. Mai degrabă ar fi murit decât să-l lase să vadă cât de tare o mâhnea plecarea lui.

— Sunt bine. Doar că… nu-mi vine să cred că au reuşit să-l găsească.

Jeremy se apropie şi, într-un gest de alinare, îşi puse mâna pe talia ei.

— Da, ei bine…

Uşa se deschise şi intră Edwin.

— N-aş vrea să vă întrerup, spuse fratele ei pe un ton neobişnuit de jovial. Înţeleg că i-ai spus, Keane. Şi presupun că, din moment ce m-ai chemat, ea ţi-a acceptat oferta.

— Ce ofertă? Yvette se holbă la Jeremy, care încă o ţinea de talie, şi pricepu. I-ai cerut deja fratelui meu permisiunea de a te căsători cu mine?

— Da. Privirea lui se aţinti în ochii ei. Azi-dimineaţă, înainte să sosească restul lumii. Mi-a spus că răspunsul lui depinde de al tău. Îi luă mâna. Şi la fel depinde şi viitorul meu. Deci sper sincer că vei spune da.

Yvette observă că nu pomenise de iubire sau de altă dorinţă fierbinte de a fi în compania ei, nici altceva care să indice că sentimentele lui se schimbaseră în ultimele ore. Înainte să i se arunce vrând-nevrând în braţe, trebuia să stabilească dacă cererea lui era în continuare motivată de simţul datoriei.

— De ce doreşti să te însori cu mine?

Aruncându-i o privire furişă lui Edwin, Jeremy murmură:

— Ştii de ce.

— Ba nu ştiu. Te rog să mă lămureşti.

Avea să dezvăluie ceea ce făcuseră împreună? Sau avea să găsească vreun alt motiv pentru care ar fi trebuit să se căsătorească?

Fără o vorbă, Jeremy se mulţumi să o fixeze cu privirea. Deci temerile lui Yvette se confirmau. O lua de soţie fiindcă aşa era corect.

Îşi retrase mâna dintr-a lui.

— Îmi pare rău, domnule Keane, dar…

— Nu, nu mă refuza încă. Cel puţin mai gândeşte-te.

Privirea lui o sfredeli fierbinte, plină de emoţie. De ce nu putea să exprime acea emoţie?

Însă Jeremy avea dreptate. Nu trebuia să-l refuze pe negândite.

— Prea bine. Am să-mi las răgaz să cântăresc propunerea.

— Ia stai aşa, Yvette, interveni Edwin. Dacă nu era ocupat să te ceară în căsătorie când am intrat eu, atunci ce naiba făcea?

O, vai. Era timpul să-i spună adevărul. Forţându-se să zâmbească, se întoarse spre fratele ei.

— Se pare că domnul Keane a reuşit să-i găsească pe domnişoara Peggy Moreton şi pe copilul ei. Când văzu şocul cuprinzând trăsăturile lui Edwin, adăugă înghiţindu-şi nodul de teamă: Vei fi încântat să afli că fiul lui Samuel a fost găsit în cele din urmă.

Capitolul 23

Jeremy se încordă. Blakeborough nu arăta

încântat. Avea o expresie îndurerată, ca şi cum tocmai ar fi fost lovit în faţă.

Un sentiment de vinovăţie nefamiliară i se instală în piept. Avusese prea puţini prieteni apropiaţi în viaţa lui şi cu siguranţă nu îl trădase niciodată pe vreunul dintre ei.

Apoi Blakeborough îşi îndreptă furia asupra lui Yvette:

— I-ai spus lui Keane despre presupusul bastard al lui Samuel. Şi despre… despre *femeia* aceea.

Remuşcările lui Jeremy dispărură, fiind înlocuite de nevoia instinctivă de a o proteja pe Yvette.

— Da, mi-a spus, replică el postându-se în faţa ei. Avea nevoie să încredinţeze secretul cuiva care să o poată ajuta la continuarea demersului său. Şi după cum ţi-am explicat azi-dimineaţă, noi doi am devenit destul de apropiaţi în timpul pe care l-am petrecut împreună, cât îi făceam portretul.

— Chiar aşa? se răsti contele. Eram şi eu de faţă, şi nu ţin minte să fi discutat despre nenorocitul de frate-meu, nici de nenorocita de cerere făcută de soră-mea.

— Edwin, începu Yvette.

— Uiţi că ea şi cu mine nu am lucrat tot timpul. Jeremy căută disperat o explicaţie pentru faptul că deveniseră atât de intimi. Am dansat împreună la balul mascat. Ocazional ne-ai lăsat

singuri cu Damber ca să te poţi ocupa de diverse probleme de pe moşie.

— Deci acum ştie şi ucenicul tău insolent despre problemele din familia mea? tună Blakeborough.

— Încetează, Edwin! ţipă Yvette. I-am spus domnului Keane despre Samuel în prima noapte când l-am cunoscut, când am dansat. I-am spus că voi accepta să pozez pentru un portret doar dacă el îmi va găsi pe nepotul.

Cuvintele ei blocară instantaneu furia contelui.

Jeremy regretă că nu se gândise el însuşi la acea explicaţie. Era perfect logică şi, în acelaşi timp, aproape complet adevărată.

— Erai chiar atât de disperată, oftă Blakeborough.

— Da! Trecu pe lângă Jeremy, pornind spre fratele ei. Ţi-am spus cât de tare mă supăra chestia asta. Când ajunse la Blakeborough, coborî vocea la acelaşi murmur înţelegător care îl făcuse pe Jeremy să-şi dezvăluie propriile secrete cu o noapte în urmă. Dar e în regulă. Oamenii Ducelui sunt foarte discreţi. Iar domnul Keane le-a explicat limpede că el consideră această investigaţie o favoare personală. Secretele *lui* nu le vor trăda, chiar dacă Samuel nu le-a fost prea drag.

Sub ochii lui Jeremy, furia de pe chipul contelui se potoli treptat. Yvette credea că nu avea nicio influenţă asupra lui? Poate că fratele ei era

puţin temperamental şi avea un cod de conduită rigid şi un orgoliu suficient de dârz cât să mute munţii din loc, dar era evident că ţinea la sora lui.

— Deci presupun că de asta se află Bonnaud aici, mormăi contele.

— Da, spuse ea. A adus acest raport. Să îl chem să ni-l prezinte? Trebuie să decidem ce să facem.

Blakeborough îşi îndreptă umerii ca un bărbat pregătindu-se de luptă, dar răspunsul lui fu calm:

— N-ai decât. Oricum, secretul a ieşit la iveală, nu-i aşa?

— A ieşit şi ameninţă să facă ravagii, murmură Yvette ieşind pe coridor.

Contele se întoarse spre Jeremy.

— Ai ştiut despre Samuel în tot acest timp. Şi ai acţionat pe la spatele meu ca să afli…

— Iartă-mă. Cu cât ne împrieteneam mai bine noi doi, cu atât mă simţeam mai prost pentru asta. Dar, sincer, sora ta ar fi făcut vreo neghiobie dacă nu o ajuta cineva. M-am gândit că e mai bine să las căutările în mâinile celor de la Manton’s Investigations, care au o experienţă vastă, decât să se apuce ea să cerceteze, după cum propunea.

În regulă, deci minţea cu neruşinare. Dar Yvette merita să fie protejată. Fiindcă, deşi era evident că Blakeborough nu o privea atât de critic cum credea ea, tot nu ar fi acceptat cu seninătate activităţile ei din noaptea balului mascat.

— Acum înţelegi de ce consideram că e mai bine să-i spui despre Samuel, continuă Jeremy. Speram că asta avea s-o împiedice de la vreun gest necugetat.

Blakeborough îşi umflă pieptul, ca pregătindu-se să răspundă, dar, înainte să apuce, Yvette se întoarse cu Bonnaud.

— Deci, îi spuse contele lui Bonnaud, înţeleg că domnul Keane a apelat la dumneata pentru o investigaţie având de-a face cu şirul de amante al nesocotitului meu frate. Mă surprinde că ai acceptat să lucrezi la acest caz, având în vedere modul în care ţi-a rănit Samuel familia.

Bonnaud ridică din umeri.

— Familia mea – fratele meu – te-a rănit pe dumneata furându-ţi logodnica. Deci mă gândesc că suntem chit.

Preţ de o clipă prelungă Blakeborough se mulţumi să-l fixeze cu privirea. Apoi zâmbi fără tragere de inimă.

— A furat-o cu voia ei, s-ar putea spune. Dar presupun că ai dreptate. Şi îţi sunt recunoscător pentru ajutorul oferit în această privinţă. Îi aruncă o privire lui Jeremy. Deşi nu îmi place că s-a apelat la dumneata fără ştirea mea.

— La drept vorbind, domnul Keane a considerat că nu are rost să te deranjăm cu asta până nu eram siguri că povestea fratelui dumitale avea un fundament real.

— Ah, spuse contele, ca şi cum astfel s-ar fi

lămurit totul, ceea ce, după cum ştiau prea bine, nu era adevărat. Din câte înţeleg, aţi decis că povestea lui Samuel *are* un fundament real.

— Da.

Din acel moment Bonnaud se lansă într-o relatare a elementelor pe care le descoperise.

Jeremy o auzise deja în cea mai mare parte. Cum reuşise Bonnaud să dea de urma domnişoarei Moreton. Unde aflase că locuia aceasta. Ce făcuse pentru a stabili dacă micul Elias era într-adevăr fiul lui Samuel.

Deşi se străduia să se concentreze la conversaţie, atenţia îi fu distrasă, fără voia lui, de Yvette. Fusese pe punctul de a-i refuza oferta, iar faptul că nu reuşea să-i întâlnească privirea îl îngrijora. Dacă *într-adevăr* îl refuza? Cum avea să mai poată trăi în pace, ştiind că din cauza lui nu i se mai putea oferi nici unui alt bărbat?

Nu că ar fi vrut să o vadă cu altul. Simplul gând îi stârni o mânie surprinzătoare.

— Tu ce crezi că ar trebui să fac, Keane?

— Hmm? Jeremy îşi smulse privirea de la Yvette. Scuze, Blakeborough. Mă tem că visam cu ochii deschişi.

Contele se uită de la el la Yvette.

— Bonnaud afirmă că domnişoara Moreton e nerăbdătoare să renunţe la orice pretenţii asupra băiatului. Însă nu vreau să fiu păcălit să plătesc întreţinerea unui copil care nu e al fratelui meu, doar fiindcă o femeie de moravuri uşoare vrea să

se mărite cu un gentleman.

Jeremy îi înţelegea motivele. Din câte îi spusese Bonnaud, Blakeborough deja plătea întreţinerea pentru ultima amantă a lui Samuel şi copilaşul lor.

— Atunci întâlneşte-te personal cu domnişoara Moreton. Pune-i întrebările pe care le socoteşti necesare şi vezi cum răspunde.

— Ţie îţi dă mâna să spui asta, dar eu nu mă pricep să judec reacţiile oamenilor şi să-mi dau seama dacă mint.

— Domnul Keane se pricepe, interveni Yvette. Aşa că ia-l cu tine. Împreună o veţi scoate la capăt, fără îndoială. Sau aş putea să merg eu…

— Nu, spuse Blakeborough ferm. Nu mergi. Asta ar fi complet lipsit de înţelepciune.

— Sunt de acord cu fratele tău, întări Jeremy. E inacceptabil să fii implicată şi tu. Când ea clipi, vizibil surprinsă de vehemenţa lui, Jeremy îşi îmblânzi tonul: Dar promit să fiu reprezentantul tău în această problemă. Aş fi onorat să o fac.

Duioşia bruscă din privirea ei îi stârni o tresărire nefamiliară în stomac.

— Prea bine, spuse ea. Dar dacă nu voi merge şi eu, e ceva ce vreau să ştiu. Domnule Bonnaud, când v-aţi întâlnit cu domnişoara Moreton, era şi băiatul acolo?

— Elias? Da.

Yvette îşi împreună mâinile în dreptul taliei ca pentru a-şi stăpâni emoţiile.

— Cum vi s-a părut?

— Nu suferea, dacă asta e ceea ce vă preocupă. Dar era şi foarte tăcut. Prea tăcut pentru un copil de patru ani, după părerea mea. Când o expresie de îngrijorare apăru pe chipul ei, Bonnaud se grăbi să adauge: Pe de altă parte, eu nu ştiu prea multe despre copii.

Yvette dădu din cap, însă neliniştea ei nu se atenuă.

Jeremy detesta să o vadă astfel.

— O să reparăm situaţia, scumpa mea. Îţi promit.

Termenul de alint o făcu să-i arunce o privire neliniştită lui

Bonnaud, însă investigatorul deveni brusc interesat să îşi aranjeze hârtiile din raport.

Între timp, fratele ei o studia cu o expresie circumspectă.

— Presupun că în continuare crezi că ar trebui să i-l dăm pe băiat lui Meredith, să îl crească alături de fiul ei.

— Cred că aşa ar fi cel mai bine, da.

— Pe cheltuiala mea, bănuiesc, bombăni Blakeborough.

— Ei bine, nu în totalitate. Ar fi… ăăă… probabil ar fi trebuit să pomenesc de asta mai devreme, dar nu am trimis niciodată scrisoarea aceea pe care mi-a dat-o Samuel. Am păstrat-o pentru cazul în care reuşeam să o găsesc pe femeie. Mai mult, el mi-a sugerat că ceea ce se

află în plic va asigura un viitor confortabil pentru domnişoara Moreton şi copilul ei.

— Poftim? spuse contele. De ce nu mi-ai dezvăluit asta mai demult?

— Erai hotărât să crezi tot ce poate fi mai rău despre Samuel, zise ea îndreptându-şi umerii. Nu credeam că dacă-ţi menţionam ajutorul financiar pe care i-l pregătise aş fi schimbat ceva. Şi oricum nu aveam de unde să ştiu despre ce era vorba până n-o găseam pe domnişoara Moreton şi îi dădeam scrisoarea.

— Ba pe dracu' nu aveai de unde să ştii, răbufni Blakeborough întinzând mâna. Dă-mi nenorocitul ăla de plic.

— Nu şi dacă intenţionezi să-l deschizi.

— Nici măcar nu te-ai uitat în el? întrebă contele incredul, exprimând o surprindere pe care o simţea şi Jeremy.

— Nu m-am uitat. Samuel m-a pus să jur că nu o voi face.

— *Eu* nu am făcut o astfel de promisiune, spuse Blakeborough, deci dă-mi-l mie şi îl deschid eu.

— Nu. Tânăra femeie strânse misiva la piept. Samuel mi-a făcut un serviciu imens la un moment dat, şi nu am să-i trădez încrederea.

Dându-şi seama la ce se referea, Jeremy îl privi pe conte cu o expresie posomorâtă.

— Spune-i. Merită să ştie.

— Ce anume să îmi spună? întrebă ea.

Aruncându-i o privire furişă lui Bonnaud, care asculta concentrat, Blakeborough murmură:

— Nimic. Dar voi avea nevoie de scrisoare, măcar ca să i-o duc domnişoarei Moreton.

— Am să i-o dau domnului Keane odată ce ajungem la Londra, declară Yvette ridicându-şi bărbia. În *el* ştiu că pot să am încredere că o să-mi respecte dorinţele.

Jeremy îl fixă pe conte cu o privire aspră, sugerându-i că era momentul să-i dezvăluie întregul adevăr despre Samuel.

Însă Blakeborough se mulţumi să spună cu o strâmbătură:

— Prea bine. Fă cum doreşti. Eu, Keane şi Bonnaud vom merge azi să ne întâlnim cu nenorocita aia.

— Mergem mâine, interveni Jeremy, fără să stea pe gânduri. Când toate privirile se întoarseră spre el, explică: Aproape am terminat portretul. Poate fi gata azi dacă Lady Yvette îmi mai acordă câteva ore.

— Nu e nevoie să termini portretul acum că tu şi sora mea… Contele se opri, strunit de o altă privire aspră din partea lui Jeremy. Înţelese în sfârşit. Oh. Aşa-i.

Jeremy continuă:

— Între timp, Bonnaud se poate întoarce în oraş cu Amanda. Iar eu şi contele vom pleca spre Londra mâine la prima oră. Dacă e toată lumea de acord.

Încă mai trebuia să o convingă pe Yvette să se mărite cu el. Dacă pleca în acea zi la Londra avea să fie prins în discuţiile complicate cu rudele din America, iar Yvette ar fi rămas acolo, întărindu-şi obiecţiile faţă de propunerea lui cu fiecare clipă ce se scurgea.

Aşa ceva era de nesuportat. Trebuia să mai încerce o dată.

— Adevărul este că i-am cerut domnişoarei Moreton să aştepte câteva zile înainte de a-şi da băiatul de acasă, reflectă Bonnaud cu voce tare. Deci dacă doriţi să mai amânaţi o noapte, nu se va întâmpla nimic rău.

Jeremy fu din nou recunoscător că Zoe se căsătorise cu Bonnaud. Omul avea un talent supranatural de a ghici când era nevoie de intervenţia lui.

— Prea bine. Blakeborough îi aruncă o privire neliniştită surorii lui. Yvette? Te deranjează dacă amânăm cu o zi vizita noastră la domnişoara Moreton?

Jeremy îşi ţinu respiraţia când ea ezită, apoi spuse încet:

— Nu, e în regulă.

Dar observă tresărirea spasmodică a gâtului ei, privirea furişă pe care i-o aruncă. Oare ghicise de ce îşi dorea să rămână?

Cu atât mai bine dacă o făcuse. Fiindcă nu-i permitea să dea cu piciorul viitorului ei din cauza unei idei greşite despre cum trebuia să fie o

căsnicie.

— Deci aici aţi dispărut toţi, răsună o voce din pragul uşii.

Jeremy gemu. Sora lui nu avea să fie încântată de nimic din toate acestea.

— Da, dar am terminat acum. Se duse lângă ea. Bonnaud a avut să-i transmită contelui câteva veşti personale, acesta fiind unul dintre motivele pentru care a ales să te însoţească aici.

— Deci acum că i le-a transmis, tu şi cu mine putem pleca la Londra.

Expresia ei îl provocă să o contrazică.

Pe toţi dracii! Le aruncă o privire celorlalte persoane din încăpere:

— V-ar deranja să mă lăsaţi o clipă singur cu sora mea?

Murmurând o confirmare, se retraseră toţi din cameră, iar Jeremy închise uşa. Când se întoarse spre Amanda, îi observă expresia încăpăţânată.

— Cât va dura să te pregăteşti? îl întrebă ea.

— Nu vin cu tine azi.

— Atunci când?

— Mâine. Când ea se zbârli, Jeremy adaugă: Am de terminat un portret, deci voi rămâne aici până atunci să mă asigur că e gata. Tu poţi să te întorci cu Bonnaud şi să-i spui mamei că voi ajunge mâine-dimineaţă. Am să vă însoţesc prin oraş oricât vreţi pe durata şederii voastre, dar mai întâi trebuie să-mi închei treburile aici.

— Apoi ai să te întorci cu noi în America?

Jeremy trase aer în piept:

— Nu.

— Ba pe toţi dracii, da!

— De când ai început să înjuri, surioară? remarcă el forţându-se să zâmbească, însă tachinarea nu reuşi s-o calmeze.

— De multă vreme. Nu că tu ai avea de unde să ştii, având în vedere că abia dacă ne-ai băgat în seamă în ultimii doisprezece ani.

Fir-ar să fie!

— Ştii de ce.

— Da, cred că ştiu, spuse ea pe un ton mai blând. Dar acum că tata e mort, nu mai e nevoie să rămâi departe doar pentru a-l pedepsi.

— Nu asta… Nu de asta…

Totuşi, acesta fusese unul dintre motive. Încercarea de a-l pedepsi pe bătrân pentru minciunile lui, pentru ceea ce provocase în final. Doar că, şi după moartea tatălui său, Jeremy tot fusese năpădit de o senzaţie de sufocare de fiecare dată când se gândise să se întoarcă la Montague.

Amanda nu înţelegea acest lucru. Montague era totul pentru ea. Nu putea înţelege de ce el nu voia decât să uite totul. Iar acum sosise aici şi insista să discute trecutul.

— Dacă nu tatăl nostru te-a făcut să stai departe, atunci de ce nu te întorci acasă?

Tonul jalnic al vocii ei era mai mult decât

putea îndura. Jeremy se sprijini cu spatele de uşă şi spuse oftând:

— Nu aveţi nevoie de mine acolo. Vă descurcaţi destul de bine, tu şi mama.

— Naiba s-o ia de treabă, Jeremy, va fi nevoie de ambii proprietari pentru a obţine împrumuturi, pentru a ne extinde, pentru a moderniza ţesătoriile cu acele investiţii pe care tata nu le-ar fi aprobat niciodată.

Jeremy simţi chemarea vechilor obligaţii, însă le ignoră.

— Am să-ţi vând jumătatea mea. Asta e tot ce pot să fac.

— Dar trebuie să ne dea voie mama, iar ea n-o să accepte.

— *Nu* mă întorc, la naiba! Rămân în Anglia. „Cu Yvette, presupunând că mă va accepta”, se gândi el. Mama va trebui pur şi simplu să înţeleagă.

— Nu o cunoşti prea bine pe mama dacă îţi închipui că va renunţa la singurul ei fiu.

Cuvintele ei îl străpunseră în inimă ca o săgeată. Îşi înfipse degetele în carnea braţelor, luptându-se cu impulsul de a fugi unde vedea cu ochii. Înţelegea însă că nu se putea îndepărta suficient ca să scape de acea durere.

— Nu pot discuta asta acum, Amanda. Nu aici. Dar o să vin mâine la prima oră şi o să stau de vorbă cu mama şi vom lămuri problema o dată pentru totdeauna. Bine?

— Juri că vei veni mâine la Londra? îl întrebă ea privindu-l circumspectă.

— Da.

— Mă aştept să îţi respecţi promisiunea. Îşi încrucişă braţele pe piept. Acum că ştiu că rudele noastre au o agenţie de investigaţii, dacă fugi am să-i angajez să te găsească oriunde te-ai duce.

Jeremy răsuflă prelung. Reuşise să amâne cu încă o zi confruntarea cu familia lui, slavă Domnului.

— Promit să nu fug de data asta.

Dar nici nu avea să cedeze pe tema întoarcerii. Pur şi simplu avea să-i explice mamei sale într-o modalitate pe care ea să o poată accepta în sfârşit.

Capitolul 24

Era trecut bine de orele amiezii când Yvette ieşi pe treptele de la intrare, alături de Edwin şi Jeremy, ca să-i conducă pe vizitatori.

Cum reuşise Jeremy să-şi convingă sora să se întoarcă la Londra fără el? Orice i-ar fi spus, când domnişoara Keane ieşise cu fratele ei din biroul lui Edwin, arătase foarte diferit faţă de momentul sosirii. Dezamăgită. Îngrijorată.

Jeremy, între timp, dispăruse în spatele unui zid de comentarii acide şi tachinări. Cum sora lui

nu îi răspunsese la acestea decât cu jumătate de gură, pictorul le îndreptase spre Yvette, care nu se arătase cu nimic mai dornică să le îndure.

Iar acum intenţiona să reia lucrul la portret ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Fără îndoială voia să petreacă acele ore copleşind-o cu priviri fierbinţi şi ispitind-o să nutrească gânduri păcătoase. Se aştepta să-i stârnească o asemenea pasiune trupească, încât să accepte orice îi cerea el.

Nicio şansă.

Diavolul nenorocit voia să se însoare cu ea fără a face nici cel mai mic efort. Fără a spune de ce dorea acest lucru sau fără a-i spune că o iubea, chiar fără a-i explica de ce refuza să se întoarcă în America. Şi totul fiindcă ajunsese în patul lui.

Ei bine, poate că fusese deplorabil de uşor de sedus, dar Jeremy avea să afle în scurt timp că nu era la fel de uşor de luat de soţie. Pentru a-i obţine consimţământul era nevoie de mai mult decât săruturi şi complimente facile. Trebuia să demonstreze că într-adevăr ţinea la ea. Dacă putea.

— În legătură cu tabloul, începu ea.

— De fapt, mă gândeam să ieşim la o plimbare, spuse Jeremy. E o zi prea frumoasă pentru a sta închişi între patru pereţi.

Yvette îl privi cu gura căscată.

— Credeam că vrei să termini portretul.

— Avem destul timp pentru asta mai târziu.

Mai întâi simt nevoia să fac puţină mişcare. Sunt convins că la fel simţi şi tu.

Yvette nu ştiu ce să-i răspundă. Nu mai fuseseră niciodată la o plimbare împreună. O promenadă pe moşie părea o idee grozavă.

Atât de grozavă, încât îi trezi suspiciunile. Jeremy i-o propunea tocmai fiindcă ştia că ar fi tentat-o.

— Aş fi încântată să merg la o plimbare, spuse ea veselă. Şi sunt sigură că şi lui Edwin i-ar prinde bine.

Când Jeremy îl privi încruntat pe fratele ei, acesta păli.

— O plimbare? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce aş ieşi la o plimbare cu voi doi?

Yvette îşi împleti braţul cu al lui Edwin.

— Pentru că, după cum spune domnul Keane, e o zi foarte frumoasă. Şi ştiu cât de mult îţi place să te plimbi însoţit.

— Ba nu îmi place, protestă Edwin. Toată lumea se mişcă prea încet şi se opreşte prea frecvent. Prefer plimbările solitare. *Ştii* asta.

Uneori îi venea să-l strângă de gât pentru incapacitatea lui absolută de a-i face jocul. Se încruntă cu subînţeles spre el:

— Dar cu siguranţă într-o zi ca asta…

Edwin îi observă expresia şi, aparent, pricepu în sfârşit unde bătea.

— Ah, da. O zi ca asta. Asta… schimbă totul. Deci presupun că mergem la o plimbare.

Yvette îi aruncă lui Jeremy un zâmbet triumfător. Dacă o voia, trebuia să facă eforturi ca s-o aibă. Iar dacă nu făcea eforturi, acest lucru avea să-i demonstreze că nu şi-o dorea cu adevărat de soţie.

— Staţi să merg după bonetă, spuse ea.

— Nu e nevoie, răspunse Jeremy. Mă gândeam să facem pur şi simplu un tur al parcului vostru de căprioare, având în vedere că nu l-am văzut încă.

Ridicând din umeri, Yvette le dădu voie să o conducă pe scări şi apoi pe cărarea ce ducea în pădure. Deşi cei doi o flancau, prezenţa lui Jeremy era cea mai pregnantă. Avea impresia că îi simţea privirea scrutând-o, îi simţea fierbinţeala revărsându-se spre ea. Poate că plimbarea nu fusese o idee prea bună.

Doar dacă nu cumva…

— Deci, spuse ea vioaie, dacă ar fi să-ţi accept cererea, domnule Keane, cum am trăi? Sau, mai precis, *unde* am trăi?

Edwin deveni brusc ţeapăn.

— Poate ar fi mai bine dacă eu m-aş duce să…

— Nu, în niciun caz, interveni ea. Astea sunt întrebări pe care tu, în calitate de tutore al meu, ar fi trebuit să le pui.

Spre surprinderea ei, Jeremy izbucni în râs.

— Aici are dreptate, Blakeborough. Coborî spre ea o privire caldă. Vom locui la Londra sau undeva în apropiere. Poţi să alegi tu casa. Nu prea

mă interesează unde anume.

— Câtă vreme e aproape de casele de toleranţă, aşa-i? îl tachină ea.

— Yvette, îndrăzni Edwin, Keane susţine că nu se duce la bordeluri decât pentru a-şi găsi modele.

Ea îşi ignoră fratele, rămânând cu privirea aţintită asupra lui Jeremy.

— Ştiu ce anume susţine. Dar tot bordeluri rămân.

Ochii pictorului scânteiară spre ea.

— Odată ce ne căsătorim, singurul model feminin de care voi avea nevoie vei fi tu.

Replica lui fu atât de neaşteptat de înduioşătoare, încât i se puse un nod în gât.

— Deci toate tablourile tale vor fi cu amazoane brunete? întrebă ea cu aroganţă.

— Cu femei ce amintesc de zeiţa Iuno, o corectă el. Femei superbe ce amintesc de zeiţa Iuno, cu ochii verzi ca trifoiul şi pielea ca de porţelan şi o postură impunătoare.

Îşi punctă cuvintele fierbinţi lăsându-şi privirea să o măsoare din cap până în picioare, cu o mişcare lentă care-i încinse fiecare parte a corpului.

Blestemat să fie! Era prea bun la acele jocuri.

— Şi cum rămâne cu familia ta? întrebă Yvette, pentru a schimba subiectul.

— A, lor nu cred că le-ar plăcea deloc să pozeze pentru picturile mele.

Ea îl privi pieziş.

— Cum rămâne cu faptul că familia ta trăieşte în America? Cu siguranţă vei dori să o vizitezi din când în când. Ai să mă iei cu tine?

O umbră trecu peste chipul lui.

— O să-mi bat capul cu asta când o să se pună problema, spuse el, refuzând să facă promisiuni.

— Fiindcă dacă intenţionezi să te întorci vreodată să locuieşti acolo…

— Nu intenţionez. Expresia lui Jeremy devenise rece. Nu pot.

„De ce?” ar fi vrut ea să întrebe. Dacă nu îşi iubise soţia, de ce era atât de dureros pentru el să vadă locul unde murise aceasta? Insă nu putea aduce vorba în faţa lui Edwin. Nu considera că ar fi fost corect să dezvăluie detalii intime din trecutul lui Jeremy fără permisiunea lui. Încercă o altă abordare:

— Tot nu mi-ai spus *cum* intenţionezi să trăim.

Întrebarea ei îl făcu să zâmbească.

— Încerci să afli informaţii despre finanţele mele, Lady Yvette? Fiindcă asta e ceva ce, de regulă, se discută la masa negocierilor. Dar dacă insişti să deschizi subiectul acum, te pot asigura că…

— Ah, uite! exclamă Edwin, arătând spre un contur vag din vârful dealului. E paznicul nostru de vânătoare. Intenţionam să vorbesc cu el în

legătură cu… cu…

— Cu becaţele? îi sugeră Jeremy îndatoritor.

— Cu becaţele, da.

Înainte ca Yvette să apuce să-l oprească, fratele ei se îndepărtă cu paşi mari spre conturul vag despre care pretinsese că era paznicul lor de vânătoare.

În clipa în care acesta ajunse suficient de departe cât să nu-i mai audă, Jeremy chicoti şi îi oferi braţul lui Yvette.

— Ar fi trebuit să ştii că nu este o idee bună să-l implici pe Blakeborough în cearta noastră, scumpa mea. Lui nu-i plac certurile. Nici să fie prins la mijloc. Nici să pareze şirul tău ameţitor de înţepături.

— Vom mai vedea în privinţa asta, replică ea mânioasă.

Când dădu să pornească după fratele ei, Jeremy o prinse de talie şi o trase înapoi pe cărare.

— Lasă-l în pace. Asta e între noi doi, după cum ştii. O sfidă cu un zâmbet subţire: Doar dacă nu cumva ţi-e teamă că nu te descurci singură cu mine.

Naiba să-l ia! O provoca din nou. Ar fi trebuit să-l trimită la naiba, însă nu o făcu.

— Prea bine, spuse ea, şi intră cu paşi hotărâţi în parc.

Câteva minute, Jeremy se mulţumi să o urmeze agale, în timp ce ea o luă la fugă pe

cărarea pietruită în încercarea de a-şi descărca mânia. Insă când ajunseră la pitorescul pod de peste pârâul care separa moşia lor de cea a lui Knightford, îşi puse o mână pe braţul ei ca s-o oprească.

— Asta pare a fi un loc potrivit pentru discuţia noastră, murmură el.

Chiar era. Soarele de vară se strecura în picături printre frunzele copacilor, firele de lumină dansând la suprafaţa pârâului ca nişte licurici fermecaţi. Susurul apei se împletea cu orăcăitul broaştelor, calmându-i agitaţia şi liniştindu-i nervii. Iar datorită coturilor făcute de pârâul puţin adânc, erau în perfectă intimitate câtă vreme nu venea altcineva pe cărare.

Sprijinindu-şi coatele pe parapetul de piatră, Jeremy îşi aţinti privirea asupra apei. Rămaseră amândoi cufundaţi în tăcere până când Yvette îşi adună curajul ca să-i pună cea mai importantă întrebare:

— De ce vrei să te căsătoreşti cu mine?

El răsuflă şuierat:

— Fiindcă te-am com…

— *Nu* spune că e din cauză că m-ai compromis. Te-am avertizat deja că nu e un argument care să mă satisfacă. Iar dacă acela e singurul tău motiv, nu văd rostul de a ne căsători.

Gata. Îşi dăduse cărţile pe faţă. Era rândul lui.

Când tăcerea se întinse între ei, Yvette îl privi

plină de speranţă. Din profil nu era doar chipeş, ci de-a dreptul frumos, precum bustul de marmură al vreunui tânăr grec anonim contemplându-şi viitorul.

— Adevărul?

Îşi întoarse corpul spre ea, rămânând cu un cot sprijinit pe parapet.

— Întotdeauna.

Ochii lui scânteiară, luminoşi ca două diamante în umbra pădurii.

— Nu am dorit niciodată o femeie atât de mult cum te doresc pe tine.

— În patul tău, adică.

O expresie de tandreţe fierbinte îi lumină chipul.

— Nu doar în patul meu. Oriunde, făcând orice. În capul mesei la cină, conducându-mi şareta, însoţindu-mă în călătoriile mele peste tot. Mă stimulezi, trup şi suflet, cum nu a mai făcut-o nicio altă femeie. Cu siguranţă asta trebuie să conteze.

Conta. Ba chiar conta mult. De fapt, fu atât de surprinsă, încât nu reuşi să înghită nodul ce i se pusese în gât.

Când Jeremy continuă, din vocea lui răsună o convingere fervent㠖

— Tu mă faci să simt lucruri pe care nu vreau să le simt, să tânjesc după lucruri după care nu vreau să tânjesc, să sper la lucruri ce par imposibile. Se desprinse de parapet pentru a se

apleca asupra ei. Eşti o adevărată pacoste şi totuşi, de fiecare dată când sunt în preajma ta, vreau mai mult. Are vreo logică ce spun? Fiindcă în mintea mea nu are absolut niciuna.

Tonul şi atitudinea lui trădau o oarecare sfidare, ca şi cum ar fi fost sigur că urma să fie respins după acel scurt discurs bizar. Ca şi cum i-ar fi fost teamă că avea să fie respins.

În mod pervers, acest lucru o convinse de sinceritatea lui… şi de profunzimea sentimentelor lui. Poate că nu era iubire, dar era ceva ce putea servi ca fundaţie pentru construirea unei căsnicii. Cel puţin exista speranţa că într-o bună zi sentimentele lui *ar fi putut* să se transforme în iubire.

— Deci dacă asta îţi răspunde la întrebare…

Yvette se întinse să îi ofere un sărut blând.

Jeremy încremeni. Iar când ea se dădu înapoi, rămase nemişcat, aparent năucit.

Apoi o expresie de lăcomie i se întipări pe chip şi o trase în braţele lui.

Sărutul lui se dovedi un răspuns dulce şi pasional la toate temerile ei, amintindu-i că şi el o stimula pe ea. Că şi el o făcea să îşi dorească şi să tânjească, şi să spere la imposibil. Că o făcea să iubească.

Cu inima bătându-i în gât, îşi împleti degetele prin părul lui auriu, punctat de lumina soarelui, savurându-i atingerea mătăsoasă. El o pătrunse adânc cu limba, cercetând şi dezmierdând, şi

seducând. Sărutul se prelungi la nesfârşit, până fură amândoi nevoiţi să-l întrerupă într-o încercare disperată de a răsufla.

Jeremy o mută astfel încât să o prindă între trupul lui şi parapetul lat de piatră, apoi îşi puse mâinile de-o parte şi de cealaltă a corpului ei, stârnindu-i un fior.

— De noaptea trecută tot la asta mă gândesc, murmură el. Pe toţi dracii, din prima zi în care te-am cunoscut doar la asta m-am gândit.

Apoi reîncepu să o sărute ca şi cum ar fi murit dacă se oprea, iar ea îşi încolăci braţele pe după talia lui. Ştia că era riscant. Nu stabiliseră nimic încă. Dar felul în care o ţinea, felul în care o atingea era prea îmbătător pentru a-i opune rezistenţă.

De-abia după ce el îşi smulse gura de pe a ei pentru a-i presăra un şir de săruturi pe gât, Yvette găsi destulă voinţă ca să-l mustre:

— Ce crezi că faci?

— Îţi răspund la întrebarea privind motivele *tale* de a te căsători cu *mine.* În afară de argumentul că ţi-am răpit inocenţa.

Când mâna lui urcă să-i acopere sânul, ea icni:

— Şi îţi închipui… că răspunsul constă în a mă seduce?

— Unul dintre răspunsuri. Palma lui îi frământă carnea prin ţesătură cu o abilitate ce îi lăsă gura uscată şi alte părţi din corp umede. Dar

sunt şi altele.

Yvette abia reuşea să respire, cu atât mai puţin să vorbească.

— Cum ar fi?

— Sunt dispus să te pictez în oricât de multe dintre lucrările mele faimoase.

— Dar dacă eu nu… vreau să apar în lucrările tale faimoase?

Cu un zâmbet satisfăcut, Jeremy se aplecă să o muşte mărunt de ureche.

— Mi-am dat seama cât de mult ţi-a displăcut după entuziasmul cu care ai pozat pentru ele şi bucuria cu care te-ai îmbrăcat pentru ele.

Ce bestie!

— Am avut un motiv temeinic pentru a mă supune. Aveam o înţelegere.

— Aşa-i. Fratele tău. Iar ăsta e un alt motiv pentru care ar trebui să te măriţi cu mine. Câţi dintre gentlemenii tăi englezi te-ar duce la un bordel dacă i-ai ruga, fără a-ţi pune întrebări?

Mâna lui liberă alunecă ispititoare pe talia ei, făcând-o să se înfioare.

— Dar tu mi-ai pus întrebări.

— La care nu mi-ai răspuns. Şi totuşi te-am dus acolo. Nu a fost frumos din partea mea?

Îi desfăcu eşarfa de la brâu cu o mână şi o lăsă să cadă pe pod.

O, Doamne!

— D-da. Foarte frumos. Dar e o situaţie puţin probabil să se repete în… viitor.

— Aşa zici tu. Din câte am auzit eu despre el, fratele tău ar putea avea vreo cincizeci de bastarzi. Cine ştie cât de multe bordeluri vom avea de vizitat în viitor?

Când Jeremy începu să îi descheie nasturii din faţă ai rochiei, Yvette făcu o încercare slabă de a-l opri, ignorând nerăbdarea sălbatică ce pulsa în ea.

— Eşti nebun? Edwin s-ar putea întoarce din clipă în clipă.

Pufnind în râs, Jeremy continuă ceea ce începuse.

— M-ar surprinde foarte tare dacă fratele tău ar apărea mai devreme de cină. Ardea de nerăbdare să fugă de noi.

Fără voia ei, Yvette fu nevoită să-i dea dreptate. Aparent, Jeremy începuse să îl cunoască pe Edwin aproape la fel de bine ca ea.

— Şi, în plus, continuă el, descheindu-i şi ultimii nasturi, chiar dacă ne-ar găsi împreună, ce ne-ar putea face? Să ne oblige să ne căsătorim? Asta e un motiv şi mai bun să-mi asum riscul.

O ridică pe parapet, iar rochia ei se deschise larg, dezvăluindu-i corsetul şi jupoanele expuse cu neruşinare la aer. Privirea lui alunecă spre locul unde sânii ei erau împinşi în sus în cupele corsetului, iar vocea îi deveni guturală.

— Îmi vin în minte mai multe motive excelente pentru a-mi asuma riscul.

Ideea că Jeremy avea să facă dragoste cu ea

acolo, sub cerul liber, era atât de tentantă… *atât* de scandaloasă!

— Dar ar putea oricine să dea peste noi.

— Da. Oricine. Străpungând-o cu o privire întunecată, se aplecă spre ea. Spune-mi adevărul – asta te excită, nu-i aşa? Ideea că am putea fi prinşi în orice clipă.

Yvette înghiţi în sec. Într-adevăr o excita. *Chiar* era o desfrânată.

Fără a-şi desprinde privirea fierbinte din ochii ei, Jeremy îi împinse în jos cupele corsetului pentru a-şi umple palma cu sânul ferm.

— Ăsta e un alt răspuns la întrebarea de ce ar trebui să te căsătoreşti cu mine. Fiindcă, gândeşte-te, câţi alţi bărbaţi ar face dragoste cu tine într-o pădure, indiferent de riscuri?

Respiraţia lui Yvette se acceleră când el îşi trecu degetul mare peste sfârcul ei. Delicat. Seducător.

— Domnul Ruston a încercat… ceva similar, dacă binevoieşti să-ţi aduci aminte. Pe-pentru el nu a funcţionat.

— Da, spuneai că i-ai parat avansurile destul de bine. Cu cealaltă mână începu să-i tragă în sus jupoanele. Dar pe ale mele nu te-ai străduit prea mult să le parezi. Deci presupun că voi avea mai mult succes în acest sens.

Yvette trase aer în piept, pregătindu-se să contrazică acea afirmaţie arogantă, când el îi asedie din nou gura cu a lui.

Capitolul 25

Jeremy savură reacţia entuziastă a lui Yvette la sărutul său pătimaş. Era din nou a lui. Chiar dacă era pe jumătate ameţit de lipsa somnului şi se clătina sub presiunea emoţiilor învolburate, îşi păstrase totuşi prezenţa de spirit de a o seduce.

Slavă Domnului. Căci în acel moment nevoia de a fi în ea îl consuma de viu.

Simplul fapt de a-i fi văzut expresia când îi sugerase să facă dragoste acolo fusese suficient pentru a-l stârni. Văzuse pe chipul ei lupta ce se dăduse între curiozitate şi educaţie, şi, ca întotdeauna când era vorba de Iuno a lui, curiozitatea câştigase. Era una dintre cele mai seducătoare calităţi ale ei.

În timp ce îi devasta gura cu a lui, îşi descheie nasturii redingotei lungi şi o desfăcu astfel încât să-i ascundă mai bine, apoi împinse în sus straturile lenjeriei spumoase pentru a ajunge la carnea dulce din miezul ei. Nu mai apucă să facă niciun gest, că o simţi încercând stângace să-i descheie pantalonii.

Nu se putu abţine să nu o tachineze:

— Văd că ţi-ai astâmpărat toate temerile legate de a face dragoste sub cerul liber.

— Nu toate. Ridică spre el o pereche de ochi

scânteietori în timp ce îi desfăcu nasturii pantalonilor, atingându-i mădularul îngroşat. Încă nu sunt sigură că vreau să fiu prinsă în pielea goală de cineva rătăcind prin pădure.

— Nu ai să fii. Dacă îţi ridic fustele şi îmi împing în jos pantalonii, redingota mea şi rochia ta îţi vor salva pudoarea.

— Aşa crezi? Degetele ei încremeniră pe nasturii încă închişi ai chiloţilor lui când ridică privirea spre el. Ochii îi scânteiau de verdele intens al pădurii de deasupra şi din jurul lor. Eşti sigur?

— Destul de sigur. Acoperindu-i mâna cu a lui, o îndemnă să se ocupe în continuare de nasturi, iar când ea o făcu, sângele începu să-i bubuie în urechi. Uite, îţi arăt.

Îi ridică picioarele pentru a se putea împinge între ele şi îi propti genunchii de o parte şi de cealaltă a taliei lui, pe sub redingotă.

— Vai, e destul de… interesant, murmură ea surprinsă.

„Puţin spus”, îşi zise el. Se chinui să îşi stăpânească excitarea câtă vreme Yvette termină să-i descheie chiloţii.

— Strânge-ţi călcâiele în spatele coapselor mele.

Cu obrajii inundaţi de roşeaţă, ea se supuse. Ceea ce o făcu să se lipească atât de tare de el, încât mădularul lui aproape îi sări din haine, precum acul unei busole căutând nordul.

Când Yvette simţi diavolul obraznic umflându-se între picioarele ei, făcu ochii mari.

— Dumnezeule bun, habar nu aveam că oamenii fac asta şi aşa.

Jeremy îşi înăbuşi un hohot de râs.

— Oamenii sunt destul de creativi când e vorba de a face „asta” în diverse feluri. Ai fi surprinsă.

Trecându-şi degetul prin peticul ei de cârlionţi, îi dezmierdă perla gingaşă, apoi îi savură gemetele şi suspinele. Era atât de concentrat să o împingă încet în pragul nebuniei, încât aproape nu-i auzi şoapta sacadată:

— Asta nu înseamnă… că am să mă căsătoresc cu tine… să ştii.

O, ştia. Şi încă ce bine. Îşi frecă întreaga lungime a erecţiei în sus şi în jos pe carnea ei moale şi umedă.

— Nu înseamnă nici că n-ai s-o faci.

Expresia ei era un amestec de vulnerabilitate şi o dorinţă sfâşietoare ce îl lăsă fără aer în plămâni şi îi duse nevoia de a fi în ea pe noi culmi dureroase. Respirând gâfâit, căută pe bâjbâite intrarea în scoica ei şi se înfipse adânc.

Răsuflând cu un suspin, Yvette se zvârcoli lipită de el.

— Oh, Jeremy… asta e atât de foarte… *oh…*

— Da, e. Cu mădularul cuibărit ferm în ea, avu impresia că murise şi ajunsese în rai. Eşti ca o catifea fierbinte, frumoasa mea Iuno. Frumoasa

mea viitoare soţie.

— Nu sunt viitoarea ta soţie… încă, reuşi ea să spună, deşi ochii i se închiseră, iar pe chip i se întipări o expresie de extaz atât de pur încât lui Jeremy îi fu imposibil să nu se mişte.

— Vei fi.

Prinzând-o de talie pentru a o ţine lipită de el, începu să se împingă în ea, mai întâi cu mişcări relaxate, apoi din ce în ce mai intense şi mai adânci, smulgându-i gemete de plăcere din gâtlej. Gemu la rândul lui când ea se grăbi să-i vină în întâmpinare, înfigându-şi degetele în talia lui.

Când Yvette îşi arcui capul pe spate, Jeremy îi văzu pulsul bătându-i în gât, ceea ce acceleră propriul lui puls frenetic. Nu exista nimic mai frumos decât Yvette mistuită de focul pasiunii. Nu avea să se sature vreodată să o privească.

Motiv pentru care intenţiona să se asigure că avea să o poată vedea din nou şi din nou şi din nou, să o aibă în patul lui… în viaţa lui.

Yvette se izbi cu forţă de el.

— O… Cerule… eşti… eşti…

— Mărită-te cu mine, scumpa mea. Îi depuse săruturi uşoare pe bărbie, pe buze, pe obraji, oriunde putea ajunge. Nu spune nu.

— Jeremy… te rog… mai mult…

Cuvântul îl făcu să ia foc. Se împinse în ea, savurând încleştarea cu care se agăţa de el, felul în care se unduia spre el. Savurând carnea fierbinte în care se cufundase şi care-l întâmpina

primitoare, făcându-l să simtă ceva ce depăşea simpla dorinţă fizică.

— Spune da… pentru mine. Pentru noi.

Cumva avea să o poată convinge cu acea întâlnire a trupurilor lor. Avea s-o facă plăcută pentru ea. Avea s-o facă să nu mai vrea niciodată să renunţe la el, să fie legaţi laolaltă pe cât de strâns era posibil pentru un bărbat şi o femeie.

Fiindcă ştia că era ceea ce îşi dorea. Să fie împreună.

— Mărită-te cu mine. Doamne, doar mărită-te cu mine… şi jur că am să te fac fericită.

Era o promisiune pe care fusese întotdeauna înspăimântat să o facă. Însă cumva cu ea părea firească. Şi ar fi făcut orice, ar fi promis orice, pentru a o păstra.

În limite raţionale. Însă nu raţiunea îl determina să-i ofere extazul, să se izbească în forţă de ea în locul unde ştia că i-ar fi provocat cât mai multă plăcere. Să o sărute şi să o dezmierde şi să o facă a lui. *A lui,* la naiba!

— O… aşa, şopti ea. Asta e… senzaţia *e…*

— Am nevoie de tine. Nevoia de a se termina crescu în el, încingându-l, făcându-l să o penetreze în forţă, făcându-l să spună lucruri pe care nu ar fi trebuit să le spună, lucruri care arătau exact cât de intensă era atracţia lui faţă de ea. Am nevoie de tine, Yvette… Doamne, am nevoie de tine…

Trupul ei se încleştă cu forţă pe mădularul lui când Yvette se apropie de punctul culminant.

— Da, şopti ea. Şi eu am nevoie de tine. Da… o, Doamne, da… Jeremy… *Jeremy*…

Iar când scoase ţipătul ascuţit ce îi anunţa orgasmul, el se împinse în ea şi termină… sălbatic, violent, cu toată forţa emoţiilor lui învolburate, brutale.

Contracţiile trupului ei îl stoarseră până la ultima picătură, făcând să i se înmoaie genunchii ca unui băietan novice aflat la prima lui femeie. Doamne, era incredibil. *Ea* era incredibilă.

Când reveniră încet la normal, cu trupurile încă tensionate laolaltă, Yvette îşi lipi buzele de urechea lui şi murmură:

— Da, Jeremy. Da.

Iar el avu răspunsul în sfârşit.

*

Ceva mai târziu, când ieşiră din pădure, Yvette fu uşurată să constate că nu era nimeni prin preajmă. Era sigură că aspectul îi trăda exact starea: fusese sedusă ca la carte, şi în cel mai plăcut mod cu putinţă.

„Am nevoie de tine.”

Cuvintele lui dulci îi răsunară în urechi. Era tot ce-şi dorise vreodată. Ca Jeremy să aibă nevoie de ea. Dacă nu o putea iubi, se putea mulţumi cu gândul că avea nevoie de ea. Era suficient deocamdată.

— Deci ne-am înţeles? Jeremy îşi împleti

degetele cu ale lui, apoi îi ridică mâna pentru a-i depune un sărut pe dosul palmei. Te măriţi cu mine?

Tandreţea acelui gest îi stârni un fior ce o străbătu din cap până în picioare.

— Cred că da. Deşi, la drept vorbind, mi-ai smuls răspunsul în condiţii extreme.

— Aşa se explică de ce ai ţipat la final.

— Jeremy! îl mustră ea, prefăcându-se scandalizată. Eşti cel mai neruşinat bărbat din câţi cunosc.

— Sunt cel mai neruşinat bărbat din câţi cunosc *eu.* Rânji. Şi îţi place asta la mine.

— Uneori. Îi aruncă o privire vicleană. Doar în anumite circumstanţe.

— Cele în care ţipi? o tachină el.

Ea se mulţumi să ridice o sprânceană, smulgându-i un hohot de râs.

— Aşteptaţi! le strigă o voce.

Yvette încremeni. Edwin. Cerule! Încercă să-şi retragă mâna din cea a lui Jeremy, însă el nu o lăsă, ţinând-o strâns ca şi cum ar fi fost o comoară.

În clipa în care ajunse la ei, Edwin îngustă ochii spre mâinile lor împreunate.

— Deci oferta a fost acceptată, să înţeleg.

Întregul corp al lui Jeremy păru să se tensioneze, ca şi cum nu ar fi fost încă pe deplin sigur de ea.

— Da, spuse ea strângându-i mâna. A fost

acceptată.

Edwin le oferi un zâmbet rar şi îl bătu pe Jeremy pe spate.

— Era şi cazul.

Se întoarse cu ei spre casă, flecărind despre planurile de nuntă într-o manieră complet atipică pentru el.

După aceea, totul se petrecu într-un ritm ameţitor. Edwin voia să sărbătorească, iar servitorii trebuiau informaţi. Camerista ei căzu în extaz la gândul unei nunţi, însă când îl anunţară pe Damber, acesta păru remarcabil de puţin surprins.

Ghicise oare ce făcuseră Yvette şi stăpânul lui în secret? Dacă da, din fericire păstră doar pentru el acest lucru, mulţumindu-se să le ofere cele mai sincere urări de bine pentru viitorul lor.

Din punctul ei de vedere, cea mai încurajatoare reacţie la vârtejul de felicitări şi tachinări şi sugestii glumeţe fu cea a lui Jeremy. Acesta nu se purtă ca un gentleman obligat s-o ia de soţie pe femeia pe care o dezvirginase. Părea mai fericit decât îl văzuse vreodată. Poate că într-adevăr ţinea la ea atât de mult cum îi dăduseră de înţeles cuvintele lui. Poate că o căsnicie între ei avea şanse să reuşească.

Nu mai apucă să reflecteze la acest lucru odată ce Jeremy observă că ar fi putut să vină cu ei la Londra a doua zi dimineaţă. După cum pusese el problema, dacă tot aveau de organizat o

nuntă era mai logic ca ea să se instaleze în reşedinţa din oraş a lui Blakeborough decât să se ocupe de toate de la Stoke Towers.

Jeremy avea dreptate, ceea ce o făcu să înceapă nişte pregătiri frenetice de călătorie. Nu avea timp de pierdut! Avea de împachetat lucruri şi de dat dispoziţii servitorilor şi de rezolvat milioane de detalii.

A doua zi dimineaţă, când Jeremy o ajută să urce în trăsura lui Edwin, era extenuată. Din fericire cupeul era încăpător şi confortabil, iar drumul până la Londra nu avea să dureze mult, mai ales că atât fratele, cât şi logodnicul ei erau bine dispuşi.

Logodnic. Un zâmbet secret îi înflori pentru o clipă pe buze când studie jacheta fin croită a lui Jeremy, din lână roşu-închis, cu nasturi aurii şi revere tivite cu satin. Avea un logodnic, şi încă unul chipeş şi bine îmbrăcat.

Când trăsura porni greoaie pe alee, urmată de şareta lui Jeremy, condusă de Damber, Edwin îi aruncă o privire viitorului său cumnat.

— Ce se află în cutia aceea enormă din şareta ta? Ştiu că nu e portretul, fiindcă acela încă se află în salonul meu. Deşi presupun că acum nu mai e nevoie să termini *acea* lucrare, ei, Yvette?

Îi făcu vesel cu ochiul, surprinzând-o profund. Edwin nu făcea niciodată cu ochiul.

— E ceva la care am lucrat când nu mă ocupam de portret, zise Jeremy aruncându-i

logodnicei sale o privire cu subînţeles. Mă tem că nu e ceva care să te intereseze, dar s-ar putea sa sora ta să o găsească destul de interesantă.

— Mă îndoiesc, spuse Edwin fără ocolişuri. Ei nu îi plac lucrările tale mai sumbre. Luându-şi seama, se corectă: Te rog, nu te supăra, amice.

— Nu mă supăr.

Când Jeremy îi făcu şi el cu ochiul, Yvette abia se stăpâni să nu pufnească în râs. Dumnezeule bun, cine ar fi crezut că vestea unei căsătorii avea să declanşeze o veritabilă epidemie de făcut cu ochiul printre toţi cei din lumea ei?

— Deci care e subiectul celeilalte picturi? întrebă Edwin.

O, vai. Era timpul să-i distragă atenţia de la *acel* subiect.

— Cerule, Edwin, lasă-i omului dreptul la *unele* secrete. Îşi netezi fustele. Şi dacă tot veni vorba de secrete, acum că sunt logodită nu văd niciun motiv de ce nu aş putea să vin cu tine şi cu Jeremy pentru a o cunoaşte pe domnişoara Moreton.

Cererea ei avu efectul scontat. Edwin se posomori:

— Tu nu vii.

— Dar…

— Locuieşte în Spitalfields cu noul ei… amant. Nu ar fi un loc potrivit pentru o doamnă.

— Ai să-mi spui tot ce se petrece, nu-i aşa?

— Desigur, răspunse Jeremy cu un zâmbet

tandru. Am să-ţi ofer un raport complet.

— Mergeţi direct acolo, imediat ce ajungem la Londra?

— Trebuie să trec pe la verişoara mea să vorbesc cu mama şi cu sora mea, spuse Jeremy. I-am promis Amandei că voi face asta la prima oră a dimineţii. Deci eu şi Blakeborough te vom lăsa la reşedinţa voastră, apoi vom merge mai departe la Zoe.

— Prostii, pufni Yvette. Mi-ar plăcea să o cunosc pe mama ta. Şi mi se pare logic să fiu de faţă la anunţarea logodnei noastre.

— Desigur, zise Jeremy cu un zâmbet forţat.

— Nu vrei să o cunosc?

— Nu vorbi prostii, interveni Edwin. Trebuie să o cunoşti pe mama lui. Sunt sigur că doar are emoţii în privinţa asta, ei, Keane?

— Da.

Răspunsul lui scurt îi spuse lui Yvette că orice s-ar fi petrecut între el şi sora lui nu fusese de bine. Mai mult ca oricând, era hotărâtă să afle circumstanţele rupturii dintre ei, deşi îi era şi teamă în acelaşi timp. Dacă se dovedea că mama lui era o femeie crudă şi autoritară? Dacă nu o plăcea pe proaspăta logodnică a fiului ei?

Yvette îşi aţinti privirea pe geam şi încercă să nu-şi facă griji. Puţinul pe care i-l spusese Jeremy despre mama lui nu-i permitea să deducă prea multe. Imaginaţia ei născocea tot felul de posibilităţi oribile – că bătrânei doamne nu-i

plăceau englezii, că familia lui era împotriva aristocraţiei în general. Până să ajungă la reşedinţa familiei Keane, Yvette devenise un ghem de emoţii.

Fu luată complet prin surprindere când o femeie măruntă şi slabă, cu păr roşcat ce începuse să încărunţească, coborî vioaie treptele pentru a veni să-i întâmpine, toată numai zâmbet.

— Jeremy! strigă ea. Băiatul meu drag!

Când Jeremy o strânse în braţe, pe chipul lui apăru un amestec ciudat de afecţiune şi îngrijorare.

— Mă bucur atât de tare că eşti aici, mamă.

Sentimentul părea autentic, ceea ce o derută pe Yvette şi mai mult. Era sau nu certat cu familia lui?

În acea clipă ar fi spus „nu”, căci ochii îi sclipiră în lacrimi când îşi îmbrăţişă strâns mama. Era o scenă foarte înduioşătoare. Chiar şi domnul Bonnaud, care ieşise să H se alăture, afişa un zâmbet, iar domnişoara Keane, care stătea pe trepte la mică depărtare, se ştergea la ochi.

Yvette îşi dădu seama cât de lungi păruseră probabil cele opt luni pentru familia lui Jeremy. Nu îşi putea imagina cum ar fi fost pentru ea să stea departe de Edwin atâta timp. Şi-aşa îi fusese destul de greu să îl scoată pe Samuel din viaţa ei.

Spre deosebire de sora lui cu o zi în urmă, mama lui Jeremy nu-l mustră când îi dădu drumul, în cele din urmă, din îmbrăţişare. Se mulţumi să îl

bată afectuos pe obraz, apoi se dădu în spate pentru a-i studia pe Yvette şi Edwin, care se apropiaseră instinctiv unul de celălalt.

— Iar aceştia trebuie să fie lordul Blakeborough şi sora domniei sale. Ochii albaştri ai doamnei Keane deveniră atenţi şi ageri când îi scrută. Amanda mi-a povestit despre amândoi şi despre cât de frumos v-aţi purtat cu ea ieri. Şi e foarte amabil din partea domniei voastre, milord, să-mi angajaţi fiul să lucreze pentru dumneavoastră.

Felul în care vorbea despre munca fiului ei, ca şi cum ar fi fost un fel de pictor de casă, îl făcu chiar şi pe domnul Bonnaud să clipească. Yvette îi aruncă o privire furişă lui Jeremy, însă acesta se mulţumi să-şi dea ochii peste cap. Fără îndoială era obişnuit cu remarcile mamei sale.

Sora lui se apropie.

— Mamă, a fost însărcinat să realizeze un portret al lui Lady Yvette. E ceva mai important decât cum pui tu problema.

— Oh! O comandă, zici? Presupun că asta chiar e destul de impresionant. Îşi privi fiul cu ochii îngustaţi. Şi n-a avut altceva de făcut decât să vină până în Anglia să se aleagă cu aşa ceva. Ca să vezi.

Yvette îşi înăbuşi un hohot de râs. *Acum* urma mustrarea.

— Mamă, murmură domnişoara Keane. Nu fi nepoliticoasă.

— E o impoliteţe să întreb de ce unicul meu fiu hoinăreşte prin lume luni la rândul fără a-i scrie un rând mamei sale?

— Nu e o impoliteţe, spuse Jeremy tărăgănat, dar aş prefera să aştepţi cu dojana până după ce te prezint noii mele logodnice. Se întinse în spate pentru a-i lua mâna lui Yvette şi a o trage în faţă. Mamă, dă-mi voie să ţi-o prezint pe Lady Yvette, femeia care nu mai devreme de ieri după-amiază a consimţit să-mi fie soţie.

Deşi domnul Bonnaud păru să accepte anunţul fără mare tam-tam, domnişoara Keane şi mama ei părură complet şocate. Reacţiile celor două femei o îngrijorară pe Yvette până când mama lui Jeremy murmură:

— Ea ştie despre…

— Hannah? Da.

Yvette lăsă să-i scape o răsuflare ţinută prea mult timp în piept. Aşa se explicau reacţiile lor. Dacă nici măcar rudele din Londra ale lui Jeremy nu ştiau că era văduv, atunci familia lui credea în mod justificat că nu împărtăşise acest lucru nimănui altcuiva.

— Cine e Hannah? şuieră Edwin lângă ea.

Yvette gemu. Uitase să-i spună fratelui ei şi, aparent, subiectul nu fusese adus în discuţie în conversaţia lui din ajun cu Jeremy.

— Am să-ţi explic mai târziu, îi şopti, când mama lui Jeremy porni spre ea.

Micuţa creatură o fixă cu o privire oţelită

care-i aminti de cea a fiului ei.

— Deci ai de gând să te măriţi cu derbedeul de fiu-meu, nu-i aşa? Ai habar în ce te bagi, milady?

— Aşa cred, da, spuse ea circumspectă. Celălalt frate al meu e un derbedeu, deci am o oarecare experienţă în ceea ce priveşte soiul lor. Ba chiar aş îndrăzni să spun că jumătate dintre bărbaţii din înalta societate sunt derbedei, şi totuşi reuşesc să-i enervez mai mult decât mă enervează ei pe mine.

Doamna Keane clipi, apoi izbucni în râs.

— Înţeleg. Atunci se pare că fiul meu şi-a găsit în sfârşit o femeie care să poată ţine pasul cu el. Îi întinse mâinile. Bine ai venit în familie, draga mea.

Yvette fu năpădită de uşurare când luă mâinile femeii şi le strânse.

— Mulţumesc, doamnă Keane. Sper să putem fi prietene.

— Nu am nicio îndoială în privinţa asta. Mi-ar prinde bine o aliată în lupta mea de a-mi îmblânzi fiul.

— Doamne, mamă, nu sunt chiar atât de rău, bombăni el.

— Eşti mai rău, de obicei. Trăgând-o pe Yvette de lângă Jeremy cu o forţă surprinzătoare pentru cineva atât de mărunţel, doamna Keane o prinse de braţ. Acum vino înăuntru să luăm o gustare până tu şi Jeremy îmi povestiţi în detaliu

cum aţi ajuns să vă logodiţi.

O, vai. Ar fi fost o conversaţie destul de interesantă. Atât de multe de spus. Atât de multe de omis. Dar nu apucară să urce mai mult de două trepte, că Jeremy porni cu paşi mari în faţa lor pentru a li se pune în cale.

— Yvette n-a mai avut niciun moment de răgaz de ieri încoace, mamă, deci o vom duce la reşedinţa contelui să se odihnească, în timp ce el, Bonnaud şi cu mine vom pleca să ne ocupăm de o chestiune de afaceri. Dar ne vom reîntâlni cu toţii la cină. Presupunând că pe Bonnaud nu-l deranjează să aibă pe cap doi oaspeţi în plus.

— Zoe e întotdeauna încântată să-şi demonstreze talentele de gazdă, te asigur, spuse domnul Bonnaud cu un zâmbet.

— De fapt, interveni Yvette, nu m-ar deranja să rămân aici până voi trei mergeţi să vă rezolvaţi problemele. O bătu pe braţ pe mama lui. Mi-ar plăcea să îmi cunosc mai bine viitoarele rude.

Expresia de spaimă care apăru pe chipul lui Jeremy o puse pe gânduri, însă dispăru rapid, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva şi-o imaginase.

— Desigur, spuse el cu răceală. Mă gândeam doar că poate ţi-ar plăcea să tragi un pui de somn, având în vedere că ieri nu ţi-ai văzut capul de treabă.

— Pot să trag un pui de somn mai târziu. Cu un zâmbet, Yvette îl tachină: Mama ta, sora ta şi

cu mine avem de pus la cale o nuntă. Pentru asta va fi nevoie de toate trei.

— Şi mai multe sesiuni de cumpărături pe Bond Street, deşi de acelea nu ne vom ocupa azi. Mama lui flutură din mână ca pentru a-l alunga. Hai, du-te şi fă ce-ai de făcut, dar nu zăbovi prea mult, dacă nu vrei să rămâi fără nicio contribuţie la planuri. Dacă îţi tot eviţi familia, s-ar putea să te trezeşti cu o nuntă plină de prostiile sentimentale pe care le iei în râs de atâţia ani.

— Orori, bombăni Edwin. Haideţi, domnilor, ar fi bine să mergem. După cum o cunosc pe sora mea, va pune la cale un eveniment extravagant la catedrala St. Paul, care o să mă cam usture la buzunare. Cu cât reuşim mai repede să o împiedicăm, cu atât mai bine.

Jeremy ezită, dar îşi dădu seama că era în inferioritate numerică. Bombănind ceva ce aducea remarcabil de mult cu „rahat” şi „la naiba”, coborî scările şi urcă în trăsură cu Edwin şi domnul Bonnaud.

Yvette speră sincer că auzul mamei lui nu era la fel de fin ca al ei.

— Nu ştiu ce părere ai tu, dar eu sunt pregătită pentru o ceaşcă de ceai, spuse doamna Keane. Iar Zoe arde de nerăbdare să te întrebe despre purtarea fiului meu când e oaspete în casele altora. În plus, va dori să se implice şi ea în planurile noastre. La cum am văzut-o, va şti să organizeze o nuntă care să nu fie atât de insipidă

şi anostă cum sunt majoritatea evenimentelor la englezi.

Yvette îşi înăbuşi un zâmbet. Începea să înţeleagă de unde îşi moştenise Jeremy firea voluntară.

Următoarele trei ore se scurseră pe nesimţite, cu certuri amicale între Lady Zoe şi doamna Keane în legătură cu data şi locul nunţii, rochia lui Yvette şi numărul felurilor de mâncare ce ar fi trebuit servite la petrecere. Yvette încercă să intervină cu sugestii, dar nu avu nicio şansă între cele două femei cu păreri atât de ferme. În plus, îi plăcea să urmărească micile lor dispute.

Singurul lucru care o deranja era atitudinea rezervată a domnişoarei Keane. Femeia nu păruse timidă cu o zi în urmă. Ce o făcea să fie reticentă, chiar distantă, azi?

Când, după o vreme, domnişoara Keane se retrase pretextând că mai avea de despachetat ceva, Yvette invocă o vizită la toaletă şi ieşi în grabă după ea.

O ajunse din urmă lângă scări şi fu uşurată să vadă că nu era nimeni prin preajmă.

— Domnişoară Keane, îmi oferi, te rog, câteva clipe?

Cu o privire neliniştită spre salonul din care tocmai ieşiseră, tânăra americancă spuse pe un ton destul de tăios:

— Ce e, milady?

— Te rog, nu e cazul să fii ceremonioasă cu

mine. Spune-mi Yvette. În fond, vom deveni surori în curând.

Cuvintele ei părură să o izbească pe domnişoara Keane ca o lovitură de ciocan, căci ochii i se umplură de durere.

— O, vai, ce s-a întâmplat? o întrebă Yvette. Îmi doresc sincer să fim prietene, şi am impresia că te-am insultat cumva. Te asigur că nu am făcut-o intenţionat. Uneori mă ia gura pe dinainte şi…

— Nu are legătură cu tine, doa… Yvette. Şi, te rog, spune-mi Amanda. Ezită, apoi o trase pe Yvette spre capătul coridorului, unde aveau ceva mai multă intimitate. Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar cât de multe ţi-a spus fratele meu despre căsătoria lui cu Hannah Miller?

Yvette fu lovită brusc de o senzaţie de sufocare.

— Cred că mi-a spus totul. Că soţia lui a murit la naştere după ce fuseseră căsătoriţi doar şase luni.

— Da, dar ţi-a spus şi cât de tare l-a devastat? Mai ales ţinând cont de rolul jucat de tatăl meu în a-i provoca moartea…

— Ce vrei să spui? Un fior îi îngheţă şira spinării. Dacă a murit aducând pe lume un copil, nu a fost vina nimănui.

— A fost puţin mai complicat de atât. Iar Jeremy nu a depăşit niciodată momentul. Amanda scrută chipul lui Yvette. Ăsta e singurul lucru care mă îngrijorează în privinţa deciziei lui bruşte de a

se însura cu tine după ce nu vă cunoaşteţi decât de, cât să fie, o lună sau două?

— Ceva mai puţin de atât. Simţi un gol imens în stomac. Dar chiar cred că e sincer în dorinţa lui de a se căsători.

— Sunt sigură că aşa e. Dar… Amanda îi aruncă o privire compătimitoare. Ei bine, vezi tu, arăţi exact ca răposata lui soţie. Şi ea era înaltă, cu părul brunet, ochii verzi şi o faţă plăcută. Mă tem că – iartă-mă dacă sunt directă – se însoară cu tine doar fiindcă nu reuşeşte să meargă mai departe după ceea ce s-a întâmplat. Îşi recreează prima căsnicie pentru ca de data aceasta să facă lucrurile aşa cum trebuie.

Dumnezeule bun. Era posibil aşa ceva? Yvette se cutremură.

— Ştiu că moartea soţiei lui l-a afectat teribil, însă…

— Acesta e motivul pentru care refuză să se întoarcă acasă, motivul pentru care nu s-a recăsătorit. Motivul pentru care trebuie să mă lupt cu el chiar şi ca să discutăm viitorul ţesătoriilor. El le urăşte, să ştii. Consideră că atelierele astea şi obsesia tatălui nostru pentru ele au fost vinovate de moartea lui Hannah. Am crezut că după moartea tatălui nostru va reuşi în sfârşit să se împace cu trecutul, dar nu ştiu dacă poate, având în vedere *cum* a murit ea.

Yvette nu mai fu în stare nici să vorbească, nici să se mişte. Până în acel moment alesese să

ignore încrâncenarea cu care Jeremy păstra secretul asupra trecutului său, dar acum înţelegea că era chiar mai rău decât se temuse.

— De ce îmi spui asta?

— Fiindcă îmi place de tine şi detest să te văd aruncându-te orbeşte într-o căsnicie cu un bărbat care a fost zdrobit şi care s-ar putea să rămână pentru totdeauna astfel. Când Yvette scoase un sunet nearticulat, chipul Amandei fu năpădit de remuşcări. O, nu ar fi trebuit să spun nimic. A fost o greşeală din partea mea să mă bag. Dacă voi doi sunteţi îndrăgostiţi…

— Ca să te citez, e puţin mai… complicat de atât, murmură Yvette gâtuită.

Alarmată, sora lui Jeremy o luă de braţ şi o conduse în sala de mese.

— Haide, stai jos. Îţi aduc nişte vin.

Înainte ca Amanda să apuce să plece, Yvette o prinse de mânecă.

— Nu, sunt bine. Sau avea să fie. Peste câteva decenii, eventual. Se străduiesă-şi recapete calmul, să se întărească sufleteşte. Te rog. L-am întrebat de mai multe ori pe fratele tău care a fost sursa conflictului dintre el şi părinţii voştri, dar refuză să-mi răspundă. Îmi spui tu?

Domnişoara Keane deveni albă ca varul.

— Acum chiar că am făcut-o latăă, nu-i aşa? Nu o să mă ierte niciodată că am deschis subiectul.

— Mă bucur că ai făcut-o. Deşi inima i se frângea în bucăţele, Yvette se forţă să dea dovadă

de dârzenie. Trebuie să ştiu în ce mă bag, iar el nu-mi oferă nicio informaţie. Deci te rog, te implor, îmi spui *tu?*

Amanda o privi mohorâtă câteva clipe, apoi dădu scurt din cap şi se lăsă să cadă pe scaunul de alături.

— Ce anume doreşti să ştii?

Capitolul 26

Jeremy fu surprins că Blakeborough nu îi ceru scrisoarea lui Samuel din clipa în care se puseră în mişcare, dar, aparent, prezenţa lui Bonnaud îl făcea să se stăpânească. Pe drum, Bonnaud îl felicită cu entuziasm pentru apropiata lui căsătorie, în timp ce Jeremy se tot gândea la ceea ce ar fi putut să-i spună lui Yvette mama şi sora lui.

Pe un singur lucru se putea baza. Deşi nu era prea sigur în privinţa Amandei, mama lui nu i-ar fi împărtăşit niciodată lui Yvette detaliile privind moartea lui Hannah. Evitase întotdeauna să discute despre faptele tatălui său. Într-o bună zi avea să-i spună el însuşi lui Yvette întreaga poveste, dar nu încă. Nu era pregătit să-i dezvăluie că Hannah plătise cu viaţa pentru egoismul lui.

De îndată ce ajunseră, Bonnaud le-o prezentă

pe domnişoara Moreton. Din clipa în care aceasta îşi aduse fiul, totul se schimbă. Chiar şi Jeremy îşi dădu seama că băiatul semăna uluitor de mult cu Blakeborough. Într-adevăr, contele fu vizibil zguduit, apoi lăsă să-i scape un oftat îndurerat, acceptându-şi soarta: urma să ia un nou copil în întreţinere.

Situaţia se lămuri complet atunci când Jeremy îi dădu domnişoarei Moreton scrisoarea lui Samuel. Aceasta o deschise circumspectă, însă, după ce o citi, păru uşor năucită.

— Aş dori să văd ce a scris fratele meu, spuse Blakeborough, mai mult o poruncă decât o rugăminte.

Pe chipul ei apăru brusc o expresie de nelinişte.

— Milord, vreau să ştiţi că habar nu aveam de ce plănuia şi nu am fost în niciun fel implicată în…

— Scrisoarea, domnişoară Moreton.

Înghiţind în sec, aceasta i-o întinse lui Blakeborough, care o citi cu voce tare pentru însoţitorii săi.

Draga mea Peg,

Dacă citeşti aceste rânduri, înseamnă că sora mea a reuşit să trimită scrisoarea. Sunt sigur că ai auzit despre procesul meu şi sentinţa de deportare. De-abia după ce am ajuns la Newgate am aflat că te-ai retras de pe scenă. Unul dintre

asociaţii mei din domeniul boxului te-a văzut în casa doamnei Beard acum câteva luni. A făcut cercetări şi a aflat despre fiul nostru.

Deci Samuel nu minţise când spusese că aflase despre existenţa copilului abia după încarcerare. Ceea ce era destul de surprinzător.

Ştiu că *ne-am despărţit urât, dar nu vreau ca fiul meu să fie crescut într-un astfel de loc. Am adăugat în plic documente care ar trebui să te ajute să faci rost de bani pe o altă cale pentru a vă asigura ţie şi micuţului Elias o viaţă mai bună. Documentele demonstrează că eram căsătoriţi atunci când s-a născut el.*

Blakeborough ridică ochii şi o privi cu gura căscată pe domnişoara Moreton.

— Aţi fost căsătoriţi?

— Citiţi mai departe, milord, răspunse ea cu o expresie sumbră.

Falsificatorul care mi-a făcut hârtiile spune că sunt destul de credibile cât să-l convingă pe fratele meu, şi sunt sigur că talentele tale de actriţă îţi vor permite să joci rolul şotiei îndurerate. Iartă-mă că recurg la un astfel de subterfugiu, dar Edwin e crud, şi e prea puţin probabil să te ajute cu ceva dacă nu crede că băiatul e copilul meu legitim.

Vocea lui Blakeborough se frânse când citi acele cuvinte. După câteva clipe, puse jos scrisoarea.

— În rest sunt doar lucruri personale. Răsfoi restul hârtiilor. Iar acestea sunt presupusele acte doveditoare ale unei căsătorii încheiate în secret în Scoţia.

— Dumnezeule bun, murmură Bonnaud. Mare figură este fratele tău.

— Da, asta e tipic pentru Samuel, spus contele pe un ton neutru.

— Dar Elias e al lui? o întrebă Jeremy pe domnişoara Moreton. Sau crezi că e?

— Ştiu sigur că e, spuse ea cu fermitate. I-am fost o amantă fidelă lui Samuel cât am fost împreună.

— Deci recunoşti că nu ai fost căsătorită cu fratele meu, insistă contele.

Pălind uşor, ea clătină din cap.

— I-am scris de câteva ori în legătură cu fiul lui, dar nu am primit niciun răspuns. Am auzit mai târziu că tatăl vostru îl renegase, deci bănuiesc că nu i-au mai ajuns scrisorile. Nu ştiam unde să-l caut şi nu voiam să stârnesc mânia tatălui vostru prezentându-mă la conac. Oricum nu speram să primesc vreun ajutor. Apoi, odată ce am aflat că Samuel era în temniţă… Ridică din umeri. Părea zadarnic să mai încerc ceva.

Jeremy simţi nevoia să ia apărarea copilului,

măcar de dragul lui Yvette.

— Blakeborough, fratele tău nu ar fi avut de unde să ştie că Yvette va încerca să predea personal scrisoarea în loc să o ducă la poştă. Deci tot ce a scris despre copil e probabil adevărat. Doar dacă nu cumva crezi că face un joc dublu.

— Nu m-ar surprinde din partea lui, spuse Bonnaud.

— Nici pe mine. Blakeborough îi aruncă o privire lui Elias, care stătea jerpelit pe podea, construind cu un set de cuburi de lemn uzate. Dar am şi eu ochi. Şi, în ciuda opiniei lui Samuel, am şi inimă. Cred că spunea adevărul în privinţa paternităţii lui. O privi pe domnişoara Moreton şi îşi îndreptă umerii: Deci, doamnă, înţeleg că doriţi să vă căsătoriţi în curând.

Nu fu nevoie de nimic mai mult. În câteva minute negociară condiţiile de preluare a băiatului, apoi Blakeborough promise să trimită un servitor după el a doua zi dimineaţă, spunând că avea nevoie de timp ca să-i pregătească noul cămin.

În drum spre casă se cufundară toţi trei într-o tăcere sumbră. Sau, mai exact, contele avea o dispoziţie sumbră; Jeremy şi Bonnaud pur şi simplu ezitau să-i tulbure reflecţiile mute.

Pe când se apropiau de reşedinţa familiei Keane, Blakeborough se mai învioră.

— Eu trebuie să merg mai departe, la Meredith, şi s-o rog să-l primească pe Elias.

— Crezi că o va face? întrebă Jeremy.

— Eu aşa cred. A fost recunoscătoare când am acceptat să avem grijă de ea şi de bebeluşul ei, iar acest copil nu va fi un efort financiar. În plus, îi va asigura fiului ei un frate mai mare. Dacă nu te deranjează, mi-ar plăcea să mă însoţească şi Yvette. Ea se descurcă mai bine cu Meredith decât mine. Dar ne vom întoarce la timp pentru cină.

— E în regulă. Jeremy îl fixă cu privirea pe conte, întrebându-se cum îndurase atâta timp escapadele fratelui său. A fost frumos din partea ta să preiei copilul. Yvette va fi uşurată.

— De asta o şi fac. E *singurul* motiv pentru care o fac.

Jeremy nu-l credea câtuşi de puţin. Văzuse expresia chinuită a lui Blakeborough când dăduse cu ochii de Elias. Îi stârnise bănuieli în privinţa relaţiei contelui cu propriul său tată. Având în vedere mărturisirea lui Yvette, probabil nu fusese singura care se simţise neglijată în acea familie.

Când se opriră, Jeremy îi spuse contelui că avea să intre şi să o aducă pe Yvette. Apoi el şi Bonnaud urcară scările împreună.

— Nu-mi vine să cred că te însori, spuse Bonnaud. Asta înseamnă că s-a terminat cu vizitele prin mahalale?

— Nu ştiu ce înseamnă, zise Jeremy cu sinceritate. Dar bănuiesc că în viitor preferinţele mele în materie de subiecte s-ar putea… ăăă… să se schimbe puţin.

— Fără îndoială, râse celălalt.

În casă domnea o liniște suspectă. Flecăreala a patru femei plănuind o nuntă ar fi trebuit să răsune din toate colțurile, însă Jeremy nu auzi nimic. Tocmai când se întreba dacă nu cumva plecaseră la cumpărături, Yvette apăru în hol.

— Vei fi încântată să afli că totul a decurs bine. Fratele tău te așteaptă afară. Vrea să îl însoțești la Meredith să stabiliți… Se opri când îi observă ochii umflați și nasul roșu. Ce s-a întâmplat?

În loc să-i răspundă, Yvette îi aruncă lui Bonnaud un zâmbet țeapăn.

— Soția ta m-a rugat să-ți transmit că e în camera copilului și i-ar prinde bine sfatul tău cu privire la mobilier.

Jeremy își dădu seama că era o poveste cusută cu ață albă, dar Bonnaud se mulțumi să o ia în sus pe scări.

— Unde sunt mama și Amanda? Sunt bine?

Când încercă să o ia de braț, Yvette se feri.

— Sunt bine, spuse ea, evitându-i privirea. Dar tu și cu mine trebuie să vorbim.

Cuvintele ei îi puseră un nod în stomac. O urmă în salon, unde, când închise ușa, teama îl năpădi ca o buruiană otrăvitoare.

— Despre ce e vorba?

Yvette se întoarse spre el cu o expresie sumbră.

— De ce nu mi-ai spus niciodată că seamăn cu

răposata ta soţie?

Întrebarea îl luă complet prin surprindere.

— Fiindcă nu e adevărat. Dacă acela era singurul ei motiv de îngrijorare, era ceva ce putea lămuri chiar acum. De ce? Ţi-a zis mama că ai semăna?

— Conform surorii tale, Hannah era înaltă, cu ochi verzi şi părul brunet…

— O, pentru numele lui Dumnezeu, o asculţi pe Amanda? Sora mea nu are deloc simţ vizual; nu ai observat gusturile ei deplorabile în materie de haine? Nu se pricepe la chipuri şi culori. Nu observă astfel de lucruri decât în linii mari. Privirea ei neînduplecată îl făcu să-şi dubleze eforturile de a o convinge, aşa că urmă: Hannah era înaltă, da, şi avea părul brunet şi ochii verzi. Dar era în acelaşi timp subţire şi fragilă, o femeie delicată ale cărei trăsături nu semănau deloc cu ale tale. Nu semănaţi deloc, nici ca temperament, nici ca aspect. Dacă îmi laşi răgaz o clipă, mă duc să caut prin bagaje o miniatură cu ea şi am să ţi-o arăt.

Răspunsul lui o făcu să pălească.

— Păstrezi o miniatură cu ea?

— A fost soţia mea, chiar dacă pentru scurtă vreme. Ai fi vrut să o uit cu totul după ceea ce-a suferit?

— Te referi la ceea ce-a suferit când a adus pe lume copilul. Când tatăl tău i-a spus doctorului care se ocupa de ea să salveze bebeluşul cu orice

preţ. Chiar dacă însemna ca tu să-ţi pierzi soţia.

Jeremy îşi simţi inima coborându-i în stomac. O, Doamne, nu. Nu, nu, nu!

— Ţi-a spus Amanda, zise el gâtuit.

— Da. Continuă pe o voce şovăitoare: Mi-a spus că doctorul i-a informat pe părinţii tăi că pruncul avea capul prea mare şi nu putea fi adus pe lume viu decât dacă tăia pântecul soţiei tale. Tatăl tău a dat poruncă să fie salvat băiatul. Însă amânaseră prea mult, iar copilul s-a născut mort. Soţia ta a murit câteva ore mai târziu.

În relatarea plină de emoţie a lui Yvette, evenimentele de atunci căpătau un aer sinistru, şi încă nici măcar nu ajunsese la cea mai cumplită parte, faptul că el nu fusese acolo să împiedice acele lucruri.

— Amanda nu avea niciun drept să-ţi spună asta.

— *Tu* ar fi trebuit să îmi spui. Amanda îşi face griji pentru tine. Iar acum şi eu îmi fac griji pentru tine. Pentru noi.

Jeremy simţi că abia mai putea respira. Cele mai negre temeri ale lui se realizaseră, şi era chiar mai dureros decât se aşteptase.

— Nu are nici o legătură cu noi.

— Are foarte mare legătură cu noi dacă nu reuşeşti să treci peste moartea soţiei tale şi a fiului tău!

— Asta e absurd. Au trecut doisprezece ani. Bineînţeles că am trecut peste asta.

— Chiar aşa? Cred că nu eşti conştient de cât de puţin ai făcut-o.

Cu obrajii pământii, porni cu paşi mari spre canapea şi scoase din spatele ei o pânză pe care i-o puse în faţă. Era *Arta sacrificată Comerţului.*

— *Ce* Dumnezeu? Mi-ai umblat în bagaje? Mi-ai scos lucrarea neterminată pe care ţi-am interzis expres să o priveşti înainte de a fi gata?

— I-am explicat lui Damber importanţa situaţiei, iar el a deschis cu forţa cutia.

— „Importanţa situaţiei", repetă el batjocoritor. Nu înţeleg ce legătură are tabloul meu cu ceea ce discutăm.

— În primul rând, femeia nu seamănă cu mine câtuşi de puţin.

— Ştiu! Am tot adus corecţii la nivelul feţei, dar n-am reuşit. Cred că este din cauza umbrelor, sau… La naiba, nu ştiu. Dar nu înţeleg de ce incompetenţa mea ca artist are vreo legătură cu noi.

— Nu e… Pufni frustrată. Uită-te la ea! Măcar o dată, Jeremy, uită-te cu adevărat la pictura ta. Femeia nu seamănă cu mine pentru că subiectul *nu* e Arta sacrificată Comerţului. Este sacrificarea lui Hannah pe altarul obsesiei tatălui tău faţă de ţesătoriile lui.

Jeremy privi tabloul cu gura căscată.

— Nu asta… Nu am intenţionat niciodată să…

Fu copleşit de groază. Yvette avea dreptate.

Comerţul era întruchipat de un bărbat mai în

vârstă, leit tatăl său aşa cum arătase acesta cu ani în urmă.

Simţi o strânsoare în piept. Coastele se închideau parcă peste el, tăindu-i respiraţia. Pictura pe care fusese obsedat să o realizeze nu era nicidecum ceea ce crezuse el.

Iar acum că i se deschiseseră ochii, totul era clar. Comerţul era tatăl lui, atât de preocupat să-şi asigure succesiunea încât îşi condamnase nora la moarte. Chiar şi fundalul avea elemente din banca parteneră a tatălui său. Şi, cu toate că pictase o rană în pieptul Artei, cuţitul din care picura sânge era suspendat deasupra pântecelui acesteia.

— O, Doamne… o, Doamne, o, Doamne…

Yvette veni mai aproape, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

— Ziceai că nu ştii de ce ai simţit nevoia să mă foloseşti pe mine ca model. Dar eu ştiu de ce. Fiindcă seamăn destul de mult cu soţia ta ca să joc rolul de care aveai nevoie.

— Nu, şopti el. Nu e adevărat!

Nu voia să fie adevărat. Exista ceva mai profund între el şi Yvette, ceva real şi dulce şi pur, ceva ce mergea dincolo de moartea lui Hannah.

— Ba e adevărat. Ştii asta în adâncul inimii. Încerci să-ţi sublimezi durerea şi te foloseşti de mine pentru asta. Fiindcă nu poţi să treci peste alegerea îngrozitoare pe care a făcut-o tatăl tău.

— Nu a fost doar alegerea *lui* îngrozitoare.

— Ce… ce vrei să spui? întrebă ea uimită.

— A fost şi a mea. Simţi gustul fierii urcându-i în gât. Nu mai avea niciun rost să-i ascundă ceva. Am ales să nu fiu acolo când ar fi trebuit să fiu. Dacă aş fi fost…

— Atunci *tu* ai fi fost nevoit să faci acea alegere îngrozitoare.

— Da! Şi aş fi ales-o pe soţia mea. Nu un copilaş care poate ar fi murit oricum. Ea merita mai mult de-atât. Îşi încleştă braţele pe lângă corp. Mai ales după ce fusese forţată să mărite cu un bărbat care nu o putea iubi.

O expresie de compătimire îndulci trăsăturile lui Yvette.

— Nu a fost forţată, spuse ea blând. Cunoştea posibilele consecinţe atunci când s-a culcat cu tine.

— Nu ştia că avea să sfârşească înrobită într-o viaţă pe care nu ne-o aleseserăm. Nu ştia că voi fi în egală măsură căsătorit cu ţesătoriile pe cât eram cu ea.

— Asta nu a fost vina ta.

— Poate că nu, dar moartea ei… Incapabil să-i îndure mila, Jeremy se întoarse spre şemineu. Am dezamăgit-o, nu înţelegi? Am dezamăgit-o prin faptul că nu am fost acolo.

Yvette se apropie şi îşi puse o mână pe braţul lui.

— Jeremy…

— Nu! răbufni el scuturându-se. Nu înţelegi. Tata nu a vrut-o niciodată de noră. Şi totuşi, chiar

ştiind asta, am lăsat-o în mâinile lui când i se apropia sorocul. Am avut încredere în el. Fiindcă activitatea ţesătoriilor trebuia să continue. Aşa că în loc să stau cu ea, m-am lăsat convins să merg la o nenorocită de şedinţă la Philadelphia unde nu a fost vorba decât despre bani!

Despre comerţ. Se crispă. O, Doamne, lucrarea cuprindea şi acest detaliu. Cum de nu-l văzuse mai devreme?

— Deci presupun că ai dreptate, continuă el încet. *Arta sacrificată Comerţului* e probabil despre ea şi el.

— Sau poate despre ea şi tine, murmură Yvette îndurerată. Tu eşti modelul, nu-i aşa? Mama ta spunea că semeni cu tatăl tău, dar e mai mult de atât. Îl acuzi pe el… şi te acuzi pe tine. Deci amândoi ţineţi cuţitul.

— Ajunge, spuse el într-o şoaptă chinuită.

Se simţea strivit de adevăr, strivit de trecut.

— Îmi pare rău, Jeremy. Nu am vrut să-ţi trezesc toate aceste amintiri cumplite. Voiam doar să-ţi explic de ce tu şi cu mine nu ar trebui…

— La naiba, Yvette, poate ai dreptate în privinţa adevăratului scop al tabloului, dar te înşeli în privinţa relaţiei dintre noi doi. Nu m-am folosit de tine ca să-mi sublimez durerea. Tu ai fost prima lumină adevărată din viaţa mea în ultimii câţiva ani. Din clipa în care te-am văzut am ştiut că te doresc. Pictura a fost doar un pretext ca să te pot avea.

— Atunci dovedeşte-o, replică ea cu o licărire de afecţiune în ochi.

Cererea ei îl făcu să încremenească.

— Cum naiba ar trebui să fac asta?

— Repară ruptura cu familia ta. Întoarce-te la Montague şi rezolvă-ţi problemele de acolo. Încetează să mai fugi. Când el încercă să îşi smulgă mâna dintr-a ei, Yvette i-o ţinu strâns, refuzând să-i dea drumul. Fiindcă singurul motiv pentru care nu mergi acasă e faptul că nu poţi să treci peste moartea soţiei tale şi a fiului tău. Dacă nu reuşeşti să faci asta, nu eşti pregătit să o iei de la capăt într-o nouă căsnicie.

— Nu ştii ce îmi ceri, îngăimă el.

— Ba ştiu. E greu să înfrunţi trecutul. Dar tatăl tău e mort acum, iar mama şi sora ta au nevoie de tine. Au suferit alături de tine şi atunci, deşi tu probabil nu puteai vedea asta. Lasă-le să te ajute să-ţi înfrunţi durerea şi să o laşi în urma ta. Ca să poţi merge mai departe.

Chinuindu-se să respire, Jeremy îşi retrase mâna dintr-a ei.

— Asta e o nouă condiţie pentru căsătoria noastră? Deşi mi-ai acceptat deja oferta, îmi impui o condiţie nouă…

— Nu aveam toate informaţiile atunci. Şi da, acum că le ştiu, asta e condiţia mea. O străfulgerare de durere îi întunecă privirea înainte să-şi îndrepte umerii. Fiindcă adevărul e, Jeremy, că m-am îndrăgostit de tine.

Cuvintele ei îl năpădiră ca nişte fire de iederă căutând crăpături în cărămizile din care îşi ridicase un zid în jurul inimii. Yvette îl iubea. Chiar şi după tot ceea ce aflase despre trecutul lui, îl *iubea?*

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Credeam că mă pot mărita cu tine şi fără ca tu să simţi la fel, dar descopăr că nu merge. Dacă e să ne construim o viaţă împreună, nu poţi să fugi mereu – de iubire, de trecut… De mine. Tatăl meu a fugit de toate părţile dificile ale unei căsnicii. Vocea i se frânse. Nu îmi pot privi soţul făcând acelaşi lucru. Pur şi simplu… nu pot.

— Nu sunt sigur dacă pot să fac ceea ce îmi ceri, reuşi el să spună gâtuit.

— Atunci nu văd cum am putea să ne căsătorim, răspunse ea îndurerată. Fiindcă o căsnicie nu funcţionează decât dacă atât soţul, cât şi soţia privesc înainte.

Cineva bătu la uşă. Niciunul dintre ei nu răspunse, dar uşa se deschise oricum, iar în prag apăru doamna Keane.

— Ah. Iertaţi-mă. A venit un servitor să mă anunţe că lordul Blakeborough îşi aşteaptă sora în trăsură.

— Mulţumesc, doamnă Keane, îi zise Yvette cu un zâmbet forţat. Vă rog să-i spuneţi servitorului că voi veni într-o clipă.

Mama lui Jeremy îşi plimbă privirea de la unul la altul şi se încruntă, dar ieşi fără vreun

comentariu.

— Trebuie să plec, murmură Yvette.

— Nu pleca. O prinse de mână. Nu vreau să pleci. Te rog, nu pleca.

Cu o expresie chinuită de nehotărâre, îl sărută pe obraz.

— Ai grijă de tine. Ştii unde să mă cauţi în cazul în care te răzgândeşti.

Apoi ieşi.

Jeremy rămase năucit. După cât de mult însemnau unul pentru celălalt, după tot ceea ce trăiseră împreună, ea rupsese logodna. Sau, mai exact, îi pusese o condiţie imposibil de îndeplinit.

Chiar aşa era? Oare Yvette avea dreptate? Fugea de toate şi de toţi? Dacă se căsătoreau, avea să ajungă în cele din urmă să fugă şi de ea?

Arta sacrificată Comerţului îi atrase privirea, şi simţi din nou acea zdruncinătură oribilă când o studie mai atent. După atâţia ani, ce îl împinsese să o picteze?

Moartea tatălui său, desigur. Jeremy începuse să se gândească la tablou la scurt timp după înmormântare, iar în ultimele câteva săptămâni, de când începuse să lucreze la el, devenise o obsesie.

Nu fusese în stare să redea corect chipul lui Yvette, de oricâte ori l-ar fi refăcut. Să fi fost fiindcă încercase să o reprezinte prin ea pe Hannah şi încă nu reuşise? Nu, nu credea.

— Ei, ei, asta e… foarte…

Se răsuci pe călcâie şi o văzu pe mama lui holbându-se şocată la tablou.

— Presupun că asta răspunde la întrebarea pe care Lady Yvette a tot evitat-o – cum aţi ajuns să vă logodiţi. Oare fratele ei chiar a permis…

— Nu.

Deşi mama lui nu i-ar fi stricat niciodată reputaţia lui Yvette, era mai bine să n-o împovăreze cu secretul lor.

— Acela e tatăl tău?

— Nu. Jeremy îşi trecu o mână prin păr. Da. Ei bine, suntem amândoi, de fapt.

Mama lui rămase tăcută, studiind lucrarea.

— Nu e terminată, să înţeleg.

— Nu încă.

Şi părea să-şi fi pierdut orice dorinţă de a o termina. Ce rost ar mai fi avut, acum că ştia de ce îl consumase cu atâta intensitate?

— Cum se numeşte?

— *Arta sacrificată Comerţului.*

Îşi ţinu respiraţia, aşteptând ca ea să vadă inevitabil legătura.

— Ah. Deci e despre faptul că tatăl tău nu te-a lăsat să mergi la academia de artă când ai vrut tu.

O dorinţă nebună de a izbucni în râs se stârni în el. Mama lui nu fusese niciodată prea profundă.

— Yvette nu aşa o interpretează. Ea spune că e despre Hannah, despre remuşcările mele legate de moartea ei. Amanda i-a vârât în cap că ar semăna cu răposata mea soţie.

— Ei bine, asta e absurd. Logodnica ta nu seamănă deloc cu Hannah. Doamna Keane pufni în râs. Amanda nu prea a avut niciodată simţ de observaţie. Sper că nu a supărat-o prea tare pe Lady Yvette.

Jeremy simţi un nod oprindu-i-se în gât.

— La drept vorbind, logodnica mea nu mai vrea *să fie* logodnica mea. E convinsă că încă nu m-am desprins de trecut. Susţine că cei care încă trăiesc în tragediile trecutului nu sunt făcuţi pentru căsătorie.

— Ah.

Când mama lui nu mai adăugă nimic, Jeremy îi aruncă o privire piezişă. Pentru prima dată îşi dădu seama cât de tare începuse să îmbătrânească. Încă nu împlinise şaizeci de ani, dar firele de păr cărunt le depăşeau ca număr pe cele roşcate, iar timpul îi întipărise pe chip riduri pe care nu le mai avusese până atunci. Oare toate acestea se întâmplaseră în doar opt luni?

„Mama şi sora ta au nevoie de tine. Au suferit alături de tine şi atunci, deşi tu probabil nu puteai vedea asta. Lasă-le să te ajute acum să îţi înfrunţi durerea şi să o laşi în urma ta. Ca să poţi merge mai departe.”

— De ce nu l-ai oprit?

Întrebarea pe care îşi dorise dintotdeauna să i-o pună îi scăpă pe negândite; îşi dădu seama că, dacă existase vreodată o ruptură între el şi mama lui, fusese din această cauză. Fiindcă nu

împiedicase moartea lui Hannah.

— Iartă-mă, se grăbi el să spună când o văzu pălind. Ştiu că nu-ţi place să vorbeşti despre asta, dar cu siguranţă *tu* nu ai considerat că alegerea tatălui meu a fost cea corectă – de a salva viaţa copilului, sacrificând-o pe soţia mea.

— Trebuie neapărat să discutăm despre asta? întrebă ea cutremurată de un fior.

— Eu cred că da. Dacă tot e să o pierd pe femeia pe care o iubesc, atunci lasă-mă măcar…

Se opri când îşi auzi propriile cuvinte. O iubea pe Yvette.

Bineînţeles că o iubea. Cum ar fi putut să n-o iubească? Ea era magnetul lui natural, care-l atrăgea inexorabil şi îl ancora în lume, într-o realitate dincolo de limitele trecutului său. Fusese atât de convins că nu putea sau nu trebuia sau nu avea să se îndrăgostească, încât nu văzuse adevărul din faţa ochilor.

O iubea. Iar dacă voia să o facă din nou a lui, dacă voia să îşi clădească o viaţă alături de ea, trebuia să schimbe lucrurile.

Mama lui părea pe punctul de a leşina. Jeremy se apropie în grabă şi o îndemnă să se aşeze pe sofaua mică din faţa canapelei, apoi se aşeză lângă ea şi îi luă mâna, observând venele albastre ce deveneau tot mai proeminente cu fiecare an.

— Nu vreau să te supăr, mamă, şi nici să te învinovăţesc. Doar am nevoie să înţeleg de ce l-ai

lăsat să o facă. De ce nu l-ai oprit.

— Fiindcă eram de acord cu alegerea lui.

Jeremy o privi cu gura căscată, sperând că nu auzise bine.

— Tu nu erai acolo, Jeremy. Era în agonie. Chiar şi la termenul de nouă luni, era o fiinţă atât de fragilă şi palidă ca moartea pe deasupra. Doctorul a spus că probabil nu ar fi supravieţuit oricum naşterii, chiar dacă distrugeam copilul. A spus că dacă o deschidea, exista o şansă de a salva pruncul. Tatăl tău a dat ordinul, dar eu am fost de acord cu el. Poate că m-am înşelat, dar…

— De ce nu mi-ai spus niciodată asta? întrebă el cu o voce spartă.

— Ca să mă alungi şi *pe mine* din viaţa ta? Îşi şterse furioasă o lacrimă. Eraţi atât de încăpăţânaţi amândoi, şi tu, şi tatăl tău. El voia să te forţeze să te supui voinţei lui, iar tu i te-ai împotrivit cu fiecare gram al fiinţei tale. După ce a murit Hannah, el a dat vina pe doctor, tu ai dat vina pe tatăl tău, iar eu am ştiut că nu e înţelept să iau partea nici unuia dintre voi. Cuvintele îi deveniră gâtuite. Nu voiam să-mi pierd unicul fiu. Bănuiesc că te-am pierdut oricum.

— Nu, spuse el cu sinceritate. Niciodată. Te iubesc, mamă. Doar că… nu puteam suporta să mă întorc la Montague, să înfrunt adevărul. Că ar fi trebuit să mă aflu acolo. *Eu* ar fi trebuit să fac acea alegere.

— Dacă ai fi făcut-o, deznodământul ar fi fost

acelaşi, băiatul meu drag. Nu am reuşit niciodată să te conving să accepţi asta, dar uneori oamenii mor pur şi simplu, şi noi nu putem face absolut nimic.

Îi trase capul în jos şi îl sărută pe creştet, aşa cum făcuse de atâtea ori când era mic, iar el o strânse în braţe, luptându-se cu lacrimile ce îi ardeau ochii.

— Ştiu că tatăl tău a fost un om dificil. Nu te-a înţeles niciodată şi habar nu avea cum să discute cu oamenii fără să-i irite. Dar nu îşi dorea moartea lui Hannah, ţi-o jur. Doar că a văzut o şansă de a-şi salva nepotul şi a profitat de ea.

Stăpânirea de sine a lui Jeremy se făcu ţăndări. Strângându-şi tare mama în braţe, se abandonă durerii – pentru soţia pe care nu o putuse salva nimeni, pentru copilaşul care nu avusese nicio şansă, pentru anii în care stătuse departe de tatăl lui.

Mama îl ţinu în braţe şi îi murmură nimicuri alinătoare, ca şi cum ar fi fost din nou un băieţel, iar el se lăsă în voia acelei senzaţii reconfortante.

Când se desprinse din îmbrăţişare o văzu plângând, dar în acelaşi timp zâmbind printre lacrimi. Bătrâna doamnă îi prinse obrazul în palmă cu tandreţe.

— O, bietul meu băiat. Trebuie să laşi toate astea în urmă.

— Da.

Era timpul să uite şi să ierte. Înţelegea acest

lucru acum. Yvette avea dreptate: nu mai putea să continue aşa. Nici măcar nu era sigur că ar fi putut s-o facă. Ultimele câteva săptămâni îl schimbaseră. *Ea* îl schimbase.

Mama lui îşi trase nasul. Jeremy îi oferi o batistă pe care, cu un zâmbet tremurător, ea o acceptă.

— Ce-ai să faci cu Yvette a ta?

Yvette *a lui.* Îi plăcea exprimarea.

— Orice e nevoie pentru a o aduce înapoi. Fiindcă nu pot trăi fără ea.

„Atunci dovedeşte-o.”

Depuse un sărut pe obrazul mamei sale, apoi se ridică pentru a-şi studia tabloul cu un ochi critic. Poate era timpul să pornească într-o nouă direcţie. Şi de unde ar fi putut să înceapă mai bine decât de aici?

Capitolul 27

Încă de când plecase cu Edwin de la reşedinţa familiei Keane, Yvette se străduise să-şi ascundă sentimentele. Însă îi era greu să nu se gândească la şocul de pe chipul lui Jeremy când îi descrisese lucrarea aşa cum o vedea ea.

Cum putuse fi atât de orb? Chiar nu fusese

deloc conştient de cuţitul pe care şi-l tot răsucea în inimă? Imposibil să nu fi ştiut de existenţa lui.

Ei bine, mulţumită ei nu-l mai putea ignora acum, şi nu era sigură că îl ajutase prin acel gest. Uneori oamenii erau nevoiţi să se mintă singuri pentru a suporta durerea.

Doar că el se minţise ani şi ani la rândul. Nu era timpul să revină cu picioarele pe pământ? Sau îi ceruse prea mult? Yvette putea să-i spună că trebuia să treacă peste moartea soţiei şi a fiului său, dar lui nu avea cum să-i fie uşor.

— Pari supărată, remarcă Edwin.

Dumnezeule! Nu-şi ascundea prea bine durerea dacă până şi Edwin o observase.

Deşi nu voia să-şi expună inima sfâşiată în faţa analizei critice a fratelui său, trebuia să-i spună ce se întâmplase.

— Domnul Keane şi cu mine nu ne vom căsători, declară ea, încercând să pară nonşalantă. Am decis că totuşi nu ne potrivim.

Edwin inspiră zgomotos, cu o expresie impenetrabilă pe chip.

— Înţeleg.

— Asta e tot ce-ai de spus?

— Da. În fond alegerea îţi aparţine, nu-i aşa?

— Aşa-i.

Doar că încă mai auzea cuvintele lui Jeremy: „Nu vreau să pleci. Te rog, nu pleca”.

Alegerea îi aparţinea, desigur, dar nu era convinsă că o făcuse pe cea corectă. Judecând

după expresia fratelui ei, se întreba şi el acelaşi lucru.

— Crezi că am luat o decizie proastă.

— Nu-mi pune cuvinte în gură, replică el înţepat.

Cum avea încă în minte confruntarea cu Jeremy, răspunsul lui Edwin o scoase din fire.

— Consideri că sunt prea mofturoasă.

— Cu siguranţă nu.

— Ei bine, atunci, mă crezi prea certăreaţă ca să-mi găsesc un soţ.

— Cred că ţi-e prea frică.

Yvette încremeni.

— De ce anume?

— Să nu faci din nou alegerea greşită. Aşa cum ai făcut cu Ruston.

Inima ei îngheţă. Edwin nu ar fi trebuit să ştie că ea făcuse *vreodată* o alegere în privinţa locotenentului. Dacă nu cumva…

O, Doamne, în dimineaţa precedentă Jeremy discutase cu Edwin între patru ochi, din câte îi spuseseră servitorii.

— Jeremy ţi-a povestit despre locotenentul Ruston.

— Nu. Contele bătu agitat cu degetele pe genunchi. Am ştiut de la bun început.

— Despre şantaj? Despre jartiera mea?

— Despre tot. De la început.

Cuvintele lui blânde căzură în tăcerea din trăsură ca o piatră într-un heleşteu, sfâşiind

suprafaţa relaţiei lor în cercuri tot mai largi.

— Cum?

— În ziua când s-a întâmplat, l-am prins… pe Ruston în oraş, pregătindu-se să fugă cu tine, zise Edwin ferindu-şi privirea.

Yvette ridică o sprânceană. Fratele ei minţea. Îşi dădea seama fiindcă era teribil de nepriceput. Aşa fusese dintotdeauna.

— Înţeleg. Iar locotenentul Ruston ţi-a spus pur şi simplu despre şantaj când ai dat peste el?

Edwin începu să-şi frecţioneze nervos ceafa.

— Eu… ăăă… ei bine…

— *Samuel* a fost cel care ţi-a spus, nu-i aşa? Ar fi trebuit să-şi dea seama că Samuel nu ar fi avut cum să rezolve problema singur. Ţi-a spus ca tu să te ocupi de situaţie.

— Aşa-i. Exact. Samuel mi-a spus, iar eu am intervenit.

Yvette îşi îngustă ochii. Dacă aşa ar fi stat lucrurile, de ce să nu-i fi spus adevărul atunci, de mult? Mai mult, de ce inventase aiureala cum că îl surprinsese pe locotenent în oraş?

O durere bubuitoare i se instală în tâmple.

— Nu peste locotenentul Ruston ai dat, aşa-i? Ci peste Samuel. A fost implicat în planul locotenentului de la bun început.

Edwin murmură o înjurătură în barbă, iar Yvette îşi simţi inima strângându-i-se în piept. În tot acest timp se agăţase de imaginea lui Samuel aşa cum şi-l amintise din copilărie – fratele ei

sălbatic şi amuzant dar acel frate fusese totodată genul de om căruia nu îi păsa de nimeni în afară de el însuşi. Cu siguranţă nu-i păsase de ea. Nu aşa cum îi păsase ei de el. Cât de neghioabă fusese să-l creadă! Ar fi trebuit să îşi dea seama că Edwin îl prinsese pe Ruston şi rezolvase problema. Apoi îi ascunsese acest lucru.

— O, Edwin, de ce nu mi-ai spus pur şi simplu?

El o privi solemn.

— Nu am vrut să ştii că era în stare să te trădeze astfel. Era destul de rău că Ruston îţi frânsese inima. Nu puteam accepta ca fratele nostru să ţi-o frângă şi el.

Atinsă până în străfundurile sufletului, Yvette se întinse peste spaţiul dintre banchete pentru a-i strânge mâinile.

— E posibil ca ăsta să fie cel mai înduioşător lucru pe care mi l-ai spus vreodată. Sau pe care l-ai făcut vreodată pentru mine. Se luptă să-şi stăpânească lacrimile, ştiind că nu ar fi făcut decât să-l întristeze şi mai mult. Ştiu că trebuia să o fac acum mulţi ani, dar îţi mulţumesc acum. Pentru că ai avut grijă de mine şi ai încercat să mă protejezi.

Obrajii lui se colorară într-un stacojiu intens.

— La ce sunt buni fraţii?

În mod evident nu *toţi* fraţii. Gândul la Samuel îi aminti încotro se îndreptau.

— Şi îţi mulţumesc şi pentru că ai intervenit

să îl salvezi pe micuţul Elias. Ştiu că nu erai obligat să o faci.

— Ai perfectă dreptate că nu eram obligat, bombăni el, dar acum Yvette ştia că atitudinea lui ursuză era mai mult de faţadă.

Ar fi trebuit să-şi dea seama mai de mult. Fratele ei era bun ca pâinea caldă, numai că ea fusese întotdeauna prea ocupată să-l înfrunte ca să observe acest lucru. Strângându-i încă o dată mâinile, se lăsă pe spate pe banchetă.

— De ce ai decis să-mi spui despre trădarea lui Samuel tocmai acum? S-a întâmplat ceva acasă la domnişoara Moreton?

— Da. Dar nu acesta e motivul. Keane m-a tot îndemnat să o fac încă de ieri, când i-am spus adevărul. O fixă cu o privire sinceră. Nu vreau să trăieşti cu teama că Keane e doar un alt Ruston. Eu sunt convins că nu e. La început am crezut zvonurile despre el, dar acum am înţeles că nu au niciun fundament. E un om mai bun decât lasă să se vadă.

— Sunt pe deplin conştientă de asta. Şi nu are nicio legătură cu motivul pentru care m-am despărţit de el.

Când Edwin o privi răbdător, aşteptând să continue, Yvette îşi dădu seama cât de mult ţinea la ea. Şi cât de puţină încredere avusese în el până atunci. Se purtase la fel de urât cu Edwin precum se purtase Jeremy cu familia lui – ţinându-l departe, refuzând să-i dezvăluie incertitudinile

sale.

Poate că era timpul să-i spună atât cât putea. Chiar dacă nu ieşea nimic altceva din logodna de două zile cu Jeremy, cel puţin avea ocazia să-şi îmbunătăţească relaţia cu fratele ei.

Odată acea decizie luată, începu să-şi depene povestea.

*

Restul zilei se scurse ca într-o ceaţă pentru Yvette. Întâlnirea cu Meredith, întoarcerea acasă la Stoke Towers, dna singuratică alături de Edwin care îi aminti că în seara aceea ar fi trebuit să-şi sărbătorească logodna în compania lui Jeremy şi a familiei lui. Toate i se păreau rupte dintr-o altă lume.

Cum avea să-şi continue viaţa dacă Jeremy nu putea să se schimbe? Era oare corect chiar şi să-i ceară să o facă?

Da. Se cunoştea prea bine pentru a crede că s-ar fi putut căsători cu un bărbat încă ancorat pe jumătate în vechea lui suferinţă. Unul care, după cum spusese sora lui, „a fost zdrobit – s-ar putea să rămână pentru totdeauna zdrobit – de trecut.” Dar vai, cât de tare durea! Retragerea la culcare se dovedi un ritual inutil; oricum nu putea dormi. Încă îi mai simţea mirosul pe cămaşa ei de noapte. Deşi nu amorul fizic dintre ei era experienţa la care se tot întorcea.

Ci alte lucruri – felul în care îi ascultase povestea despre locotenent fără s-o judece, hotărârea cu care îi ceruse mâna, pe motiv că îi furase inocenţa… Cum o ţinuse în braţe şi îi făcuse complimente, şi îi confirmase ceea ce îşi dorise ea să creadă – că era o femeie care merita un soţ decent. Unul care să ţină cu adevărat la ea.

Se cufundă într-un somn agitat abia la ivirea zorilor. Când se trezi, soarele amiezii se revărsa prin ferestre.

Preţ de o clipă se gândi să rămână în pat toată ziua. Nu mai putea plânge; nu îi mai rămăseseră lacrimi. Insă se putea scălda în nefericirea ei, în durerea de a avea un cuţit înfipt în inimă.

Precum cuţitul din lucrarea blestemată a lui Jeremy. Îşi aţinti posomorâtă privirea în tavan. Poate *acesta* era motivul pentru care pictase acea imagine, ca o profeţie a felului în care avea să o înjunghie în inimă.

Cu un oftat, hotărî că-şi plânsese destul de milă. Ce încerca să facă? Să se transforme în Edwin? Nu ar fi realizat nimic. Era mai bine să-şi găsească o ocupaţie, să facă totuşi ceva util care să-i abată gândurile de la durere.

Câteva ore mai târziu, asambla de zor truse de cusut în salon când intră majordomul.

— Domnul Keane doreşte să vă vadă, milady.

Şi aşa, dintr-odată, cuţitul pe care se străduise să-l ignore o străpunse iarăşi adânc.

Blestemat să fie! Fără îndoială venise să-i explice că nimic din tot ce se întâmplase nu conta. Că ar fi trebuit să se căsătorească oricum fiindcă ea era compromisă. Nu putea să treacă prin aşa ceva din nou. Avea să pună capăt agoniei o dată pentru totdeauna.

— Condu-l înăuntru, rosti pe cel mai arogant ton cu putinţă.

Se împotrivi impulsului de a se uita în oglinda de deasupra şemineului. Ştia ce ar fi văzut – o femeie trasă la faţă, într-o rochie veche şi cu părul la limita respectabilităţii.

Nici măcar nu-i păsa. Iar când îl văzu pe el, îşi dădu seama că nici nu avea de ce să-i pese.

Jeremy arăta chiar mai rău decât ea. În ciuda buclelor blonde a căror dezordine îi sporea farmecul, avea ochii injectaţi şi faţa palidă. Oare îşi petrecuse noaptea consumând alcool? Aşa părea.

Yvette îşi înăbuşi o tresărire de milă până văzu cutia mare pe care o ţinea în mână. O, nu. Nu tabloul acela blestemat! Dacă venise să-i explice ceea ce pictase, avea să-l scoată afară de urechi, cu tot cu nenorocita lui de pânză.

Sau, şi mai bine, avea să i-o calce în picioare.

— Bună ziua, domnule Keane, îi spuse, sperând că părea mai calmă decât se simţea. Ce te aduce înapoi în sălbăticia din Hertfordshire?

— Deja ai redevenit atât de formală, scumpo? M-aş fi aşteptat să-ţi ia cel puţin o săptămână

până să mi te adresezi iar cu „domnul Keane”.

Cuvântul de alint îi sfărâmă toate zidurile de apărare.

— Te rog, Jeremy, nu te juca cu mine. Nu pot suporta.

— Înţeleg. Fiindcă nici eu nu am putut suporta să fiu departe de tine, nici măcar o noapte, chiar ştiind că era necesar.

Yvette îşi simţi gâtlejul uscat.

— Necesar?

— Mi-ai cerut să îţi dovedesc că am trecut peste moartea soţiei mele şi cea a fiului meu. Aşa că de asta am venit. Să-ţi prezint dovezile mele. Sub ochii ei uluiţi, Jeremy puse un teanc de hârtii pe masă: Aici e contractul cu Amanda, prin care îi vând jumătatea mea din afacere. Mai că a trebuit să-i strâng de gât pe avocaţi ca să-i conving să-l redacteze atât de repede, dar au reuşit.

— Asta nu dovedeşte decât că te-ai descotorosit în fine de ţesătorii, ceea ce e exact ce-ţi doreai, oricum. Yvette ridică spre el o privire nedumerită. Din câte zicea Amanda, şi mama voastră avea un cuvânt de spus în această privinţă, iar ea refuza să semneze hârtiile dacă nu te întorceai la Montague să lămureşti alte aspecte.

— Da. Motiv pentru care mama mea, sora mea şi cu mine vom pleca spre Philadelphia peste câteva luni. Privind-o arzător în ochi, Jeremy adăugă: După ce noi doi ne căsătorim.

Yvette, simţind cum pulsul i-o lua razna, de

strădui să-şi menţină aerul sever.

— Presupunând că o vom face.

— Da.

— Şi chiar intenţionezi să te întorci în America.

— Pentru o vizită, da. Şi mi-ar plăcea să mă însoţeşti. Vocea îi deveni înecată de emoţie. Vreau să te primesc în casa mea. Să te prezint celorlalţi membri ai familiei mele. Vreau să vezi că *într-adevăr* am lăsat trecutul în urma mea.

Speranţa începuse să înlocuiască acel cuţit din inima ei, dar nu îndrăznea să i se abandoneze complet.

— Să înţeleg, deci, că ai remediat ruptura cu mama ta?

Un zâmbet blând îi apăru pe chip.

— Având în vedere că mi-a poruncit să te aduc în braţe până la Londra, aş zice că da. Privirea lui redeveni serioasă. Am multe să-ţi spun, iubirea mea, dar înainte de asta trebuie să îţi arăt ceva.

Yvette încă se clătina sub efectul cuvintelor „iubirea mea” când Jeremy puse cutia pe masă şi o deschise.

— Jeremy, nu vreau să… începu ea, dar în momentul în care văzu pânza rămase cu gura căscată.

Refăcuse părţi întregi din ea. Totul fusese făcut în grabă, dar schimbările erau evidente. Chipul lui îl înlocuise pe cel al tatălui său şi, în loc

să ţină în aer un cuţit din care picura sânge, strângea stâlpul unui pat cu baldachin, acesta fiind obiectul în care convertise tejgheaua de bancher.

Fundalul rămăsese neschimbat, cu toate acele coloane şi draperii goale, însă Jeremy modificase ţinuta eroinei pentru a o transforma în cămaşă de noapte, adăugându-i dantelă pe margini. Şi nu doar că acoperise rana, ci îi şi oferise un decolteu frumos, care îi dezvăluia o porţiune generoasă din piept.

Cerule!

Şi nu erau singurele modificări pe care le adusese personajului ei. Acoperise braţul care îi ascundea trăsăturile şi îi făcuse chipul mai vizibil. De data aceasta femeia *era* în mod evident ea, într-o postură senzuală. Dacă înainte îşi privise atacatorul înspăimântată, acum ridica spre el o privire adoratoare.

Ca a unei femei îndrăgostite. De un bărbat care şi el părea îndrăgostit.

Îşi stăpâni impulsul de a sări în braţele lui de la atâta fericire care îi inunda inima. Trebuia să fie sigură mai întâi.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că te iubesc. Probabil de ceva timp. Dar am fost atât de ocupat încercând să nu mă îndrăgostesc, încât nu am auzit strigătul inimii mele. Fiindcă deşi ai avut dreptate în privinţa tabloului, te-ai înşelat totuşi într-o privinţă.

Scrutând-o cu ochii săi pătimaşi, Jeremy urmă: Poate că a început ca o lucrare despre trecutul meu, despre remuşcările mele provocate de ultimele ore din viaţa lui Hannah. Moartea tatei m-a târât înapoi în oceanul de furie, iar acea furie trebuia să se exprime cumva. Aşa că am devenit obsedat să pictez tabloul ăsta. Sau, mai degrabă, prima lui versiune. După ce te-am cunoscut pe tine însă, lucrurile s-au schimbat. Oricât m-aş fi străduit, nu reuşeam să îţi redau chipul corect. Lucram şi lucram, dar, cumva, tot nu-mi ieşea niciodată.

Sângele îi îngheţă în venele lui Yvette.

— Fiindcă încercai să o pictezi pe Hannah.

— Nu. Îi zâmbi. M-am gândit şi la asta. De la bun început tu ai fost cea pe care îmi doream s-o reprezint pe pânză, dar încercam să te încadrez într-o paradigmă veche în care nu te regăseai. Şi cu cât încercam mai abitir să forţez potrivirea, să te transform în victimă, cu atât îmi reuşea mai puţin. Prinzându-i mâinile într-ale lui, urmă: Fiindcă tu, Iuno a mea, nu ai fost niciodată o victimă. Întotdeauna ţi-ai ales singură calea, chiar şi atunci când Ruston te-a ameninţat cu şantajul. Hannah ne-a lăsat pe mine şi pe tatăl meu să o împingem în direcţia dorită de noi; tu nu ai face niciodată aşa ceva. La naiba, tu nici măcar n-ai acceptat să mă însor cu tine după ce te-am compromis!

În timp ce lui Yvette îi creştea inima în piept,

vocea lui deveni gâtuită de emoţie.

— Acesta e motivul pentru care nu reuşeam să-ţi redau corect trăsăturile. Fiindcă undeva, în străfundurile sufletului meu de artist, înţelegeam că nu te vei potrivi niciodată în acel rol. Că şi dacă ar fi fost să-mi iasă bine chipul tău, nu s-ar mai fi potrivit restul elementelor din lucrare. Nu s-ar mai fi potrivit nimic. Şi nu eram pregătit să înfrunt asta – nu eram pregătit să am un scop nou. Trăgând-o în braţele lui, rosti cu patos: Dar acum sunt pregătit. Pregătit să privesc înainte şi nu înapoi. Cu o nouă soţie. Cu unica mea iubire. Deci eşti pregătită şi tu?

Sinceritatea sfâşietoare de pe faţa lui era mai convingătoare decât orice argument.

— Eu sunt pregătită de mult timp, şopti ea.

Chipul lui fu năpădit de uşurare. O sărută cu toată blândeţea unui amant renăscut, a unui bărbat care îşi găsise în sfârşit rostul. O găsise pe Iuno a lui.

După ce Jeremy o duse cu infinită tandreţe pe tărâmul deliciilor senzuale, Yvette se dădu în spate şi aruncă o privire plină de regret către pânză.

— Nu vei putea s-o expui niciodată, să ştii. Edwin te-ar împuşca.

Jeremy îi aruncă una dintre privirile lui mistuitoare pe care le adora.

— Nu intenţionez să o expun. E a mea. Şi a ta. Pictura noastră, dacă vrei, care ne redă

pasiunea. Şi iubirea.

— Îmi place cum sună. Deşi cu siguranţă are nevoie de un titlu nou. Cel vechi nu i se mai potriveşte.

— În mod cert nu.

Yvette studie vrăjită pânza. Unde ar fi putut să o pună? Eventual în dormitorul lor? Apoi îi veni inspiraţia:

— Ştiu care ar trebui să fie titlul.

— Da?

— *Lecţii în arta de a păcătui,* proclamă ea cu un zâmbet larg.

Jeremy izbucni în râs.

— Sună perfect. Îşi petrecu braţul pe după talia ei şi o trase mai aproape. Fiindcă intenţionez să-ţi ofer foarte multe astfel de lecţii.

Epilog

Hertfordshire, Anglia
Decembrie 1829

Jeremy porni spre salonul casei nou-nouţe pe care o cumpărase în Hertfordshire cu banii încasaţi din vânzarea jumătăţii lui din afacerea cu ţesătorii. Se afla suficient de aproape de Stoke Towers ca Yvette să poată merge regulat în vizită, dar suficient de departe ca să le asigure

intimitatea. Era, totodată, la mică distanţă de Londra, un avantaj clar având în vedere că se bucura de un succes din ce în ce mai mare ca artist.

În urmă cu doar câteva luni, ideea de a deţine o moşie întinsă l-ar fi pus pe fugă. Acum se mândrea cu acest lucru. Datorită ei, Yvette îi schimbase complet viaţa. Tratându-i rana din suflet, reuşise să-i potolească neliniştea ce îl făcuse să treacă prin viaţă purtat de vânt.

Fiecare zi cu ea era o aventură. Fiecare noapte era o explorare erotică. Îi plăceau aventurile. Savura explorările erotice. Şi *o iubea. Ce* altceva şi-ar fi putut dori un bărbat?

Lungi pasul, nerăbdător să o prindă singură. Deşi era prima zi a petrecerii organizate în casa lor, ceilalţi gentlemeni ieşiseră la vânătoare, iar doamnele se duseseră în oraş la cumpărături. Tocmai lucra la un tablou, când un valet îl anunţase că soţia lui se întorsese şi voia să-l vadă între patru ochi în salon.

Spera sincer că punea la cale ceva neruşinat.

Însă în clipa în care intră, o explozie de aplauze furtunoase puse capăt acelei speranţe – plus că îl sperie de moarte.

— Ce na…

Îşi înăbuşi cuvântul „naiba”. În salon se aflau şi mama şi sora lui, precum şi restul oaspeţilor.

— Surpriză! Yvette arătă spre perete cu un zâmbet radios. Expediţia la cumpărături a fost un

şiretlic. Am pus să fie pus pe perete cât erai în camera ta de lucru.

Jeremy se întoarse şi văzu portretul ei în deplina sa splendoare, încadrat în rama superbă pe care o alesese el personal.

— Acesta e cel mai reuşit portret pe care l-am văzut vreodată, spuse fără să clipească. Realizat de un artist foarte talentat, pe deasupra.

Când toată lumea izbucni în râs, Yvette se apropie pentru a-l săruta pe obraz.

— Nu te va acuza nimeni de exces de modestie, dragul meu.

Ceea ce stârni un nou hohot de râs. Jeremy îşi puse mâna pe spatele ei.

— Ah, dar nu talentul meu îl face atât de reuşit, iubirea mea. Ci tu. Eşti uluitoare.

— Linguşitorule, spuse Yvette cu un zâmbet glumeţ. Chiar te rog să continui.

— Ei, ei! Blakeborough ridică paharul de şampanie. Pentru uluitoarea mea soră.

Ea îi trimise contelui o bezea, şi toţi ceilalţi se alăturară toastului. Apoi oaspeţii se răspândiră în grupuri, unii dintre ei mergând să examineze portretul mai îndeaproape.

— Îţi place, nu-i aşa? murmură Jeremy cuprinzându-i mai strâns talia.

— Îmi place tot ce pictezi.

— Ba nu-i adevărat. Ţin minte un comentariu cam jignitor legat de vederea unei căprioare moarte deasupra mesei la care iei micul dejun.

— O, aşa-i. Uitasem. Dar îmi plac *majoritatea* pânzelor pe care le pictezi. Coborî vocea: în special tabloul din dormitorul nostru, care îi scandalizează pe servitori.

— Cel puţin acolo nu eşti goală, chicoti el. Încă nu te-am pictat nud.

— Asta va trebui să aştepte până după călătoria noastră în America alături de mama şi de sora ta, replică Yvette. Îţi imaginezi cum ar fi ca Amanda să dea buzna peste noi pentru a ne informa despre vreun nou utilaj pentru ţesătorii şi să mă găsească în pielea goală?

— Mă gândesc că nici măcar nu ar clipi. Mama, pe de altă parte…

— Dumnezeule bun, nici măcar nu te gândi la asta! Aruncă o privire spre doamna Keane, care tocmai îi împărtăşea unui gentleman povestea sosirii ei în Anglia. Aştept cu nerăbdare călătoria noastră. Să văd unde ai crescut. Îi aruncă o privire circumspectă. Te deranjează?

— De ce m-ar deranja? Eu sunt cel care te-a invitat.

— Ştiu, dar… au trecut ani buni şi…

— Nu mă deranjează, şi ştiu la ce te referi. Dar sunt în regulă, pe cuvânt. În plus, abia aştept să văd ce părere vei avea despre bizarele noastre obiceiuri americane.

— Probabil aceeaşi părere pe care o aveţi tu şi sora ta despre bizarele noastre obiceiuri englezeşti, spuse ea ridicând din sprâncene. În

special cele de Crăciun. Cum ar fi Duminica Budincii, de care ai râs teribil. Ei bine, da, avem o zi întreagă în care sărbătorim „prepararea unui desert”, cum îi spui tu.

— Acela e ciudat, dar sunt alte obiceiuri de Crăciun care îmi plac. Deja mă atrage destul de mult ideea sărutului sub vâsc.

— Da, ştiu, spuse ea cu ochii scânteind. Aseară, când mi-ai cerut să îţi explic ce avem atârnat pe hol, habar nu aveam că până dimineaţă o să găsesc vâsc în toate încăperile din casă, derbedeu neruşinat ce eşti.

— Iar e neruşinat fratele meu? întrebă Amanda apropiindu-se de ei. Încă nu l-ai vindecat de asta?

— Cu siguranţă nu. Yvette rânji. De ce aş face-o?

— Ei bine, nu e singurul bărbat neruşinat de aici, bombăni Amanda. Un străin a venit pur şi simplu la mine şi m-a sărutat direct pe buze.

— O, vai, probabil ar fi trebuit să-i explic şi surorii tale tradiţia vâscului, zise Yvette cu prefăcută jenă.

— Tu cum ai reacţionat? o întrebă Jeremy pe Amanda.

— L-am sărutat şi eu, firește. Nu se întâmplă foarte des să fiu sărutată de un gentleman chipeş.

— Şi nu se întâmplă foarte des să te îmbraci atât de bine. Când soţia lui îi dădu un cot, Jeremy pufni: Ce-i? E adevărat. Amanda are o ţinută

neobişnuit de reuşită în seara asta.

Yvette începuse să o sfătuiască în materie de alegeri vestimentare, şi uneori sora lui chiar o asculta.

— Chiar de-ar fi aşa, urmă Amanda, după ce am aflat cine e, mi-am dorit să-i fi dat o palmă pentru impertinenţa lui.

— De ce? Cine e? întrebă Jeremy. Arată-mi-l şi am să merg să-ţi apăr onoarea.

— Ce copil eşti! Amanda arătă spre un bărbat prins într-o conversaţie aprinsă cu Knightford. El e. Nici măcar nu ştiu cum îl cheamă.

— Hopa, făcu Yvette. Acela e lordul Stephen.

— Fratele mai mic al lui Knightford? spuse Jeremy, nevenindu-i să creadă. Se numără printre oaspeţii noştri?

— Acum da. Clarissa l-a întâlnit azi în sat şi m-a întrebat dacă putem să îl invităm. Am făcut-o cu mare drag. Eu şi Edwin îl cunoaştem bine.

— Da, dar Knightford nu pare prea încântat de asta. Motivul pentru nu l-am cunoscut pe individ e acela că marchizul nici măcar nu-i dă voie să intre în clubul St. George.

— Probabil pentru că v-ar plictisi pe toţi cu opiniile lui vehemente. Şi mie mi-ar veni să-i sparg capul în mai puţin de un minut. Amanda îl studie pe bărbat cu un interes nedisimulat, apoi, când îşi dădu seama ce făcea, roşi. Ei bine, cred că mă duc să mă uit la portret. Oamenii s-au îmbulzit în jurul lui atât de mult, încât n-am apucat să-l văd.

Acestea fiind zise, se îndepărtă.

În timp ce atenţia lui Yvette se îndreptă spre un alt oaspete, Jeremy îi privi pe Amanda şi pe lordul Stephen. Când sora lui nu îi arunca aristocratului ocheade furişe, bărbatul se holba cu neruşinare la ea.

Jeremy recunoscu acea privire. Aşa se holbase şi el la Yvette în prima noapte când se cunoscuseră.

Şi având în vedere ce îi spusese Knightford despre fratele lui, era îngrijorat. Lordul Stephen nu avea bani, îşi distrusese legăturile cu toţi oamenii importanţi şi nu avea nicio aptitudine în afara celei de a stârni belele. Probabil o sărutase pe Amanda fiindcă auzise că era moştenitoarea unei averi importante.

Pe toţi dracii!

Când oaspetele cu care discutase Yvette se îndepărtă, ea îi surprinse direcţia privirii.

— Ce părere ai? Nu-i aşa că se potrivesc perfect?

— Nu. Probabil că îi vânează averea.

— O, mă îndoiesc de asta. Şi chiar dacă ar fi aşa, Amanda s-ar prinde imediat.

Jeremy se încruntă.

— Nu sunt prea sigur de asta. Sora mea nu se pricepe să manipuleze bărbaţii aşa cum te pricepi tu, scumpa mea. Când Yvette izbucni în râs, o întrebă nedumerit: Ce-i?

Prinzându-i braţul cu afecţiune, se ridică să îl

sărute pe obraz.

— Eşti singura persoană din lume care mă vede astfel. Şi te iubesc pentru asta.

Zâmbetul ei scânteietor îl făcu să uite complet de sora lui, de oaspeţi, de portret şi de faptul că fusese acceptat pentru a fi expus la Academia Regală.

Nu o vedea decât pe soţia lui. Yvette se ocupase cu atâta frenezie de pregătirile pentru primirea invitaţilor, încât trecuseră trei nopţi lungi de când nu mai făcuseră dragoste.

— Spune-mi, scumpa mea, având în vedere că eşti unicul meu ghid în materie de englezi: cât e de nepoliticos ca o gazdă să îşi părăsească oaspeţii şi să dispară pentru – să zicem – o oră sau două înainte de cină?

— Foarte nepoliticos. Privirea îi deveni senzuală. De ce? La ce te gândeşti?

— Mă gândeam să facem o plimbare prin noua noastră grădină. Să găsim o zonă împădurită. Sau poate chiar un pod ornamental.

— E cam frig afară, remarcă ea.

— Ah, ai dreptate. Atunci presupun că va trebui să ne mulţumim cu patul nostru.

Când Yvette râse, Jeremy o trase afară din încăpere. Faptul că nu mai era un bărbat care se lăsa dus de vânt prezenta unele avantaje certe.

Sfârşit